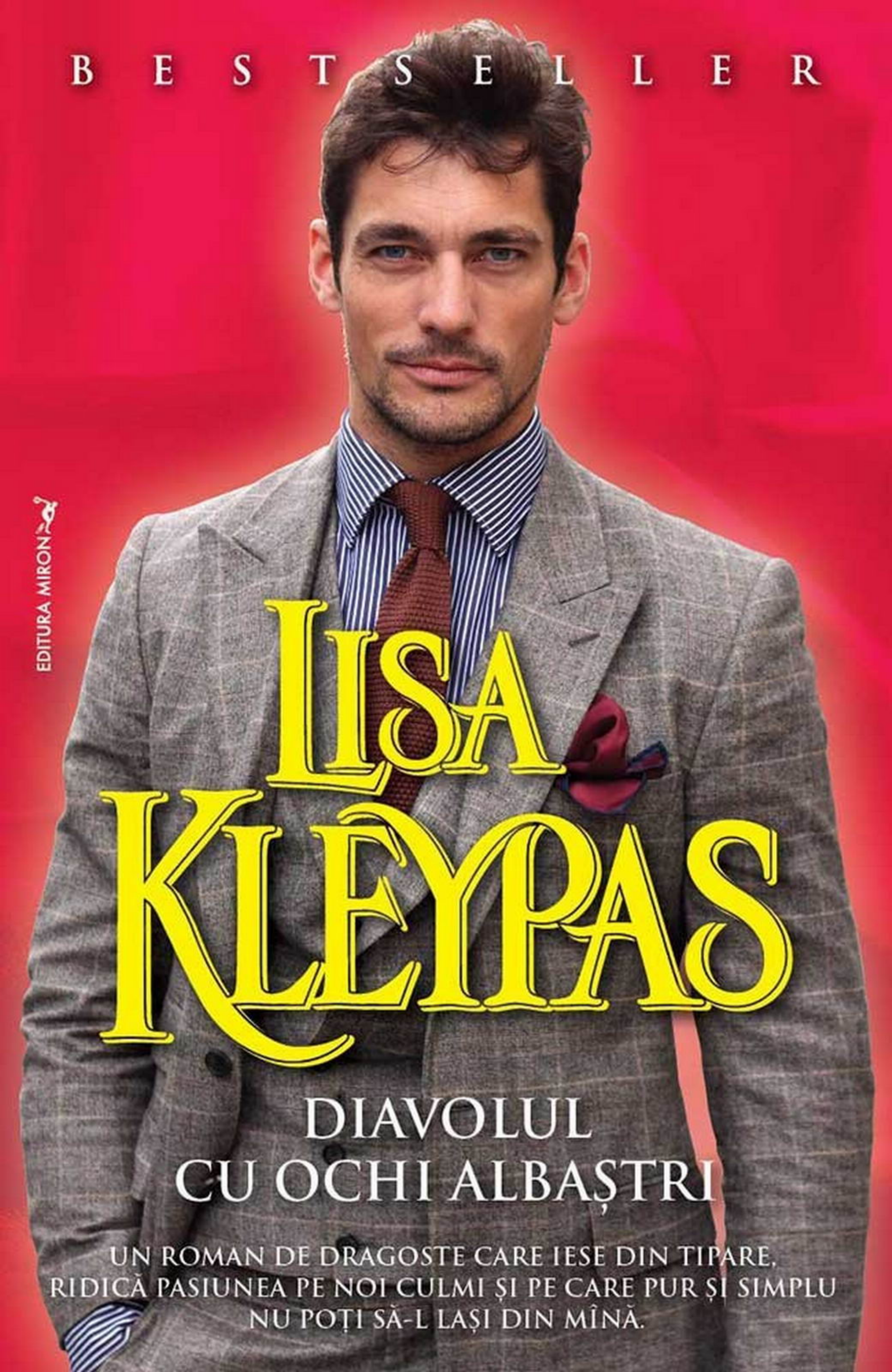
BESTSELLER

EDITURA MIRON

LISA KLEYPAS

DIAVOLUL CU OCHI ALBAȘTRI

UN ROMAN DE DRAGOSTE CARE IESE DIN TIPARE,
RIDICĂ PASIUNEA PE NOI CULMI ȘI PE CARE PUR ȘI SIMPLU
NU POȚI SĂ-L LAȘI DIN MÎNĂ.

Autoare a mai multor bestseller-uri în New York Times, Lisa Kleypas revine cu una dintre cele mai frumoase povești de dragoste scrise vreodată !

El este Hardy Cates. Un milionar care și-a făcut mulți dușmani ca să poată ajunge în fruntea unei companii petroliere de top din Houston. Prin vene îi curge sînge fierbinte. Și se gîndește doar la răzbunare.

Ea este Haven Travis. În ciuda averii familiei, ea refuză să urmeze drumul ales de alții. Iar cînd se mărită cu un bărbat pe care familia ei nu-l acceptă, viața ei se înscrie pe o pantă periculoasă.

Au trecut doi ani. Haven s-a întors acasă. De data aceasta este hotărîtă să-și apere cu grijă inima. Iar Hardy Cates, dușman declarat al familiei sale, este ultima persoană pe care și-ar dori-o în pragul casei ei...ca să-i pună inima pe jar...

„Un roman de dragoste care ieșe din tipare, ridică pasiunea pe noi culmi și pe care pur și simplu nu poți să-l lași din mînă."
Publisher's Weekly

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

LISA KLEYPAS

DIAVOLUL CU OCHI ALBAŞTRI

Editura MIRON

Capitolul 1

L-am văzut prima dată la nunta fratelui meu. Stătea undeva mai în spate, într-o postură insolentă, relaxată, ca unul care preferă să-şi petreacă timpul prin sălile de biliard. Deşi era bine îmbrăcat, am înţeles imediat că nu lucra într-un birou. Purta un costum Armani bine croit, dar trupul puternic, cu oase mari şi umeri laţi, ca de fermier sau de îmblânzitor de tauri, se desluşea pe sub veşminte, între degetele lungi ţinea cu grijă piciorul delicat al unui pahar de şampanie, pe care sunt sigură că ar fi putut să-l zdrobească fără prea mare efort.

Mi-am dat imediat seama că era genul de bărbat care ştia să vâneze, să joace fotbal şi poker şi care ţinea la băutură, dar nu era pe gustul meu, fiindcă eu voiam ceva mai mult de-atât.

Cu toate astea, trebuie să recunosc că era un personaj aparte. Arăta bine, ba chiar puteai să spui că-i chipeş dacă treceai cu vederea nasul puţin strâmb, semn că fusese rupt cândva. Părul închis la culoare, des şi lucios, îi era tuns scurt. Ochii lui, vizibil albaştri chiar şi de la distanţa care ne despărţea, mi-au atras imediat atenţia, fiindcă aveau o culoare pe care nu puteai s-o uiţi. Am tresărit când a întors capul şi s-a uitat direct la mine.

M-am răsucit imediat, stânjenită că fusesem surprinsă fixându-l insistent, însă am continuat să-i simt privirea şi o căldură curioasă mi-a cuprins tot corpul. Am băut repede şampania din paharul pe care-l

aveam în mână, iar băutura acidulată mi-a liniştit emoţiile. Abia după aceea am îndrăznit să mă uit din nou spre el.

În ochii săi albaştri strălucea o provocare neobrăzată, iar buzele-i luaseră forma unui zâmbet discret. *N-aş vrea să fiu singură în cameră cu tipul ăsta,* m-am gândit. Individul m-a măsurat cu privirea, încet, de sus în jos, apoi m-a privit din nou în ochi şi a făcut o mişcare politicoasă cu capul, în semn de salut, unul dintre acele gesturi pe care texanii îl ridicaseră la rang de artă.

M-am întors cu spatele, deliberat, îndreptându-mi întreaga atenţie spre iubitul meu. L-am privit pe proaspeţii însuraţei cum dansează îmbrăţişaţi, m-am ridicat pe vârfuri şi i-am şoptit lui Nick:

— Noi urmăm.

El m-a cuprins pe după mijloc şi a răspuns:

— Să vedem ce părere are şi tatăl tău.

Nick avea de gând să-i ceară voie tatei să ne căsătorim, o tradiţie care mie mi se părea demodată şi inutilă, dar la care el ţinea cu încăpăţânare.

— Şi dacă nu e de acord? l-am întrebat.

Dat fiind că făceam rareori lucruri care să fie aprobate fără rezerve de ai mei, se putea foarte bine ca tata să nu fie de acord să ne căsătorim.

— Dacă zice nu, eu o să mă însor cu tine oricum.

Se retrase puţin şi-mi zâmbi larg.

— Dar mi-ar plăcea să-l conving că nu sunt o partidă atât de proastă pe cât crede.

— Eşti cel mai grozav tip pe care aş fi putut să-l întâlnesc, i-am spus lipindu-mă de trupul său familiar.

Mi se părea un miracol că exista cineva care putea să

mă iubească aşa cum mă iubea el. Niciun altul, oricât de chipeş ar fi fost, nu m-ar fi putut interesa vreodată.

Am zâmbit şi m-am uitat încă o dată spre cealaltă parte a cortului de nuntă, întrebându-mă dacă bărbatul cu ochi albaştri mai era acolo. Nu ştiu de ce, dar m-am simţit foarte uşurată că plecase.

Fratele meu, Gage, a vrut neapărat o ceremonie restrânsă, iar în capela mică din Houston, construită de coloniştii spanioli pe la 1700, n-au fost primiţi decât câţiva invitaţi. Ceremonia a fost scurtă, frumoasă, şi s-a desfăşurat într-o atmosferă liniştită, tandră şi emoţionantă.

Asta spre deosebire de petrecerea de după aceea, care a fost un adevărat circ. Sărbătorirea căsătoriei a avut loc la reşedinţa familiei Travis, în River Oaks – o comunitate exclusivistă a Houstonului, unde oamenii recunosc în faţa contabililor lucruri mai grave decât cele pe care le mărturisesc la preot.

Gage a fost primul dintre fraţii Travis care s-a însurat, aşa că tata s-a folosit de ocazie ca să impresioneze pe toată lumea, sau cel puţin pe toţi cei din Texas, care oricum lui i se păreau cei mai importanţi oameni de pe pământ. La fel ca mulţi alţi compatrioţi, şi el credea cu tărie că, dacă statul nostru n-ar fi fost anexat în 1845, ar fi ajuns să conducă America de Nord.

Aşa că, având în vedere reputaţia familiei şi faptul că tot Texasul avea să fie cu ochii pe noi, tata a angajat o renumită organizatoare de evenimente, căreia nu i-a spus decât că are mână liberă să facă orice crede de cuviinţă cu carnetul lui de cecuri.

Aşa cum ştia toată lumea, acel carnet de cecuri era destul de gros. Tata, Churchill Travis, era un faimos „vrăjitor al pieţei de acţiuni”, care crease un fond internaţional de investiţii energetice, ce aproape că-şi dublase profitul în primii zece ani de existenţă. Printre investitori se numărau producători de petrol şi gaze naturale, de surse alternative de energie şi de cărbune, în total reprezentanţi a cincisprezece ţări. Când eram mică îl vedeam foarte rar pe tata, care era tot timpul plecat în locuri îndepărtate precum Singapore, Noua Zeelandă sau Japonia. Uneori mergea să ia prânzul în Washington, alături de ministrul transporturilor, sau era la New York, invitat să vorbească la câte o emisiune despre economie. Ca să iei micul dejun cu el trebuia să deschizi televizorul pe CNN şi să-l asculţi cum analizează bursa de acţiuni, în timp ce tu îţi mâncai omleta.

Cu vocea lui puternică şi cu personalitatea supradimensionată, tata mi s-a părut mereu un uriaş, şi abia în adolescenţă mi-am dat seama că, de fapt, era un bărbat mic de statură, ca un cocoş pitic care ajunsese să conducă ograda. Tatăl meu dispreţuia vulnerabilităţile şi se temea mereu ca nu cumva cei patru copii ai lui, Gage, Jack, Joe şi cu mine, să ajungă nişte răsfăţaţi. Atunci când era prin preajmă, ne oferea el însuşi doze mici de realitate, aşa cum ai da cuiva un medicament amar cu linguriţa.

Mama mea, Ava, a fost pe când trăia co-director al Festivalului de Carte din Texas şi prietenă bună cu Kinky Friedman. O femeie strălucitoare, cu cele mai frumoase picioare din River Oaks şi cu un adevărat

talent pentru organizarea de petreceri, mama era genul de femeie care impresiona orice bărbat. Delicioasă ca berea nefiltrată, cum se zice în Texas. Mulţi îi spuneau tatei ce norocos era cu aşa o soţie, iar lui îi făcea nemăsurată plăcere să-i audă, fiindcă ştia că, într-adevăr, Ava era prea bună pentru el. De altfel, recunoştea asta din când în când, râzând într-un fel care te făcea să înţelegi că, totuşi, simte c-ar merita mai mult decât cred ceilalţi că i se cuvine.

Petrecerea de după nunta fratelui meu a avut şapte sute de invitaţi, dar la reşedinţa noastră din River Oaks au venit în realitate aproape o mie de persoane. Oamenii intrau în conac, apoi se îndreptau spre cortul imens de nuntă aşezat în grădina din spate şi împodobit cu milioane de luminiţe albe şi cu orhidee trandafirii. Căldura umedă a serii de primăvară făcea aroma dulceagă a florilor să plutească în aer.

Înăuntrul casei era pornită instalaţia de aer condiţionat, iar camera în care era mâncarea fusese împărţită în două de un bar lung, cu tot felul de fructe de mare aşezate pe el.

Două dintre cele douăsprezece sculpturi de gheaţă aveau câte o mică fântână din care curgeau şampanie şi vodcă, iar una dintre ele avea un fel de buzunare pline cu caviar. Chelneri cu mănuşi albe umpleau paharele oaspeţilor, întindeau caviar pe mici felii de pâine prăjită sau împărţeau în stânga şi în dreapta ouă de prepeliţă, murate.

Bufetul cald era compus din homar, muşchi afumat, ton la grătar şi cel puţin alte treizeci de antreuri. Deşi fusesem la multe petreceri în Houston, nu mai văzusem

nicăieri atâta mâncare.

Au venit chiar şi reporteri de la câteva dintre ziarele locale, ca să scrie despre evenimentul la care fuseseră invitaţi bucătari celebri, stele de la Hollywood şi magnaţi ai petrolului. Toată lumea îi aştepta pe Gage şi pe Liberty, rămaşi în capelă cu fotograful.

Nick era puţin intimidat de petrecere. Deşi se trăgea dintr-o familie respectabilă din clasa de mijloc, toată acea strălucire îl uluise. Chiar şi eu mă simţeam puţin stânjenită de excesul care ne înconjura. M-am schimbat mult la Wellesley, un colegiu pentru fete al cărui motto era „Non ministrari sed ministrare" – „Să nu fii servit, ci să serveşti." Mi se părea un scop bun pentru cineva ca mine, care venea dintr-o familie atât de bogată.

Ai mei mă tachinau cu blândeţe şi spuneau că e doar o etapă prin care trec. Ei, mai ales tata, erau de părere că devenisem un clişeu ambulant, o fată bogată care încerca să devină liberală din cauză că se simţea vinovată pentru privilegiile de care se bucura.

Mi-am îndreptat atenţia spre mesele lungi cu mâncare. Aranjasem ca resturile să fie duse la câteva adăposturi din Houston, iar familia mea a fost de acord, încă mă mai simt vinovată, chiar şi astăzi, pentru tot acel fast. O falsă liberală, aşteptând la rând ca să-şi ia porţia de caviar.

— Ştiai că trebuie să cauţi prin echivalentul unei tone de pământ ca să găseşti un diamant de câteva carate? l-am întrebat pe Nick în timp ce ne îndreptam spre fântâna cu băutură. Ca să poţi fabrica toate diamantele din camera asta ar trebui să excavezi un teren echivalent cu Australia.

Nick se prefăcu nedumerit.

— Ultima dată când am verificat, Australia era la locul ei, spuse, trecându-şi degetul cu blândeţe peste umărul meu gol. Linişteşte-te, Haven. N-ai nimic de dovedit. Eu te cunosc şi ştiu ce fel de om eşti.

Deşi eram amândoi din Texas, ne-am întâlnit în Massachusetts, unde eu studiam la Wellesley, iar el la Tufts. Îl cunoscusem la o petrecere studenţească „internaţională" de la Cambridge. Fiecare cameră era decorată ca să reprezinte o altă ţară şi în ea se bea băutura naţională a acelei ţări – vodcă în Rusia, whisky în Scoţia şi aşa mai departe.

Undeva între America de Sud şi Japonia dădusem peste un băiat cu părul închis la culoare şi cu ochii căprui deschis, care zâmbea sigur pe sine. Avea un trup subţire, frumos, ca al unui alergător de performanţă, şi înfăţişarea unui intelectual.

Spre deliciul meu, vorbea cu accent texan:

— Poate c-ar trebui să iei o pauză de la turul în jurul lumii. Cel puţin până când poţi să te ţii mai bine pe picioare, mi-a spus.

— Eşti din Houston, i-am răspuns eu.

El a zâmbit mai larg când mi-a auzit accentul:

— Nu, doamnă.

— Din San Antonio?

— Nu.

— Din Austin? Amarillo? El Paso?

— Nu, nu, şi, slavă Domnului, nu.

— Atunci din Dallas, am spus cu regret. Păcat, înseamnă că eşti aproape yankeu.

Nick m-a condus afară, unde ne-am aşezat împreună

pe marginea scărilor de pe verandă şi am vorbit timp de două ore, în frigul năprasnic.

Ne-am îndrăgostit repede unul de celălalt. Aş fi făcut orice pentru el şi aş fi mers oriunde m-ar fi condus. Voiam să fiu soţia lui, doamna Nicholas Tanner. Haven Travis Tanner. Nimeni n-ar fi putut să-mi stea în cale.

Când mi-a venit în sfârşit rândul să dansez cu tata, în sală răsuna o melodie a lui Al Jarreau, „Accentuate the Positive", cântată pe un ton jovial. Nick se dusese la bar cu fraţii mei, Jack şi Joe, şi stabiliserăm să ne întâlnim înapoi în casă mai târziu.

Nick a fost primul bărbat pe care l-am prezentat familiei mele, primul de care am fost vreodată îndrăgostită. Singurul cu care mă culcasem până atunci. Nu am ieşit cu prea mulţi băieţi, fiindcă mama a murit de cancer când eu aveam cincisprezece ani, şi câţiva ani după aceea am fost prea deprimată şi m-am simţit prea vinovată ca să mă gândesc la iubire, apoi am plecat la un colegiu de fete, minunat pentru evoluţia mea academică, dar destul de neinspirat pentru cineva care îşi doreşte şi o viaţă amoroasă. Multe dintre colegele mele mergeau la petreceri pe la alte facultăţi sau făceau cunoştinţă cu băieţi la cursurile suplimentare pe care le urmau pe la Harvard sau MIT. Eu eram problema. Mie îmi lipsea ceva esenţial, eu nu aveam talentul să-i atrag pe ceilalţi, nu ştiam să primesc şi să ofer iubire, probabil pentru că însemna atât de mult pentru mine. Mi se părea că-i îndepărtez pe oameni tocmai fiindcă-mi doream atât de mult să fiu iubită. Până la urmă am înţeles că, pentru a convinge pe cineva să te iubească,

trebuie să te porţi ca şi cum ai vrea să convingi o vrabie să ţi se aşeze pe deget, adică să nu te străduieşti atât de mult, să nu depui un efort aşa de mare.

Renunţasem să mai caut, cum se spune, şi tocmai atunci s-a întâmplat. L-am cunoscut pe Nick şi ne-am îndrăgostit, iar asta ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru familia mea, însă ei nu l-au acceptat deloc. M-am trezit răspunzând la întrebări pe care ei nici nu mi le puseseră, spunând că sunt foarte fericită, că Nick studiază economia şi că ne-am cunoscut la o petrecere. Lipsa lor de interes pentru el, pentru povestea şi pentru viitorul nostru m-a supărat peste măsură. Tăcerea lor intenţionată era în sine un fel de-a ne judeca destul de aspru.

— Ştiu, scumpa mea, mi-a spus Todd, prietenul meu cel mai bun, atunci când l-am sunat ca să mă plâng.

Ne cunoşteam de la doisprezece ani, de când familia lui se mutase în River Oaks, Tatăl lui Todd, Tim Phelan, era artist şi expusese la muzee mari ca MoMA din New York şi Kimbell din Fort Worth.

Familia Phelan fusese mereu o enigmă pentru locuitorii din River Oaks, fiindcă, membrii ei erau vegetarieni, primii pe care-i cunoscusem eu vreodată. Purtau haine din in şi sandale uşoare. Într-un cartier în care predominau două stiluri decorative, country-ul englezesc şi stilul texan-mediteranean, familia Phelan îşi zugrăvise fiecare cameră în altă culoare, cu dungi exotice şi modele spiralate pe pereţi.

Lucrul cel mai fascinant era religia lor budistă. În Houston auzeai chiar mai rar acest cuvânt decât pe celălalt, „vegetarian”. Când l-am întrebat pe Todd ce fac

budiştii, el mi-a spus că petrec mult timp contemplând natura realităţii. El şi părinţii lui m-au invitat să îi însoţesc cândva la un templu budist, ca să aflu despre ce e vorba, dar, spre părerea mea de rău, ai mei n-au fost de acord. Mama mi-a spus că eu sunt baptistă, iar baptiştii, se părea, nu-şi petreceau timpul gândindu-se la realitate.

Todd şi cu mine am fost mereu apropiaţi, iar lumea presupunea că suntem împreună, deşi între noi n-a existat niciodată nimic de acest fel. Cu toate că nu se putea spune că suntem indiferenţi unul la farmecul celuilalt, sunt sigură că, la fel ca şi mine, nici el n-ar fi putut să explice foarte clar ce se întâmpla între noi.

Todd mi se părea cel mai frumos om pe care-l cunoşteam. Subţire şi atletic, cu trăsături rafinate, cu părul blond şi cu ochi albaştri precum oceanul din broşurile hotelurilor din Caraibe, avea un aer de felină care-l făcea să fie diferit de ceilalţi texani, cei cu umeri laţi şi cu mersul apăsat. L-am întrebat odată dacă e homosexual, iar el mi-a răspuns că nu-l interesa atât sexul celuilalt, cât personalitatea lui.

— Deci eşti bisexual? am întrebat eu, făcându-l **să râdă** fiindcă insistam să-i pun o etichetă.

— Cred că sunt biposibil, mi-a răspuns, apoi m-a sărutat cald pe buze.

Nimeni nu mă cunoştea şi nu mă înţelegea mai bine decât el. Era confidentul meu, întotdeauna de partea mea, chiar şi atunci când eu însămi nu eram.

— Ai ştiut că aşa o să se poarte ai tăi, mi-a spus după ce i-am povestit despre atitudinea familiei mele la adresa lui Nick. N-ai de ce să te miri.

— Doar pentru că nu mă miră, nu înseamnă că-mi face plăcere.

— Nu uita că în weekendul ăsta personajele principale nu sunteţi voi, ci mirele şi mireasa.

— Mirele şi mireasa nu sunt niciodată personaje principale la o nuntă, i-am răspuns. Nunţile sunt platforme publice de promovare a familiilor disfuncţionale.

— Dar trebuie să ne prefacem că ei doi sunt cei mai importanţi, aşa că intră şi tu în joc şi nu vorbi cu tatăl tău despre Nick până nu se termină petrecerea.

— Todd, l-am întrebat supărată, tu l-ai cunoscut pe Nick. Îţi place, nu-i aşa?

— Nu pot să-ţi răspund la întrebarea asta.

— De ce nu?

— Dacă nu-ţi dai seama singură, orice ţi-aş spune eu n-o să te ajute să-ţi dai seama.

— Să-mi dau seama de ce anume? Despre ce vorbeşti?

Todd nu mi-a răspuns, iar eu am închis telefonul, nedumerită şi iritată. Din păcate am uitat de sfatul prietenului meu imediat ce am început dansul cu tata, care era îmbujorat de la alcool şi de entuziasm. Nu făcuse un secret din faptul că voia ca Gage să se însoare cu Liberty, iar vestea că ea era gravidă îl bucura într-atât încât acum aproape jubila. Lucrurile mergeau aşa cum îşi dorea el, iar eu eram destul de sigură că visa deja la nepoţi, la generaţii întregi de ADN maleabil, în întregime la dispoziţia sa.

Cu pieptul lat şi picioarele scurte, cu ochii negri, părul aşa de des încât abia dacă i se întrezărea scalpul şi cu

bărbia lui de neamţ, tata era un bărbat impresionant, chiar dacă nu tocmai chipeş. Avea ceva sânge de amerindian din partea maternă a familiei şi câţiva strămoşi germani şi scoţieni, al căror viitor atârnase nu odată doar de un fir de aţă, lucru care-i convinsese să vină în Texas, în căutare de pământ ieftin, nebătut de gerul iernii, pe care nu era nevoie decât să-l muncească pentru a-l face roditor. În loc de asta, aici au dat de secetă, de epidemii, de raiduri amerindiene, de scorpioni şi de insecte cât degetul.

Membrii familiei Travis care supravieţuiseră tuturor vitregiilor erau cei mai încăpăţânaţi oameni de pe pământ şi se bizuiau mai mult pe morala şi puterea lor de muncă decât pe noroc. Eu şi tata eram, amândoi, încăpăţânaţi. Mama spunea mereu că semănăm prea tare, amândoi dispuşi să facem orice ca să ni se facă pe plac, amândoi abia aşteptând să forţăm limitele impuse de ceilalţi.

— Bună. Tati.

— Bună, Dovlecel.

Avea o voce adâncă, tivită cu nerăbdarea permanentă a cuiva care nu trebuia să intre niciodată în graţiile nimănui.

— Eşti frumoasă în seara asta. Semeni cu mama ta.

— Mulţumesc.

Tata făcea rar complimente şi mă bucuram să-l aud spunând că sunt frumoasă, deşi ştiam că semăn foarte puţin cu mama.

Purtam o rochie din satin verde deschis, cu bretele prinse în catarame de cristal, iar în picioare aveam sandale argintii, delicate, cu tocuri de zece centimetri.

Liberty insistase să se ocupe chiar ea de coafura mea, care-i luase vreo cincisprezece minute. Răsucise şuviţele lungi şi negre şi le prinsese într-un coc ce părea simplu, dar pe care eu n-aş fi putut niciodată să-l fac singură. Era doar puţin mai mare decât mine, dar se purta ca o mamă, cu o blândeţe pe care mama mea n-o avusese decât rareori.

— Gata, îmi spusese încet, apoi îmi pudrase nasul cu un gest jucăuş. E perfect.

Era tare greu să n-o placi.

Dansam cu tata când de noi se apropie unul dintre fotografi. Ne-am aplecat unul spre celălalt şi am zâmbit pentru bliţul orbitor, apoi ne-am îndepărtat din nou.

— Mâine plecăm înapoi în Massachusetts, i-am spus.

Luam un avion comercial. Cumpărasem eu două locuri la clasa întâi. Cum tata îmi plătea cardul de credit şi verifica fiecare tranzacţie, ştiam că ştie despre biletul lui Nick, deşi încă nu spusese niciun cuvinţel despre asta.

— Înainte să plecăm, am continuat, Nick vrea să-ţi spună ceva.

— Abia aştept.

— Aş vrea să te porţi frumos cu el, i-am spus.

— Uneori nu sunt amabil din motive bine întemeiate. Aşa-ţi dai seama de firea celorlalţi.

— Nu e nevoie să-l testezi pe Nick, ci doar să-mi respecţi alegerea.

— Vrea să se însoare cu tine, spuse tata.

— Da.

— Şi se aşteaptă să aibă bilet la clasa întâi pentru tot

restul vieţii. Atât însemni pentru el, Haven.

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să mă iubească pentru personalitatea mea, nu pentru banii tăi? l-am întrebat.

— Nu-i potrivit pentru tine.

— Eu decid dacă e sau nu, m-am răstit la rândul meu. Nu tu.

— Te-ai decis deja, mi-a spus tata şi, chiar dacă nu era tocmai o întrebare, eu i-am spus că da, mă decisesem. Atunci nu ai de ce să-mi ceri mie voie, a continuat el. Alege pentru tine însăţi şi asumă-ţi consecinţele. Fratele tău nu m-a întrebat ce părere am dacă se însoară cu Liberty.

— Sigur că nu, fiindcă ai făcut tot ce ţi-a stat în putere ca să-i faci să se placă. Toată lumea ştie că o adori pe Liberty.

Speriată de nota de gelozie pe care o auzisem în propriu-mi glas, m-am grăbit să continui:

— Nu putem să fim şi noi nişte oameni normali, tata? îmi aduc iubitul să vă cunoască, tu te prefaci că-l placi, fiecare îşi vede de viaţa lui şi vorbim la telefon doar de sărbători.

M-am străduit să zâmbesc.

— Nu-mi sta în cale, tată. Lasă-mă să fiu fericită.

— N-o să fii fericită cu el. Nu-i bun de nimic.

— De unde ştii tu? N-ai petrecut mai mult de o oră cu el.

— Sunt destul de bătrân ca să-mi dau repede seama de caracterul oamenilor.

Nu mi se păruse că vreunul dintre noi vorbea prea tare, dar lumea începuse să ne arunce priviri curioase.

Mi-am dat seama că nu era nevoie să ridicăm vocea pentru ca oamenii să înţeleagă că se întâmplă ceva între noi. M-am străduit să mă calmez şi am continuat dansul, deşi pierdusem ritmul muzicii.

— Orice bărbat ţi s-ar părea insuficient de bun pentru mine dacă nu l-ai alege chiar tu, am rostit.

M-am gândit că fraza avea suficient adevăr în ea încât să-l enerveze pe tata.

— O să-ţi organizez nunta, mi-a spus, dar va trebui să găseşti pe altcineva care să te conducă la altar. Şi să nu vii la mine după aceea, când o să ai nevoie de bani ca să divorţezi. Dacă te măriţi cu el, nu-ţi mai dau o leţcaie. Niciunul dintre voi n-o să vadă vreun ban de la mine, ne-am înţeles? Dacă are curaj să vină să-mi vorbească mâine, o să-i spun şi lui acelaşi lucru.

— Mersi, tată, am spus, retrăgându-mă de lângă el exact când se termina melodia. Eşti un dansator al naibii de bun.

Am părăsit ringul de dans şi am trecut pe lângă Carrington, care fugea spre el cu braţele întinse. Fetiţa era sora mai mică a lui Liberty.

— E rândul meu, strigă ea, de parcă să dansezi cu Churchill Travis era cel mai minunat lucru de pe pământ.

Mi-am amintit cu amărăciune că şi eu simţeam la fel când aveam nouă ani.

Mi-am făcut loc prin mulţimea din care nu vedeam decât nenumărate guri vorbind, râzând, mâncând şi bând, trimiţând bezele în aer. Zgomotul pe care-l făceau te copleşea.

M-am uitat la ceasul de pe peretele din foaier, un orologiu mare, ce aparţinuse companiei feroviare Buffalo Bayou, Brazos şi Colorado. Era ora nouă. Peste treizeci de minute trebuia să mă întâlnesc cu Liberty într-unul dintre dormitoarele de la etaj, ca s-o ajut să se schimbe în hainele de călătorie. Abia aşteptam să termin cu ritualul acela, fiindcă simţeam că nu pot să mai suport atâta bucurie.

Mi-era sete după şampanie, aşa că am intrat în bucătăria aglomerată, plină de chelneri şi de bucătari, şi am reuşit să găsesc un pahar curat într-unul din dulapuri. L-am umplut cu apă de la chiuvetă şi am băut cu înghiţituri mari.

— Mă scuzaţi, mi s-a adresat pe un ton nerăbdător un chelner care ducea o tavă aburindă, încercând să mă ocolească.

M-am ferit ca să-l las să treacă, apoi am ieşit din bucătărie şi m-am îndreptat spre sufrageria ovală, unde, spre uşurarea mea, am văzut silueta familiară a lui Nick, aproape de arcada care ducea spre pivniţa de vinuri. Trecuse de portiţa din fier forjat şi o lăsase întredeschisă. S-a îndreptat spre beciul cu pereţii acoperiţi de suporţi pentru butoaie. M-am gândit că se săturase de mulţime şi că, probabil, venise să mă caute mai devreme decât era stabilit. Voiam să mă ia în braţe. Aveam nevoie de un moment de linişte în mijlocul acelei cacofonii copleşitoare.

Am ocolit masa mare din centrul camerei şi m-am îndreptat spre beci. În urma mea, poarta din fier s-a închis cu un sunet scurt. Am întins mâna spre întrerupător, am stins lumina şi am coborât treptele.

Imediat, l-am auzit pe Nick spunând:

— Hei!

— Eu sunt, am spus.

M-am apropiat de el pe întuneric şi l-am cuprins pe după gât, şoptind:

— Îţi stă bine în costum.

El a încercat să spună ceva, dar eu l-am tras spre mine şi l-am sărutat pe bărbie.

— Mi-a fost dor de tine, am murmurat. N-ai dansat cu mine în seara asta.

Iubitul meu a tresărit şi m-a apucat de şolduri, iar mişcarea sa bruscă m-a făcut să-mi pierd puţin echilibrul. În aer plutea parfumul dulce al vinului, iar pe lângă el simţeam aroma pielii lui Nick, proaspătă, mirosind a nucşoară sau ghimbir, a condimente şi a soare. L-am tras mai aproape şi l-am sărutat. Avea gura moale şi caldă, cu gust de şampanie şi de ceva mai intim, mai personal.

M-a mângâiat pe spate, făcându-mă să mă înfior când degetele lui mi-au atins pielea dezgolită de deasupra rochiei. Avea mâini puternice. M-a tras cu blândeţe mai aproape şi mi-a ridicat bărbia, sărutându-mă uşor, mai mult o promisiune decât un sărut. Am scos un sunet pierdut şi am încercat să-l conving să-mi dea mai mult. Încă o atingere uşoară, apoi o apăsare care m-a făcut să-mi pierd echilibrul, şi gura lui, desfăcută deasupra gurii mele. M-a sărutat adânc, descoperind locuri sensibile şi făcându-mă să râd întretăiat.

Am încercat să-l cuprind mai strâns şi să mă lipesc de el cu totul. M-a sărutat lent, atent, la început mai apăsat, apoi din ce în ce mai încet, de parcă sărutările s-ar fi

destrămat sub propria lor căldură. Plăcerea creştea, iar eu simţeam cum sângele-mi goneşte prin vene, făcând dorinţa să-mi înflorească în suflet. Nu-mi aminteam să fi făcut vreun pas înapoi, însă am simţit marginea unei mese cum îmi apasă fundul, cu muchia ei ascuţită muşcând parcă din carnea mea.

Nick m-a ridicat cu uimitoare uşurinţă şi m-a aşezat pe masa rece, apoi m-a sărutat din nou, mai apăsat, mai adânc, în timp ce eu încercam să-l trag şi mai aproape, îmi venea să mă întind pe masă, ca o ofrandă pe marmura rece, şi să-l las să-mi facă orice ar fi vrut. Simţeam că s-a desfăcut în mine un fel de zăgaz ferecat până atunci. Eram foarte aprinsă şi aproape ameţită din cauza senzaţiei puternice de eliberare. Nick, cel mereu atât de controlat, părea acum că abia se mai stăpâneşte, ceea ce mie mi s-a părut minunat. Respira sacadat şi mă mângâia din ce în ce mai pasional.

M-a sărutat pe gât, mi-a gustat pielea subţire şi sensibilă, mi-a mângâiat cu buzele locul în care se zbătea pulsul. Suspinând, mi-am împletit degetele printre şuviţele lui moi şi de dese, ca mătasea în palmele mele. Cu totul diferite de părul lui, care mi-era atât de cunoscut.

M-a străbătut imediat un fior de groază.

— Dumnezeule!

Abia dacă eram în stare să vorbesc, i-am atins chipul în întuneric şi am dat peste nişte trăsături dure, necunoscute, şi de o umbră de barbă proaspăt rasă. Mă usturau colţurile ochilor, dar nu ştiam dacă îmi venea să plâng de ruşine, de furie, de teamă, de dezamăgire sau de toate la un loc.

— Nick?

O mână puternică îmi prinse încheietura, necunoscutul îmi sărută degetele, podul palmei, apoi vorbi cu o voce atât de adâncă şi de guturală încât aş fi putut să jur că-i aparţine diavolului însuşi:

— Cine-i Nick?

Capitolul 2

Străinul continuă să mă ţină în braţe pe întuneric şi începu să mă mângâie încet pe spate, încercând să mă liniştească.

— Doamne, îmi pare rău, am spus tremurând. Am crezut că eşti iubitul meu.

El vorbi pe un ton glumeţ:

— Mi-aş dori din tot sufletul să fiu iubitul tău în clipa asta.

Mă mângâie cu blândeţe pe păr.

— Să aprind lumina?

— Nu! am spus imediat, strângându-l de mână.

El a rămas nemişcat, făcându-mi pe plac, şi m-a întrebat cu un zâmbet în glas:

— N-ai vrea să-mi spui cum te cheamă?

— În niciun caz. Fără nume.

— Bine, şefa.

M-a ajutat să cobor de pe masă, susţinându-mă ca să-mi găsesc echilibrul. Inima îmi bătea foarte repede.

— N-am mai făcut niciodată aşa ceva. Mi se pare că ar trebui să leşin sau să ţip sau…

— Aş prefera să nu faci nimic din toate astea.

— Nu vreau să se afle despre ce s-a întâmplat aici. Mi-aş dori să *nu ştiu nici eu.* Aş vrea…

— Vorbeşti foarte repede când eşti emoţionată, observă el.

— Vorbesc repede tot timpul. Şi nu sunt emoţionată, sunt şocată. Aş vrea să pot să dau timpul înapoi. Mă simt ca o pagină de eroare de pe internet.

— O pagină 404?

— Da. Întâmplarea asta a fost un mare 404.

Bărbatul scoase un sunet amuzat.

— Nu-i nimic, rosti, trăgându-mă spre el.

Mă simţeam bine aproape de trupul lui cald, aşa că n-am reuşit să mă conving că trebuia să-l împing la o parte. Vocea sa ar fi putut să liniştească şi o cireadă de vite apucate de streche:

— Nu-i nimic. Nu s-a întâmplat mare lucru.

— N-o să spui nimănui?

— Sigur că nu. Dacă ar afla Nick, m-ar bate măr.

Am dat din cap aprobator, deşi ideea că iubitul meu ar fi putut să-l bată pe bărbatul acela era ridicolă. Chiar şi prin costumul bine croit puteam să-mi dau seama că era foarte puternic. Mi se părea invulnerabil. Într-o clipă mi-am amintit de bărbatul din cortul de nuntă şi am făcut ochii mari, în întuneric.

— Vai de mine!

— Ce s-a întâmplat?

Se aplecă, iar respiraţia lui fierbinte îmi atinse tâmpla.

— Te-am văzut în cort, erai în spate. Ai ochii foarte albaştri, nu?

Companionul meu rămase deodată nemişcat.

— Tu eşti domnişoara de onoare îmbrăcată în rochie verde.

A râs răguşit, ironic, iar sunetul delicios m-am făcut să mă înfior din cap până-n picioare.

— Eşti din familia Travis, aşa e?

— Nu recunosc nimic.

M-am străduit să înţeleg stânjeneala şi atracţia pe care le simţeam în acelaşi timp. Avea gura atât de aproape de a mea… îmi doream încă un sărut din acela minunat de la el, mi-era ruşine de mine însămi, dar parfumul pe care-l răspândea era… Pe scurt, omul mirosea mai bine decât orice alt bărbat pe care-l cunoscusem vreodată.

— Bine, am spus nesigură. Uită ce-am zis despre nume. Tu cine eşti?

— Pentru tine, păpuşă, sunt cel care aduce necazuri.

Am rămas amândoi nemişcaţi şi niciunul n-a mai scos niciun cuvânt, de parcă lanţul ultimelor câtorva minute interzise ne-ar fi legat din ce în ce mai strâns unul de altul. Ştiam că trebuie să mă retrag în grabă, dar nu puteam să mă mişc, ţintuită pe loc de senzaţia că mi se întâmpla ceva extraordinar. În ciuda zgomotului de sus, de la petrecere, mă simţeam de parcă aş fi fost foarte departe de tot restul universului.

Necunoscutul mi-a mângâiat obrazul, iar eu am ridicat mâna şi i-am căutat orbeşte inelarul, încercând să-i găsesc verigheta.

— Nu, murmură el, nu sunt însurat.

Vârful degetului lui mic mi-a atins marginea urechii şi a trasat-o delicat, iar eu am alunecat într-o stare plăcută

de pasivitate. *Nu se poate să fac asta,* m-am gândit în timp ce-l lăsam să mă tragă mai aproape şi să-mi lipească şoldurile de ale lui. Aveam capul greu, aşa că l-am lăsat pe spate, iar el m-a sărutat pe gât. Am crezut mereu că pot să rezist destul de bine tentaţiilor, însă atunci a fost prima dată când am simţit cu adevărat dorinţă fizică, şi recunosc că nu eram pregătită să-i fac faţă.

— Eşti prieten cu mirele sau cu mireasa? am reuşit să-l întreb.

Am simţit cum zâmbeşte, cu buzele lipite de pielea mea.

— N-aş spune că vreunul dintre ei mă place prea mult.

— Doamne! înseamnă că n-ai fost invitat, aşa e?

— Păpuşă, jumătate dintre cei de-aici n-au fost invitaţi, îmi atinse cu vârful degetelor marginea bretelei, făcându-mă să tresar.

— Faci afaceri cu petrol? Ai ferme?

— Petrol, răspunse el. De ce întrebi?

— Eşti clădit ca un fermier.

El râse.

— Am muncit destul de mult cu braţele, recunoscu, răsuflând fierbinte deasupra pielii mele. Ai ieşit vreodată cu un om de rând? Pun pariu că nu. O fată bogată ca tine nu s-ar întâlni decât cu cineva la fel de înstărit, aşa e?

— Costumul de pe tine e prea scump ca să poţi să spui despre tine însuţi că eşti un om de rând, am răspuns. E Armani?

— Chiar şi fermierii se îmbracă frumos din când în

când. Îşi sprijini mâinile de-a stânga şi de-a dreapta mea, apucând marginile mesei în palme.

— La ce se foloseşte asta?

M-am aplecat puţin în spate, ca să păstrez între noi o distanţa mică, dar care atunci mi s-a părut crucială.

— Te referi la masa pentru degustări?

— Da.

— Aici se desfac şi se decantează vinurile. Accesoriile sunt în sertare, alături de şervete albe cu care se acoperă sticlele ca să-ţi dai seama ce culoare are vinul.

— N-am fost niciodată la o degustare. Cum se procedează?

Am privit spre conturul chipului său, ceva mai uşor de desluşit acum, în semi-întuneric.

— Se apucă paharul de picior şi se inhalează parfumul direct din cupă, cu nasul aproape de vin.

— În cazul meu, cu nasul cel mare aproape de vin.

N-am rezistat şi l-am atins, i-am pipăit contururile feţei şi linia dură a nasului.

— Cum ţi l-ai rupt? am întrebat încet.

El mi-a sărutat podul palmei cu buzele sale calde.

— E una dintre poveştile pe care le spun numai când beau ceva mai tare decât un vin.

— Îmi pare rău, am spus retrăgându-mi mâna.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Nu m-ar deranja să-ţi povestesc într-o bună zi.

Am revenit cu perseverenţă la ceea ce-i spuneam înainte:

— Când guşti din vin, îl ţii în gură mai mult, fiindcă pe cerul gurii există un loc care se leagă cu receptorii de miros din cavitatea nazală. Se numeşte retro-olfacţie.

— Interesant, a spus el.

A urmat o scurtă tăcere, apoi a continuat:

— După ce guşti şi miroşi vinul, îl scuipi într-o găleată, nu-i aşa?

— Eu prefer să înghit.

Când mi-am dat seama de posibilul dublu înţeles al cuvintelor mele, am roşit atât de violent încât eram convinsă că el poate să mă vadă chiar şi pe întuneric. Din fericire n-a comentat nimic, deşi i-am auzit amuzamentul în glas când a rostit:

— Mulţumesc pentru detalii.

— Cu plăcere. Cred că ar trebui să mergem de aici. Pleacă tu primul.

— Bine.

Niciunul dintre noi n-a făcut vreo mişcare, apoi, după o clipă, el mi-a atins şoldul şi a început să mă mângâie în sus, spre talie. Degetele sale bătătorite au tras în urma lor materialul subţire al rochiei. Eram foarte conştientă de fiecare mişcare a trupului său, de fiecare sunet pe care-l scotea el, atât de aproape de mine.

Nu s-a oprit până când nu mi-a cuprins cu blândeţe obrajii între palmele sale puternice, făcându-mă să tresar. M-a sărutat din nou, cu buzele fierbinţi, moi. Cu toate că sărutul a fost tandru, a avut şi o notă dură, care m-a făcut să ameţesc de plăcere. Am gemut puţin, apoi m-am simţit imediat stânjenită din cauza asta, deşi ştiam că n-aş fi putut să mă abţin nici dacă aş fi încercat cu tot dinadinsul.

L-am apucat de încheieturile groase, mai mult ca să îmi susţin trupul, deodată foarte greu. Mi se înmuiaseră genunchii. Nu mai simţisem niciodată ceva atât de

puternic şi de persistent. Lumea se redusese la crama în care plutea mirosul dulceag de vin şi la trupurile noastre în întuneric, la dorinţa pentru cineva pe care nu puteam să-l am. Necunoscutul s-a aplecat spre urechea mea, iar eu i-am simţit răsuflarea caldă şi umedă şi m-am sprijinit, ameţită, de pieptul lui.

— Ascultă, păpuşă, mi-a şoptit. N-am avut prea des parte de atâta plăcere încât să uit de consecinţe.

M-a sărutat pe frunte, pe nas, pe pleoapele care-mi tremurau.

— Du-te şi spune-i lui Nick că nu te simţi bine, şi hai să plecăm împreună. Acum, imediat. E lună plină, mergem undeva, găsim un petic de iarbă verde şi bem o sticlă de şampanie. După aceea te duc la Galveston, ca să vedem răsăritul deasupra golfului.

Eram uluită, fiindcă nu mi se mai făcuse niciodată o astfel de propunere şi, oricum, nu credeam că aş fi putut să fiu vreodată tentată de aşa avansuri îndrăzneţe.

— Nu pot să plec cu tine. E o nebunie ce-mi ceri.

El mă sărută, muşcându-mi buzele cu blândeţe.

— Poate că e o nebunie să nu pleci cu mine.

M-am zbătut puţin şi l-am împins, făcându-l să se îndepărteze suficient cât să mă simt în siguranţă.

— Am un iubit, am spus tremurat. Nu ştiu de ce… Nu ştiu de ce am lăsat lucrurile să ajungă până aici. Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze. Nu pentru asta.

I-am auzit paşii apropiindu-se din nou şi m-am crispat.

— Dacă e să-ţi pară rău pentru ceva, să-ţi pară rău pentru că de acum încolo o să fiu nevoit să evit

pivniţele, ca să nu-mi *aduc aminte de* tine.

— De ce? am întrebat, deodată supărată şi puţin stânjenită. A fost chiar atât de rău că m-ai sărutat?

El şopti încet, diavoleşte:

— Nu, iubito. A fost chiar atât de bine.

A plecat el primul, iar eu am rămas în urma lui, sprijinindu-mă ameţită de masa pentru degustări.

Am ieşit din nou în agitaţia din casă şi m-am strecurat spre scara mare, care ducea la etaj. Liberty mă aştepta în camera care fusese a lui Gage când era mic. Intrasem de multe ori acolo, venind să cer atenţie de la singurul care avea mereu timp pentru sora lui mai mică. Probabil că fratelui meu îi fusese tare greu cu mine, care vorbeam încontinuu în timp ce el îşi făcea temele sau îi aduceam să repare jucării stricate. Gage fusese mereu, îmi dădeam seama în sfârşit, foarte răbdător.

Mi-am amintit că, atunci când eram de vârsta lui Carrington sau poate chiar mai mică, Jack şi Joe mi-au *aruncat* păpuşa preferată pe fereastră, iar Gage a salvat-o. Am intrat în camera lui Jack, care era un haos de jucării, cărţi şi haine aruncate, şi i-am văzut pe el şi pe Joe îngenunchiaţi în faţa ferestrei.

— Ce faceţi? am întrebat, apropiindu-mă.

Cele două capete cu păr şaten închis s-au întors în acelaşi timp spre mine.

— Pleacă de aici, Haven, mi-a ordonat Jack.

— Tati a zis să mă lăsaţi să mă joc cu voi.

— Mai încolo. Pleacă.

— Ce-ai în mână?

M-am apropiat cu inima strânsă şi am văzut în

mâinile lor ceva ce părea legat cu un elastic.

— Aia e Bootsie?

— O împrumutăm puţin, mi-a spus Joe, ocupat să lege cu nişte sfoară o bucată de plastic.

— Nu se poate!

Am simţit cum mă cuprinde panica. Eram neputincioasă şi revoltată, cum numai o fetiţă deposedată de bunul său cel mai de preţ poate să fie.

— Nu mi-aţi cerut voie. Dă-mi-o înapoi! Dă-mi…

Glasul mi s-a subţiat şi mi s-a transformat în ţipăt când am văzut-o pe Bootsie atârnând deasupra ferestrei, cu trupul roz şi gol legat cu elastic şi bandă adezivă şi prins cu agrafe de birou. Păpuşica mea fusese recrutată într-o misiune de paraşutism.

— Nu!

— Pentru Dumnezeu, a spus Jack pe un ton scârbit, e doar o bucată de plastic!

Adăugând ofense şi daune fizice, fratele meu s-a uitat răutăcios la mine şi a aruncat păpuşa.

Bootsie a căzut ca un pietroi la pământ. Cred că n-aş fi fost mai supărată nici dacă băieţii ar fi aruncat pe geam un bebeluş adevărat. Am început să plâng în hohote disperate şi m-am repezit spre scara cea mare, am coborât, am ieşit din casă, cu lacrimi de crocodil curgându-mi pe obraji, am trecut pe lângă părinţii mei, pe lângă menajeră, pe lângă grădinar, şi nu i-am băgat în seamă pe niciunul dintre ei.

Bootsie căzuse în mijlocul unei porţiuni înalte de gard viu. Nu se mai vedea din ea decât paraşuta, agăţată de partea de sus a tufei. Păpuşa mea iubită atârna în desişul verde, nevăzută. Pentru că eram prea mică şi nu

ajungeam s-o scot de acolo, n-aveam decât să rămân pe loc şi să plâng, în timp ce căldura soarelui texan mă copleşea cu greutatea unei pături groase de lână.

Alertat de zgomot, Gage a coborât în grădină şi a început s-o caute pe Bootsie. Până la urmă a reuşit s-o scoată din gardul viu, a scuturat-o de praf, apoi m-a luat pe mine în braţe, ca să mă liniştească. Până la urmă m-am oprit din plâns, dar lacrimile mele îi pătaseră deja tricoul.

— Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva, i-am şoptit.

— Şi eu te iubesc pe tine, mi-a răspuns el tot în şoaptă, iar eu l-am simţit cum zâmbeşte cu buzele lipite de creştetul meu. Tot mai mult decât pe oricine altcineva.

Am intrat în camera lui Gage, unde Liberty stătea pe pat, înconjurată de organza sclipitoare, cu pantofii alături, pe podea, şi cu voalul din dantelă aşezat pe saltea lângă ea. Nu credeam că ar fi putut să fie mai frumoasă decât o văzusem în capelă, însămi s-a părut şi mai atrăgătoare aşa, cu ochii strălucitori şi cu machiajul puţin şters.

Liberty era pe jumătate mexicană, avea pielea fină, nişte ochi mari, verzi, şi un trup care-ţi amintea de vechea expresie „o damă pe cinste”. Era, de asemenea, timidă şi precaută. Puteai să-ţi dai seama uşor că dusese o viaţă dificilă şi că ştia ce sunt greutăţile.

Când m-a văzut, a făcut o grimasă comică.

— Salvatoarea mea! Trebuie să mă ajuţi să ies din rochia asta, care are o mie de nasturi şi pe toţi la spate.

— Sigur, cu plăcere.

M-am aşezat pe pat, iar ea s-a răsucit cu spatele la mine, ca să-mi fie mai uşor să-i desfac nasturii incomod poziţionaţi. Mă simţeam stânjenită şi mă luptam cu o senzaţie de tensiune pe care cumnata mea n-ar fi putut s-o liniştească, oricât de amabilă ar fi fost. Am încercat să mă gândesc la ceva politicos de spus.

— Cred că asta a fost cea mai frumoasă zi din viaţa lui Gage. E foarte fericit alături de tine.

— Şi eu sunt fericită cu el. E un bărbat incredibil, cel mai…

Tăcu şi ridică puţin din umeri, de parcă i-ar fi fost imposibil să pună în cuvinte ce simţea.

— Nu-i uşor să te căsătoreşti cu cineva din familia noastră. Toţi avem personalităţi puternice.

— Eu vă iubesc aşa, spuse ea fără să ezite niciun moment. Pe toţi! Mi-am dorit întotdeauna o familie mare, fiindcă după ce a murit mama am rămas singură cu sora mea şi nu ne-a fost prea uşor.

Nu mă gândisem niciodată că amândouă ne-am pierdut mamele în adolescenţă. Probabil că pentru ea fusese mult mai greu, fiindcă nu avusese, ca mine, o familie, o casă frumoasă şi o viaţă uşoară. Pe deasupra, fusese nevoită să-şi crească sora mai mică de una singură, lucru pe care îl admiram.

— Mama ta a fost bolnavă? am întrebat.

Ea a clătinat din cap.

— A murit într-un accident de maşină.

M-am îndreptat spre şifonier, am scos de acolo costumul care atârna pe un umeraş şi i l-am dus lui Liberty, care între timp dezbrăcase rochia de mireasă.

Era foarte frumoasă aşa, cu silueta voluptoasă cuprinsă în dantelă albă şi cu sarcina mai vizibilă decât mă aşteptam.

Liberty se îmbrăcă în pantalonii albi şi sacoul la culoare, apoi încălţă o pereche de pantofi bej, cu toc jos. Se îndreptă spre oglinda prinsă de uşa dulapului şi se aplecă să şteargă cu un şerveţel dermatograful care i se întinsese.

— Ei bine, spuse, asta e tot ce pot să fac.

— Arăţi minunat, i-am răspuns.

— Mi s-a întins machiajul.

— Dar într-un fel minunat.

Ea îmi aruncă un zâmbet larg peste umăr.

— Nu mai ai ruj, Haven.

Îmi făcu semn cu capul spre oglinda de pe cealaltă uşă a dulapului.

— Te-a prins Nick într-un ungher, aşa e?

Îmi întinse un tub mic, cu un conţinut strălucitor, trandafiriu. Din fericire pentru mine, înainte să apuc să-i răspund se auzi o bătaie în uşă. Liberty merse să deschidă, iar Carrington intră însoţită de mătuşa mea, Gretchen, sora mai mare a tatălui meu şi ruda mea preferată. Ea nu fusese niciodată la fel de elegantă ca mama, fiindcă era născută la ţară, şi era dură ca oricare altă femeie care a trecut vreodată râul Roşu pe urma amerindienilor. Pe vremea ei, femeile texane învăţau să aibă grijă de ele însele, fiindcă bărbaţii nu le erau alături când ar fi fost nevoie. Surorile lor contemporane rămăseseră la fel, cu o voinţă de fier bine ascunsă sub cosmeticele Mary Kay.

Mătuşa Gretchen ar fi avut tot dreptul să fie o figură

tragică. Fusese logodită de trei ori şi îi pierduse pe toţi cei trei logodnici ai ei. Primul murise în războiul din Coreea, al doilea, într-un accident de maşină, iar al treilea, din cauza unei boli de inimă nediagnosticată la timp. De fiecare dată, mătuşa mea suferise, ţinuse doliu, apoi acceptase situaţia. Spunea că n-are de gând să se merite vreodată, fiindcă era dar că ei nu-i era sortit să aibă un soţ.

Asta nu însemna, totuşi, că viaţa îi era lipsită de culoare. Gretchen purta corai şi roşu aprins, îşi asorta hainele cu rujul şi avea bijuterii pe fiecare deget şi la toate încheieturile. Părul ei alb era mereu tapat şi ridicat într-o coafură care semăna cu o minge argintie. Când eram eu mică, ea călătorea mult şi ne aducea mereu cadouri de prin locurile pe care le vizitase.

Oricând venea pe la noi ca să stea câte o săptămână sau două, mama găsea că e un moment nepotrivit pentru vizite. Să ai două femei încăpăţânate în aceeaşi casă era ca şi cum ai fi pus două trenuri pe aceeaşi şină şi ai fi aşteptat să se ciocnească. Mamei i-ar fi plăcut să-i ceară mătuşii să-şi scurteze vizitele, dar nu îndrăznise niciodată să spună ceva despre asta. Într-una dintre puţinele ocazii în care l-am auzit pe tata răstindu-se la ea, mama tocmai se plânsese de sora lui, care se amesteca, pare-se, în treburile familiei noastre.

— Nu-mi pasă nici dacă întoarce toată casa cu susu-n jos, i-a spus el. Femeia asta mi-a salvat viaţa.

Când tata era încă mic, bunicul meu, adică tatăl lui, şi-a părăsit familia, spunând că soţia sa era o femeie foarte rea, nebună pe deasupra, şi că el ar fi putut s-o suporte dacă ar fi fost numai nebunia, dar că nu exista

nimic mai rău decât să fii însurat cu o femeie rea. Bunicul a dispărut după aceea din Conroe, orașul unde locuiau cu toții, și nimeni n-a mai auzit niciodată de el.

Plecarea sa ar fi trebuit să fie un motiv bun ca bunica să se gândească la viața ei și, poate, să înceapă să fie mai blândă cu cei din jur. În loc de asta, ea a făcut exact pe dos și a început să-și bată copiii ori de câte ori era provocată, și o provoca aproape orice. Lua lingura de lemn sau câte o jordiță din grădină, orice-i era la îndemână, și îi bătea pe Gretchen și pe Churchill cu cruzime.

Pe atunci, lumea tolera astfel de lucruri, așa că nimeni nu se amestecase. Gretchen știa că ea și fratele ei mai mic ar fi murit dacă n-ar fi plecat de acolo, așa că a strâns bani, cosând și spălând haine, și într-o noapte, după ce împlinise șaisprezece ani, l-a trezit pe Churchill, a strâns pentru ei amândoi un bagaj pe care l-a înghesuit într-o valiză din carton și au mers împreună până în capătul străzii, unde-i aștepta iubitul ei. Băiatul acela i-a dus la patruzeci de kilometri depărtare de Conroe, în Houston, și i-a lăsat acolo, nu înainte să le promită că va veni în vizită cât curând. Nu l-au mai văzut niciodată, dar pe Gretchen n-a deranjat-o asta, fiindcă nici nu se așteptase ca el să se mai întoarcă. Curând după aceea, mătușa mea s-a angajat la o companie de telefonie, ca să poată să se întrețină pe ea și pe Churchill. Bunica nu i-a mai găsit niciodată și, de altfel, nimeni n-ar fi putut să spună cu siguranță dacă i-a căutat sau nu.

Ani buni după aceea, când Gretchen și-a dat seama că bunica era prea bătrână ca să poată să le mai facă vreun

rău, a rugat pe cineva să afle ce era cu ea. A găsit-o pe mama ei trăind într-o mizerie demnă de toată milă, într-o casă plină cu gunoi şi năpădită de şobolani. Gretchen şi Churchill au dus-o pe bătrână la un cămin, unde ea i-a agresat cu bucurie pe toţi ceilalţi locatari şi pe membrii personalului până în ziua în care, zece ani mai târziu, a murit. Churchill n-a vizitat-o niciodată, dar Gretchen a mai fost pe la ea. Mergeau împreună la restaurantul Luby's şi pe la magazinul Beall, ca bătrână să-şi cumpere capoate noi, apoi mătuşa o ducea înapoi la cămin.

— Se purta frumos cu tine când ieşeaţi în oraş? am întrebat-o odată pe Gretchen.

Întrebarea a făcut-o să zâmbească.

— Nu, scumpa mea. Mama n-a ştiut niciodată cum să se poarte frumos. Dacă făceai ceva pentru ea, ei i se părea că i se cuvine, ba chiar că ar fi fost cazul să faci şi mai mult.

— Atunci de ce ai avut grijă de ea şi de ce ai mai vizitat-o, dacă s-a purtat mereu aşa urât cu tine? Eu aş fi lăsat-o să moară acolo.

— Ei bine…

Gretchen a ţuguiat buzele într-o grimasă gânditoare.

— M-am gândit că nu-i vina ei că a devenit un om atât de rău. Era săracă lipită pământului când m-am întors la ea.

În ultimii ani, Gretchen începuse să se mişte mai încet, să uite unele lucruri şi să fie mai arţăgoasă. Se mişca de parcă încheieturile nu i-ar fi fost pe cât de sigure ar fi trebuit să fie, iar pielea i se subţiase şi devenise translucidă, cu vene vizibile, albastre,

semănând cu o schiţă ce nu fusese ştearsă de tot. După moartea mamei mele, mătuşa s-a mutat la noi, dându-i un motiv de bucurie tatei, care oricum voia s-o aibă aproape ca să poată s-o îngrijească.

Odată cu sosirea lui Carrington, însă, Gretchen începuse să se simtă mai bine şi parcă întinerise. Era evident că ea şi fetiţa se iubeau foarte mult.

Îmbrăcată în roz şi violet, cu părul blond deschis prins în coadă şi legat cu o fundă mare şi strălucitoare, Carrington era imaginea vie a modei pentru puştoaicele de nouă ani. Ducea buchetul miresei, versiunea mică, pe care Liberty avea să-l arunce spre domnişoarele de onoare.

— Arunc eu ăsta, anunţă Carrington. Liberty nu se pricepe la fel de bine ca mine.

Gretchen se apropie de noi, strălucind de fericire.

— Ai fost cea mai frumoasă mireasă pe care-am văzut-o vreodată, spuse ea îmbrăţişând-o pe Liberty. Cu ce te îmbraci pentru drum?

— Cu astea, răspunse cumnata mea.

— Ai de gând să mergi în pantaloni?

— E un costum Escada, mătuşă, am spuse eu. Foarte la modă.

— Îţi trebuie mai multe bijuterii, continuă Gretchen. Hainele astea sunt prea simple.

— N-am prea multe bijuterii în general, spuse Liberty zâmbind.

— Ai un inel cu diamant imens, am remarcat eu. Cred că e un început foarte bun.

Am zâmbit larg când am văzut-o pe cumnata mea tresărind jenată din cauza inelului de logodnă care i se

păruse de la început foarte mare. Fratele meu, Jack, îi accentuase stânjeneala, numind diamantul „piatra de companie”.

— Îţi trebuie o brăţară, i-a spus Gretchen pe un ton hotărât, întinzându-i un săculeţ de catifea. Poftim. E ceva care o să-i anunţe pe oameni că te apropii.

Liberty a desfăcut atent săculeţul. Când am văzut ce era înăuntru, mi s-a strâns inima: brăţara cu amintiri, aceea pe care mătuşa atârnase câte un simbol al fiecărui loc pe care-l vizitase. Cea pe care mi-o promisese mie, când aveam cinci ani.

Îmi amintesc foarte bine ziua aceea. Gretchen mi-a adus un set complet de unelte, cu o curea utilitară şi instrumente funcţionale, printre care o clemă, un fierăstrău, un cleşte, un poloboc, un ciocan, opt chei franceze şi un set de şurubelniţe cu cap Phillips.

Când m-a văzut mama că-mi puneam cureaua utilitară, a făcut ochii mari, a deschis gura, dar, înainte să apuce ea să scoată vreun sunet, eu mi-am dat seama că voia să-i spună mătuşii să ia cadoul înapoi, aşa că am luat în braţe câteva unelte şi am fugit spre tata, care tocmai intra în sufragerie.

— Uite ce mi-a adus mătuşa Gretchen!

— Ce frumos, a spus el, zâmbindu-le mai întâi mătuşii, apoi mamei.

Zâmbetul i-a îngheţat pe buze când a dat cu ochii de chipul soţiei lui.

— Gretchen, a spus aceasta pe un ton aspru, aş vrea să fiu întrebată înainte să-i cumperi fiicei mele cadouri. N-am de gând s-o cresc ca să devină muncitor pe şantier.

Eu am rămas pe loc şi-am spus pe un ton ursuz:

— Nu le dau înapoi.

— N-o supăra pe mama, m-a dojenit tata.

— Pentru Dumnezeu, a exclamat Gretchen. Sunt jucării, Ava. Lui Haven îi place să facă lucruri cu mâinile ei, şi nu-i nimic rău în asta.

Mama i-a răspuns pe un ton tăios:

— Eu decid ce e mai bine pentru fiica mea, Gretchen. Dacă tot ştii atât de multe despre copii, ar fi trebuit să faci şi tu unul al tău.

Mama a ieşit din cameră cu pas apăsat, trecând pe lângă mine şi pe lângă tata şi lăsând o tăcere de gheaţă în urma ei.

Gretchen a oftat şi a clătinat din cap, uitându-se spre fratele său.

— Pot să păstrez jucăriile? am întrebat eu.

Tata mi-a aruncat o privire exasperată şi a ieşit s-o caute pe mama, iar eu m-am apropiat încet de mătuşa mea, cu mâinile strânse în faţă. Ea n-a spus nimic, dar eu ştiam ce trebuia să fac. Mi-am scos cureaua şi am aşezat-o cu grijă înapoi în cutie.

— Trebuia să-mi aduci un serviciu de ceai, am spus supărată. Du-le înapoi, mătuşă Gretchen. Oricum nu mă lăsa să mă joc cu ele.

Gretchen m-a bătut pe genunchi, iar eu m-am urcat la ea în braţe şi m-am cuibărit mai aproape de mirosul de pudră, fixativ şi parfum Rive Gauche. Văzând că privesc curioasă brăţara pe care o purta, mătuşa a scos-o de pe mână şi m-a lăsat să mă uit la ea. Îşi cumpăra câte un simbol al fiecărui loc nou pe care-l vizita şi-l atârna la brăţară. Atunci avea un turn Eiffel, un ananas din

Hawaii, un puf de bumbac din Memphis, un matador cu o capă minusculă, schiuri din New Hampshire şi prea multe altele ca să le enumer aici.

— Într-o bună zi, mi-a spus, o să-ţi dau ţie brăţara asta, ca să-i pui şi tu simbolurile tale.

— O să merg şi eu în aşa multe locuri ca tine, mătuşă?

— S-ar putea să nu vrei să faci asta. Cei ca mine călătoresc fiindcă n-au destule motive ca să stea într-un singur loc.

— Când o să mă fac mare, am spus, n-o să stau niciodată într-un singur loc.

M-am gândit că Gretchen îşi uitase promisiunea. Nu era vina ei. În ultima vreme uita multe lucruri. *Nu-i nimic,* mi-am spus. *Lasă, uită.* Dar eu ştiam povestea fiecăruia dintre simbolurile de pe brăţară, iar acum Gretchen îmi lua toate acele amintiri şi i le dădea lui Liberty. Am reuşit să zâmbesc forţat şi n-am spus nimic.

Mătuşa i-a prins lui Liberty brăţara la încheietură, cu gesturi largi, demonstrative, iar Carrington a început să danseze în jurul lor, entuziasmată, cerând să vadă simbolurile. Eu aveam impresia că zâmbetul nu-mi mai face parte din chip, ci doar atârnă acolo, ca un tablou pe un perete, suspendat de cuie şi sârmă.

— Cred că ar trebui să fac ceva cu ăsta, am spus, ridicând voalul de pe pat şi aşezându-l pe braţ. Sunt o domnişoară de onoare foarte nepricepută, Liberty. Ar trebui să mă concediezi.

Ea s-a uitat repede la mine şi, în ciuda măştii vesele, a văzut pe chipul meu ceva ce-a făcut-o să aibă o mină îngrijorată.

Am ieşit toate din încăpere, iar Carrington şi Gretchen ne-au luat-o înainte. Liberty m-a tras puţin în spate, cu o mişcare blândă, făcând brăţara să răsune.

— Haven, a şoptit, nu cumva bijuteria asta trebuia să fie într-o bună zi a ta?

— Nu, nu, am spus imediat. Mie nu-mi plac brăţările astea care se agaţă de lucruri.

Am coborât pe scări, în timp ce Gretchen şi Carrington au chemat liftul. Când am ajuns pe ultima treaptă, de noi s-a apropiat cu pas lejer cineva. Am ridicat privirea spre o pereche de ochi albastru-strălucitor, iar când bărbatul s-a oprit şi s-a sprijinit de balustradă, pe mine m-a străbătut un fior de alarmă şi am simţit cum mă albesc ca aspirina. Era el, cel din pivniţa de vinuri, domnul „om de rând în costum elegant", mare, atrăgător şi împăunat ca un câine de maidan. M-a privit scurt, impersonal, apoi s-a uitat imediat la Liberty.

Spre nedumerirea mea, ea l-a privit fără uimire sau curiozitate, i-a zâmbit resemnată, s-a oprit şi a încrucişat braţele la piept.

— Un ponei pe post de cadou de nuntă?

El a zâmbit şi a răspuns:

— Lui Carrington i-a plăcut când am mers cu toţii la călărie.

Avea accentul mai pronunţat decât în pivniţă, lichid ca smoala fierbinte, aşa cum îl au cei crescuţi în oraşe mici sau în parcuri de rulote.

— M-am gândit că tu ai deja tot ce-ţi doreşti, aşa că am luat un mic cadou pentru sora ta.

— Ştii cât costă să ţii în grajd cadoul ăsta mic? întrebă

Liberty pe un ton calm.

— Îl duc înapoi dacă vrei.

— Carrington nu ne-ar ierta niciodată, ştii bine. L-ai pus pe soţul meu într-o postură dificilă, Hardy.

El zâmbi blând şi puţin batjocoritor.

— Ştii cât de rău îmi pare când aud aşa ceva.

Hardy. Am întors capul şi am închis ochii cu spaimă, doar pentru o clipă. Rahat. Atât doar… Rahat. Nu numai că sărutasem un alt bărbat, dar acela se întâmpla să fie şi inamic al familiei. Duşmanul fratelui meu, cel care îi stricase în mod deliberat o afacere foarte mare cu combustibil ecologic, afacere care însemna mult pentru Gage, atât personal cât şi profesional.

Din puţinul pe care-l ştiam, înţelegeam că Hardy Cates fusese cândva îndrăgostit de Liberty, dar că o părăsise, frângându-i inima, şi că acum se întorsese să tulbure apele. Genul ăsta de bărbat făcea aşa întotdeauna..

Am înţeles, umilită, că nu era atras de mine, că propunerea pe care mi-o făcuse în pivniţă fusese doar o încercare să-mi facă familia de ruşine, ba mai mult, că individul n-avea nicio problemă să se folosească de mine ca să-şi atingă scopul.

— Haven, mi s-a adresat Liberty, fă cunoştinţă cu Hardy Cates, un vechi prieten de-al meu. Hardy, ea e cumnata mea, Haven Travis.

— Domnişoară Travis, a spus el încet.

Mi-am luat inima în dinţi şi l-am privit. Avea ochii de un albastru aproape şocant în contrast cu pielea sărutată de soare. Deşi n-avea o expresie anume pe chip, am observat liniile fine, amuzate, care-i încreţiseră

colţurile ochilor. Mi-a întins mâna, dar eu n-am reuşit să fac la fel. Mi-era frică de ce s-ar fi putut întâmpla, de ce-aş fi putut să simt, dacă-l atingeam din nou.

Hardy a zâmbit când m-a văzut ezitând şi i-a spus lui Liberty, continuând să mă privească pe mine:

— Cumnata ta e foarte timidă.

— Dacă ai venit ca să faci o scenă… începu ea pe un ton calm.

El o privi din nou.

— Nu, doamnă. Voiam doar să-ţi urez toate cele bune. Expresia de pe chipul ei se îmblânzi, şi Liberty îi strânse scurt mâna.

— Mulţumesc.

Un glas nou se alătură conversaţiei.

— Salut!

Era fratele meu, Jack, care părea degajat, dar avea o strălucire dură, de rău augur, în ochii negri.

— Domnule Cates. Mi s-a spus că n-aţi fost trecut pe lista de invitaţi, aşa că trebuie să vă rog să plecaţi.

Hardy l-a măsurat cu privirea, iar în tăcerea care a urmat eu am simţit cum tot trupul mi se încordează. M-am rugat în tăcere ca ei doi să nu înceapă să se bată la nunta lui Gage. I-am aruncat o privire lui Liberty, care pălise, şi mi-am spus indignată că Hardy Cates era un nemernic egoist pentru că venise neinvitat la nunta lor.

— Nicio problemă, a rostit el pe un ton scăzut, insolent. Am obţinut ce voiam.

— Daţi-mi voie să vă conduc spre ieşire, spuse Jack.

Eu şi Liberty am răsuflat uşurate când i-am văzut îndepărtându-se împreună.

— Sper să plece înainte să-l vadă Gage, a spus ea.

— Crede-mă, Jack o să se asigure de asta.

Înţelegeam în sfârşit de ce Liberty îl alesese pe fratele meu în locul acelui ticălos.

— Cates este, evident, un tip hotărât să facă avere, am spus. Cred că ar fi în stare să vândă până şi unt unor bovine, dacă ar vrea.

— Hardy e ambiţios, recunoscu Liberty, dar a pornit de jos. Dacă ai şti prin câte a trecut…

Oftă.

— Pun pariu că în cel mult un an o să se însoare cu vreo debutantă din River Oaks, care o să-l ajute să ajungă în vârf.

— Ar avea nevoie de foarte mulţi bani pentru asta. Noi, debutantele din River Oaks, suntem foarte scumpe.

— Dintre toate lucrurile pe care şi le doreşte el, banii sunt cel mai uşor de obţinut.

Carrington se apropie în fugă de noi, ieşind în sfârşit din lift.

— Hai! spuse fetiţa, entuziasmată. Toată lumea e afară. Încep artificiile!

Exact ce-mi lipsea, m-am gândit. *Şi mai multe artificii.*

A doua zi *dimineaţă făceam* bagajele, la mine în dormitor, când în cameră a intrat Nick. Am stat separat la River Oaks, dar pe el nu l-a deranjat, fiindcă, mi-a spus, oricum n-avea de gând să se atingă de mine cât eram sub acelaşi acoperiş cu tata.

— E bătrân şi are jumătate din înălţimea ta, i-am spus râzând. Crezi că o să te bată, sau ce?

— Acel „ce” mă sperie, mi-a răspuns.

Imediat cum a intrat în cameră mi-am dat seama că

vorbise cu tata, fiindcă trauma i se citea pe chip. Nu era primul care să arate așa după o conversație între patru ochi cu Churchill Travis.

— Ți-am spus că tata e imposibil. Nu te-ar fi acceptat indiferent cât de minunat ai fi fost.

— Aș fi fost? întrebă el amuzat.

— Oricât de minunat ai fi.

L-am luat în brațe și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui.

— Ce ți-a spus? am șoptit.

— Variațiuni pe tema „nu vezi un ban de la mine".

Nick mi-a ridicat bărbia și m-a privit în ochi.

— I-am spus că tu ești pe primul loc și că o să fii mereu, că o să câștig suficient cât să am grijă de tine. I-am spus că vreau binecuvântarea lui numai ca să fiu sigur că între tine și familia ta nu există neînțelegeri.

— Dar ai mei iubesc neînțelegerile, am spus eu.

În ochii lui Nick a apărut o notă de amuzament, cu străluciri căprui deschis, verde și auriu. Pomeții îi erau puțin îmbujorați după confruntarea cu buldogul de tata. Mi-a dat părul la o parte și amuzamentul i-a dispărut din privire când mi-a cuprins obrajii în palme. Era chipeș, serios și îngrijorat.

— Sigur îți dorești asta, Haven? N-aș putea să trăiesc liniștit dacă aș ști că ți-am făcut rău.

Vocea îmi tremura de emoție când i-am spus:

— Singurul lucru care mi-ar face rău ar fi să știu că tu nu mă mai iubești.

— Imposibil. Tu ești aleasa mea, Haven. Tu ești pentru mine, întotdeauna.

A aplecat capul și gura lui a cuprins-o pe a mea

într-un sărut lung, lent, de vis. Eu i-am răspuns cu pasiune, ridicându-mă pe vârfuri.

— Hei, mi-a spus încet. Ce-ar fi să plecăm de-aici şi să mergem să ne căsătorim?

Capitolul 3

Contrar aşteptărilor mele cum că măritişul în secret însemna să ai parte de o ceremonie oficiată de cineva în costumul lui Elvis, undeva într-o capelă din Las Vegas, am descoperit că în Florida, Hawaii şi Arizona existau hoteluri care ofereau pachete de căsătorii „secrete" ce includeau slujba, cazarea, masaje pentru mire şi mireasă şi masa inclusă în preţ. Gage şi Liberty au plătit pentru căsătoria noastră, care a avut loc în Keys. A fost cadoul lor de nuntă pentru noi.

Tata spusese că nu e de acord să mă mărit cu Nick, şi când eu am trecut peste cuvântul lui, el s-a ţinut de promisiune, nu mi-a mai dat niciun ban şi n-a mai vorbit cu mine. Fraţii mei au încercat să mă convingă că o să îşi schimbe atitudinea cu timpul, dar eu am răspuns apăsat că n-aveam nevoie de aşa ceva, că-mi ajunsese cât pentru tot restul vieţii felul în care încercase să mă controleze.

Când Liberty a încercat să mă convingă că tata mă iubea şi că avea să mă iubească întotdeauna, eu şi cu ea ne-am certat pentru prima dată de când ne cunoşteam.

— Sigur, i-am spus pe un ton tăios. Mă iubeşte pe post de pion în jocul lui de şah. Mă iubeşte ca pe un copil, dar ca adult, cu opinii personale şi preferinţe, nu. El îi iubeşte numai pe aceia care-şi petrec viaţa încercând să-i facă pe plac.

— Are nevoie de tine, a insistat Liberty. Într-o bună zi…

— Ba nu-i adevărat, i-am spus eu. Nu atâta timp cât te are pe tine.

N-a fost cinstit din partea mea să mă răstesc la ea, şi am ştiut asta imediat, dar n-am reuşit să mă stăpânesc.

— N-ai decât să fii tu fiica lui ascultătoare, i-am spus fără să mă gândesc prea mult. Mie mi-a ajuns cât pentru o viaţă.

A durat mult până când ne-am vorbit din nou.

M-am mutat împreună cu Nick în orăşelul Piano, din nordul Dallas-ului, iar el s-a angajat ca economist la o firmă de construcţii. Nu era ceva ce avea de gând să facă pentru foarte mult timp, dar slujba era bine plătită, iar salariul avea să-i crească după o vreme. Eu m-am angajat pe un post de coordonator de marketing la hotelul Darlington, unde îl ajutam pe directorul de comunicare la partea de relaţii publice şi la proiectele de marketing.

Darlington-ul era un hotel modern, elegant, cu o structură eliptică. Părea un simbol falie@, iar exteriorul acoperit cu granit trandafiriu nu făcea decât să amplifice efectul. Poate că din această cauză hotelul fusese ales drept cel mai romantic din oraş.

— Voi, cei din Dallas, şi arhitectura voastră, i-am spus

lui Nick. Fiecare hotel din oraşul ăsta seamănă ori cu un penis, ori cu o cutie de cereale.

— Cu toate astea, îţi place calul roşu cu aripi, mi-a răspuns el.

A trebuit să recunosc că avea dreptate. Aveam o slăbiciune pentru Pegasul din neon, un simbol care trona deasupra clădirii Magnolia încă din 1934 şi care dădea personalitate unui orizont altfel steril.

Nu eram sigură ce să cred despre Dallas. Comparativ cu Houston-ul, era foarte curat, cosmopolit şi cu picioarele pe pământ. Acolo erau mai puţine pălării de cowboy şi mult mai mulţi oameni binecrescuţi. În plus, Dallas-ul era mult mai constant în vederile sale politice decât Houston-ul, care oscila puternic în preferinţe de la un tur de alegeri la altul.

Dallas-ul, cu atât de mult bun-gust şi atât de reţinut, părea că încearcă să dovedească ceva, ca o femeie prea preocupată de ţinuta pe care s-o îmbrace la o a doua întâlnire. Poate că asta avea de-a face şi cu faptul că, spre deosebire de majoritatea oraşelor mari ale lumii, Dallas-ul nu avea port. Devenise cunoscut în 1870, când două căi ferate importante, Houston Texas Central şi Texas Pacific, se întâlniseră acolo într-un unghi de nouăzeci de grade, transformându-l într-un mare centru comercial.

Nick avea rude şi în Dallas, şi în împrejurimi. Părinţii săi divorţaseră când el era doar un băieţel şi se căsătoriseră fiecare cu altcineva. Avea atâtea surori, atâţia fraţi vitregi şi atâţia fraţi buni încât mie mi-era greu să mai ştiu cine, al cui copil este. Oricum nu părea să conteze, fiindcă nu erau apropiaţi.

Eu şi Nick am cumpărat un apartament mic, cu două spaţii de parcare şi acces la piscina clădirii. Am decorat apartamentul cu mobilă ieftină, modernă, puternic colorată şi am aşezat pe ici, pe colo, câte un coş din rafie şi câte un obiect din ceramică de Mexic. În sufragerie am atârnat o fotografie înrămată, făcută după un poster vechi de călătorie care înfăţişa o fată cu părul negru ţinând în braţe un coş cu fructe, sub un afiş mare pe care scria *„Vizitaţi Mexicul, tărâmul tuturor minunăţiilor”.*

— E stilul nostru special, i-am spus lui Nick atunci când el s-a plâns că mobila noastră e de calitate proastă şi că nu-i plăcea decorul sud-vestic. Eu îi spun „IKEA Loco” şi cred că sună bine. Curând, toată lumea o să ne copieze. Ca să nu mai spun că doar atât ne permitem.

— Am putea să ne permitem şi un palat, fir-ar al naibii, dacă taică-tu n-ar fi aşa un nemernic, a răspuns Nick pe un ton posac.

M-a surprins atitudinea lui negativă, care mi s-a părut ca un fulger aprins din senin. Faptul că mie-mi plăcea apartamentul îl supăra pe Nick. Mi-a spus că mă joc de-a casa şi că, după ce aveam să trăiesc ca o persoană din clasa de mijloc destulă vreme, era curios dacă o să mai fiu tot atât de fericită.

— Sigur că da, i-am spus. Te am pe tine. Nu-mi trebuie un conac ca să fiu fericită.

Uneori mi se părea că Nick era mult mai afectat de schimbarea statutului meu social decât eram eu însămi. Mi-a spus că nu poate să sufere situaţia noastră financiară precară, dar asta numai de dragul meu. Nu-i plăcea că nu puteam să ne luăm o a doua maşină.

— Chiar nu mă deranjează, i-am spus, iar asta l-a enervat, fiindcă, dacă pe el îl deranja, trebuia să mă supăr şi eu.

După ce treceau furtunile însă, pacea era cu atât mai dulce. Nick mă suna de cel puţin două ori cât timp eram la serviciu, ca să vadă ce mai fac. Vorbeam tot timpul.

— Vreau să ne spunem totul, mi-a zis într-o seară, după ce băuserăm împreună o jumătate de sticlă de vin. Părinţii mei au avut mereu secrete unul faţă de altul şi cred că noi doi ar trebui să fim complet sinceri şi deschişi.

Mi-a plăcut mult ideea, însă mi-era greu să o pun în practică fără să-mi ciobesc orgoliul. Sinceritatea completă s-a dovedit curând a nu fi prea uşor de dus.

— Eşti aşa de frumoasă! mi-a spus Nick într-o noapte, după ce am făcut dragoste.

M-a mângâiat cu blândeţe, oprindu-şi palma deasupra pieptului meu. Aveam sânii mici, cel mult cupa B. Chiar şi înainte să ne căsătorim, Nick se plânsese în glumă de acest lucru, spunând că mi-ar fi luat implanturi dacă nişte sâni prea mari n-ar fi arătat ridicol la o femeie atât de scundă şi de subţire ca mine. Şi-a dus vârful degetului spre chipul meu şi mi-a desenat curbura obrazului.

— Ai ochii mari şi căprui, nasul simpatic, gura frumoasă… Nu contează că n-ai un trup prea grozav.

— Ba am, i-am răspuns.

— Mă referem la sâni.

— Am sâni, doar că nu sunt mari.

— Ei, eu te iubesc oricum.

Am vrut să-i atrag atenţia că nici el nu are un trup

perfect, dar știam că aș fi început cearta, fiindcă Nick nu făcea prea bine față criticilor, nici măcar atunci când erau rostite pe un ton blând, bine intenționat. Soțul meu nu era obișnuit să-i fie găsite cusururi. Eu, pe de altă parte, crescusem cu un regim strict de critici și evaluări.

Mama îmi spunea mereu istorioare detaliate despre fiicele prietenelor ei, despre cât de politicoase erau acele fetițe, despre cât de cuminți stăteau la lecțiile de pian și despre cum știau să facă flori din șervețele pentru mamele lor sau să arate ce pași de balet au mai învățat. Când eram mică îmi doream din tot sufletul să semăn mai mult cu acele fetițe fermecătoare, însă mă revolta rolul care mi se impunea, acela de versiune mai mică a Avei Travis. Când a murit, mama m-a lăsat cu o mulțime de regrete și fără vreo cale să-mi repar numeroasele greșeli.

Primele noastre sărbători împreună, Ziua Recunoștinței, primul Crăciun, primul An Nou, au fost liniștite. Încă nu făceam parte din congregația nici unei biserici și se părea că toți prietenii lui Nick, cei despre care el îmi spusese că-i sunt ca o familie, erau ocupați cu propriile familii.

Am abordat prepararea cinei de Crăciun ca pe un proiect științific. Am studiat cărți de bucate, am desenat schițe, am potrivit cronometre, am măsurat ingrediente și am tăiat carnea și legumele la centimetru. Mi-am dat seama imediat că rezultatul eforturilor mele era acceptabil, deși neinspirat. Cu toate astea, Nick a spus că au fost cel mai bun curcan, cel mai bun piure și cea mai bună plăcintă cu nuci pecan pe care le-a mâncat vreodată.

— Cred că te-a zăpăcit imaginea mea cu mănuşi de bucătărie, i-am spus.

El a început să mă sărute zgomotos în sus, pe braţ, de parcă ar fi fost Pepe Le Pew.

— Eşti „seiţa" bucătăriei.

Darlington-ul a fost aglomerat în perioada sărbătorilor, aşa că eu a trebuit să lucrez peste program, în timp ce la Nick la serviciu a fost mai puţin de lucru până după Anul Nou. Cu programele nesincronizate, devenise frustrant şi o pierdere de vreme pentru el să tot conducă înainte şi înapoi prin oraş. Nu reuşeam să terminăm nimic niciodată, în apartament era mereu dezordine, frigiderul era tot timpul gol, aveam rufe murdare peste tot.

— Nu ne mai permitem să ducem cămăşile la spălătorie, mi-a spus Nick a doua zi după Crăciun. Trebuie să înveţi să te ocupi tu de ele.

— Eu?

Nu călcasem nimic în toată viaţa mea. Pentru mine, călcatul corect al unei cămăşi era unul dintre marile mistere ale universului, la fel ca găurile negre şi materia întunecată.

— De ce nu poţi să ţi le speli şi să ţi le calci tu singur?

— Am nevoie să mă ajuţi. Îţi cer prea mult dacă vreau să mă ajuţi cu hainele?

— Nu, sigur că nu. Îmi pare rău. Nu ştiu cum se face şi mi-e frică să nu le stric.

— O să-ţi arăt eu cum. O să înveţi.

Nick mi-a zâmbit şi m-a mângâiat pe fund.

— Trebuie doar s-o laşi la lumină pe adevărata Martha Stewart care eşti în interior.

I-am spus că o ţineam legată cu lanţuri la subsol, dar că, de dragul lui, aveam să încerc s-o eliberez.

Nick a fost răbdător şi mi-a arătat pas cu pas cum să fac, cum îi plăcea să aibă cămăşile apretate şi călcate. Ţinea mult la detalii. La început mi s-a părut destul de distractiv, la fel cum e distractiv prima dată când chituieşti ceva, adică până când trebuie să te ocupi de chituitul întregii săli de baie, sau, în cazul meu, de un coş de rufe plin cu cămăşi murdare. Oricât am încercat, n-am reuşit niciodată să-i pregătesc cămăşile exact aşa cum îi plăceau lui.

Tehnica mea de călcat a devenit curând după aceea subiectul unei adevărate inspecţii zilnice. Nick se apropia de dulap, se uita printre şirurile de haine călcate şi îmi spunea unde am greşit.

— Trebuie să calci marginile mai lent, ca să îndrepţi şi cele mai mici pliuri.

Îmi spunea că trebuie să calc din nou mânecile, să folosesc mai puţin apret sau că pe spate cămăşile nu erau suficient de bine călcate. Exasperată şi simţindu-mă învinsă, într-un final am început să iau din banii mei personali – fiecare aveam aceeaşi sumă de cheltuit în fiecare săptămână, ca să-i duc cămăşile la spălătorie. Mie mi s-a părut o soluţie bună, dar când Nick a găsit un rând de cămăşi acoperite cu folie de plastic, s-a enervat.

— Credeam că am căzut de acord, mi-a spus scurt, să înveţi să le speli şi să le calci tu însăţi.

— Am plătit curăţătoria din banii mei de cheltuială.

I-am zâmbit împăciuitor.

— Am o deficienţă într-ale călcatului. Poate că

trebuie să iau ceva multivitamine.

El a refuzat să-mi zâmbească.

— Nu încerci suficient.

Nu-mi venea să cred că ne certăm dintr-un motiv atât de trivial cum erau cămăşile. Nu era vorba despre ele de fapt. Poate că simţea că eu nu contribui destul la relaţie. Poate că trebuia să fiu mai iubitoare, mai înţelegătoare. Era stresat de sărbători, de muncă, de faptul că eram proaspăt căsătoriţi.

— O să mă străduiesc mai mult, i-am spus, dar, scumpule, te mai deranjează şi altceva? Ar trebui să mai vorbim şi despre altceva în afară de călcat? Ştii că aş face orice pentru tine.

Nick mi-a aruncat o privire glacială.

— N-am nevoie decât să faci şi tu odată, dracului, ceva cum trebuie.

Am fost supărată cam zece minute cu totul. După aceea m-a cuprins teama. Aveam să eşuez în căsnicie, lucrul cel mai important pe care încercasem vreodată să-l fac.

L-am sunat pe Todd, care m-a înţeles şi mi-a spus că toate cuplurile se ceartă din motive stupide. Am căzut de acord că e doar o parte normală dintr-o relaţie. N-am îndrăznit, totuşi, să spun nimănui din familie, fiindcă aş fi preferat să mor decât să-i dau de bănuit tatei că relaţia mea nu mergea bine.

Mi-am cerut, nefericită, scuze de la Nick.

— Nu, a fost vina mea, mi-a răspuns el îmbrăţişându-mă cald şi ferm.

Am fost atât de uşurată că m-a iertat încât mi-au dat lacrimile.

— Îţi cer prea mult, a continuat soţul meu. Nu ai nicio vină că ai fost crescută aşa cum ai fost. Nu s-a aşteptat nimeni de la tine să faci ceva pentru ceilalţi, dar, în lumea reală, să ştii că gesturile mici, lucrurile neimportante, sunt cele care-i arată unui bărbat că-l iubeşti. Aş aprecia dacă te-ai strădui mai mult.

După cină mi-a masat tălpile şi mi-a spus să nu-mi mai cer scuze.

În ziua următoare am găsit o cutie de apret spray în dulapul de haine. Masa de călcat fusese lăsată desfăcută, pregătită pentru mine, ca să exersez cât timp Nick pregătea cina.

Într-o seară am ieşit cu două alte cupluri, colegi de-ai lui Nick de la firmă şi soţiile lor. Mă bucuram că facem ceva social. Aflasem cu surprindere că, deşi soţul meu crescuse în Dallas, nu avea prieteni vechi cărora să mă prezinte. Ori se mutaseră, ori nu meritau să-i bagi în seamă, îmi spusese. Abia aşteptam să-mi fac prieteni în Dallas, aşa că aveam de gând să fac impresie bună în acea seară.

La prânz am mers la salonul de coafură al hotelului unde lucram şi am rugat-o pe una dintre stiliste să-mi taie câţiva centimetri din vârfuri. Când a terminat, podeaua era plină de şuviţe negre şi ondulate, iar părul meu era scurt până la umeri şi drept.

— N-ar trebui să porţi niciodată părul mai lung de-atât, mi-a spus stilista. Înainte era prea lung pentru o femele atât de mică. Îţi acoperea chipul.

Nu i-am spus lui Nick că am de gând să mă tund. Lui îi plăcea foarte mult părul lung şi ştiam că ar fi încercat să

mă convingă să nu-l tai. M-am gândit că, atunci când o să vadă ce bine-mi stă şi o să afle ce uşor e de întreţinut, o să se răzgândească.

Imediat ce m-a văzut, când a venit să mă ia cu maşina, Nick s-a încruntat.

— Se pare că ai fost tare ocupată azi, a spus strângând volanul în palme.

— Îţi place? Mă simt minunat.

Am clătinat capul dintr-o parte într-alta, ca un fotomodel.

— Era momentul să mai tai puţin din el.

— Nu ai tăiat puţin. Ţi-ai tuns aproape tot părul. Fiecare cuvânt era tivit cu dezaprobare şi dezamăgire.

— Mă săturasem de stilul din facultate. Cred că aşa e mai sofisticat.

— Părul tău lung era special. Acum arată banal.

M-am simţit de parcă mi-ar fi injectat o seringă plină cu anxietate lichidă în vene.

— Îmi pare rău dacă nu-ţi place, dar era foarte greu de întreţinut. Şi oricum, e părul meu.

— Ei bine, da, dar eu trebuie să mă uit la tine în fiecare zi.

Pielea parcă mi s-a strâns, adunându-mi corpul ca-ntr-un plic sigilat.

— Stilista mi-a spus că aşa lung îmi acoperea prea mult fata.

— Mă bucur că tu şi cu ea credeţi că lumea trebuie să-ţi vadă mai mult din nenorocita aia de faţă, a spus el supărat.

Am îndurat cam cincisprezece minute de tăcere groasă, înecăcioasă, cât timp Nick a condus prin traficul

de la ora şase. Mergeam direct la restaurant, să ne întâlnim cu prietenii lui.

— Apropo, mi-a spus brusc soţul meu, ca să nu te miri, să ştii că le-am spus că te cheamă Marie.

M-am uitat nedumerită la profilul său. Marie era celălalt prenume al meu, cel pe care-l foloseau numai ai mei atunci când făceam câte o năzbâtie. Când auzeam „Haven Marie", ştiam că situaţia era critică.

— De ce nu le-ai spus că mă cheamă Haven? am reuşit să întreb.

Nick nu s-a uitat la mine.

— Fiindcă te face să pari o ţărăncuţă.

— Îmi place numele meu. Nu vreau să fiu Marie. Vreau…

— Iisuse, nu pot şi eu să am o soţie normală, cu un nume normal?

Se înroşise, respira greu, iar în aerul dintre noi plutea ostilitatea. Toată situaţia mi se părea ireală. Eram măritată cu un bărbat căruia nu-i plăcea numele meu. Nu-mi spusese nimic despre asta înainte. *Ăsta nu e Nick,* mi-am spus. Adevăratul Nick era tipul cu care mă măritasem. M-am uitat la el pe sub gene. Arăta ca un soţ obişnuit, care în acel moment se întâmpla să fie exasperat. El părea că-mi cere ceva banal, dar eu nu eram tocmai sigură ce însemna asta.

M-am străduit să respir normal. Eram aproape de restaurant şi nu puteam să intrăm arătând de parcă tocmai ne-am fi certat. Aveam impresia că am chipul acoperit cu sticlă.

— Bine, am spus. Atunci în seara asta o să fim Nick şi Marie.

— Bine.

A părut că se mai relaxează puţin. După acea seară, care a mers bine, Nick nu prea mi-a mai spus Haven nici măcar atunci când eram singuri. A zis că m-ar fi zăpăcit când ieşeam cu alţii, dacă nu eram obişnuită să mi se spună Marie. Mi-am spus că această schimbare de nume ar putea să fie un lucru bun. Puteam să uit de toate problemele din trecut şi să devin oricine voiam, cineva mai bun. Plus că-i făcea plăcere lui Nick, iar asta era ceva ce-mi doream cu disperare.

Sunt Marie, mi-am spus. *Marie, femeia măritată care locuieşte în Dallas, lucrează la Darlington şi ştie cum să calce cămăşi.* Marie, al cărei soţ o iubea.

Căsnicia noastră era ca un aparat pe care învăţasem să-l folosesc, deşi nu înţelegeam care sunt mecanismele interne ce-l fac să meargă. Ştiam cum să fac ce trebuia ca să funcţioneze fără cusur. Ştiam care sunt toate acele lucruri, mai mici sau mai mari, care-l ajutau pe Nick să-şi păstreze echilibrul. Atunci când soţul meu era mulţumit, mă recompensa cu afecţiune, dar atunci când îl enerva ceva, se supăra şi devenea iritabil. Dispoziţia sa schimbătoare era termostatul după care se regla căsnicia noastră.

Se apropia aniversarea noastră de un an când mi-am dat seama că zilele proaste, acelea în care Nick avea nevoie ca eu să-l înţeleg şi să compensez fiecare mică nedreptate care i se făcea, erau mai multe decât zilele bune. Nu ştiam cum să repar asta, dar bănuiam că era vina mea. Ştiam că alte femei aveau altfel de căsnicii, că nu se întrebau permanent cum să le anticipeze nevoile

soţilor lor, că nu călcau mereu ca pe ouă. Cu siguranţă că mariajul alor mei nu fusese aşa, ci dimpotrivă, toată lumea era la dispoziţia nevoilor şi dorinţelor mamei, iar tata apărea din când în când ca s-o liniştească.

Nick era în permanenţă nervos pe familia mea şi dădea vina pe tata, care nu ne-a dat bani ca să cumpărăm o casă. Insista să-i contactez pe tata şi pe fraţii mei ca să le cer câte ceva şi se enerva când îl refuzam.

— N-ar folosi la nimic, îi spuneam, deşi nu era adevărat.

Indiferent de atitudinea tatei, fraţii mei mi-ar fi dat orice le-aş fi cerut. Mai ales Gage. În cele câteva ocazii în care vorbisem cu el la telefon, mă întrebase dacă poate să ne ajute cu ceva pe mine şi pe Nick, dar eu îi spusesem că nu, absolut deloc, că ne mergea minunat. Mă temeam să-i dau lui Gage chiar şi cel mai mic indiciu despre cum stăteau de fapt lucrurile. Un singur fir dus şi totul s-ar fi putut destrăma definitiv.

— Tatăl tău o să fie nevoit să înceapă să ne ajute când o să avem copii, mi-a spus Nick. Ar fi o ruşine publică să-şi lase nepoţii să stea într-o cocioabă. O să scoată nişte bani atunci, al naibii zgârcit.

Mă îngrijora că Nick se gândea la viitorii noştri copii ca la nişte unelte cu care trebuia să forţăm balamalele cuferelor familiei Travis. Mă gândisem întotdeauna că o să am copii când o să mă simt pregătită, însă situaţia în care eram noi nu se potrivea nicidecum unui nou-născut mofturos şi dificil. Abia dacă reuşeam să-l mulţumesc pe soţul meu cel mofturos şi dificil.

Nu avusesem niciodată înainte probleme cu somnul,

dar în acea perioadă începusem să am vise care mă trezeau din somn în toiul nopţii. Eram epuizată. Fiindcă agitaţia mea îl ţinea treaz pe Nick, adesea plecam să dorm pe canapea, la miezul nopţii, tremurând sub pătură. Visam dinţi pierduţi şi căderi de pe clădiri înalte.

— A fost aşa de ciudat, i-am spus lui Nick într-o dimineaţă în timp ce el îşi bea cafeaua. Aseară am visat ceva nou. Eram undeva, într-un parc, mă plimbam, şi mi-a căzut piciorul drept. Nu mi-a curs sânge, nimic. Eram ca o păpuşă Bărbie. Eram aşa de supărată… Mă întrebam cum o să mă descurc fără picior, şi atunci mi s-a rupt mâna, din cot, iar eu am ridicat-o şi am încercat s-o ţin la locul ei, şi îmi amintesc că mă gândeam că am nevoie de ea şi că trebuie să găsesc pe cineva care să mi-o pună la loc. Chiar atunci…

— Ţi-ai luat anticoncepţionalele în dimineaţa asta? m-a întrerupt Nick.

Luam anticoncepţionale de când începusem să mă culc cu el.

— Nu. Le iau întotdeauna după micul dejun. De ce? Crezi că am coşmaruri din cauza hormonilor?

— Nu, cred că ai coşmaruri din cauza ta. Am întrebat fiindcă e momentul să renunţi la ele. Trebuie să începem să facem copii acum, cât suntem încă tineri.

L-am privit nedumerită şi m-a traversat un val imens de repulsie. Fiecare celulă din corpul meu respingea ideea neputinţei hormonale care ar fi făcut totul imposibil de suportat. Dar nu puteam să spun nu, fiindcă i-aş fi provocat soţului meu o dispoziţie proastă care ar fi durat zile întregi. Trebuia să fac în aşa fel încât

să-l conving pe Nick să se răzgândească.

— Crezi că suntem pregătiţi? am întrebat. S-ar putea să fie mai bine să strângem nişte bani înainte.

— Nu e nevoie. Taică-tu o să fie mult mai rezonabil când o să afle că Gage şi cu Liberty nu sunt singurii care pot să scoată un copil din pălărie.

Mi-am dat seama atunci că pe Nick îl interesa mai puţin copilul şi mai mult rolul lui în a-l manipula pe Churchill Travis. Oare avea să simtă altfel după naşterea bebeluşului? Oare avea să fie unul dintre acei bărbaţi care se topeau la vederea persoanei mititele la a cărei apariţie pe lume participaseră?

Am încercat din răsputeri să-mi imaginez asta, dar n-am reuşit să-l văd pe Nick găsind destulă răbdare ca să-i facă faţă unui nou-născut care plângea tot timpul, unui preşcolar dezordonat, unui copil care avea nevoie de atenţie. Mă speria gândul la cât de legată aş fi fost de el, cât de dependentă, odată cu apariţia copilului.

Am intrat în baie ca să mă pregătesc să plec la serviciu, m-am dat cu mascara, mi-am aplicat ruj pe buze. Nick a venit după mine şi a început să caute printre produsele cosmetice pe care le aşezasem pe dulapul din faţa oglinzii. A găsit containerul rotund, din plastic, în care erau anticoncepţionalele şi l-a deschis, dând la iveală rotiţa de tablete colorate în culori pastelate.

— Nu mai ai nevoie de astea, a spus, apoi le-a aruncat la gunoi.

— Trebuie să termin folia asta, am protestat eu. Şi de obicei, înainte să încerci să rămâi gravidă mergi la un control medical…

— Eşti sănătoasă. N-o să păţeşti nimic.

Mi-a pus o mână pe umăr şi m-a ridicat în timp ce eu mă aplecasem să iau pastilele.

— Lasă-le.

Nu-mi venea să cred. Din gât mi s-a ridicat un hohot de râs. Fusesem condiţionată de-a lungul ultimelor luni să-i tolerez toanele lui Nick, de dragul armoniei, dar întrecuse deja limita. Nu aveam de gând să mă las forţată să fac un copil pentru care niciunul dintre noi nu era pregătit.

— Nick, aş prefera să mai aştept.

Am ridicat o perie de păr şi am început să-mi descurc şuviţele.

— Şi nu e momentul să discutăm despre copii, acum, când amândoi ne pregătim să plecăm la serviciu şi…

— Eu hotărăsc despre ce vorbim şi când vorbim! Intensitatea explozivă a vocii sale m-a speriat, făcându-mă să scap peria din mână.

— Nu ştiam că trebuie să-mi fac o nenorocită de programare la tine ca să vorbim despre viaţa noastră personală!

Am pălit, alarmată, şi inima a început să-mi bată într-un ritm violent.

— Nick…

— Tu te gândeşti vreodată şi la altcineva sau la altceva în afară de tine însăţi?

De furie i se încordaseră beregata şi muşchii fini ai feţei.

— Întotdeauna contează doar ce vrei tu, nemernică egoistă. Cum rămâne cu ce vreau eu?

S-a aplecat spre mine, înalt şi furios, iar eu m-am

ghemuit mai aproape de oglindă.

— Nick, eu doar…

Mi se uscase atât de tare gura încât abia dacă reuşeam să articulez cuvintele.

— Nu am spus că nu. Vreau doar… mi-ar plăcea să vorbim despre asta mai târziu.

Replica mi-a adus o privire plină de un dispreţ în stare să-mi sfâşie inima.

— Nu ştiu. S-ar putea să nici nu merite efortul. S-ar putea ca mariajul ăsta să nu valoreze nici cât o grămăjoară de rahat. Crezi că mi-ai făcut vreo mare favoare că te-ai măritat cu mine? Eu ţi-am făcut ţie o favoare. Crezi că mai există cineva care ţi-ar suporta toate rahaturile?

— Nick…

Panicată şi confuză, l-am privit cum se îndreaptă spre dormitor. Am dat să merg după el, dar am rămas în urmă, de teamă să nu-l înfurii şi mai tare. Bărbaţii din familia mea se înfuriau greu în general, şi chiar şi atunci când ajungeau să explodeze, se calmau repede. Temperamentul lui Nick era diferit, ca un foc ce se întreţinea din sine însuşi, crescând până când ajungea cu mult mai mare decât motivul care-l pornise. De data aceea nu mi-am putut da seama care era strategia cea mai bună. Dacă mă duceam după el ca să-mi cer scuze, era posibil să torn gaz pe foc, dar dacă rămâneam în baie ar fi putut să se simtă şi mai ofensat fiindcă-l ignoram.

M-am mulţumit să rămân în prag, cu câte un picior în fiecare cameră, şi să încerc să-mi dau seama ce voia Nick. Soţul meu s-a îndreptat spre dulap şi a început să

caute printre haine cu mişcări rapide, furioase, vânând o cămaşă anume. Eu am decis să mă retrag şi am intrat înapoi în baie.

Obrajii îmi erau palizi şi păreau amorţiţi. Mi-am dat cu fard de obraz roz, în strat subţire, dar pudra colorată părea că rămâne cumva deasupra pielii, că nu se amestecă în fondul de ten. Pensula a prins din umezeala porilor şi a început să lase dâre mai închise la culoare pe obrajii mei umezi. Am întins mâna spre un prosop, ca să mă şterg de tot fardul, şi în acel moment mi s-a părut că lumea explodează.

Nick se întorsese. M-a încolţit, strângând ceva în pumn şi strigând din toţi rărunchii. Până atunci nimeni nu mai ţipase aşa la mine, şi cu siguranţă niciun bărbat. Am simţit că mor. M-a redus la starea unui animal atacat, incapabil să scape de valul alb al fricii, încremenit într-un moment de nedumerire mută.

Lucrul pe care-l ţinea soţul meu în mână era cămaşa sa în dungi, pe care se părea eu o distrusesem cumva.

Făcusem o greşeală, dar Nick a spus că l-am sabotat, că am făcut-o special. Avea nevoie de cămaşa aia pentru o şedinţă importantă în acea dimineaţă. Eu i-am spus că nu, n-am vrut s-o stric, că-mi pare rău, dar fiecare cuvânt al meu îi aducea pe chip o fierbinţeală criminală, şi până la urmă a ridicat braţul, iar lumea mea a izbucnit în flăcări.

Obrazul mi-a zburat într-o parte şi parcă a luat foc, iar picături de sudoare şi lacrimi au zburat în lături. După aceea am împietrit, cuprinsă de fierbinţeală. Îmi simţeam vasele de sânge de pe faţă imense, pulsând.

Am înţeles cu greu că Nick mă lovise. Am rămas în

picioare, clătinându-mă puţin, cu mintea goală, şi am început să-mi pipăi obrazul cu vârfurile degetelor, acolo unde căldura se transformase deja în amorţeală.

Nu vedeam din cauza lacrimilor, dar am auzit vocea lui Nick, plină de dezgust:

— Uite ce m-ai făcut să fac.

Soţul meu a intrat înapoi în dormitor. Nu aveam unde să mă retrag. Nu puteam să fug din apartament, fiindcă aveam o singură maşină, şi oricum nu ştiam unde m-aş fi putut duce. Am ţinut un prosop sub jetul de apă rece, m-am aşezat pe capacul closetului şi mi-am apăsat obrazul cu masa rece şi umedă.

Nu puteam să spun nimănui. Todd şi ceilalţi prieteni ai mei n-aveau cum să mă încurajeze într-o astfel de situaţie, n-aveau cum să-mi spună că aşa ceva face parte dintr-o relaţie normală. Ruşinea mi s-a răspândit în tot corpul, curgându-mi parcă din măduva oaselor. Am simţit că, probabil, meritam ce păţisem, dacă se întâmplase. Ştiam că n-avea cum să fie adevărat, dar ceva din mine, din felul în care fusesem formată, făcea să-mi fie imposibil să scap de ruşinea care mă copleşea. Acel ceva existase întotdeauna ascuns, aşteptând ocazia să iasă la suprafaţă. Îl aşteptase pe Nick, sau pe cineva ca el. Mă păta, precum cerneala invizibilă, şi apărea în lumina potrivită.

Am aşteptat fără să mă mişc în timp ce Nick s-a pregătit să plece la serviciu. Nici măcar nu am tresărit când l-am auzit că sună la Darlington şi le spune că nu pot să ajung în acea zi. Soţia lui era bolnavă, a rostit cu regret. Are gripă sau aşa ceva, nu ştia sigur. Părea plin de compasiune şi îngrijorat. A râs puţin drept răspuns

la ceva ce i-a spus persoana de la celălalt capăt al firului.

— Da, a mai adăugat, o să am eu grijă de ea.

Am aşteptat până când am auzit sunetul cheilor, apoi uşa de la intrare închizându-se. Mişcându-mă încet, ca o bătrână, am căutat în coşul de gunoi şi am scos anticoncepţionalele. Am luat o pastilă şi am înghiţit-o dureros cu nişte apă pe care-am luat-o în căuşul palmei.

Am găsit cămaşa în dungi zăcând pe podeaua dormitorului, am ridicat-o şi am întins-o pe saltea. Nu-mi dădeam seama ce nu era în regulă la ea. Nu găseam defectul care-l făcuse pe Nick să-şi piardă cumpătul.

— Ce nu-i bine? am spus cu voce tare, atingând dungile cămăşii cu degetele, de sus în jos, de parcă aş fi încercat să scap din spatele unor gratii de fier.

Ce greşisem oare?

Dorinţa de-a le face pe plac celorlalţi era un fel de boală a mea. Ştiam asta, dar nu puteam să mă opresc. Am spălat, am apretat şi am călcat din nou cămaşa în dungi. Fiecare fir de bumbac era perfect drept, fiecare nasture strălucea de curăţenie. Am atârnat-o în dulap şi am verificat celelalte cămăşi, i-am aliniat lui Nick pantofii şi i-am aranjat cravatele în aşa fel încât părţile lor de jos să fie toate la acelaşi nivel.

Când a ajuns el acasă, apartamentul era curat, masa pusă, iar la cuptor se încălzea o budincă de pui cu legume după reţeta King Ranch, cina lui preferată. Mi-era greu să mă uit la soţul meu.

Lui Nick îi părea rău. A intrat zâmbind în casă, cu un buchet de flori asortate. Mi-a întins cadoul parfumat, iar

petalele au foşnit, ascunse sub stratul de hârtie creponată şi celofan.

— Poftim, scumpo.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe obrazul pe care-l lovise mai devreme. Acea parte a feţii îmi era încă trandafirie şi umflată. Am rămas nemişcată când buzele lui mi-au atins pielea, deşi îmi venea să mă smulg de lângă el. Îmi venea să-l lovesc la rândul meu, dar, mai mult decât orice, îmi venea să plâng.

În loc de toate astea am luat florile şi le-am dus la chiuvetă, unde am început să le despachetez cu gesturi mecanice.

— N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut de dimineaţă, a rostit Nick de undeva din spatele meu. M-am gândit la tine toată ziua.

— Şi eu m-am gândit la tine.

Am pus buchetul într-o vază pe care am umplut-o cu apă. Nu reuşeam să fac faţă ideii de-a tăia şi de-a aranja florile.

— Când am văzut ce mi-ai făcut la cămaşă, a fost ultima picătură.

Am început să şterg încet dulapul, cu mişcări circulare, încordate.

— Nu înţeleg ce n-a fost în regulă.

— Avea cam de zece ori prea mult apret. Aş fi putut să tai o felie de pâine cu una dintre mânecile alea.

Nick a făcut o pauză lungă, apoi a oftat.

— Am exagerat, ştiu. Aşa cum am spus, a fost ultima picătură. După toate celelalte lucruri care mă înnebuneau, când am văzut ce-ai făcut şi cu cămaşa…

M-am răsucit cu faţa spre el şi mi-am tras mânecile

bluzei în jos, până mi-am acoperit degetele, așa cum o pisică își ascunde ghearele.

— Care „celelalte lucruri”?,

— Totul. Felul în care trăim. Casa asta nu e niciodată curată și ordonată. Nu avem niciodată mâncare gătită și peste tot sunt mereu grămezi de rahaturi.

A ridicat mâinile într-un gest de apărare când a văzut că încerc să-i răspund.

— Știu, acum arată foarte frumos, și văd că avem mâncare la cuptor. Mulțumesc. Dar așa ar trebui să fie mereu, și n-are cum să fie dacă lucrăm amândoi.

Am înțeles imediat ce voia Nick, dar n-am înțeles de ce ar fi vrut așa ceva.

— Nu pot să-mi dau demisia, am spus amorțită. Nu ne permitem să pierdem salariul meu.

— Curând o să fiu promovat. Ne descurcăm.

— Dar… eu ce să fac toată ziua?

— Să fii soție, să ai grijă de casă, de mine, de tine.

Nick s-a apropiat și a continuat:

— Iar eu o să am grijă de tine. Oricum curând o să fii gravidă, și atunci va trebui să stai acasă, așa că ai putea să renunți de pe acum.

— Nick, nu cred că…

— Suntem amândoi stresați, scumpa mea. Dacă faci asta o să ne fie mai ușor, fiindcă o să te ocupi tu de toate lucrurile pe care altfel n-avem timp să le facem.

Nick a întins mâna și a apucat-o pe a mea, ducând-o cu blândețe aproape de obrazul său.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut azi dimineață, a murmurat sărutându-mi palma. Jur că n-o să se mai întâmple niciodată. Indiferent ce-ar fi.

— M-ai speriat, Nick, am şoptit eu. Parcă nu erai tu însuţi.

— Ai dreptate. Ştii că eu nu sunt aşa.

Mă cuprinse în braţe cu nemăsurată grijă.

— Nimeni n-ar putea să te iubească pe cât de mult te iubesc eu. Tu eşti totul pentru mine, şi o să avem grijă unul de celălalt, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

Vocea îmi era aspră şi crispată. Nu mai fusesem niciodată atât de nehotărâtă, nu mi se întâmplase niciodată să vreau să *rămân lângă cineva şi să vreau la fel* de mult să plec. Nu mai iubisem niciodată pe cineva de care să-mi fie în acelaşi timp şi teamă.

— Poţi să-ţi *găseşti oricând altceva* de lucru dacă *vrei, a* spus el pe un ton rezonabil. Hai să încercăm şi aşa. Vreau să mai fii şi liberă.

M-am *auzit şoptind:*

— Te rog să nu mai faci asta, Nick.

— Niciodată, a spus el imediat, sărutându-mă pe creştet, pe ureche, pe gât..

Mi-a atins cu blândeţe obrazul înroşit şi a murmurat:

— Săraca de tine. Mă bucur că n-am strâns pumnul când am dat, altfel ai fi avut ditamai vânătaia.

Capitolul 4

Puţin câte puţin, căsnicia noastră a început să devină ca o cameră din ce în ce mai neîncăpătoare. La început mi s-a părut minunat să nu mai lucrez, fiindcă aveam tot timpul să fac apartamentul să arate perfect. Dădeam cu aspiratorul în aşa fel încât carpeta din poliester să aibă firele aranjate în dungi simetrice şi fiecare centimetru pătrat din bucătărie strălucea de curăţenie. Petreceam ore întregi citind reţete culinare şi îmi desăvârşeam talentul de bucătăreasă, ba chiar îi aranjam lui Nick şosetele pe culori, în rânduri ordonate, în sertar.

Cu puţin înainte să se întoarcă el de la birou, mă fardam şi îmi schimbam hainele. Începusem să fac asta după ce-mi spusese, într-o noapte, că spera ca eu să nu fiu una dintre acele femei care nu se mai aranjează după ce au reuşit să prindă un soţ.

Dacă Nick ar fi fost bădăran tot timpul, probabil că nici eu n-aş fi încercat din răsputeri să-i fac pe plac. Momentele în care nu se purta urât m-au determinat să rămân – serile în care ne ghemuiam îmbrăţişaţi în faţa televizorului, ca să vedem ştirile, sau dansul neaşteptat de după cină, atunci când la radio se auzea cântecul nostru preferat. Soţul meu putea să fie afectuos şi amuzant, ba chiar iubitor, atunci când voia. El era prima persoană din viaţa mea care avea nevoie de mine. Eu eram publicul lui, oglinda lui, aceea care-l alina, cea fără de care n-ar fi fost complet. Îmi găsise punctul cel mai

vulnerabil – eram unul dintre acei oameni care voiau cu disperare să aibă cineva nevoie de ei, să conteze pentru cineva.

Relaţia noastră avea multe lucruri frumoase, însă partea cu care mi-era greu să mă obişnuiesc era sentimentul constant că nu ştiam cum stau. Bărbaţii din viaţa mea, fraţii mei şi cu tata, au fost întotdeauna previzibili. Nick, pe de altă parte, reacţiona diferit în momente diferite, dar la acelaşi comportament al meu. Nu ştiam niciodată dacă am făcut ceva ce o să-mi atragă laude din partea lui sau dacă, dimpotrivă, avea să mă critice.

Nick îşi amintea tot ce-i spusesem vreodată despre familia şi copilăria mea, însă le dădea acelor poveşti o coloratură cu totul diferită de cea pe care o intenţionasem eu. Mi-a spus odată că nimeni nu mă iubea cu adevărat în afară de el. Mi-a spus ce gândeam de fapt, cine eram cu adevărat, şi asta pe un ton atât de autoritar încât am început să mă îndoiesc de propriile-mi simţuri. Mi se *întâmpla mai ales când soţul meu rostea fraze pe care* le auzisem şi când eram mică: „Dai prea multă importanţă. Exagerezi, iei totul prea personal". Mama îmi spusese mereu lucrurile astea, iar acum Nick le repeta la rândul lui.

Exploda fără avertisment când îi făceam sendvişul greşit pentru prânz sau când uitam să cumpăr ceva ce-mi ceruse. Fiindcă eu nu aveam maşină, trebuia să merg pe jos sau cu bicicleta câte un kilometru, până la magazin, şi nu aveam întotdeauna timp să fac tot ce aveam de făcut prin casă. Nick nu m-a mai lovit după acea primă dată, ci, în loc de asta, începuse să strice

lucrurile la care ţineam. Mi-a smuls de la gât un lănţişor delicat, din aur, şi a aruncat la gunoi o vază din cristal. Uneori mă împingea la perete şi ţipa la mine de foarte aproape, iar asta mă speria mai mult decât orice altceva. Forţa vocii lui, care-mi scurtcircuita mintea şi distrugea părţi din mine pe care simţeam că nimic n-ar mai fi putut să le refacă vreodată.

Am început să mint compulsiv, de teamă să nu dau de gol vreun lucru, cât de mic, pe care-l spusesem sau pe care-l făcusem şi care lui Nick nu i-ar fi plăcut, care l-ar fi făcut să explodeze.

Am devenit o mare linguşitoare. Îl asiguram pe soţul meu că era mai inteligent decât toţi ceilalţi oameni la un loc, că era mai deştept decât şeful său, decât toţi cei de la bancă, decât oricare dintre rudele noastre, i-am spus că avea dreptate chiar şi atunci când era evident că greşise, în ciuda tuturor acestor lucruri, el n-a fost niciodată mulţumit.

Calitatea vieţii noastre sexuale a scăzut mult, cel puţin din punctul meu de vedere, dar sunt aproape sigură că Nick nici n-a observat. Nu fusesem de la bun început prea potriviţi în dormitor – eu nu aveam experienţă, nu fusesem cu nimeni în afară de el şi nu aveam de unde să ştiu ce să fac.

La începutul relaţiei noastre mi se păruse oarecum plăcut să mă culc cu el, dar treptat Nick nu mai făcuse lucrurile care ştia că-mi plac, iar sexul devenise o treabă expeditivă. Chiar dacă aş fi ştiut suficient încât să pot să-i explic ce îmi trebuia, tot n-ar fi contat, pentru că pe el nu-l interesa nimic din ceea ce însemna sexul mai departe de alipirea a două trupuri.

Am încercat să particip atât cât puteam şi să fac orice era necesar ca să se termine mai repede. Poziţia preferată a lui Nick era pe la spate, cu mişcări directe şi egoiste, care nu mă stimulau deloc. Mă lăuda fiindcă eram una dintre acele femei care nu fac mare caz de preludiu. Adevărul era că preferam lipsa preludiului, care n-ar fi făcut decât să prelungească un act despre care simţeam că mă lăsa murdară, care era adesea neplăcut şi total lipsit de romantism.

Mi-am dat seama că nu sunt o persoană foarte sexuală. Trupul bine construit al lui Nick nu mă făcea să tresar, aşa tonifiat cum era după orele pe care le petrecea la sala de forţă. Când ieşeam în oraş, alte femei îl priveau insistent pe soţul meu şi-mi dădeam seama că mă invidiază.

Într-o seară am primit un telefon de la Liberty, şi, după vocea ei, mi-am dat imediat seama că se întâmplase ceva rău.

— Haven, am nişte veşti proaste. E vorba despre Gretchen…

Ea a continuat să vorbească, iar eu am simţit întreaga greutate a şocului şi disperării în timp ce mă străduiam să înţeleg ce spunea, de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină. Gretchen avusese o durere de cap care durase două zile şi leşinase la ea în cameră. Tata auzise zgomotul de pe coridor. Mătuşa mea murise înainte să ajungă ambulanţa la noi. Un anevrism cerebral, le spuseseră medicii.

— Îmi pare foarte rău, a spus Liberty pe un ton în care se auzea regretul.

Am auzit-o suflându-şi nasul.

— A fost o persoană minunată şi ştiu cât de mult v-aţi iubit una pe cealaltă.

M-am aşezat pe canapea şi mi-am sprijinit capul de spătar, lăsând lacrimile să-mi curgă fierbinţi pe obraji.

— Când e înmormântarea? am reuşit să întreb.

— Peste două zile. Vii? Stai cu mine şi cu Gage?

— Da. Mulţumesc. Eu… Tata cum se simte?

Oricum ar fi stat lucrurile între noi, îmi era foarte milă de tata. Pierderea lui Gretchen era, probabil, unul dintre cele mai grele lucruri pe care avea să le îndure vreodată.

— Cred că pe cât de bine se poate.

Liberty şi-a suflat din nou nasul, apoi a şoptit chinuit:

— Nu l-am mai văzut niciodată plângând.

— Nici eu.

Am auzit cheia răsucindu-se în uşa de la intrare. Venise Nick acasă. Eram uşurată şi îmi doream confortul îmbrăţişării lui.

— Carrington cum se simte? am întrebat, fiindcă ştiam că sora mai mică a lui Liberty fusese apropiată de Gretchen.

— Mulţumesc că ai întrebat. E foarte supărată, dar o să-i treacă. Îi e greu să înţeleagă cum de totul s-a schimbat aşa de brusc.

— E greu şi pentru adulţi să priceapă.

Mi-am apăsat mâneca pe pleoapele umede.

— Nu ştiu dacă o să vin cu avionul sau cu maşina. Te sun după ce vorbesc cu Nick.

— Bine, Haven.

Nick a intrat în apartament şi şi-a a lăsat servieta jos.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, încruntându-se şi venind spre mine.

— A murit mătuşa Gretchen, i-am răspuns, apoi am început din nou să plâng.

Nick a venit să se aşeze lângă mine pe canapea şi m-a cuprins cu braţul, iar eu m-am ghemuit aproape de umărul lui. După câteva minute în care m-a consolat, el s-a ridicat şi a plecat spre bucătărie, ca să-şi ia o bere din frigider.

— Îmi pare rău, dragă. Ştiu că e greu pentru tine. Probabil că-i mai bine că nu poţi să te duci la înmormântare.

Am clipit surprinsă.

— Pot să merg. Dacă nu avem bani pentru biletul de avion, aş putea să…

— N-avem decât o singură maşină.

Vocea i se schimbase.

— Presupun că ai vrea să stau acasă tot weekendul, cât eşti tu în Houston?

— De ce nu vii cu mine?

— Trebuia să-mi imaginez că o să uiţi. Avem ceva de făcut la final de săptămână, Marie.

Mi-a aruncat o privire aspră, iar eu m-am uitat la el fără să pricep.

— Compania dă petrecerea anuală, la care se serveşte homar, acasă la patron. Cum ăsta e primul meu an la ei, n-am cum să lipsesc.

Am făcut ochi mari.

— Eu… Eu… Vrei să merg la o petrecere în loc să mă duc la înmormântarea mătuşii mele?

— Nu ai de ales. Iisuse, Marie, vrei să-mi răpeşti orice

şansă la o promovare? Mă duc la petrecerea aia, şi în niciun caz n-am de gând să mă duc singur. Am nevoie de o soţie acolo, şi am nevoie să faci impresie bună.

— Nu pot, am spus, mai mult nedumerită decât furioasă.

Nu-mi venea să cred că sentimentele mele pentru Gretchen contau atât de puţin în ochii lui.

— Trebuie să fiu cu familia mea. Oamenii o să înţeleagă dacă le spui că…

— Eu sunt familia ta!

Nick a aruncat berea, iar cutia plină a lovit marginea chiuvetei cu o explozie de spumă.

— Cine-ţi plăteşte facturile, Marie? Cine-ţi pune un acoperiş deasupra capului? Eu. Nimeni din nenorocita aia de familie a ta nu ne ajută cu nimic. Eu câştig pâinea în casa asta, aşa că tu faci ce spun eu.

— Nu sunt sclava ta, m-am răstit la rândul meu. Am dreptul să merg la înmormântarea lui Gretchen, şi asta am de gând să fac…

— Încearcă, a spus Nick cu ură, ajungând lângă mine din trei paşi. Încearcă, Marie. N-ai bani, n-ai cum să ajungi acolo.

M-a apucat de braţe şi m-a împins cu forţă, iar eu m-am împiedicat şi m-am lovit de peretele din spate.

— Dumnezeu ştie cum o idioată ca tine a reuşit să termine facultatea, mi-a spus. Lor nu le pasă de tine nici cât negru sub unghie, Marie. Încearcă să înţelegi odată, cu capul ăla defect al tău.

I-am trimis lui Liberty un e-mail în care i-am spus că nu pot să ajung la înmormântare. Nu i-am explicat de ce

şi nici ea nu mi-a răspuns nimic. Fiindcă nu m-a sunat nimeni altcineva din familie, sunt destul de sigură că ştiu ce-au gândit despre mine când au aflat că nu vin. Orice ar fi fost, oricum, nu putea să fie la fel de rău ca lucrurile pe care le gândeam eu însămi despre mine.

Am mers la petrecerea şefului lui Nick şi am zâmbit tot timpul. Toţi mi-au spus Marie, iar eu am purtat o bluză cu mâneci până la cot, ca să acopăr vânătăile pe care le aveam pe braţe. N-am plâns nici măcar o lacrimă în ziua înmormântării lui Gretchen.

Am plâns însă lunea următoare, când am primit un pachet micuţ la cutia poştală. L-am deschis şi am găsit înăuntru brăţara mătuşii mele, cu toate simbolurile el vesele şi mobile. Pe bileţelul de la Liberty scria:

„Dragă Haven, ştiu că brăţara asta trebuia să fie a ta."

La jumătatea celui de-al doilea an al căsniciei noastre, Nick era atât de hotărât să mă lase gravidă încât parcă nu mai reuşea să se gândească la nimic altceva. Bănuiam că ar fi fost în stare să mă omoare dacă ar fi ştiut că încă luam anticoncepţionale, aşa că le-am ascuns într-o poşetă pe care am pus-o într-un colţ al şifonierului.

Convins că problema e la mine – doar n-avea cum să fie la el – Nick m-a trimis la medic. Am plâns o oră în cabinet şi i-am spus că sunt speriată şi mă simt rău, dar nu ştiu de ce, apoi m-am întors acasă cu o reţetă pentru antidepresive.

— Nu poţi să iei porcăriile alea, a spus Nick, mototolind bucata de hârtie şi aruncând-o la coş. Ar putea să-i facă rău copilului.

Copilul nostru inexistent. M-am gândit vinovată la

pastila pe care o luam în fiecare dimineaţă, un gest secret care ajunsese ultima mea încercare de autonomie. Era mai greu la sfârşit de săptămână, când Nick mă privea cu ochi de vultur. Trebuia să caut la repezeală în şifonier când el făcea duş, să desfac în grabă ambalajul şi să iau pastila fără apă. Dacă m-ar fi prins… Nu ştiam ce mi-ar fi făcut.

— Ce-a spus medicul despre sarcină? a întrebat soţul meu, privindu-mă atent.

— Că s-ar putea să dureze şi un an.

Nu i-am spus că nu vorbisem nimic despre o posibilă sarcină, ci doar îl rugasem pe doctor să-mi reînnoiască reţeta de anticoncepţionale.

— Ţi-a spus care sunt cele mai potrivite zile? Cele în care eşti mai fertilă?

— Chiar înainte de ovulaţie.

— Hai să ne uităm la calendar, să vedem când. În ce zi a ciclului ovulezi?

— În ziua a zecea, cred.

Am luat calendarul, pe care notam întotdeauna cu un X roşu zilele de menstruaţie. Faptul că eu nu-mi doream să facem copii nu părea să conteze pentru Nick. Aveam să fiu invadată, lăsată gravidă şi forţată să nasc, doar pentru că el aşa hotărâse.

— Nu vreau copii, m-am auzit rostind pe un ton ursuz.

— O să fii fericită după ce rămâi însărcinată.

— Tot nu vreau. Nu sunt pregătită.

Nick a trântit calendarul pe dulapul din bucătărie cu o forţă atât de mare încât a sunat aproape ca un foc de armă.

— N-o să fii niciodată pregătită. N-o să se întâmple dacă nu te forţez eu. Pentru Dumnezeu, Marie, când ai de gând să te maturizezi şi să fii şi tu femeie?

Am început să tremur, sângele mi-a invadat obrajii şi adrenalina a început să pompeze prin inima mea agitată.

— Sunt femeie. Nu trebuie să fac un copil ca să dovedesc asta.

— Eşti o căţea răsfăţată. Un parazit. De asta nu le pasă alor tăi de tine.

În acea clipă mi-am pierdut şi eu cumpătul.

— Şi tu eşti un nemernic egoist!

M-a pălmuit atât de tare încât mi-a întors capul într-o parte şi mi-a făcut ochii să lăcrimeze, iar urechile au început să-mi ţiuie. Am înghiţit în sec şi mi-am dus palma la obraz.

— Ai spus că n-o să mai faci asta, am rostit.

Mi se uscase gura de spaimă. Nick respira greu şi avea ochii holbaţi, ca un nebun.

— E vina ta, fiindcă mă scoţi din minţi. La naiba cu toate! îţi arăt eu ţie!

M-a apucat de o mână şi m-a tras de păr, apoi m-a târât în sufragerie. Urla cuvinte murdare. M-a împins cu faţa în jos pe un taburet.

— Nu! am ţipat, cu vocea înfundată în tapiţerie. Nu!

Dar el mi-a tras blugii şi lenjeria intimă şi s-a împins în mine, aşa uscată cum eram. M-a durut, o durere ascuţită şi puternică, un foc brutal, iar eu am ştiut că rupsese ceva acolo, înăuntru. A început să se mişte din ce în ce mai tare, mai repede, până când eu n-am mai spus nu şi am rămas tăcută, cu lacrimile lăsând o urmă

sărată şi fierbinte pe perna taburetului. Am încercat să gândesc mai departe de durere, mi-am spus că o să se termine repede, că trebuie să suport, că o să fie gata într-o clipă.

Încă o mişcare dureroasă, apoi Nick s-a cutremurat deasupra mea şi m-a făcut să mă înfior la gândul lichidului cald dinăuntrul meu. Nu voiam să am de-a face cu vreun copil de-al lui. Nu voiam să mai am de-a face vreodată nici cu sexul.

Am răsuflat uşurată când s-a ridicat de deasupra mea şi am simţit ceva fierbinte curgându-mi în jos, pe coapse. L-am auzit pe Nick cum se încheie la pantaloni.

— Ţi-a venit ciclul, mi-a spus pe un ton supărat.

Ştiam amândoi că era prea devreme pentru aşa ceva.

Nu de acolo era sângele. N-am spus nimic, ci doar m-am ridicat de pe taburet şi mi-am tras blugii la loc.

Nick a vorbit din nou, pe un ton ceva mai normal:

— Termin eu de gătit cina cât te speli tu. Ce trebuie să mai fac?

— Să fierbi pastele..

— Cât?

— Douăsprezece minute.

Mă durea totul, de la talie până la genunchi. Nu mai făcusem niciodată sex atât de dur. *Ăsta a fost viol,* a spus o voce mică din mintea mea, dar m-am asigurat imediat că, dacă m-aş fi relaxat mai mult şi n-aş fi fost atât de uscată, n-ar fi durut atât. *Dar n-am vrut să fac sex,* a insistat vocea.

M-am ridicat şi am tresărit din cauza durerii care pulsa, apoi m-am îndreptat cu greu spre baie.

— Mai puţin dramatism dacă se poate, te rog! l-am

auzit pe Nick spunând.

Am mers tăcută spre baie şi am închis uşa în urma mea. Am dat drumul la apă, cât de fierbinte suportam, m-am dezbrăcat şi am intrat. Am rămas în picioare sub jet multă vreme, până când mi-am simţit corpul curat, fierbinte şi îndurerat. Gândeam parcă printr-o ceaţă uimită, întrebându-mă cum de ajunsese viaţa mea în acel punct. Nick n-avea să se liniştească dacă nu rămâneam însărcinată, şi după primul copil l-ar fi vrut pe al doilea, iar jocul în care încercam să-i fac pe plac şi pe care nu puteam să-l câştig nu s-ar fi terminat niciodată.

Nu se punea problema să discut sincer cu cineva despre ceea ce simţeam. Asta ar fi funcţionat numai dacă sentimentele mele ar fi contat. Nick, chiar şi atunci când părea că mă ascultă, nu făcea decât să adune argumente pe care să le folosească mai târziu împotriva mea. Durerea altcuiva, fizică sau emoţională, nu ajungea până la el. Crezusem că mă iubea. Oare se schimbase atât de mult de la căsătorie, sau îl judecasem eu foarte greşit?

Am închis apa, mi-am înfăşurat un prosop în jurul trupului şi m-am apropiat de oglindă. Am şters cu palma o porţiune din ea. Chipul îmi era deformat, cu unul dintre ochi umflat în coltul exterior.

S-a auzit o bătaie la uşă.

— Eşti acolo de prea multă vreme. Vino să mănânci.

— Nu mi-e foame.

— Deschide naibii uşa şi nu mai sta supărată!

Am descuiat, am deschis uşa şi m-am trezit faţă în faţă cu el, acest bărbat furios, parcă gata să mă facă mici

fărâme. Mi-era frică de el dar, mai mult decât atât, mă simţeam învinsă pe de-a-ntregul. Încercasem din răsputeri să joc după regulile lui, dar el le tot schimba.

— De data asta n-o să-mi cer scuze, mi-a spus. Ai cerut-o. Ştii că nu trebuie să-mi vorbeşti aşa.

— Dacă am avea copii, i-am zis, i-ai lovi şi pe ei.

O furie nouă a început să-i coloreze obrajii.

— Taci din gură.

— Aşa ai face, am insistat, l-ai lovi oricând ar face vreun lucru care nu-ţi place. Ăsta e unul dintre motivele pentru care nu vreau să am copii cu tine.

Lipsa lui de reacţie m-a speriat. Era atât de liniște în cameră încât până şi picuratul duşului m-a făcut să tresar. Soţul meu m-a privit fără să clipească. Ochii săi căprui mi se păreau lipsiţi de expresie şi strălucitori ca nişte nasturi. Pic, pic, pic. Pielea mi s-a făcut ca de găină sub prosopul umed şi rece cu care mă acoperisem.

— Unde sunt? a întrebat deodată, apoi m-a dat la o parte ca să intre.

A început să caute prin sertarele din baie, aruncând truse de farduri, agrafe şi perii pe podeaua udă.

— Unde sunt ce? am întrebat cu inima cât un purice, bătându-mi atât de repede încât mă dureau coastele.

Mă miram că vocea îmi păruse atât de calmă, când teroarea mă ardea pe interior precum acidul de baterie.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El a aruncat un pahar gol pe podea, spărgându-l, apoi a continuat să golească sertarele, ca un apucat.

— Ştii bine ce te întreb!

Dacă găsea anticoncepţionalele, avea să mă omoare. O resemnare ciudată, bolnavă, m-a cuprins. Era ceva

mai presus de frică. Pulsul mi s-a potolit. Eram ameţită şi îngheţată.

— Mă duc să mă îmbrac, i-am spus pe un ton în continuare calm, în timp ce el spărgea, rupea, arunca, distrugea şi vărsa lichid şi pudre care începuseră să se amestece şi să facă bălţi pastel pe podea.

M-am îndreptat spre şifonier, am scos o pereche de blugi, nişte lenjerie şi un tricou, deşi era târziu şi ar fi trebuit să mă îmbrac în pijama. Cred că, pe undeva, ştiam că n-aveam să dorm în acea noapte. Am terminat, iar Nick a intrat ca o vijelie în dormitor şi m-a împins la o parte. A început să scoată sertarele şi să le răstoarne pe jos, făcând grămezi din hainele mele.

— Nick, opreşte-te.

— Spune-mi unde sunt!

— Dacă încerci să găseşti un motiv ca să dai iar în mine, am spus, n-ai decât s-o faci pur şi simplu.

Nu i-am vorbit pe un ton sfidător. Nici măcar nu-mi mai era frică. Mă simţeam obosită, aşa cum ajungi să fii când toate gândurile şi toate emoţiile îţi sunt secate. Nick, însă, era hotărât să găsească o dovadă că-l trădasem şi să mă pedepsească până când mă făcea să-mi fie frică permanent. A terminat cu sertarele şi s-a îndreptat spre şifonier, de unde a început să-mi arunce pantofii şi să-mi rupă genţile. Eu n-am încercat să fug sau să mă ascund, ci am rămas pe loc, amorţită, aşteptând execuţia.

S-a întors spre mine cu pastilele în mână şi cu o expresie ca din iad pe chip. Am înţeles ca prin vis că nu-şi controla comportamentul, la fel cum nici eu nu-l mai controlam pe al meu. În el trăia un monstru care

trebuia hrănit, iar Nick n-avea să se oprească până nu-l satisfăcea.

M-a apucat şi m-a lovit de perete, iar eu am auzit un ţiuit prelung când ceafa mi-a atins suprafaţa tare. Nick a dat în mine cu mai multă forţă decât oricând înainte, cu pumnul strâns, iar eu am simţit cum mi se fisurează mandibula. Am înţeles doar câteva dintre cuvintele pe care le spunea, ceva despre pastile şi cum puteam să iau toate pastilele pe care le voiam. A desfăcut ambalajul şi mi-a îndesat în gură câteva pastile, apoi a încercat să mă facă să le înghit, în timp ce eu scuipam speriată. M-a lovit în stomac, iar eu m-am încovoiat de durere, apoi m-a târât prin apartamentul de la primul etaj, până jos, la uşa de la intrarea în clădire.

Am căzut la pământ şi m-am lovit de prag, apoi o durere ascuţită mi-a săgetat coastele când Nick m-a lovit cu piciorul.

— Stai aici până dimineaţă, s-a răstit la mine, şi gândeşte-te la ce-ai făcut.

Uşa s-a închis cu o pocnitură, iar eu am rămas culcată pe asfaltul încălzit de soare şi aburind chiar şi noaptea. În Texas, luna octombrie e fierbinte ca miezul verii. Greierii cântau, iar trilurile lor umpleau aerul. După multă vreme, m-am ridicat şi am scuipat un lichid sărat, apoi am încercat să-mi dau seama cât eram de rănită. Mă dureau stomacul, coastele, zona pelviană şi ceafa. Din gură îmi curgea sânge şi falca mă ustura, dar cel mai mult mi-era teamă ca nu cumva Nick să deschidă uşa şi să mă tragă înapoi înăuntru.

Am încercat să gândesc, în ciuda durerii violente de cap, să-mi dau seama ce opţiuni aveam. Eram fără

geantă, fără bani şi fără carnetul de conducere, fără telefon şi fără chei de la maşină, ba chiar şi desculţă. M-am uitat în jos, la picioarele mele goale, şi mi-a venit să râd, deşi mă durea gura umflată. Rahat! Nu era bine. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să fiu nevoită să aştept afară toată noaptea, precum o pisică aruncată de Nick în prag. De dimineaţă m-ar fi lăsat înăuntru, iar eu m-aş fi târât înapoi, umilă şi învinsă.

Îmi venea să mă ghemuiesc şi să plâng, dar m-am ridicat în picioare, luptându-mă să-mi păstrez echilibrul. *La naiba cu tine,* m-am gândit, uitându-mă la uşa închisă. Puteam să merg pe jos.

Dacă aş fi putut să mă duc la oricine în acea clipă, acela ar fi fost prietenul meu cel mai bun, Todd. Aveam nevoie de înţelegerea şi compasiunea lui. Dar în situaţia aceea un singur om putea să mă ajute cu adevărat. Gage. Toată lumea, din McAllen până în El Paso, îi datora câte o favoare sau dorea să-l îndatoreze pe el. Fratele meu putea să rezolve orice problemă repede, eficient, fără tărăboi. Şi nu aveam mai multă încredere în nimeni altcineva.

Am mers spre magazinul care era la un kilometru depărtare, în picioarele goale. Se întuneca din ce în ce mai mult şi o lună portocalie se ridicase pe cer şi juca în faţa ochilor mei, ca o parte din decorul unei scenete de la şcoală, atârnată în nişte cârlige. Luna vânătorului. Mi-era ruşine şi mă speriam de fiecare dată când pe lângă mine trecea câte o maşină, dar curând durerile şi înţepăturile m-au copleşit, făcându-mă să uit de orice altceva. Trebuia să mă concentrez ca să păşesc mai departe. Mi-era frică să nu leşin. Mi-am ţinut capul în

jos, fiindcă nu voiam să se oprească nimeni lângă mine. Nu voiam întrebări, străini, poliţie. Dacă m-ar fi dus înapoi la soţul meu? Nick devenise atât de puternic în mintea mea, încât credeam că ar fi fost în stare să explice totul în aşa fel încât ceilalţi să-l creadă, să mă ducă înapoi în apartamentul ăla şi, poate, să mă omoare.

Durerea de mandibulă era cel mai greu de suportat. Am încercat să-mi ţin dinţii perfect aliniaţi, ca să-mi dau seama dacă era ruptă sau strâmbă, dar chiar şi cea mai mică mişcare era agonizantă. Când am ajuns în sfârşit la magazin, mă gândeam la modul cel mai serios să-mi ofer verigheta contra unei pastile de analgezic. Nu aveam, însă, cum să intru în magazinul luminat puternic din care ieşeau şi în care intrau atâţia oameni. Ştiam cum arăt, câtă atenţie aş fi atras, şi numai asta nu voiam.

Am găsit un telefon cu plată afară şi am sunat cu taxă inversă, apăsând fiecare buton cu nemăsurată atenţie. Ştiam numărul de telefon al lui Gage pe de rost. Te *rog, răspunde,* m-am gândit, întrebându-mă ce aveam să fac dacă nu răspundea. *Te rog, răspunde. Te rog…*

Apoi i-am auzit vocea, iar operatoarea a întrebat dacă acceptă convorbirea.

— Gage?

Ţineam receptorul cu amândouă mâinile, strâns, de parcă ar fi fost un colac de salvare.

— Da, eu sunt. Ce s-a întâmplat?

Ideea că trebuie să-i răspund, să-i explic, mi s-a părut atât de copleşitoare încât pentru un moment n-am fost în stare să vorbesc.

— Am nevoie să vii să mă iei, am reuşit să şoptesc.

Vocea lui a devenit extraordinar de calmă şi de

blândă, de parcă i-ar fi vorbit unui copil.

— Ce s-a întâmplat, drăguţa mea? Te simţi bine?

— Nu.

O tăcere scurtă, electrizantă, apoi el a întrebat pe un ton urgent:

— Unde eşti, Haven?

O clipă n-am putut să-i răspund. Uşurarea pe care o simţeam ia auzul numelui meu, pe deasupra rostit de vocea aceea cunoscută, a străpuns prin amorţeală. Am înghiţit în sec de mai multe ori şi am simţit cum lacrimi calde îmi alunecau pe obraji şi-mi înţepau pielea zgâriată.

— La un magazin, am reuşit să spun până la urmă, înecată..

— În Dallas?

— Da.

— Haven, eşti singură? l-am auzit întrebând.

— Îhm.

— Poţi să iei un taxi până la aeroport?

— Nu, am rostit, suspinând şi înghiţind cu greu. Nu am geanta la mine.

— Unde eşti? a repetat Gage răbdător.

I-am spus numele magazinului şi strada pe care eram.

— Bine. Vreau să aştepţi aproape de intrare. Ai unde să stai jos?

— E o bancă aici.

— Bravo, fetiţă. Haven, du-te şi aşează-te pe banca aia, şi nu te clinti de acolo. Trimit pe cineva cât pot de repede. Nu pleca nicăieri, ne-am înţeles? Stai acolo şi aşteaptă.

— Gage, am şoptit. Să nu-l suni pe Nick, bine?

L-am auzit respirând întretăiat, dar când a vorbit, a făcut-o pe un ton egal:

— Nu te teme, scumpa mea. Nu o să se mai apropie niciodată de tine.

M-am aşezat pe bancă şi am aşteptat. Ştiam că atrag priviri curioase. Aveam faţa tumefiată, un ochi atât de umflat încât era aproape închis şi o falcă imensă. Un copil a întrebat-o pe mama lui ce se întâmplase cu mine, iar ea l-a făcut să tacă şi i-a spus să nu se mai uite aşa la mine. Am fost recunoscătoare că nu s-a apropiat nimeni să mă întrebe nimic, că instinctul natural al oamenilor era să evite genul de probleme pe care era clar că le aveam eu.

Nu ştiam cât timp a trecut. Ar fi putut să fie câteva minute sau o oră, dar până la urmă un bărbat s-a apropiat de bancă, un tânăr de culoare, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni din pânză şi o bluză cu nasturi. S-a aplecat în faţa mea, iar eu m-am uitat obosită în ochii lui căprui, în care se citea îngrijorarea. A zâmbit ca să mă facă să mă simt în siguranţă.

— Domnişoară Travis?

Avea o voce caldă şi bogată ca un sirop.

— Sunt Oliver Mullins, prieten cu fratele dumneavoastră. M-a sunat şi mi-a spus că aveţi nevoie să vă duc la aeroport.

Uitându-se atent la mine, bărbatul a adăugat încet:

— Acum mă întreb dacă n-ar fi mai bine să mergem la urgenţe.

Am clătinat din cap speriată.

— Nu. Nu vreau aşa ceva. Nu mă duceţi acolo…

— Bine, a rostit el pe un ton liniştitor. Bine, nicio

problemă. Vă duc la aeroport. Hai să vă ajut să mergeţi la maşină.

Eu am rămas nemişcată.

— Promiteţi-mi că nu mergem la urgenţă.

— Promit. Pe cuvânt de onoare.

Eu tot nu m-am urnit.

— Nu pot să urc în avion, am spus cu greu, fiindcă începuse să-mi fie dificil să vorbesc. Nu am acte la mine.

— E un avion privat, domnişoară Travis.

M-a privit cu bunătate şi cu milă.

— Nu aveţi nevoie de acte şi nici de bilet. Hai să…

S-a oprit când a dat cu ochii de picioarele care-mi sângerau.

— Iisuse, a şoptit.

— Nu la spital, am spus abia inteligibil.

Fără să-mi ceară voie, Oliver s-a aşezat lângă mine. M-am uitat cum îşi scoate pantofii şi şosetele, cum îi pune pe primii la loc şi cum îmi pune mie şosetele sale.

— V-aş da pantofii, mi-a spus, dar n-aveţi cum să mergeţi fără să vă scape. Îmi daţi voie să vă duc în braţe la maşină?

Am clătinat din cap în semn că nu. Eram destul de sigură că n-aş fi putut tolera să fiu dusă în braţe de cineva, din orice motiv, pentru oricât de puţin timp.

— Bine, a murmurat Oliver. Atunci nu vă grăbiţi.

S-a ridicat şi a aşteptat răbdător în timp ce eu m-am chinuit să mă ridic, cu mâinile pe jumătate ridicate, de parcă încerca să se stăpânească şi să nu mă sprijine.

— Maşina e acolo. Cadillac-ul alb.

Am mers împreună, încet, spre vehicul, un sedan de culoarea perlei, iar Oliver mi-a ţinut uşa deschisă cât

m-am străduit eu să intru.

— V-ar fi mai comod cu spătarul scaunului coborât? a întrebat.

Eu am închis ochii, prea obosită ca să răspund. Oliver s-a aplecat, a apăsat pe un buton şi a lăsat scaunul pe spate până când am ajuns la jumătatea distanţei spre orizontală.

S-a îndreptat spre cealaltă parte a maşinii, a urcat şi a pornit motorul. Cadillac-ul a început să toarcă încet şi am ieşit din parcare în strada principală. Am auzit sunetul clapetei unui celular şi pe cel al tastelor care formau un număr.

— Gage, spuse Oliver după o clipă. Da, am luat-o.Mergem acum la aeroport. Trebuie să-ţi spun, totuşi, că a lovit-o destul de tare. E puţin ameţită.

După o pauză lungă, Oliver a răspuns încet:

— Ştiu, omule.

De cealaltă parte, fratele meu a spus din nou ceva.

— Da, cred că poate să zboare, dar când ajunge acolo… Da, cred că da, sigur. Te anunţ când decolează avionul. Nicio problemă.

Nu există nimic mai plăcut decât mersul unui Cadillac, care seamănă foarte mult cu o saltea pe roţi, dar fiecare mişcare delicată pe care o făcea automobilul îmi trimitea fiori de durere prin tot corpul. Am încercat să strâng din dinţi, dar am tresărit violent la focul care a izbucnit imediat în falca mea.

Printre pulsaţiile zgomotoase din urechi i-am auzit vocea lui Oliver:

— Credeţi că o să vi se facă rău de la stomac, domnişoară Travis?

Eu am scos un sunet slab, dezaprobator. Nu se putea, fiindcă m-ar fi durut prea tare. Un coş mic de gunoi, din plastic, mi-a fost aşezat cu grijă în poală.

— Dacă e cazul.

N-am spus nimic şi am rămas cu ochii închişi în timp ce Oliver conducea. Luminile maşinilor pe lângă care treceam trimiteau străluciri roşiatice prin pielea pleoapelor mele. Eram puţin îngrijorată din cauză că mi-era atât de greu să gândesc… Nu reuşeam să-mi dau seama ce avea să se întâmple în continuare. Încercam să prind câte un gând coerent, dar era ca şi cum aş fi stat sub un nor imens şi aş fi încercat să prind picături de ploaie într-o linguriţă. Aveam impresia că n-o să mai am niciodată control asupra nici unui lucru.

— Ştiţi, l-am auzit pe Oliver spunând, pe sora mea o bătea soţul ei. Destul de des şi fără niciun motiv. De fapt, din orice motiv. Eu n-am ştiut atunci, altfel l-aş fi omorât pe nenorocit. Până la urmă ea l-a lăsat şi i-a adus pe cei doi copii la mama acasă, unde a rămas până când s-a redresat. A mers şi la psihoterapie. Sora mea mi-a spus că a ajutat-o cel mai mult să audă că nu a fost vina ei. Avea nevoie să audă des asta, aşa că vreau să fiu primul care vă spune că nu a fost vina dumneavoastră.

Nu m-am mişcat şi nici n-am vorbit, dar am simţit cum lacrimile îmi scapă de sub pleoapele închise.

— Nu sunteţi de vină, a repetat Oliver pe un ton ferm, apoi a condus în tăcere tot restul drumului.

Am adormit puţin şi m-am trezit câteva minute mai târziu, când maşina s-a oprit şi Oliver a deschis portiera. Zgomotul unui avion care decola a străpuns liniştea din Cadillac, şi mirosul de combustibil şi echipamente,

amestecat cu acela umed al aerului din Texas, au plutit pe deasupra mea. Am clipit şi m-am ridicat încet, apoi mi-am dat seama că eram deja pe pistă.

— Daţi-mi voie să vă ajut să coborâţi, a spus Oliver întinzând mâna spre mine.

Eu m-am ferit de braţul întins şi am clătinat din cap. Mi-am pus o palmă peste coastele pe care Nick le lovise cu piciorul şi m-am chinuit să cobor singură din maşină. Când am ajuns în picioare, am ameţit şi o ceaţă cenuşie mi-a întunecat privirea. M-am clătinat, iar Oliver m-a prins de brat, ca să mă susţină.

— Domnişoară Travis, a spus, continuând să mă ţină, deşi eu am încercat să-l dau la o parte. Domnişoară Travis, vă rog, ascultaţi-mă. Nu vreau decât să vă ajut să urcaţi în avion. Trebuie să-mi daţi voie să vă ajut. Dacă alunecaţi de pe scară, sigur o să fie nevoie să mergeţi la spital. Şi ar trebui să merg şi eu tot acolo, fiindcă fratele dumneavoastră mi-ar rupe amândouă picioarele.

Am dat din cap şi i-am acceptat sprijinul, deşi instinctul îmi spunea să-l împing la o parte. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu atinsă de alt bărbat, oricât de prietenos sau amabil ar fi fost în aparenţă. Pe de altă parte, voiam să urc în avionul ăla. Voiam să plec naibii din Dallas, să fiu departe de Nick.

— Bine, a murmurat Oliver, ajutându-mă să merg încet spre avion.

Nava era un Lear 31A, construită pentru şase pasageri. Cu aripile înalte şi aripioarele de pe coadă, arăta precum o pasăre gata să-şi ia zborul.

— Nu mai e mult, a spus Oliver, şi o să puteţi să staţi iar jos, şi Gage o să vină să vă ia din partea cealaltă.

Am urcat treptele cu o încetineală chinuitoare, iar Oliver a continuat să vorbească, de parcă ar fi încercat să-mi distragă atenţia de la durerea agonizantă din coaste şi din mandibulă.

— E un avion frumos, care aparţine unei companii de software cu sediul în Dallas. Îl cunosc bine pe pilot, e bun, o să vă ducă în siguranţă.

— A cui e compania? am întrebat întretăiat, curioasă dacă-l cunoşteam pe patron.

— A mea.

Oliver a zâmbit şi m-a ajutat cu mare grijă să mă aşez pe unul dintre scaune, apoi mi-a pus centura de siguranţă. S-a apropiat de minibar, a împăturit nişte gheaţă într-o bucată de material şi mi-a întins-o.

— Pentru obraz. Odihniţi-vă. Eu vorbesc puţin cu *pilotul şi după aceea o* să plecaţi.

— Mulţumesc, am şoptit, ducând cârpa la obraz.

M-am aşezat mai bine, apăsând încet pachetul cu gheaţă deasupra părţii umflate a chipului meu.

Zborul a fost oribil, dar din fericire scurt. Am aterizat în sud-estul Houstonului, pe aeroportul Hobby. Am reacţionat încet odată ce motorul s-a oprit, iar degetele mi-au alunecat de mai multe ori peste catarama centurii de siguranţă. După ce a fost adusă scara la avion, copilotul a ieşit din carlingă şi a deschis uşa. În câteva secunde, fratele meu a urcat la bord.

Ochii lui Gage erau de un cenuşiu neobişnuit de deschis la culoare, nu ca gheaţa sau fumul, ci ca fulgerul. Genele negre şi sprâncenele îi ieşeau în evidenţă pe chipul palid de îngrijorare. A încremenit o secundă când a dat cu ochii de mine, apoi a înghiţit în sec şi s-a

apropiat.

— Haven, a spus pe un ton răguşit.

S-a aşezat în genunchi şi mi-a cuprins scaunul cu braţele, privindu-mă din cap până-n picioare. Am reuşit să mă eliberez din centura de siguranţă şi m-am aplecat spre parfumul lui atât de cunoscut. Braţele lui m-au cuprins cu grijă, altfel decât de obicei, şi mi-am dat seama că încerca să nu-mi facă rău. Am simţit cum tremură pe interior, deşi în afară era nemişcat.

Copleşită de uşurare, mi-am pus obrazul neatins pe umărul lui.

— Gage, am şoptit. Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva.

El şi-a dres vocea înainte să poată să vorbească.

— Şi eu te iubesc, fetiţo.

— Nu mă duce la River Oakes.

El a înţeles imediat.

— Nu, scumpo. Vii acasă cu mine. Nu i-am spus tatei că eşti aici.

M-a ajutat să merg până la maşina lui, un Maybach elegant, argintiu.

— Să nu adormi, mi-a spus pe un ton aspru când am închis ochii şi m-am sprijinit de spătarul banchetei.

— Sunt obosită.

— Ai o umflătură la ceafă. Probabil că ai o contuzie, şi asta înseamnă că nu trebuie să dormi.

— Am dormit în avion, i-am răspuns. N-am nimic, vezi? Lasă-mă să…

— Ba ai ceva, a spus Gage cu o înflăcărare care m-a făcut să tresar. Eşti…

S-a întrerupt şi a continuat pe un ton mai potolit

după ce a văzut efectul pe care-l avusese asupra mea.

— La dracu', îmi pare rău. Nu-ţi fie frică. N-o să ţip. Doar că… Nu mi-e uşor să rămân calm când văd ce ţi-a făcut.

A respirat adânc, întretăiat.

— Rămâi trează până ajungem la spital. Nu durează decât câteva minute.

— Fără spital, am spus, revenindu-mi din toropeală. O să întrebe ce s-a întâmplat.

Ar fi anunţat la poliţie, şi de acolo s-ar fi depus plângere împotriva lui Nick, iar eu nu eram nici pe departe pregătită să fac faţă la aşa ceva.

— Mă ocup eu de tot, a spus Gage.

Şi aşa ar fi făcut. Avea putere şi bani destui cât să treacă peste procedura uzuală. Avea să împartă bani şi favoruri, ca oamenii să se uite în altă parte exact atunci când trebuia. În Houston, numele Travis era o cheie care deschidea toate uşile, sau le închidea, dacă aşa era de preferat.

— Vreau să merg undeva şi să mă odihnesc.

Am încercat să par hotărâtă, dar vocea mi s-a auzit sfârşită şi plângăcioasă, iar capul mă durea prea tare ca să reuşesc să mă contrazic cu cineva.

— S-ar putea să ai mandibula fracturată, a spus Gage încet. Şi naiba ştie ce ţi-a mai făcut.

A oftat din greu.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Am clătinat din cap. Uneori, întrebările simple aveau răspunsuri foarte complicate. Nu eram foarte sigură cum sau de ce se întâmplase, ce din Nick sau din mine, sau poate din relaţia noastră, dusese la un asemenea

dezastru. M-am întrebat dacă soţul meu îşi dăduse seama că nu mai eram, dacă ieşise în pragul de unde eu dispărusem, sau dacă dormea comod în patul nostru.

Gage n-a mai spus nimic tot restul drumului spre Centrul Medical Houston, cel mai mare de felul lui din lume. Aici erau mai multe spitale diferite, instituţii academice şi de cercetare. Nu mă îndoiam că familia mea donase bani pentru construirea de aripi întregi şi echipamente noi cel puţin câtorva dintre ele.

— Asta a fost prima dată? m-a întrebat Gage când am ajuns în parcarea camerei de gardă.

— Nu.

Fratele meu a rostit ca pentru sine câteva cuvinte bine alese, apoi mi-a spus:

— Dacă aş fi crezut vreodată că nenorocitul o să dea în tine, nu te-aş fi lăsat să pleci cu el.

— N-ai fi putut să mă opreşti, i-am spus cu greu. Eram hotărâtă. Am fost proastă.

— Nu spune asta.

Gage m-a privit cu angoasă şi furie.

— N-ai fost proastă. Ai riscat alături de cineva, iar el s-a dovedit a fi… Rahat, nu există cuvinte pentru asta. Un monstru, a adăugat pe un ton rău-prevestitor. Oricum, e mort deja, fiindcă odată ce pun mâna pe el…

— Te rog.

Îmi ajunseseră supărarea şi violenţa din seara aceea.

— Nu ştiu dacă Nick şi-a dat seama cât m-a rănit.

— O singură vânătaie micuţă pe pielea ta şi ar fi fost suficient ca să justifice să-l omor.

Gage m-a ajutat să cobor din maşină luându-mă în braţe şi ducându-mă ca şi cum aş fi fost un copil.

— Pot să merg, am protestat.

— Nu mergi prin parcare în şosete. Fir-ar să fie, Haven, încetează.

M-a dus până la urgenţă, în sala de aşteptare, unde erau cel puţin alţi doisprezece oameni, şi m-a aşezat cu grijă lângă biroul de la recepţie.

— Gage Travis, a spus, arătându-i o carte de vizită femeii din spatele peretelui de sticlă. Am nevoie s-o vadă cineva pe sora mea imediat.

Ochii femeii s-au mărit o secundă, apoi ea a făcut semn din cap spre o uşă din stânga recepţiei.

— Vă urmez, domnule Travis. Intraţi.

— Nu, i-am şoptit fratelui meu. Nu vreau să intru înaintea tuturor. Vreau să aştept alături de ceilalţi.

— Nu ai de ales.

Uşa s-a deschis, iar eu m-am trezit împinsă şi trasă în coridorul zugrăvit într-un bej foarte deschis. M-am înfuriat când am văzut cum se poartă fratele meu. Nu-mi păsa cât de bine-intenţionat era.

— Nu e cinstit, am spus apăsat, în timp ce de noi se apropia o asistentă. Nu intru. Nu sunt mai importantă decât oricine altcineva de aici…

— Ba eşti mai importantă pentru mine.

Eram revoltată în numele celor din sala de aşteptare, care stăteau la rând, în timp ce eu intram direct în cabinet, şi eram extrem de stânjenită în rolul moştenitoarei privilegiate.

— Sunt şi câţiva copii acolo, afară, am spus împingându-i braţul lui Gage. Şi pe ei trebuie să-i vadă doctorul, la fel ca şi pe mine.

— Haven, a rostit el pe un ton inexorabil, toţi cei din

sala de aşteptare sunt într-o stare mai bună decât tine. Taci din gură, potoleşte-te şi mergi cu asistenta.

Cu forţa dată de adrenalină m-am smucit de lângă el şi m-am lovit de perete. Durerea, prea multă, prea rapidă, s-a repezit spre mine din mai multe direcţii. Am salivat, ochii au început să-mi lăcrimeze şi am simţit cum un val de fiere mi se ridică din stomac.

— Vomit, am şoptit.

Cu o viteză miraculoasă, un vas din plastic în formă de rinichi a apărut ca prin minune, iar eu m-am aplecat deasupra lui gemând. Fiindcă nu mâncasem nimic în acea seară, nu prea aveam ce să vărs. Am vomitat dureros, încheiat cu câteva spasme seci.

— Cred că are o contuzie, l-am auzit pe Gage spunându-i asistentei. Are o umflătură la cap şi nu vorbeşte tocmai bine. Acum i s-a făcut şi greaţă.

— O să avem grijă de ea, domnule Travis.

Asistenta m-a condus la un scaun cu rotile. De atunci înainte n-am mai făcut decât să mă supun procesului. Am fost radiografiată, trecută printr-un aparat de rezonanţă magnetică nucleară, fiecare os mi-a fost verificat, ca să nu fie fracturat, au căutat după orice hematom, m-au dezinfectat, m-au bandajat şi mi-au dat medicamente.

Între proceduri au fost lungi perioade în care n-am făcut decât să aştept, aşa că totul a durat aproape până dimineaţă.

Aveam o fractură de coastă, însă mandibula mi-era numai lovită, nu şi ruptă. Aveam o contuzie uşoară, nu destul de periculoasă încât să fie nevoie să rămân în spital, şi mi s-a dat suficient Vicodin încât să ameţească

şi un elefant.

Eram prea supărată pe Gage, şi prea obosită, ca să spun prea multe după ce am fost externată. Am dormit cele cincisprezece minute de drum până la apartamentul lui de la 1800 Main, o clădire a familiei Travis, construită din sticlă şi oţel. Era o structură cu dublu scop, care avea apartamente de mai multe milioane de dolari la etajele superioare şi birouri sau spaţii de închiriat la cele inferioare. Piramida din sticlă, aşezată deasupra clădirii, ridicase construcţia de la 1800 Main aproape la statutul de monument al oraşului.

Intrasem acolo de câteva ori, ca să iau prânzul la unul dintre restaurantele de jos, dar nu văzusem niciodată apartamentul lui Gage. Fratele meu îşi preţuia intimitatea.

Am urcat cu un lift silenţios până la etajul al optsprezecelea, iar uşa locuinţei s-a deschis înainte să ajungem noi la capătul coridorului. Liberty era în prag, îmbrăcată într-un halat de culoarea piersicii şi cu părul prins în coadă de cal.

Mi-am dorit să nu fi fost acolo, cumnata mea superbă, perfectă, care făcuse numai alegeri potrivite, femeia pe care toţi cei din familia mea o adorau. Era una dintre ultimele persoane care aş fi vrut să mă vadă în halul în care eram. M-am simţit umilită şi mi s-a părut că semăn cu un căpcăun, aşa cum mergeam chinuit pe coridor, spre ea.

Liberty ne-a tras pe amândoi în apartament şi a închis uşa. Am văzut-o cum se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe Gage şi cum se răsuceşte spre mine.

— Sper că nu te superi, am început să spun, dar apoi am tăcut când ea m-a îmbrăţişat.

Era moale şi mirosea a pudră parfumată şi a pastă de dinţi, iar pielea gâtului ei era caldă şi fină. Am încercat să mă retrag, dar ea nu mi-a dat drumul. Trecuse multă vreme de când nu mă ţinuse în braţe o femeie în toată firea. Ultima care mă îmbrăţişase aşa fusese mama. Aveam nevoie de asta.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici, a murmurat.

Am simţit cum mă relaxez. Liberty n-avea să mă judece, ci doar să fie blândă. M-a condus în camera de oaspeţi şi m-a ajutat să-mi pun o cămaşă de noapte, apoi m-a învelit, de parcă aş fi fost de-o vârstă cu sora ei, Carrington.

Dormitorul era curat şi decorat în nuanţe de albastru deschis şi cenuşiu.

— Poţi să dormi oricât de mult vrei, mi-a şoptit Liberty, apoi a închis uşa în urma ei.

Am rămas întinsă, ameţită şi nedumerită. Muşchii încordaţi mi s-au destins precum nişte corzi elastice împletite strâns. Undeva în apartament, un bebeluş a început să plângă, dar a fost liniştit repede, i-am auzit vocea lui Carrington, care întreba unde-i sunt tenişii violet. Probabil că se pregătea să plece la şcoală. Câteva clinchete de farfurii, o tigaie… se pregătea micul dejun. Erau sunete liniştitoare. Sunetele unei familii.

Am adormit recunoscătoare. O parte din mine îşi dorea să nu mă mai trezesc niciodată.

După ce ai fost abuzată sistematic, judecata ţi se deteriorează până în punctul în care ajunge să-ţi fie

aproape imposibil să iei decizii. Lucrurile mici ţi se par la fel de greu de hotărât ca şi cele mari. Până şi să alegi cerealele pentru micul dejun pare o sarcină periculoasă. Ți-e atât de frică să nu greşeşti, să nu fii învinovăţită şi pedepsită pentru asta, încât ai prefera să-şi asume altul această responsabilitate.

Pentru mine nu a existat nicio uşurare după ce l-am părăsit pe Nick. Deşi nu mai eram cu el, m-am trezit îngropată sub un sentiment greu de lipsă de valoare. Soţul meu dăduse vina pe mine, spusese că eu l-am făcut să mă abuzeze, şi convingerea lui se răspândise în sufletul meu ca un virus. Poate chiar fusesem de vină. Poate o meritasem.

Un alt efect secundar după traiul cu Nick a fost că realitatea devenise la fel de concretă şi de stabilă pentru mine ca o meduză. Mă îndoiam de mine însămi şi de reacţiile mele la orice. Nu mai ştiam ce e adevărat şi ce nu. Nu îmi dădeam seama dacă sentimentele mele erau normale.

După ce am dormit aproape douăzeci şi patru de ore, timp în care Liberty a venit de câteva ori să se asigure că sunt bine, am coborât în sfârşit din pat. M-am dus la baie şi mi-am inspectat chipul în oglindă. Aveam un ochi învineţit, dar mai scăzuse umflătura. Mandibula era încă tumefiată şi o simţeam ciudat, plus că arătam de parcă aş fi fost implicată într-un accident de maşină. Cu toate astea mi-era foame, ceea ce mi s-a părut un lucru bun, şi clar mă simţeam mai aproape de umanitate şi nu la fel de asemănătoare cu un animal strivit sub roţi, pe autostradă.

M-am îndreptat încet spre sufragerie, ameţită, cu

dureri peste tot, şi l-am găsit pe Gage aşezat la masa din sticlă. De obicei era îmbrăcat impecabil, dar în clipa aceea purta un tricou vechi şi o pereche de pantaloni de sport, iar ochii îi erau subliniaţi de cearcăne întunecate.

— Vai, am spus, aşezându-mă alături de el, arăţi cam rău.

El nu a zâmbit la încercarea mea de glumă, ci doar mi-a aruncat o privire îngrijorată. Imediat, Liberty a intrat în cameră, cu un copil în braţe.

— Uite-l, a spus veselă.

Nepotul meu, Matthew, era grăsuţ, avea un zâmbet fără dinţi, ochii mari, cenuşii, şi o coamă de păr des şi negru.

— L-aţi tuns punk? am întrebat-o pe Liberty, care s-a aşezat lângă mine cu băiatul în braţe.

Ea a zâmbit larg şi l-a sărutat pe creştet.

— Nu, dar i-a căzut în părţi şi a rămas deasupra. Mi s-a spus că până la urmă o să-i crească la loc.

— Îmi place. Se simte sângele Comanche din moştenirea lui genetică.

Am vrut să-l iau în braţe pe copil, dar m-am gândit că, probabil, coastele mele fracturate n-ar fi suportat greutatea nici măcar cu ajutorul faşei elastice care le susţinea, aşa că m-am mulţumit să mă joc cu picioruşele lui, în timp ce el râdea şi gângurea.

Liberty m-a măsurat cu privirea.

— Trebuie să-ţi iei iar medicamentele. Crezi că poţi să mănânci nişte ouă cu pâine prăjită înainte?

— Da, te rog.

Cumnata mea l-a lăsat pe Matthew în scaunul lui înalt şi a presărat câteva cereale Cheerios pe tăbliţa din faţa

lui. Copilul a început să le adune în pumn, apoi să le bage în gură.

— Cafea? m-a întrebat Liberty. Un ceai cald?

De obicei preferam cafeaua, dar m-am gândit că în acea clipă mi-ar fi făcut rău la stomac.

— Mi-ar plăcea un ceai.

Gage şi-a terminat cafeaua, a lăsat jos ceaşca şi a întins mâna ca să-şi pună palma peste palma mea.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

Imediat ce m-a atins, un sentiment neplăcut de ameninţare m-a copleşit. N-am reuşit să nu-mi trag mâna la o parte. Fratele meu, care nu fusese în viaţa lui agresiv cu o femeie, m-a privit cu gura căscată de uimire.

— Îmi pare rău, am spus, stânjenită la vederea reacţiei sale.

El s-a uitat în altă parte, cuprins parcă de o luptă interioară grea, şi am văzut cum se înroşeşte la faţă.

— Nu ţie trebuie să-ţi pară rău, a spus încet.

După ce Liberty mi-a adus ceaiul şi pastilele, Gage şi-a dres glasul şi a întrebat pe un ton hotărât:

— Haven, cum ai scăpat de Nick seara trecută? Cum ai ajuns pe stradă, fără geantă şi desculţă?

— Ei bine, el… M-a dat afară. Cred că se aştepta să rămân acolo până când mi-ar fi dat voie să intru înapoi în casă.

Am văzut-o pe Liberty cum s-a oprit o clipă din ce făcea, apoi s-a apropiat ca să-i mai toarne cafea lui Gage. M-a surprins privirea ei şocată. Fratele meu a întins mâna după un pahar cu apă, atât de repede încât aproape că l-a vărsat. A luat câteva înghiţituri

deliberate.

— Te-a bătut şi te-a dat afară, a repetat.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie pe care încerca să se convingă s-o creadă. Am dat din cap aprobator şi am întins mâna ca să împing un Cheerio mai aproape de Matthew.

— Nu ştiu ce-o să facă Nick când o să vadă că nu mai sunt acolo, m-am auzit spunând. Cred că ar trebui să-l sun, deşi aş prefera să nu-i spun unde sunt.

— O să vorbesc imediat cu unul dintre avocaţii noştri, a spus Gage. Să aflu ce-i de făcut mai departe.

A continuat să vorbească pe un ton măsurat despre cum s-ar putea să fie nevoie să fotografiem rănile pe care mi le făcuse soţul meu şi cum să încheiem divorţul cât mai repede, cum să nu fiu implicată mai mult decât era nevoie, ca să nu-l văd pe Nick şi să nu vorbesc cu el…

— Divorţ? am întrebat prosteşte, în timp ce Liberty aşeza o farfurie în faţa mea. Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru asta.

— Nu crezi că eşti pregătită? Te-ai uitat în oglindă, Haven? Cât de bătută trebuie să fii ca să te simţi pregătită?

L-am privit, aşa mare, hotărât şi încăpăţânat cum era, şi totul în mine s-a revoltat.

— Gage, abia am ajuns aici. Poţi să mă laşi puţin? Doar o pauză mică? Te rog.

— Poţi să iei pauză doar dacă divorţezi de ne…

Gage făcu o pauză şi aruncă o privire spre fiul său.

— De bărbatul ăsta.

Ştiam că fratele meu încerca să mă apere, că-şi dorea

să-mi fie bine, dar atitudinea lui protectoare semăna prea mult cu agresivitatea. Şi îmi amintea de tata.

— Ştiu, am spus. Vreau doar să mă gândesc bine înainte să vorbesc cu avocatul.

— Doamne apără, Haven, dacă ai de gând să te întorci la el…

— Nu. Dar am obosit să mi se spună ce să fac şi când să fac. Tot timpul! Simt că sunt într-un tren scăpat de sub control. Nu vreau să iei tu decizii legate de ce trebuie să fac eu în continuare.

— Bine, atunci ia tu decizii. Dar repede. Altfel le iau eu.

Liberty a intervenit înainte să pot eu să răspund.

— Gage, a murmurat ea, aşezându-şi degetele subţiri pe bicepsul lui încordat şi mângâindu-l încet.

Imediat, atenţia lui s-a îndreptat asupra ei. A privit-o, iar liniile figurii i s-au destins. A respirat adânc. Nu văzusem pe nimeni care să aibă atâta putere asupra fratelui meu cel autoritar şi am fost impresionată.

— E un proces, i-a spus Liberty cu blândeţe. Ştiu că vrem ca Haven să sară peste partea de mijloc şi să ajungă direct la final, dar cred că singura cale să iasă cu bine din situaţia asta e să o proceseze, să treacă prin ea. Pas cu pas.

El s-a încruntat, dar n-a contrazis-o. Au schimbat o privire cu înţeles. Era clar că aveau să mai discute despre subiect mai târziu, nu de faţă cu mine. Gage s-a întors din nou spre mine.

— Haven, a spus încet, ce-ai spune dacă o prietenă de-a ta ţi-ar povesti că soţul ei a aruncat-o afară din casă într-o seară? Ce sfat i-ai da?

— I-aş spune să-l părăsească imediat, am recunoscut. Dar e altceva dacă-i vorba de mine.

— De ce? a întrebat el, sincer uimit.

— Nu ştiu, am răspuns neajutorată.

Gage şi-a frecat obrajii cu amândouă mâinile, apoi s-a ridicat de la masă.

— Mă duc să mă îmbrac şi plec la birou o vreme. Nu o să dau niciun telefon.

A făcut o pauză deliberată înainte să adauge:

— Nu încă.

S-a îndreptat spre scaunul pentru copii, l-a ridicat pe Matthew şi l-a ţinut sus, făcându-l să râdă încântat, apoi l-a strâns la piept, l-a sărutat şi l-a alintat.

— Amice, să fii cuminte şi să n-o superi pe mami cât sunt eu plecat. Când mă întorc, promit să petrecem ceva timp ca băieţii, doar noi doi.

Gage l-a pus pe fiul său la locul lui, pe scaun, şi s-a aplecat ca să-şi sărute soţia, cuprinzându-i capul în palmă. Era mai mult decât un sărut banal şi a devenit mai apăsat, mai insistent, până când ea a ridicat mâna şi l-a mângâiat cu degetele pe obraz. El s-a ridicat, dar a continuat s-o privească, parcă între ei ar fi avut loc o conversaţie întreagă.

Liberty a aşteptat până când Gage s-a dus să facă un duş şi abia atunci mi-a spus cu blândeţe:

— A fost atât de supărat după ce te-a adus acasă… Te iubeşte şi îl înnebuneşte gândul că ai fost rănită de cineva. Abia dacă reuşeşte să se stăpânească şi să nu se ducă în Dallas ca să facă vreun lucru care n-ar fi în interesul tău.

Am pălit.

— Dacă se duce la Nick…

— N-o să se ducă. Gage ştie să se controleze ca să obţină ce vrea. Crede-mă că o să facă tot ce e nevoie să te ajute, indiferent cât de greu ar fi.

— Îmi pare rău că v-am implicat în problemele mele. Ştiu că e ultimul lucru de care aveaţi nevoie, tu şi Gage.

— Suntem familia ta.

S-a aplecat şi m-a îmbrăţişat lung, reconfortant.

— O să ne descurcăm. Şi nu-ţi face griji din cauza lui Gage, n-o să-i dau voie să te forţeze să faci nimic din ce nu vrei să faci. Îşi doreşte doar să fii în siguranţă, dar trebuie să te lase să alegi cum să procedezi.

Am simţit un val de afecţiune şi recunoştinţă pentru ea. Dacă mai exista vreun pic de resentiment sau de gelozie în inima mea, în acel moment au dispărut.

Când am început să vorbesc în sfârşit, n-am mai putut să mă opresc, i-am spus lui Liberty tot, cum Nick lua toate deciziile, cum trebuia să-i calc cămăşile, cum îmi spunea Marie. La ultima mea replică, ea a făcut ochii mari şi a spus pe un ton scăzut:

— Vai, Haven. Parcă ar fi încercat să te şteargă de pe faţa pământului.

Pe jos era întinsă o pătură tricotată, cu model rustic, iar Matthew s-a târât printre animalele desenate pe ea până când a adormit deasupra unei turme de oi. Liberty a deschis o sticlă de vin alb.

— Pe prospectul medicamentelor tale scrie că alcoolul ar putea să le amplifice efectul, m-a avertizat.

— Foarte bine, am spus eu întinzându-i paharul. Nu te sfii.

Întinsă pe pătură, alături de băieţelul adormit, am

încercat să găsesc o poziţie comodă pe pernele aduse de Liberty pentru mine.

— Ce mă nedumereşte, i-am spus, încă gândindu-mă la relaţia mea cu Nick, sunt momentele în care e în regulă. Atunci ţi se pare că o să fie mai bine. Ştii ce să eviţi, ce să nu spui. Dar după aceea apar lucruri noi, şi oricât de rău ţi-ar părea, oricât de mult ai încerca, tot ce spui şi tot ce faci amplifică tensiunea, până când are loc o explozie.

— Iar exploziile sunt din ce în ce mai puternice de fiecare dată, a spus ea cu o siguranţă care mi-a atras atenţia.

— Da, exact. Ai ieşit vreodată cu un tip ca ăsta?

— Mama a fost cu cineva aşa.

Privirea din ochii ei verzi era pierdută în depărtare.

— Îl chema Louis şi era genul dr. Jekyll şi domnul Hyde. La început a fost şarmant şi amabil, a atras-o pe mama, pas cu pas, într-o relaţie cu el, iar când lucrurile au ajuns destul de rele încât s-o facă să-l părăsească, stima ei de sine era franjuri. Pe atunci eram prea tânără ca să înţeleg de ce îl lăsa s-o trateze atât de rău.

Privirea i s-a îndreptat spre trupul adormit al fiului ei, moale şi greu ca un sac de făină.

— Cred că ar fi bine să te întrebi dacă Nick şi-ar schimba comportamentul primind ajutorul unui psihoterapeut. Dacă faptul că l-ai părăsit tu e suficient să-l facă să vrea să se schimbe.

Mi-am sorbit vinul şi m-am gândit o vreme la ce spusese cumnata mea. Oare agresivitatea lui Nick era ceva ce ar fi putut dat la o parte, un strat superficial, precum coaja unei portocale? Sau era ceva esenţial din

el, prea puternic ca să fie îndepărtat?

— Cred că Nick o să vrea întotdeauna să controleze tot, am spus până la urmă. Nu cred că o să recunoască vreodată că e de vină pentru ceva, sau că trebuie să se schimbe în vreun fel. Vina ar fi mereu a mea.

Am pus deoparte paharul gol şi m-am frecat pe frunte.

— Mă tot întreb dacă m-a iubit vreodată. Am fost, oare, mai mult decât cineva pe care să-l abuzeze şi să-l manipuleze? Fiindcă dacă nu i-a păsat niciodată de mine, înseamnă că eu sunt şi mai proastă că l-am iubit.

— Poate că a ţinut la tine pe cât de mult a putut, mi-a răspuns Liberty.

Am zâmbit fără umor.

— Ce noroc pe mine!

Mi-am dat seama că vorbeam despre relaţia cu Nick la trecut.

— Dacă l-aş fi cunoscut de mai multă vreme, am continuat, dacă am fi ieşit împreună mai mult înainte să ne căsătorim, poate că aş fi văzut în spatele faţadei. A fost vina mea, fiindcă m-am grăbit să mă mărit cu el.

— Ba nu, a insistat Liberty. Uneori un simulacru de iubire poate să fie destul de convingător.

Cuvintele ei mi-au amintit ceva ce auzisem demult, în noaptea nunţii lor. Părea că trecuse o viaţă de atunci.

— Aşa cum a fost între tine şi Hardy Cates?

Ea a aprobat din cap cu o expresie gânditoare.

— Da, deşi nu l-aş compara pe Hardy cu Nick. Hardy n-ar face niciodată rău unei femei. De fapt, el avea exact problema opusă, fiindcă voia mereu să salveze pe câte cineva. Nu mai ştiu cum se numeşte…

— Sindromul cavalerului pe cal alb.

— Da. Însă după ce le salva pe fete, nu ştia cum să-şi ia mai repede tălpăşiţa.

— N-a fost chiar mare cavaler când i-a stricat afacerile lui Gage, n-am rezistat să nu-i atrag atenţia.

Zâmbetul lui Liberty deveni poznaş.

— Ai dreptate, dar cred că Hardy a considerat acel gest drept o lovitură la adresa lui Gage, nu a mea.

Clătină din cap de parcă ar fi vrut să încheie subiectul.

— Cât despre tine şi despre Nick, ei bine, nu e vina ta că te-a abuzat. Am citit că bărbaţii ca el aleg femei pe care pot să le manipuleze uşor, că au un fel de radar pentru ele. De exemplu, dacă ai umple o sală imensă cu oameni, şi ai pune printre ei un bărbat abuziv şi o femeie vulnerabilă, ei doi s-ar găsi unul pe celălalt.

— Minunat, am spus indignată. Sunt o ţintă în mişcare.

— Nu eşti o ţintă, ci doar… o persoană încrezătoare. Iubitoare. Orice bărbat normal ar aprecia asta, dar cred că unul ca Nick crede că iubirea e o slăbiciune de care poate să profite.

Indiferent ce-aş fi vrut să aud, replica ei m-a atins. Era un adevăr pe care nu puteam să-l ocolesc, îmi stătea în cale, blocând orice drum înapoi la soţul meu.

Oricât l-aş fi iubit sau orice aş fi făcut pentru el, Nick n-avea să se schimbe. Cu cât încercam mai mult să-l mulţumesc, cu atât m-ar fi dispreţuit mai tare.

— Nu pot să mă mai întorc la el, am spus încet. Nu-i aşa?

Liberty n-a făcut decât să aprobe din cap.

— Pot să-mi imaginez ce-o să zică tata dacă divorţez,

am spus ca pentru mine. În primul rând, cu toată gura, „ţi-am spus eu”.

— Nu, rosti Liberty convinsă de ce spunea. Serios. Am vorbit cu Churchill de mai multe ori despre felul în care s-a purtat şi îi pare rău că a fost atât de aspru.

N-am crezut-o.

— Tata adoră să fie aşa.

Liberty a ridicat din umeri.

— Orice spune sau crede Churchill nu e important acum. Contează ce vrei tu.

Mă pregăteam să-i spun că s-ar putea să dureze mult până o să-mi dau seama, dar în timp ce mă întindeam lângă copil şi-l cuprindeam în braţe, am înţeles câteva lucruri. Nu voiam să mai fiu lovită sau să se mai ţipe la mine. Voiam să mi se spună pe nume, voiam ca trupul meu să-mi aparţină. Voiam toate lucrurile pe care le merita orice om. Inclusiv iubire.

Şi în adâncul sufletului ştiam că nu era iubire atunci când unul dintre parteneri deţine tot controlul, iar celălalt e complet dependent. Adevărata iubire nu e posibilă într-o ierarhie..

L-am sărutat pe Matthew pe creştet. Nimic altceva pe lume nu miroase mai frumos decât un bebeluş curat. Cât de nevinovat şi de încrezător era, aşa, adormit pe pătură! Cum s-ar fi purtat Nick cu o creatură atât de neajutorată?

— Vreau să vorbesc cu avocatul, am spus pe jumătate adormită. Nu vreau să fiu ca femeia aia din mulţime, pe care o găseşte agresorul.

Liberty ne-a învelit pe amândoi cu un gest blând.

— Bine, a şoptit. Tu decizi, Haven.

Capitolul 5

În Texas există o perioadă obligatorie de şaizeci de zile înainte să se pronunţe un divorţ. Cândva, cineva din legislativ a decis că e o idee bună ca soţii să aştepte să se liniştească lucrurile înainte să divorţeze. Aş fi preferat să mă lase pe mine să hotărăsc dacă am sau nu nevoie să mă liniştesc, fiindcă, odată luată decizia, mi-am dorit să se termine cât mai repede.

Pe de altă parte, recunosc că am folosit bine cele două luni de aşteptare. M-am vindecat pe exterior, vânătăile mi-au dispărut, şi am început să merg la un terapeut de două ori pe săptămână. Nu mai fusesem niciodată la terapie, aşa că mă aşteptam să mi se ceară să mă întind pe o canapea şi să vorbesc, în timp ce un profesionist îmbrăcat într-un halat alb, impersonal, lua notiţe.

În loc de asta, am fost primită într-un cabinet mic, intim, cu o canapea înflorată, galbenă, de o terapeută care nu părea cu mult mai în vârstă decât mine. Numele ei era Susan Byrnes, avea părul negru, ochii strălucitori şi era foarte sociabilă. A fost o uşurare extraordinară să-i povestesc totul. Era înţelegătoare şi inteligentă, şi pe măsură ce-i descriam lucrurile pe care le simţisem şi prin care trecusem, mi se părea că ea are puterea să-mi dezlege misterele universului.

Susan mi-a spus că Nick se comporta ca o persoană cu tulburare narcisistică de personalitate, des întâlnită în rândurile soţilor abuzivi. În timp ce ea-mi povestea

despre această tulburare, eu aveam impresia că povesteşte despre viaţa cu soţul meu în decursul ultimului an. Cei afectaţi erau dominatori, dădeau vina pe ceilalţi, erau absorbiţi de sine, lipsiţi de înţelegere pentru nevoile celorlalţi… şi foloseau furia ca pe o tactică de control. Nu respectau limitele nimănui altcuiva, ceea ce însemna că se simţeau îndreptăţiţi să agreseze şi să critice până când îşi distrugeau emoţional victimele.

O tulburare de personalitate e diferită de nebunie, mi-a explicat Susan, fiindcă, spre deosebire de cineva cu o problemă mintală gravă, un narcisist poate să controleze momentul şi locul în care să-şi piardă cumpătul. Nu l-ar bate niciodată pe şef, la serviciu, de exemplu, fiindcă asta ar fi împotriva propriului său interes. În loc de asta, merge acasă, îşi bate nevasta şi-i dă un şut câinelui, fără să se simtă vinovat, fiindcă îşi găseşte justificări şi scuze. Numai durerea sa personală contează.

— Vrei să spui că Nick nu e nebun, ci sociopat? am întrebat-o pe Susan.

— Ei bine, da, în esenţă. Dar ţine minte că majoritatea sociopaţilor nu sunt criminali, ci doar lipsiţi de empatie şi foarte manipulatori.

— Se poate vindeca?

Ea a clătinat imediat din cap în semn că nu.

— E trist să te gândeşti la abuzurile şi neglijarea care l-au făcut să fie aşa, dar rezultatul e că Nick este cine este. Narcisiştii sunt rezistenţi la terapie, fiindcă, din cauza ideilor de grandoare, nu văd de ce ar trebui să se schimbe.

Susan a zâmbit trist, de parcă şi-ar fi amintit ceva neplăcut.

— Crede-mă că niciun terapeut nu vrea să-i intre un narcisist pe uşa cabinetului. Terapia cu ei nu duce decât la frustrare şi la pierdere de vreme.

— Dar eu? am reuşit să întreb. Eu pot să mă vindec?

În acel moment mi-au dat lacrimile şi a trebuit să-mi suflu nasul, aşa că Susan a fost nevoită să repete răspunsul.

— Sigur că da, Haven. O să lucrăm împreună şi o să reuşim.

La început m-am temut că o să fie nevoie să învăţ să-l iert pe Nick, aşa că am fost foarte uşurată când Susan mi-a spus că nu, nu e nevoie să rămân prinsă în cercul vicios al abuzului şi iertării. Victimele abuzurilor se simţeau adesea datoare să-şi ierte, ba chiar să-şi reabiliteze agresorii. Nu era treaba mea să fac asta, mi-a spus Susan. Mai târziu puteam să încercăm să găsim un fel de echilibru şi în sensul ăsta, ca otrava relaţiei cu Nick să nu se reverse în celelalte zone ale vieţii mele, dar în acel moment aveam alte lucruri de care să ne ocupăm.

Am descoperit că am limite neclare. Fusesem învăţată de părinţi, mai ales de mama, că să fiu o fiică bună însemna să nu am limite deloc. Fusesem crescută în aşa fel încât să nu mă opun la criticile mamei şi să-i fac mereu pe plac, s-o las să decidă în locul meu lucruri care n-ar fi trebuit s-o privească deloc.

— Dar fraţii mei n-au avut o relaţie din asta cu ea, i-am spus lui Susan. Ei aveau graniţe personale şi nu o lăsau să se amestece în vieţile lor.

— Uneori, aşteptările părinţilor faţă de fii sunt diferite de acelea faţă de fiice, mi-a spus ea pe un ton trist. Părinţii mei insistă ca eu să am grijă de ei la bătrâneţe, dar nici nu le-ar trece prin cap să-i ceară acelaşi lucru fratelui meu.

Eu şi Susan am făcut multe jocuri de rol, care la început mi se păreau stânjenitoare şi prosteşti, dar, pe măsură ce ea se prefăcea că e Nick, tata, o prietenă, unul dintre fraţii mei sau chiar mama mea demult pierdută, eu am început să învăţ să-mi apăr limitele. Era o muncă anevoioasă, care mă făcea să mă încordez şi să transpir.

— „Nu”-ul e ca o vitamină.

Cuvintele acelea mi-au devenit mantră. Mă gândeam că, dacă-mi spun destul de des lucrurile astea, o să încep să le şi cred.

Gage s-a ocupat de divorţ atât cât i-am dat eu voie. Probabil datorită influenţei lui Liberty, fratele meu şi-a schimbat atitudinea faţă de mine. În loc să-mi spună cum aveau să stea lucrurile, el a început să-mi explice răbdător care erau opţiunile, fără să se opună nici unei decizii pe care o luam. Când Nick a îndrăznit să sune la apartament şi să ceară să-mi vorbească, iar eu am spus că sunt de acord, Gage s-a străduit să-mi întindă receptorul.

A fost o conversaţie pe cinste, mai mult un monolog, în care Nick a vorbit, iar eu am ascultat. Soţul meu i-a dat înainte, trecând de la vinovăţie la furie, apoi la rugăminţi, spunându-mi că era şi vina mea la fel de mult ca şi a lui.

Nu puteai să renunţi la căsnicie dacă dădeai de greu, mi-a zis. Eu i-am răspuns că era mai mult decât atât.

Oamenii care se iubesc găsesc o cale să se înţeleagă, a insistat el. Eu i-am spus că nu mă iubea. El m-a contrazis şi a adăugat că, poate, n-a fost cel mai bun soţ, dar că nici eu nu fusesem cea mai bună soţie.

I-am spus că sunt sigură că are dreptate, dar că nu cred că merit să mi se fisureze coastele pentru asta. El a răspuns că nu crede că mi-a fisurat coastele, că probabil s-a întâmplat accidental, când am căzut, i-am spus că m-a împins, că m-a lovit, şi am rămas şocată când el a răspuns că nu-şi aminteşte să mă fi lovit, dar că, poate, îi alunecase palma.

M-am întrebat dacă într-adevăr nu-şi amintea, dacă rescrisese realitatea în mintea lui, sau dacă pur şi simplu minţea. Mi-am dat seama aproape imediat că nu conta, i-am spus că nu mă întorc la el, şi am repetat asta după fiecare comentariu al lui. „Nu mă mai întorc la tine. Nu mă mai întorc."

După aceea am închis telefonul şi m-am dus la Gage, care stătea jos, în sufragerie, cu degetele atât de încordate încât lăsase urme pe căptuşeala fină a fotoliului, în ciuda supărării, mă lăsase să-mi duc singură bătălia, aşa cum aveam nevoie.

L-am iubit întotdeauna pe Gage, dar niciodată mai mult decât în acel moment.

Am depus cerere de divorţ pe motiv de insuportabilitate, adică mariajul devenise insuportabil din cauza unor diferenţe de caracter care distruseseră „scopurile legitime ale relaţiei maritale". Era cea mai rapidă cale, aşa mi-a spus avocatul. Asta dacă Nick nu contesta cererea de divorţ. Altfel, avea să aibă loc un

proces, şi ambele părţi urmau să fie umilite public.

— Haven, am încercat din răsputeri să stau deoparte şi să fac lucrurile aşa cum ai vrut, dar acum vreau să-ţi cer şi eu ceva, mi-a spus Gage în particular, privindu-mă blând cu ochii lui cenuşii, dar purtând o expresie severă pe chip.

— Ce?

— Ştim amândoi că Nick nu o să accepte divorţul fără să-l conteste, dacă nu îi dăm ceva în schimb.

— Vrei să-l plătim, am spus, cu sângele fierbând de furie la gândul că Nick avea să primească o recompensă bănească după ce mă tratase cum mă tratase.

— Ei bine, n-ai decât să-i aminteşti că am fost dezmoştenită. Sunt…

— Faci încă parte din familia Travis, şi Nick o să-şi joace rolul până la capăt. Bietul băiat muncitor care s-a însurat cu o fată bogată şi răsfăţată şi care acum e aruncat la o parte precum otreapa unui chelner. Dacă vrea, Haven, poate să facă procesul foarte lung şi cât se poate de public.

— Dă-i partea mea de apartament, atunci. E singura proprietate comună pe care o avem.

— Nick o să vrea mai mult de-atât.

Ştiam unde vrea să ajungă fratele meu. Voia să-l plătească pe Nick şi să-l facă să tacă până se termina divorţul. Soţul meu avea să primească ditamai recompensa după tot ce-mi făcuse. M-am enervat destul încât să încep să tremur.

— Jur că, dacă reuşesc să scap de el, n-o să mă mai mărit niciodată, am spus cu o sinceritate usturătoare.

— Nu spune asta.

Gage a dat să mă îmbrăţişeze, fără să se gândească la ce face, iar eu m-am ferit. Încă nu-mi plăcea să fiu atinsă, mai ales de bărbaţi. Susan îmi spusese că era un mecanism de apărare şi că, în timp, avea să se estompeze. L-am auzit pe Gage blestemând în timp ce se retrăgea.

— Scuze, a spus încet, apoi a oftat. Ştii, ar fi mult mai ieftin şi mai rapid să-i tragem un glonţ în cap.

L-am privit obosită.

— Glumeşti, nu?

— Da.

A arborat o expresie calmă, dar mie nu mi-a plăcut privirea din ochii lui.

— Hai să rămânem la divorţ, am spus. Prefer ca Matthew şi Carrington să nu fie nevoiţi să te viziteze la închisoare. Care sunt condiţiile la care te gândeşti? Vrei să-l rog pe tata să-mi dea bani pentru Nick? Fiindcă eu chiar nu am niciun sfanţ.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza asta, şi te revanşezi altă dată.

Mi-am dat seama că fratele meu voia să plătească nu doar pentru cheltuielile de divorţ, ci şi pentru înţelegerea părţilor, şi i-am aruncat o privire nefericită.

— Gage…

— Nu-i nimic, a spus el încet. Şi tu ai face la fel pentru mine. Nu îngreunezi viaţa nimănui, draga mea.

— Nu-i corect să plăteşti tu pentru greşelile mele.

— Haven, să fii puternic înseamnă să accepţi că ai nevoie de ajutor uneori. Te-ai măritat singură, ai suferit singură, n-ai de ce să divorţezi tot singură. Lasă-mă să fiu fratele tău mai mare.

Siguranţa lui potolită a făcut ca pământul de sub picioarele mele să pară mai solid şi mi-a dat speranţa că poate, într-o bună zi, lucrurile aveau să meargă bine din nou.

— O să-ţi dau banii înapoi cândva.

— Bine.

— Cred că nu ţi-am fost mai recunoscătoare decât atunci când ai scos-o pe Bootsie din gardul viu.

Mi-am călcat pe mândrie şi l-am sunat pe tata în ziua de după pronunţarea divorţului, în februarie. Spre marea mea uşurare, Nick nu a apărut la tribunal când judecătorul a semnat decretul. Era nevoie de doi oameni ca o căsătorie să devină legală, dar de unul singur pentru un divorţ. Gage m-a asigurat că Nick o să stea departe de tribunal în ziua respectivă.

— Ce-ai făcut, l-ai ameninţat că-i rupi picioarele? am întrebat.

— I-am spus că, dacă dau cu ochii de el, îi atârn măruntaiele de poarta tribunalului în mai puţin de cinci minute.

Am zâmbit puţin, până când am înţeles că Gage nu glumea. El şi Liberty le spuseseră alor mei că m-am întors în Houston, dar că nu voiam să văd pe nimeni şi nici să vorbesc la telefon, cel puţin o vreme. Bineînţeles că tata, care voia să fie în centrul a orice s-ar fi întâmplat, s-a simţit jignit de alegerea mea şi i-a spus lui Gage că oricând sunt pregătită să cobor din turn, ar vrea să merg să-l vizitez.

— I-ai spus că divorţez? am întrebat.

— Da. Nu pot să spun că a fost surprins.

— Dar i-ai spus de ce?

Nu voiam să ştie nimeni ce se întâmplase între mine şi Nick. Poate că, în timp, aveam să le spun lui Jack sau lui Joe, dar în acel moment aveam nevoie să rămână secret. Nu voiam să mai fiu văzută niciodată ca slabă sau neajutorată, o victimă. Şi mai ales nu voiam să-i fie nimănui milă de mine.

— Nu, a rostit Gage pe un ton care mi-a dat încredere, i-am spus tatei doar că n-a mers între voi şi că, dacă vrea să aibă vreo relaţie cu tine, să nu spună nimic despre asta.

L-am sunat în sfârşit pe tata, cu palmele transpirate de emoţie.

— Salut, tată.

Am încercat să vorbesc pe un ton degajat.

— N-am vorbit de ceva vreme şi mi-am zis să văd ce mai faci.

— Haven.

Sunetul vocii sale grave era familiar şi încurajator.

— Ţi-a luat ceva până să mă suni. Ce-ai mai făcut?

— Am divorţat.

— Aşa am auzit, da.

— Ei bine… s-a terminat între mine şi Nick.

Fiindcă tata nu putea să mă vadă, am făcut o grimasă de parcă aş fi mâncat verdeţuri amare şi m-am forţat să recunosc:

— A fost o greşeală.

— Uneori nu simt nicio plăcere când am dreptate.

— Ba pe naiba, am spus, făcându-l să râdă pe un ton răguşit.

— Dacă ai scăpat într-adevăr de el, a spus tata, îmi

sun avocatul în după-amiaza asta şi te trec din nou în testament.

— Ce bine! De asta te sunasem.

I-a luat o clipă să-şi dea seama că fusesem sarcastică.

— Tată, am zis, nu o să poţi să mă şantajezi cu testamentul ăla tot restul vieţii. Datorită ţie am o educaţie foarte bună şi pot să găsesc un serviciu stabil, aşa că nu-l suna pe avocat, că nu vreau să fiu trecută în testament.

— Ba o să fii dacă aşa spun eu, a răspuns tata, iar eu n-am putut să-mi opresc râsul.

— Cum zici tu. Te-am sunat ca să-ţi spun că aş vrea să te văd. Nu m-am certat de mult cu cineva.

— Bine, a răspuns el. Hai pe la mine.

Şi cu asta, relaţia noastră şi-a reluat cursul, plin de obstacole şi frustrant cum fusese întotdeauna. Acum aveam însă limite, mi-am reamintit, şi nimeni n-avea să le încalce. Aveam să fiu ca o fortăreaţă cu un singur locuitor.

Eram o persoană nouă în aceeaşi lume de dinainte, ceea ce era cu mult mai greu decât să fii aceeaşi persoană într-o lume nouă. Oamenii credeau că mă cunosc, dar nu mă cunoşteau. Cu excepţia lui Todd, vechii mei prieteni nu mai erau importanţi pentru mine, aşa că le-am cerut susţinerea fraţilor mei, şi am descoperit că se maturizaseră frumos.

Joe, fotograf comercial, a dorit cu tot dinadinsul să-mi spună că are o casă mare, în care puteam să stau dacă voiam. Mi-a spus că el oricum e plecat mult şi că nu ne-am deranja unul pe celălalt, i-am răspuns că apreciez

foarte mult oferta lui, dar că aveam nevoie de un loc numai al meu. Cu toate astea, nu cred că ar fi fost prea rău să locuiesc cu el. Joe era un tip relaxat. Nu l-am auzit niciodată plângându-se de nimic. Lua viaţa aşa cum era, o calitate rar întâlnită la cei din familia noastră.

Adevărata surpriză, însă, a venit din partea lui Jack, fratele cu care nu mă înţelesesem niciodată, cel care mă tunsese strâmb când aveam numai trei ani şi care mă speriase mereu cu gândaci şi şerpi de grădină. La maturitate, Jack s-a dovedit a fi un aliat neaşteptat. Un prieten. În compania lui puteam să mă relaxez, iar anxietatea şi teama se evaporau precum picăturile de apă pe un grătar încins.

Poate din cauză că Jack era atât de direct. Susţinea că e cel mai puţin complex dintre toţi membrii familiei noastre, şi probabil că avea dreptate. Fratele meu era vânător şi se simţea confortabil în rolul lui de omnivor prădător. Era de asemenea un susţinător al mediului şi nu vedea niciun conflict între cele două. Orice vânător, spunea el, ar face bine să protejeze natura în care îi place să petreacă atâta timp.

Cu Jack ştiai mereu cum stai. Dacă îi plăcea ceva, spunea fără ezitare, iar dacă nu-i plăcea, îţi spunea şi asta. Nu se abătea de la lege, deşi recunoştea că unele lucruri erau mai plăcute atunci când erau ilegale. Îi plăceau femeile ieftine, maşinile rapide, nopţile pierdute şi băuturile tari, dar mai ales combinaţia dintre ele. În opinia lui, sâmbătă seara trebuia să păcătuieşti ca să ai pentru ce să te căieşti duminică dimineaţa. Altfel, spunea, l-ai lăsa pe pastor fără slujbă.

După ce absolvise Universitatea din Texas, fratele

meu începuse să lucreze pentru o companie mică de gestionare a proprietăţilor imobiliare, şi până la urmă ajunsese să o cumpere, luând un împrumut, şi s-o extindă până la de patru ori mărimea iniţială.

Era ocupaţia perfectă pentru Jack, căruia îi plăcea să repare lucruri, să caute soluţii şi să rezolve probleme. La fel ca şi mine, nu era deloc interesat de investiţii şi de toate strategiile financiare sofisticate pe care le adorau tata şi Gage. Jack prefera problemele mai simple ale vieţii şi ale muncii. Se pricepea la afaceri făcute rapid, ştia cum să ocolească birocraţia şi cum să vorbească de la bărbat la bărbat. Pentru el, nimic nu era mai important decât o promisiune pentru care se bătuse palma şi ar fi preferat să moară, literalmente, decât să-şi calce cuvântul.

Pentru că aveam experienţa de lucru de la hotelul Darlington, Jack mi-a spus că m-aş potrivi foarte bine pe un post de coordonator pentru ramura rezidenţială a companiei sale, care avea birourile în clădirea de la 1800 Main. Directoarea pe care o avea în acel moment pleca în concediu de maternitate şi îl avertizase că avea să petreacă primii ani din viaţa copilului său acasă.

— Mulţumesc, dar nu pot, i-am spus când m-a anunţat ce idee îi venise.

— De ce nu? Te-ai descurca de minune.

— E nepotism, am spus.

— Şi ce dacă?

— Există oameni mai calificaţi decât mine pentru postul ăsta.

— Şi?

Am început să zâmbesc văzând cât e de insistent.

— Şi o să se plângă dacă tu o angajezi pe sora ta.

— Vezi, a spus Jack pe un ton calm, de asta am compania mea. Pot să-l angajez şi pe Bozo clovnul dacă vreau.

— Ce compliment, Jack.

El a zâmbit larg.

— Hai, încearcă. O să fie distractiv.

— Îmi oferi un post ca să poţi să fii cu ochii pe mine?

— De fapt, abia dacă ne-am vedea, fiindcă o să fim amândoi foarte ocupaţi, tot timpul.

Îmi plăcea cum suna. Să fiu ocupată tot timpul. Voiam să muncesc, să realizez lucruri, după ultimii doi ani în care fusesem sclava personală a lui Nick.

— O să înveţi multe, m-a ademenit Jack. O să te ocupi de bani: asigurări, salarii, facturi către furnizori. Ai negocia contracte de servicii, ai cumpăra echipamente şi ai lucra cu un agent de leasing şi cu un asistent. Ca director, ai putea să locuieşti într-un apartament de două camere în clădirea unde avem sediul. Oricum, n-ai fi mereu la birou, fiindcă ai avea multe întâlniri în locaţii diferite. Mai târziu, când o să fii pregătită, o să poţi să te implici şi în partea comercială a lucrurilor, ceea ce m-ar ajuta, fiindcă am de gând să încep să mă ocup şi de gestionarea construcţiilor, şi atunci, poate…

— Cine mi-ar plăti salariul? am întrebat suspicioasă. Tu, sau tata?

Jack a părut jignit.

— Eu, bineînţeles. Tata n-are a face cu firma mea.

— Dar clădirea e a lui, am punctat eu.

— Tu eşti angajata mea, a companiei mele. Crede-mă, 1800 Main nu e singurul client pe care-l avem. Absolut

deloc.

Jack m-a privit cu o răbdare exagerată.

— Gândeşte-te, Haven. Ar fi perfect pentru noi amândoi.

— Sună foarte bine, am spus, şi nici nu ştii cât apreciez oferta, dar nu pot să încep de sus, Jack. Nu am destulă experienţă, şi nu dă bine pentru niciunul dintre noi să-mi dai o slujbă aşa de bună când eu n-am muncit suficient pentru ea. Ce-ar fi să încep ca asistenta directorului? Aş putea să învăţ începând de jos.

— Nu trebuie să munceşti ca să ajungi sus, s-a opus fratele meu. E cazul să obţii şi tu ceva fiindcă faci parte din familia Travis.

— Ba tocmai fiindcă fac parte din familia Travis ar trebui să muncesc şi mai mult.

El m-a privit şi a clătinat din cap, apoi a spus ceva, ca pentru sine, despre rahaturile liberale, bune doar pentru yankei, i-am zâmbit.

— Ştii că aşa e cel mai bine. E normal ca postul de director să fie al cuiva care chiar îl merită.

— Aici e vorba de afaceri, mi-a răspuns Jack. Dreptatea n-are nimic de-a face cu afacerile.

Până la urmă, fratele meu a cedat şi a spus că nu vrea să mă împiedice tocmai el să încep de jos, dacă într-adevăr asta îmi doresc.

— Taie-l pe tot, i-am spus lui Liberty, aşezată la ea în baie şi înfăşurată într-un sac de plastic. M-am săturat de atâta păr. Mi se face cald mereu şi nu ştiu niciodată ce să fac cu el.

Voiam o înfăţişare nouă, care să se potrivească noii

slujbe pe care o aveam. Fiindcă fusese stilist, Liberty se pricepea. M-am gândit că oricum m-ar fi tuns ar fi fost mai bine decât înainte.

— Poate că ar fi bine s-o luăm treptat, mi-a spus ea. S-ar putea să fie un şoc dacă tăiem prea mult deodată.

— Nu. N-ai cum să-l donezi dacă e mai scurt de douăzeci şi cinci de centimetri. Fă-ţi de cap cu el!

Aveam de gând să donez părul asociaţiei umanitare „Locks of Love", care fabrica peruci pentru copii cărora le cădea părul din motive medicale. Liberty m-a pieptănat cu îndemânare.

— Odată scurtat o să se onduleze, mi-a spus. Toată greutatea asta îl trage în jos.

L-a împletit, apoi l-a tăiat de la ceafă. Eu am ţinut coada cât timp Liberty a adus o pungă de plastic, în care a sigilat-o.

— Mult noroc oricui o să-l poarte de acum înainte, am spus.

Liberty mi-a udat părul cu apă dintr-un pulverizator şi a început să-l fileze cu o lamă, despicând şuviţe întregi, până când podeaua s-a umplut de grămăjoare de păr.

— Să nu-ţi fie teamă, mi-a spus ea când m-a văzut uitându-mă la o şuviţă care-mi căzuse în poala acoperită cu plastic. O să arăţi minunat.

— Nu mi-e teamă, am spus sincer.

Nu mă interesa cum arătam, atâta vreme cât era altfel decât înainte. Cumnata mea mi-a uscat părul cu un uscător şi cu o perie rotundă, apoi şi-a trecut degetele prin el, ca să-i dea volum, şi a zâmbit mulţumită.

— Uită-te şi tu.

M-am ridicat şi am simţit un mic şoc, mi-a plăcut când mi-am văzut reflexia în oglindă. Liberty îmi făcuse un breton mai lung, care-mi traversa fruntea, şi mă tunsese bob, cu vârfurile puţin răsucite. Era o tunsoare elegantă şi îmi dădea un aer de încrezător.

— E uşor, am spus jucându-mă cu şuviţele.

— Poţi să răsuceşti vârfurile şi spre interior, şi spre în afară, mi-a spus zâmbind. Îţi place?

— Foarte mult!

M-a întors cu spatele, ca să vedem tunsoarea în oglindă.

— E sexy, mi-a spus.

— Crezi? Sper că nu.

Mi-a zâmbit întrebător, apoi a spus:

— Da, chiar aşa cred. De ce nu vrei să arăţi sexy?

— E publicitate falsă, i-am răspuns.

Directoarea pe care o adusese Jack de la celelalte birouri ale companiei sale se numea Vanessa Flint. Era una dintre femeile acelea foarte aranjate şi puse la punct, care probabil că arătase de treizeci şi cinci de ani când era de douăzeci şi avea să arate de treizeci şi cinci chiar şi la cincizeci de ani. Deşi era de înălţime medie, faptul că era subţire şi avea o postură bună te păcăleau şi te făceau să crezi că e cu mult mai înaltă. Avea o figură delicată şi senină sub coama de păr blond deschis, i-am admirat atitudinea reţinută, pe care o purta ca pe o bluză cu nasturi încheiată până sub bărbie.

Vocea nu îi era prea puternică, ci dimpotrivă, moale şi cu toate astea răspicată, de parcă ar fi fost gheaţă

îmbrăcată în catifea. Cumva, asta te făcea să fii şi mai atent, de parcă ai fi avut şi tu parte din responsabilitatea ca ea să se facă înţeleasă.

La început am plăcut-o, sau cel puţin am vrut s-o plac. Vanessa era prietenoasă, înţelegătoare, şi când am ieşit să bem ceva după prima zi de muncă, m-am trezit că-i povestesc mai multe despre căsnicia mea eşuată şi despre divorţ decât ar fi trebuit. Şi ea divorţase de curând şi foştii noştri soţi semănau suficient încât să fie plăcut să ne comparăm experienţele.

Vanessa a fost sinceră şi şi-a exprimat îngrijorarea din cauza relaţiei mele cu Jack, iar eu i-am apreciat onestitatea. Am asigurat-o că nu aveam nici cea mai mică intenţie să lenevesc sau să alerg la Jack cu orice ocazie, doar pentru că era fratele meu. Dimpotrivă, aveam de gând să muncesc mult mai mult, fiindcă aveam ceva de dovedit. Ea a părut mulţumită de declaraţiile mele făcute pe un ton serios şi mi-a spus că are încredere că o să lucrăm bine împreună.

Şi eu, şi Vanessa am primit câte un apartament în clădirea de la 1800 Main. Eu m-am simţit puţin vinovată, fiindcă nicio altă asistentă n-ar fi primit locuinţă, dar a fost singura concesie pe care i-am făcut-o lui Jack. El a insistat, şi adevărul era că îmi plăcea să mă simt în siguranţă, atât de aproape de Gage.

Ceilalţi angajaţi locuiau în alte clădiri şi veneau pe 1800 Main dimineaţa, inclusiv secretara mignonă şi blondă pe nume Kimmie, agentul de închirieri, Samantha Jenkins, agentul de vânzări, Phil Bunting, şi Rob Ryan, contabilul. Luam legătura cu biroul comercial al lui Jack când aveam nevoie de informaţii legale, când

aveam întrebări despre ceva ce ţinea de tehnologie sau orice altceva pentru care nu eram pregătiţi noi înşine.

La biroul comercial se părea că toată lumea adoptase stilul lui Jack, relaxat, aproape jovial în comparaţie cu biroul nostru. Vanessa conducea cu mai multă rigoare, ceea ce însemna că nu aveam voie să ne îmbrăcăm lejer nici măcar vinerea şi trebuia să nu greşim niciodată, deşi nu ni se spusese asta în mod explicit. Oricum, toţi o consideram o şefă bună. Dură, dar cinstită. Eu eram pregătită să învăţ de la ea şi să-i urmez exemplul, fiindcă mi se părea că putea să fie o influenţă bună în viaţa mea.

Cu toate astea, în numai câteva zile mi-am dat seama că eram din nou victima unui abuz emoţional, a încercării de a-mi submina încrederea în propria-mi sănătate mintală. Cunoşteam tactică, fiindcă Nick o folosea foarte des. Un agresor sau cineva cu o tulburare de personalitate are nevoie să le inducă victimelor sale o stare de confuzie şi dezechilibru, ca acestea să fie mereu nesigure de sine. În acest fel, el sau ea pot să manipuleze mai uşor. Genul ăsta de abuz include orice strategie care o face pe victimă să se îndoiască de sine. De exemplu, agresorul spune un lucru, apoi, când tu eşti de acord cu el, se răzgândeşte şi nu mai este el însuşi de acord cu afirmaţia iniţială. Te face să crezi că ai pierdut ceva ce nai pierdut, de exemplu, sau te acuză că ai uitat să faci ceva ce nici nu ţi-a cerut vreodată să faci.

Mă îngrijora că păream să fiu singura ţintă a Vanessei. Nimeni altcineva nu avea o problemă cu ea.

Ascundea câte un dosar, apoi mă trimitea să-l caut şi crea tensiune în birou, până când eu aproape că intram

în panică. Dacă nu-l găseam, mă acuza că l-am ascuns pe undeva, apoi dosarul apărea în câte un loc în care nu avea ce să caute, ca de exemplu sub câte un ghiveci sau deasupra câte unui dulap, sau chiar în spaţiul dintre imprimantă şi biroul ei. Lăsa oamenilor impresia că eu sunt împrăştiată şi dezorganizată, iar eu nu aveam nicio dovadă a acţiunilor sale răuvoitoare. Singurul lucru care mă ajuta era că eram întrucâtva sigură că nu-mi pierdusem încă minţile.

Nu aveai cum să ştii dinainte ce o să-ţi ceară Vanessa ori în ce dispoziţie o să fie. Am învăţat să păstrez tot ce făceam, după ce, odată, mi-a cerut să scriu trei modele diferite de scrisoare, apoi l-a ales pe primul, după ce eu apucasem să-l şterg din computer. Îmi spunea să ajung la o şedinţă la unu şi jumătate, şi când ajungeam, constatam că am întârziat jumătate de oră, iar ea jura că mi-a spus să vin la unu şi că, probabil, nu fusesem eu atentă.

Într-una dintre discuţiile cu ea mi-a vorbit despre o fostă asistentă, pe nume Helen, cu care lucrase ani buni şi pe care ar fi adus-o la biroul nostru, dar postul se ocupase deja. Mie nici nu-mi trecuse prin cap că s-ar putea să destram o relaţie veche de muncă şi să-i răpesc altcuiva un post binemeritat. Când Vanessa mi-a cerut s-o sun pe Helen, care lucra încă la celălalt birou al firmei fratelui meu, ca să aflu numele şi numărul de telefon al manichiuristei preferate a şefei, am profitat de ocazie ca să-mi cer scuze.

— Doamne, să nu-ţi pară rău, mi-a spus Helen. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Am vrut să-mi dau demisia chiar atunci, deşi nu

puteam, lucru pe care şi eu, şi Vanessa îl ştiam bine. Cu CV-ul meu scurt nu îmi permiteam să demisionez de pe un post pe care abia fusesem angajată, şi nu ştiam cât miar fi putut lua să găsesc un altul. Nu puteam să mă plâng de Vanessa, ca să nu par o sclifosită, nebună sau amândouă, aşa că am decis să rezist măcar un an. Aveam de gând să-mi extind reţeaua de cunoştinţe şi să scap de acolo aşa.

— De ce eu? am întrebat-o pe psihoterapeuta mea, Susan, după ce i-am descris situaţia cu Vanessa. Ar fi putut să îşi aleagă drept ţintă pe oricine altcineva de la birou. Transmit eu semnale că sunt o victimă potrivită? Par slabă?

— Nu cred, a răspuns Susan pe un ton serios. De fapt, probabil că Vanessa se simte ameninţată de tine. Probabil te vede ca pe cineva care trebuie stăpânit şi neutralizat.

— Eu, o ameninţare?

Am clătinat din cap nedumerită.

— Nu cred. Nu pentru una ca ea, atât de încrezătoare în sine şi de adunată. Este…

— Oamenii care au încredere în ei înşişi nu sunt agresivi. Pun pariu că încrederea ei aparentă nu e decât o mască, un sine construit ca să-i acopere defectele.

Susan a zâmbit când mi-a văzut expresia sceptică.

— Şi da, sigur că poţi să reprezinţi o ameninţare pentru cineva nesigur de sine. Eşti inteligentă, educată, frumoasă… şi mai e mica problemă a numelui tău de familie. Să pună la colţ pe cineva ca tine ar însemna un pas mare pentru egoul Vanessei.

În prima zi de vineri de când am început să lucrez la Travis Management Solutions, Jack a venit la biroul meu ducând o pungă mare de hârtie, legată cu o fundă.

— Poftim, mi-a spus, aşezând-o peste mormanul de hârtii de pe biroul meu. Ţi-am adus un cadou pentru prima săptămână de muncă.

Am deschis punga şi am scos o servietă din piele de culoarea ciocolatei.

— Jack, e foarte frumoasă. Mulţumesc.

— În seara asta ieşi cu mine şi cu Heidi, m-a informat fratele meu. Asta e cealaltă parte a cadoului.

Heidi era una dintre femeile din haremul cu care se întâlnea Jack. Fiindcă el recunoştea deschis că nu vrea să fie legat de nimeni, niciuna dintre ele nu părea să aştepte ca el să-şi asume vreodată o relaţie mai serioasă.

— Nu vreau să fiu a cincea roată la căruţă, am protestat.

— N-o să ne deranjezi deloc, a răspuns fratele meu. Şi nici măcar nu eşti cât o roată întreagă. Poate doar cât una de rezervă.

Am dat ochii peste cap, fiindcă acceptasem de mult că nu puteam să scap de glumele despre înălţime făcute de fraţii mei cei uriaşi.

— Sunt obosită, am spus. Crede-mă că nu mă simt în stare să petrec cu tine şi cu Heidi. Probabil că după un singur pahar o să leşin.

— Atunci o să te urc într-un taxi şi o să te trimit acasă, mi-a spus Jack, aruncându-mi o privire neînduplecată. Te iau pe sus dacă trebuie, Haven. Nu glumesc.

Deşi ştiam că n-ar face asta niciodată, am simţit cum pălesc şi cum tot corpul mi se încordează pe scaunul pe care stăteam. *Nu pune mâna pe mine,* îmi venea să spun, dar cuvintele îmi erau încuiate în minte, zbătându-se ca nişte păsări în colivie.

Jack a clipit surprins, uitându-se nedumerit la mine.

— Hei, glumeam, draga mea. Pentru Dumnezeu, nu te uita aşa la mine. Mă simt vinovat şi nici măcar nu ştiu de ce.

M-am străduit să zâmbesc şi să mă relaxez.

— Scuze, am amintiri urâte.

M-am gândit că Nick n-ar fi vrut să merg cu el şi cu Heidi, să mă distrez, să cunosc oameni noi, ci ar fi vrut să stau în casă, izolată. Numai din motivul ăsta am decis să ies, în ciuda lui.

— Bine, m-am auzit spunând. Poate vin puţin. Sunt îmbrăcată cum trebuie?

Purtam o helancă neagră, o fustă simplă şi pantofi cu toc.

— Sigur, e un bar cu ţinută lejeră.

— Nu e genul de bar la care mergi ca să-ţi faci cunoştinţe noi?

— Nu. **E** unul unde mergi să bei un pahar după muncă şi să te destinzi. Abia după aceea mergi într-un bar în care să cunoşti oameni şi, dacă găseşti pe cineva interesant acolo, mergi într-un loc liniştit, intim, şi abia după aceea, dacă totul merge bine, te întorci acasă cu persoana pe care ai cunoscut-o.

— Mi se pare prea mare efortul, am spus.

Vanessa a apărut la marginea biroului meu, subţire, elegantă şi calmă.

— Ce frumos, a spus, uitându-se de la Jack la cadoul de pe birou.

M-a derutat, zâmbind cald.

— Cred că meriţi o răsplată, Haven. Te-ai descurcat foarte bine săptămâna asta.

— Mulţumesc.

Am fost surprinsă şi bucuroasă că m-a lăudat în faţa fratelui meu.

— Bineînţeles, a adăugat încă zâmbind, trebuie să facem în aşa fel încât să-ţi foloseşti timpul într-un mod mai productiv.

I-a făcut cu ochiul lui Jack.

— Ştiu pe cineva căreia îi place să le scrie e-mail-uri prietenilor când ar trebui să muncească.

Nu era adevărat şi m-am simţit revoltată, dar nu puteam să mă cert cu ea de faţă cu Jack.

— Nu ştiu de unde ai tras concluzi asta, am spus pe un ton calm..

Vanessa a râs blând şi a spus:

— Am văzut cum ascunzi ce faci atunci când trec pe lângă tine.

S-a răsucit spre Jack şi a întrebat:

— Am auzit cumva că ieşiţi în oraş?

M-am speriat când mi-am dat seama că voia să fie invitată cu noi.

— Da, a spus Jack pe un ton amabil. Avem nevoie să petrecem ceva timp ca în familie.

— Ce frumos. Ei bine, eu o să merg acasă, o să mă odihnesc şi o să mă pregătesc pentru săptămâna viitoare.

Mi-a făcut scurt cu ochiul.

— Să nu petreci prea mult, Haven. Am nevoie să fii la capacitate maximă luni.

Implicaţia era, m-am gândit supărată, că până atunci nu fusesem la capacitate maximă.

— Un sfârşit de săptămână plăcut, i-am spus în timp ce-mi închideam laptopul.

Jack avusese dreptate. La bar era o atmosferă destinsă, chiar dacă parcarea arăta precum o expoziţie ad-hoc de maşini de lux. Interiorul era decorat modern, deloc romantic, cu tapet închis la culoare şi lumină scăzută, şi în fiecare ungher era câte cineva, fiindcă în acea seară barul era tare aglomerat. Heidi, iubita lui Jack, s-a dovedit a fi veselă şi prietenoasă.

Era una dintre acele seri de iarnă în care nici măcar vremea Houstonului nu se putea hotărî cum să fie. Ploua de ceva vreme, şi câteva râuleţe urbane ne-au udat pantofii în timp ce Jack ne conducea înăuntru sub umbrela lui încăpătoare. Am înţeles că fratele meu mergea des în acel loc, fiindcă îl cunoştea pe paznic, pe doi dintre chelneri, pe câteva chelneriţe şi cam pe toţi cei care au trecut pe lângă masa noastră mică. De fapt, şi Heidi părea să ştie pe toată lumea. Mi-au fost prezentaţi nenumăraţi tineri texani obosiţi după o săptămână de muncă, toţi nerăbdători să bea primul cocteil de vineri seara.

De câteva ori, Heidi mi-a făcut semn pe sub masă când de noi se apropia câte un tânăr atrăgător.

— E simpatic, nu? îl cunosc, pot să vă aranjez o întâlnire. Şi cel de-acolo, şi el e simpatic. Care ţi se pare mai atrăgător?

— Mulţumesc, am spus, apreciind efortul pe care-l depunea, dar încă nu mi-am revenit după divorţ.

— Trebuie să găseşti un tip cu care să te întâlneşti doar o vreme, până când te simţi mai bine, a spus ea. Relaţiile de felul ăsta sunt cele mai bune.

— Da?

— Da, fiindcă bărbatului nici nu-i trece prin cap să ia relaţia în serios. Toată lumea ştie că nu trebuie să începi ceva serios imediat după un divorţ. El nu vrea decât să-ţi ureze bun-venit înapoi printre burlaci. E momentul să experimentezi, fată dragă!

— Lumea-i laboratorul meu, am spus, ridicând paharul.

După ce am băut încet un martini şi jumătate, m-am simţit pregătită să plec acasă. Barul devenise mult prea aglomerat, şi grupurile care treceau încontinuu pe lângă masa noastră îmi aminteau de migraţia somonului în amonte, i-am privit pe Jack şi pe Heidi, care nu păreau grăbiţi să plece, şi am simţit genul de singurătate pe care o simţi uneori într-o cameră plină de oameni, când toată lumea în afară de tine pare a fi binedispusă.

— Jack, Heidi, eu o să plec.

— Nu se poate, a spus Jack încruntându-se. Nu-i nici ora opt.

— Jack, am băut două martini şi am cunoscut trei sute douăzeci şi opt de oameni.

Am făcut o pauză şi i-am zâmbit larg lui Heidi, apoi am adăugat:

— Inclusiv câţiva potenţiali parteneri.

— Îţi aranjez o întâlnire cu unul dintre ei, a spus ea cu entuziasm. Ieşim toţi patru în oraş!

Când o îngheța iadul și jumătate din Texas odată cu el, am gândit, dar n-am făcut decât să zâmbesc și să spun:

— Sună bine. Mai vorbim despre asta. Pa-pa!

Jack a dat să se ridice.

— Te ajut să oprești un taxi.

— Nu, nu. Rămâi cu Heidi. Îl rog pe unul dintre băieții de la intrare să mă ajute.

Am clătinat din cap, exasperată, când i-am văzut expresia în continuare îngrijorată.

— Pot să ajung la intrare și să iau un taxi. De fapt, 1800 Main e destul de aproape și ca să merg pe jos.

— Să nici nu-ți treacă prin cap așa ceva, a spus fratele meu.

— Nu am de gând să fac asta, spuneam doar că… Nu contează. Distracție plăcută în continuare!

Ușurată la gândul că o să ajung acasă și o să-mi scot pantofii cu toc, m-am strecurat prin înghesuială, lucru care m-a făcut să mă simt destul de rău. Eram prea aproape de prea mulți oameni.

— Nu cred că e chiar o fobie, mi-a spus Susan când i-am spus că am „sexofobie". Ar însemna să fie tulburare, și nu sunt convinsă că problema e atât de profundă. După experiențe ca aceea a ta cu Nick, inconștientul decide să asocieze anxietatea și teama cu sexul opus, ca nu cumva să mai fii vreodată rănită. E doar o problemă de reorganizare.

— Aș vrea să mă reorganizez, atunci, fiindcă nu cred că pot să fiu lesbiană.

— Nu e nevoie de asta, mi-a spus Susan zâmbind. Trebuie doar să găsești bărbatul potrivit, care o să apară când o să fii pregătită.

Când mă gândeam la trecut, îmi doream să mă fi culcat şi cu altcineva înainte de Nick, fiindcă mi-ar fi fost de folos să asociez şi o experienţă pozitivă cu sexul, ca să pot să-mi continui viaţa. M-am întrebat fără speranţă cu câţi bărbaţi trebuia să mă culc ca să înceapă să-mi placă. N-aveam înclinaţie către gusturile dobândite.

Masa de oameni în care mă aflam s-a apropiat de bar. Toate scaunele erau ocupate şi sute de băuturi stăteau frumos aliniate pe faianţa cu care era acoperit barul. Nu aveam cum să ajung la uşă altfel decât să urmez fluxul mulţimii. De fiecare dată când mâna, şoldul sau abdomenul cuiva mă atingea involuntar, simţeam câte un fior de repulsie. Ca să-mi distrag atenţia, am încercat să calculez câte persoane erau în plus înăuntru faţă de numărul maxim permis de cei de la direcţia pentru prevenirea incendiilor.

Cineva din cireadă s-a împiedicat sau a mers mai încet, şi asta a avut efect de domino, făcându-i pe mai mulţi să cadă. Am simţit impactul unui umăr care se lovea de umărul meu, iar forţa lui m-a împins spre unul dintre scaunele de la bar şi m-a făcut să-mi scap poşeta. M-aş fi lovit de bar dacă persoana de pe scaun nu ar fi întins mâna să mă ajute să-mi recapăt echilibrul.

— Mă scuzaţi, doamnă! a strigat cineva din mulţime.

— Nu-i nimic, am spus cu răsuflarea tăiată, căutându-mi febril geanta.

— Dă-mi mie voie, a spus bărbatul de pe scaunul de la bar aplecându-se să o ridice.

— Mersi.

Când s-a ridicat şi mi-a întins poşeta, i-am văzut ochii albaştri şi totul în jur a părut că se opreşte. N-am mai

auzit pe nimeni, muzica din difuzoare parcă a pierit, niciun pas, niciun clipit şi nicio bătaie de inimă nu s-au mai auzit. O singură persoană din câte ştiam avea ochi de culoarea aceea ameţitoare, diavolească.

Am reacţionat cu greutate, fiindcă încercam să-mi conving inima să bată în continuare. Imediat după aceea pulsul mi-a luat-o razna, iar eu n-am mai putut să mă gândesc decât că ultima dată, singura dată, de fapt, când îl văzusem pe Hardy Cates, el mă îmbrăţişase pasional în pivniţa familiei mele.

Capitolul 6

Oamenii se înghesuiau în spatele meu, încercând să-i atragă atenţia barmanului. Era cât pe ce să fiu călcată în picioare. Hardy Cates a murmurat ceva şi m-a condus spre scaunul pe care-l ocupase până atunci, apoi m-a ridicat, ajutându-mă să mă aşez. Eram prea ameţită ca să obiectez. Pielea tapiţeriei era caldă, încălzită de trupul lui. El a rămas în picioare, cu o mână sprijinită pe bar şi cu cealaltă pe spătarul scaunului, protejându-mă. Prinzându-mă în capcană.

Hardy era ceva mai subţire decât mi-l aminteam, ceva mai matur, mai temperat. Îi stătea bine aşa, mai ales fiindcă undeva, adânc în ochii lui, încă se mai ascundea invitaţia periculoasă de dinainte. Avea o atitudine încrezătoare, masculină, care era de o mie de ori mai

atrăgătoare decât simpla frumuseţe. Se poate ca un bărbat foarte frumos să te lase rece, dar genul lui de carismă, atât de sexy, îţi înmuia genunchii. Nu aveam nicio îndoială că fiecare femeie singură de la bar îl privise cu jind măcar o clipă.

De fapt, din spatele lui am văzut-o pe blonda cu picioare lungi cum se uită urât la mine. Mă împiedicasem şi nimerisem, literalmente, în mijlocul conversaţiei lor.

— Domnişoară Travis.

Hardy m-a privit de parcă nu-i venea să creadă că sunt acolo.

— Mă scuzi. Vreau să spun doamnă Tanner.

— Nu… Mă cheamă Travis din nou.

Mi-am dat seama că mă bâlbâiam şi am rostit cu amărăciune:

— Am divorţat.

Expresia lui nu s-a schimbat aproape deloc, dar ochii aceia albastru-în-albastru s-au mărit puţin. Hardy şi-a ridicat băutura şi a luat o înghiţitură. Când s-a uitat din nou la mine, mi s-a părut că-mi vede până-n suflet. Am roşit puternic, fiindcă mi-am amintit din nou de episodul din pivniţă.

Blonda încă mă mai privea cu obidă. Am făcut un gest stânjenit spre ea şi am spus:

— Îmi pare rău că v-am întrerupt. N-am vrut. Vă rog, continuaţi-vă… Mi-a părut bine să te revăd, domnule…

— Hardy. Nu ai întrerupt nimic. Nu suntem împreună.

A aruncat o privire peste umăr, iar lumina galbenă de la bar i-a strălucit în părul negru şi lucios.

— Mă scuzi, i-a spus el femeii. M-am întâlnit cu o prietenă veche.

— Sigur, i-a răspuns ea, zâmbind cu gropiţe în obraji.

Hardy s-a întors din nou spre mine, iar figura femeii din spatele lui s-a schimbat. Judecând după privirea pe care mi-a aruncat-o, ar fi trebuit să mor pe loc.

— Nu vreau să-ţi iau locul, i-am spus, începând să alunec de pe scaunul de bar. Tocmai încercam să ies. E atât de aglomerat aici…

Mi s-a oprit răsuflarea când picioarele mele le-au atins pe ale lui şi m-am ridicat la loc pe scaun.

— Mai aşteaptă puţin, a răspuns Hardy. O să se elibereze curând.

I-a făcut semn barmanului, care a apărut lângă el cu o viteză uimitoare.

— Da, domnule Cates?

Hardy s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată.

— Ce bei?

Trebuie să plec neapărat, voiam să-i spun, dar ce-a ieşit a fost:

— Dr Pepper, te rog.

— Dr Pepper cu cireşe în plus, i-a spus el barmanului.

L-am întrebat surprinsă:

— De unde ai ştiut că-mi plac cireşele maraschino?

Buzele i s-au curbat lent, într-un zâmbet fierbinte.

Pentru o clipă eu am uitat să respir.

— M-am gândit că eşti genul care preferă ceva în plus.

Era prea mare. Prea aproape. Încă nu scăpasem de obiceiul de-a evalua bărbaţii în funcţie de cât rău ar fi putut să-mi facă.

Nick îmi lăsase vânătăi şi îmi fracturase oasele, dar bărbatul acela ar fi putut să omoare un om normal numai cu dosul palmei. Ştiam că una ca mine, cu toate problemele din trecut şi cu posibila sexofobie, nu avea ce să caute în preajma lui Hardy Cates.

Încă îşi ţinea mâinile de-a stânga şi de-a dreapta mea, pe mânerul scaunului şi pe bar. Am simţit tensiunea celor două porniri din inima mea – dorinţa să mă feresc de el şi atracţia care năştea artificii. Cravata lui gri-argintiu era slăbită la gât, iar nasturele de sus al cămăşii îi era desfăcut, lăsând la vedere puţin din maioul alb de dedesubt. Pielea îi era fină şi arămie, iar eu m-am întrebat o secundă cum îi era corpul pe sub straturile de bumbac şi de stofă, dacă era la fel de puternic cum îmi aminteam. Un tumult de curiozitate şi spaimă m-a făcut să mă mişc stânjenită.

Recunoscătoare, m-am răsucit spre bar când barmanul mi-a adus băutura, un pahar înalt cu Dr Pepper acidulat. La suprafaţă pluteau cireşe roşu-aprins. Am scos una din pahar şi i-am rupt codiţa cu dinţii. Era moale şi lipicioasă, dulce pe limba mea.

— Ai venit singură, domnişoară Travis? m-a întrebat Hardy.

Mulţi bărbaţi au voci subţiri, incongruente cu mărimea lor, dar el avea o voce adâncă, făcută parcă special ca să umple un piept larg.

M-am gândit să-i spun că poate să-mi spună pe nume, dar aveam nevoie să păstrez ridicate toate barierele posibile între noi, oricât de firave ar fi fost.

— Am venit cu fratele meu, Jack, şi cu iubita lui, am răspuns. Lucrez la compania lui de gestionare de

proprietăţi. Sărbătoream finalul primei mele săptămâni de muncă.

Am luat încă o cireaşă din pahar şi am mâncat-o încet. Hardy se uita la mine fascinat, cu o privire uşor pierdută.

— Când eram mică nu mă mai săturam de cireşe din astea, am spus. Furam borcanul din frigider, mâncam fructele ca pe bomboane şi îmi turnam sucul în Cola.

— Pun pariu că ai fost o fetiţă drăgălaşă. O băieţoaică.

— Absolut, am spus. Voiam să fiu ca fraţii mei şi de fiecare Crăciun îi ceream Moşului o trusă de scule.

— Şi ţi-a adus vreodată?

Am clătinat din cap, zâmbind amuzată.

— Primeam mereu păpuşi, costume de balet, chiar un cuptor de jucărie.

Am luat o înghiţitură de Dr Pepper după încă o cireaşă.

— Mătuşa mea mi-a adus până la urmă o trusă de scule pentru copii, dar a trebuit să o dau înapoi, fiindcă mama a spus că nu era un cadou potrivit pentru fetiţe.

Colţul gurii lui Hardy a desenat un zâmbet.

— Nici eu n-am primit niciodată ce mi-am dorit.

M-am întrebat ce îşi dorise, dar nici nu se punea problema să discut subiecte personale cu el. Am încercat să mă gândesc la ceva banal. Ceva despre serviciu.

— Cum mai merge afacerea? am întrebat.

Din câte ştiam, Hardy deschisese o mică afacere împreună cu doi amici, de recuperare a resurselor petroliere. Mergeau la puţuri petroliere teoretic secate, după ce marile companii terminau cu ele şi, folosind

tehnici specializate de recuperare, localizau rezervele rămase, numite „venituri trecute cu vederea”. Puteai să faci mulţi bani aşa.

— Ne merge destul de bine, a răspuns el pe un ton amabil. Am cumpărat contractele de închiriere pentru câteva locaţii şi avem rezultate bune până acum avem şi ceva acţiuni pentru o proprietate din Golf, care se dovedeşte bănoasă.

M-a privit cum beam din Dr Pepper.

— Te-ai tuns, a rostit încet.

Am ridicat o mână şi mi-am trecut degetele prin şuviţele scurte.

— Mă încurca, aşa lung.

— E frumos.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai primisem un compliment de vreun fel, încât am rămas mută. Hardy m-a privit atent.

— Nu credeam că o să am ocazia să-ţi spun vreodată asta, dar în noaptea aceea…

— Prefer să nu vorbim despre asta, am spus repede. Te rog..

Hardy a tăcut, amabil. Eu m-am uitat la mâna pe care o ţinea pe bar. Avea degetele lungi şi capabile, degetele cuiva muncitor. Unghiile îi erau tăiate aproape din carne. M-au mirat cicatricele mici, în formă de stea, de pe pielea lui.

— De unde sunt semnele astea? am întrebat.

El a flexat puţin degetele.

— Când eram tânăr am montat garduri din sârmă ghimpată după orele de la şcoală şi în vacanţele de vară, pentru fermierii din împrejurimile oraşului.

Am tresărit la gândul sârmei dure săpând în pielea lui.

— Ai lucrat cu mâinile goale?

— Doar până când mi-am permis să cumpăr mănuşi.

Vorbise pe un ton calm, dar eu am simţit un fior de ruşine, conştientă de cât de diferită fusesem eu, cu privilegiile de care mă bucurasem. M-am întrebat cât de ambiţios şi hotărât trebuie să fi fost ca să ajungă, de la o viaţă într-un parc de rulote, ghetoul de aluminiu, până unde ajunsese în afacerile cu petrol. Nu mulţi bărbaţi puteau să facă asta. Era muncă grea şi trebuia să fii lipsit de scrupule. Mi-l imaginam fiind aşa.

Privirile ni s-au întâlnit, ne-am uitat unul la celălalt, iar electricitatea dintre noi aproape că m-a făcut să cad de pe scaun. Am roşit şi căldura mi s-a adunat pe sub haine, în pantofi, şi în acelaşi timp m-a cuprins un fior de teamă. Nu îmi dorisem niciodată atât de mult să scap de lângă cineva.

— Mulţumesc pentru băutură, am spus tremurând. Trebuie să plec. Eu… Mi-a părut bine să te revăd. Mult noroc în toate.

Am coborât de pe scaun şi am văzut uşurată că mulţimea se mai risipise. Puteam să ajung la ieşire.

— Te conduc la maşină, mi-a spus Hardy aruncând o bancnotă pe bar.

Şi-a ridicat sacoul costumului de pe spătarul scaunului.

— Nu, mulţumesc. Iau un taxi.

El a mers cu mine oricum.

— O să-ţi pierzi locul la bar, am spus ca pentru mine.

— Pot oricând să găsesc alt loc.

I-am simţit palma aşezată pe talia mea şi m-am retras instinctiv. Atingerea uşoară a dispărut imediat.

— Se pare că încă mai plouă, mi-a spus. Ai o haină la tine?

— Nu, am spus scurt. Nu-i nimic. Nu mă deranjează să mă ud.

— Pot să te duc eu cu maşina undeva?

Îmi vorbise pe un ton mai blând decât înainte, de parcă şi-ar fi dat seama că mă simţeam incomod, deşi sigur nu înţelegea de ce. Am clătinat repede din cap.

— E destul să-mi chemi un taxi.

Hardy i-a spus ceva unuia dintre portari.

— Putem să aşteptăm înăuntru până vine maşina, mi-a spus.

Dar eu nu mai puteam să aştept. Trebuia să scap de lângă el; Eram atât de speriată încât mă temeam să nu cumva să fac un atac de panică. Îmi zvâcnea obrazul, fără niciun motiv, iar coastele mă dureau în locul în care mă lovise Nick, deşi mă vindecasem. Ecoul rănilor trecute. O *să renunţ la terapie,* m-am gândit. *N-ar trebui să fiu aşa de tulburată după cât timp am petrecut cu ea.*

— A fost un divorţ urât? m-a întrebat Hardy uitându-se la mâinile mele.

Mi-am dat seama că-mi ţineam poşeta cu o strânsoare letală.

— Nu, divorţul a fost minunat, am spus. Căsnicia a *fost* rea de tot.

M-am străduit să zâmbesc şi am continuat:

— Trebuie să plec. Ai grijă de tine.

Nu mai puteam să rămân înăuntru, aşa că m-am repezit afară, deşi taxiul nu ajunsese încă. Am rămas în

ploaie ca o toantă, respirând greu, cu mâinile strânse la piept. Mi se părea că pielea mi-e prea strâmtă, de parcă aş fi fost strânsă în celofan. Cineva s-a apropiat din spate şi, după felul în care m-am înfiorat, mi-am dat seama că Hardy venise după mine.

Fără să spună niciun cuvânt, şi-a pus sacoul pe umerii mei şi m-a acoperit în stofa căptuşită cu mătase. Senzaţia era atât de minunată încât m-am cutremurat de plăcere. Parfumul lui mă înconjura, acea aromă însorită, picantă, pe care n-o uitasem. Doamne, ce bine era! Reconfortantă şi atrăgătoare în acelaşi timp. Feromoni de prima mână. Îmi doream să iau cu mine sacoul ăla. Nu pe el. Numai sacoul.

M-am răsucit şi l-am privit. Din părul castaniu închis i se scurgeau picături de ploaie. Apa mi-a atins chipul cu lovituri minuscule, reci. Hardy s-a mişcat încet, de parcă ar fi crezut că o mişcare bruscă m-ar fi speriat, i-am simţit una dintre palme curbându-mi-se pe obraz şi degetul lui mare a şters picăturile de ploaie de parcă ar fi fost lacrimi.

— Te-aş întreba dacă-mi dai voie să te sun; l-am auzit spunând, dar cred că ştiu care-i răspunsul.

Mâna i-a alunecat spre gâtul meu şi Hardy m-a mângâiat cu dosul palmei. M-am gândit ameţită că mă atingea, dar în acea clipă nu-mi păsa. Stăteam în ploaie, acoperită de sacoul lui, şi mă simţeam mai bine decât mă simţisem în ultimul an.

S-a aplecat spre mine, dar n-a încercat să mă sărute, ci a rămas aproape, privindu-mă, iar eu m-am uitat în ochii lui atât de albaştri. Degetele sale mi-au explorat pielea şi s-au apropiat de partea de sus a obrazului. Avea vârful

degetului mare puţin bătătorit şi atingerea lui semăna cu aceea a limbii undei pisici. Am simţit cum în mine se aprinde un foc ruşinos când m-am gândit la cum ar fi dacă el ar…

Nu.

Nu, nu. Aveau să fie necesari *ani* de terapie înainte să fiu pregătită pentru aşa ceva.

— Dă-mi numărul tău de telefon, a şoptit.

— Nu-i o idee bună, am reuşit să-i răspund.

— De ce?

Fiindcă n-am cum să-ţi fac faţă, am gândit, dar am spus:

— Familia mea nu te place.

Hardy a zâmbit larg, fără nicio remuşcare, cu dinţii albi contrastând cu pielea bronzată.

— Nu-mi spune că încă mai sunt supăraţi din cauza afacerii aceleia mititele?

— Familia Travis e sensibilă la aşa ceva. În plus…

M-am oprit ca să-mi şterg o picătură de ploaie din colţul gurii, cu limba, iar el m-a urmărit atent.

— Nu sunt o înlocuitoare pentru Liberty.

Zâmbetul lui Hardy a dispărut.

— Nu. Tu n-ai putea să fii înlocuitoare pentru nimeni. Şi treaba aia a fost acum multă vreme.

Ploua mai tare, părul lui devenise la fel de întunecat şi de lucios ca blana de nurcă, iar genele i se lipiseră deasupra ochilor albaştri şi strălucitori. Arăta bine aşa. Mirosea bine, a piele curată şi a bumbac ud. Pielea îi părea caldă pe sub ceaţa de picături. De fapt, cum stăteam acolo, în mijlocul oraşului, cu apa care cădea din cer, în noapte, el părea singurul lucru cald din toată

lumea..

Mi-a dat la o parte o buclă udă de pe obraz, apoi încă una, cu o expresie încremenită, severă. Era mare şi puternic, dar mă atingea cu o blândeţe de care Nick nu fusese niciodată în stare. Eram atât de aproape încât puteam să văd textura bărbii lui proaspăt rase şi să-mi imaginez că fineţea aceea ar fi fost delicioasă sub buzele mele. Am simţit un fior ascuţit, dulce-dureros, undeva sub cutia toracică. M-am gândit cu regret cât de mult mi-aş fi dorit să fi plecat cu el în acea noapte, la nuntă, ca să bem şampanie sub luna plină şi trandafirie. Oricum s-ar fi terminat, tot îmi doream s-o fi făcut.

Dar era prea târziu. Trecuse o viaţă de atunci. Risipisem o mie de alte dorinţe între timp.

Taxiul a oprit lângă noi, dar chipul lui Hardy a rămas deasupra chipului meu.

— Vreau să te revăd, a spus încet.

Inima mi s-a strâns şi în suflet mi-a explodat un mic Cernobâl. Nu înţelegeam ce era cu mine, de ce voiam atât de mult să rămân cu el. Orice om raţional ar fi ştiut că Hardy Cates nu era cu adevărat interesat de mine. Voia să îi enerveze pe ai mei şi să-i atragă atenţia cumnatei mele, iar dacă asta însemna să se culce cu o fată de bogătaş, cu atât mai bine. Era un prădător şi, pentru binele meu, trebuia să scap de el.

Am arborat un zâmbet dispreţuitor, în ciuda panicii pe care o simţeam, şi i-am aruncat o privire care spunea *„am eu numărul tău, amice, dacă e nevoie”.*

— Ţi-ar plăcea la nebunie să te culci cu cineva din familia Travis, aşa e?

Chiar în timp ce vorbeam am simţit cum mi se

strânge stomacul din cauza replicii dure. Hardy mi-a aruncat o privire lungă, care mi-a scurtcircuitat toate sinapsele, apoi a spus încet:

— Numai cu o singură fetiţă micuţă din toată familia voastră.

Am roşit violent şi am simţit cum muşchi interiori pe care nu ştiam că-i am tresar. M-am mirat că picioarele încă-mi răspundeau, m-am îndreptat spre taxi şi am urcat.

— Unde stai? a întrebat Hardy, iar eu, ca proasta, i-am spus.

El i-a întins şoferului o bancnotă de douăzeci de dolari, mult prea mult, dat fiind că 1800 Main era la numai câteva străzi distanţă.

— Condu prudent cu ea, a spus, de parcă aş fi fost fabricată dintr-o substanţă fragilă care s-ar fi putut dezintegra la orice şoc.

— Da, domnule!

Abia după ce maşina s-a îndepărtat mi-am dat seama că încă aveam pe umeri sacoul lui Hardy.

Normal ar fi fost să duc imediat sacoul la curăţătorie

— Aveam una chiar în clădire, şi să pun pe cineva să i-l ducă înapoi lui Hardy chiar luni. Uneori, însă, normalul pur şi simplu nu se întâmplă. Uneori, nebunia e prea plăcută ca să-i rezişti. Am păstrat sacoul, necurăţat, tot weekendul, şi m-am tot dus în locul în care-l pusesem, ca să-i miros parfumul. Al naibii sacou, cu parfumul lui Hardy Cates pe el, era ca un drog. Până la urmă am cedat şi l-am purtat câteva ore, cât m-am uitat la un film pe DVD.

După aceea l-am sunat pe prietenul meu cel mai bun, Todd, care mă iertase de curând fiindcă nu vorbisem cu el de luni întregi, şi i-am explicat toată situaţia.

— Am o relaţie cu un sacou, i-am spus.

— Au fost reduceri la Neiman's?

— Nu, nu e al meu. E sacoul unui bărbat.

I-am povestit totul despre Hardy Cates, ba chiar i-am descris şi întâmplarea de la nunta lui Gage, de cu aproape doi ani înainte, apoi i-am spus că ne-am revăzut într-un bar.

— Aşa că mi-am pus sacoul şi m-am uitat la un film, am încheiat. De fapt, îl port şi acum. Cât de anormală sunt? De la unu la zece, cât de tare am înnebunit?

— Depinde. La ce film te-ai uitat?

— Todd, am protestat, fiindcă aşteptam un răspuns serios de la el.

— Haven, nu-mi cere să definesc limitele normalului. Ştii cum am fost crescut. Tata a lipit odată fire din părul lui pubian pe o lucrare pe care apoi a vândut-o cu un milion de dolari.

Îmi plăcuse întotdeauna tatăl lui Todd, Tim Phelan, dar nu îi înţelesesem niciodată arta. Cea mai bună explicaţie pe care o auzisem spunea că omul era un geniu revoluţionar, ale cărui sculpturi aruncau în aer noţiunile convenţionale despre artă şi prezentau lucruri banale, ca guma de mestecat şi banda adezivă, în contexte cu totul noi.

Atunci când eram mică, mă uimea schimbarea de roluri din casa Phelan, în care părinţii păreau copii, iar singurul lor copil, Todd, era mereu adultul.

Numai la insistenţa lui familia începuse să respecte

orele standard pentru mese şi somn. El îi dusese aproape cu forţa la şedinţele cu părinţii, deşi ei nu credeau în sistemul de notare tradiţional. Todd nu reuşise, însă, deloc să le amelioreze stilul decorativ. Uneori, domnul Phelan trecea prin hol şi schiţa sau picta ceva direct pe perete, apoi pleca mai departe. Casa lor era plină de graffitti-uri nepreţuite. De sărbători, doamna Phelan atârna bradul de Crăciun, căruia ei îi spuneau tufişul „bodhi", cu susul în jos de tavan.

Todd devenise un faimos designer de interioare, mai ales datorită abilităţii sale de-a fi creativ fără să meargă prea departe. Tatăl său îi dispreţuia munca, ceea ce pe prietenul meu îl bucura enorm. În familia lor, îmi spusese el cândva, bejul era un act de sfidare.

— Aşadar, a spus Todd, revenind la subiectul sacoului. Pot să vin pe la tine să-l miros şi eu?

Am zâmbit larg.

— Nu, că mi-l iei, şi trebuie să-l dau înapoi. Abia mâine, ce-i drept, dar asta înseamnă că mai am cel puţin douăsprezece ore cu el.

— Cred că trebuie să vorbeşti cu Susan despre de ce ţi-e atât de frică de cineva de care te simţi atrasă, încât nu poţi decât să-i mângâi sacoul, dar nu în timp ce-l poartă. Am devenit imediat defensivă.

— Ţi-am spus deja că e duşmanul familiei noastre şi eu…

— Astea sunt prostii, mi-a spus Todd. N-ai avut nicio problemă să le spui alor tăi să se ducă naibii când ai vrut să fii cu Nick.

— Da, şi se pare că ei au avut dreptate în ceea ce-l priveşte.

— Nu contează. Ai dreptul să fii cu cineva pe care-l găsești atrăgător. Nu cred că ți-e frică de reacţia familiei tale. Cred că aici e vorba despre altceva.

A făcut o pauză lungă, speculativă, apoi a întrebat cu blândețe:

— A fost chiar atât de rău cu Nick, draga mea?

Nu-i spusesem lui Todd că soţul meu mă abuzase fizic. Nu ajunsesem să pot spune altcuiva în afară de Gage, de Liberty și de terapeut. Grija din vocea lui Todd aproape că m-a făcut să-i povestesc. Am încercat să răspund, dar mi-a luat foarte mult să forţez sunetele să-mi părăsească buzele.

— Da, am șoptit până la urmă.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, pe care le-am șters cu dosul palmei.

— A fost destul de rău.

A fost rândul lui Todd să aştepte o vreme înainte să reușească să vorbească.

— Cum pot să te ajut? a întrebat simplu.

— Mă ajuți. Eşti prietenul meu.

— Întotdeauna.

Știam că vorbește serios și mi-am dat seama că pe o prietenie poți să te bazezi mult mai mult decât pe dragoste. Ca să nu mai spun că și durează mai mult.

Capitolul 7

Pe 1800 Main apartamentele nu rămâneau goale pentru multă vreme, în ciuda preţului piperat. Indiferent de mărimea casei tale de aici, fie că era un apartament foarte mic, aşa cum era al şefei mele, sau al meu, pe care-l iubeam fiindcă era intim, sau foarte mare, aveai parte de cea mai frumoasă privelişte din Houston. Aveai, de asemenea, beneficiul serviciului de recepţie şi valet douăzeci şi patru de ore pe zi, bucătăriile create de designeri, cu dulapuri acoperite cu granit şi cuarţ, lustre din sticlă de Murano, băi cu podele din travertin şi căzi în stilul romei antice, dulapuri în care ai fi putut să parchezi o maşină şi abonament de membru la clubul de la etajul al şaselea, unde găseai o piscină olimpică, un centru de fitness şi aveai antrenor personal.

În ciuda tuturor acestor avantaje, Gage şi Liberty se deciseseră să se mute. Cumnatei mele nu-i plăcea în mod deosebit traiul la înălţime, iar ea şi fratele meu căzuseră de acord că Matthew şi Carrington aveau nevoie să locuiască într-o casă la curte. Aveau o fermă la nord de oraş, dar era prea departe de birourile lui Gage, aşa că nu putea să fie reşedinţă permanentă. Găsiseră un teren în suburbii, în Tanglewood, unde construiseră o casă în stil european.

După ce apartamentul lor rămăsese gol, agentul nostru de închirieri, Samantha, începuse să îl prezinte

posibililor chiriaşi. Înainte ca oricine să vadă un apartament la 1800 Main, Samantha cerea o recomandare din partea unei bănci sau a unei firme de avocatură, ca să se asigure că persoana respectivă are într-adevăr statutul financiar pe care spunea că-l are.

— Ai fi uimită, mi-a spus la un moment dat, cât de mulţi ciudaţi vor să arunce o privire într-un apartament mare şi scump.

Mi-a mai spus şi că aproximativ o treime dintre locatari îşi plătiseră apartamentele cu bani lichizi, că jumătate erau directori şi că aproape trei pătrimi aveau ceea ce ea numea „bani noi".

La aproximativ o săptămână după ce-i trimisesem sacoul curăţat lui Hardy, la birou, am primit un telefon de la Samantha. Părea agitată şi era distrasă.

— Haven, nu ajung astăzi. Tata a avut dureri în piept şi e la spital, pentru analize.

— Îmi pare rău să aud asta. Pot să te ajut cu ceva?

— Da, a spus oftând. Vrei să-i spui tu Vanessei? Mă simt foarte prost, fiindcă ne-a spus clar că trebuie să anunţăm cu o zi înainte să ne luăm o zi liberă.

— Vanessa e plecată, i-am amintit. Şi-a luat concediu astăzi.

Din câte ştiam, Vanessa avea o relaţie la distanţă cu un individ din Atlanta, şi mergea să-l viziteze cel puţin o dată pe lună. Nu voia să spună nimănui cum îl chema sau cu ce se ocupa, dar îmi dăduse indicii cum că ar fi fost extrem de bogat şi de puternic, şi că ea, bineînţeles, îl avea la degetul mic.

Mie nu-mi păsa câtuşi de puţin de iubitul ei, dar am încercat să par impresionată, ca să n-o supăr. Vanessa

părea că aşteaptă ca eu să fiu fascinată de detaliile vieţii ei. Uneori îmi spunea acelaşi lucru, de pildă că stătuse în trafic sau că maseurul ei o admirase pentru că era în formă, de două, trei ori, deşi eu îi aminteam că-mi mai spusese. Eram sigură că o face special, deşi nu-mi dădeam seama care era motivul sau de *ce* o făcea numai cu mine.

— Mai ai nevoie şi de altceva, Sam? am întrebat.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai merge la mine la calculator şi ai scoate la imprimantă dosarul cu planul de vânzări pentru domnul Travis. Vine astăzi pe la birou şi trebuie să se uite pe el.

— O să mă asigur că-l primeşte, i-am spus.

— Încă un lucru… La nouă vine un domn ca să vadă apartamentul. Poţi să i-l arăţi tu? Spune-i că-mi pare rău că nu pot să ajung, dar că poate să mă sune pentru orice detalii vrea.

— Sigur. S-a calificat?

— E atât de calificat că mă ia ameţeala doar la gândul să fiu în aceeaşi cameră cu el.

A oftat dramatic, apoi a continuat:

— E singur şi plin de bani. Fir-ar să fie! Abia aşteptam să-i arăt apartamentul. Singurul lucru care mă bucură e că nici Vanessa n-o să-l vadă.

Am râs.

— O să-i vorbesc frumos despre tine.

— Mulţumesc. Şi să-i dai numărul meu de mobil.

— Am înţeles.

În timp ce mă gândeam la expresia „singur şi plin de bani" m-a cuprins un fior ciudat şi, cumva, am ştiut. *Am ştiut* cine era domnul Singur-şi-plin-de-bani. M-am

întrebat ce punea la cale.

— Samantha, am întrebat bănuitoare, cum îl…

— Mă mai sună cineva, a spus ea. E tata, trebuie să închid.

Conexiunea s-a întrerupt, iar eu am lăsat telefonul pe birou. M-am îndreptat spre biroul Samanthei şi am scos programul, în timp ce recepţionerul, David, a sunat la interfon.

— Samantha, domnul Cates te aşteaptă în foaier.

Bănuiala mi-era confirmată şi m-am trezit că mi se taie răsuflarea. Eram în acelaşi timp uluită, îngrijorată şi ciudat de amuzată. Propria-mi voce mi s-a părut ciudată.

— Samantha nu e la birou azi, i-am spus lui David. Spune-i domnului Cates că domnişoara Travis o să-i prezinte apartamentul. Cobor într-un minut.

— Da, domnişoară.

M-am uitat repede, discret, într-o oglindă de buzunar, mi-am dat cu puţin ruj şi mi-am dat bretonul la o parte de pe frunte. Purtam pantaloni din lână, închişi la culoare, şi un tricou cu decolteu în V. Din păcate, alesesem nişte pantofi cu talpa joasă, ca să mă simt comod. Dacă aş fi ştiut că urma să-l văd pe Hardy Cates, aş fi purtat cele mai înalte tocuri pe care le aveam, ca să nu mai aibă un avantaj atât de mare din cauza înălţimii.

Am verificat dosarul Samanthei despre Hardy şi, în timp ce răsfoiam raportul preliminar, aproape că am scăpat hârtiile din mână când am văzut cifrele. Atunci când îmi spusese că afacerea lui mergea bine, Hardy omisese să-mi spună că era pe cale să devină obscen de bogat. Proprietatea din Golf despre care-mi spusese că

aduce câştiguri bune fusese, probabil, o descoperire importantă. Una chiar *foarte* importantă.

Hardy Cates era pe cale să devină un mare industriaş petrolier. Eu eram, cu siguranţă, ultima persoană care avea dreptul să-l judece pentru asta. Tatăl meu avea legături puternice în acea lume. Nici chiar fratele meu cel mai mare, cu firma lui de energie alternativă, nu renunţase total la combustibilul fosil. Am oftat şi am închis dosarul, apoi am coborât în foaier.

Hardy stătea într-unul dintre fotoliile din piele neagră de lângă recepţie şi vorbea cu David. M-a văzut şi s-a ridicat, iar inima a început să-mi bată atât de repede încât aproape că am ameţit.

Am arborat o expresie profesională şi i-am întins mâna:

— Domnule Cates.

— Bună ziua, domnişoară Travis.

O strânsoare fermă, impersonală, apoi ne-am trezit unul în faţa celuilalt. Am fi putut foarte bine să fim doi străini, dar în ochii lui Hardy sclipea o privire care m-a făcut să roşesc puţin.

— Îmi pare rău că Samantha n-a putut să vină la întâlnirea din dimineaţa asta, am spus.

— Mie nu-mi pare rău.

M-a măsurat repede din priviri.

— Mulţumesc că mi-ai trimis sacoul înapoi. Nu era nevoie să-l duci şi la curăţătorie.

Replica lui i-a atras atenţia lui David, care s-a uitat de la unul la altul cu un interes indiscret.

— Mă tem că tot ce pot eu să fac, am spus pe un ton apăsat, este să te duc să vezi apartamentul, ca să-ţi faci

o idee. Nu sunt agent de imobiliare, aşa că Samantha e singura care poate să-ţi răspundă la întrebări.

— Sunt sigur că o să poţi să-mi răspunzi şi tu.

Ne-am apropiat de liftul din care au coborât două femei, una mai în vârstă şi una cam de vârsta mea. Păreau a fi o mamă şi o fiică ieşite la cumpărături. După ce am urcat în lift, când m-am răsucit cu faţa spre uşi, am văzut că femeile se întorseseră să-l vadă mai bine pe Hardy.

Trebuia să recunosc că omul arăta foarte bine în blugi. Denimul antic atârna cu uşurinţă pe şoldurile lui şi urma liniile lungi ale unor coapse remarcabil de puternice. Deşi îmi propusesem să nu mă uit la posteriorul lui, colţul ochiului meu tot s-a bucurat puţin de privelişte.

Am apăsat pe butonul pentru etajul al optsprezecelea. Liftul a urcat cu o mişcare lină, iar noi ne-am îndreptat fiecare în câte un colţ. Hardy m-a studiat cu un interes sincer. Puloverul albastru, din caşmir, se întindea moale pe deasupra liniilor dure ale pieptului său.

— Vă sunt recunoscător că mă ajutaţi astăzi, domnişoară Travis.

Am decis că e cazul să ne spunem pe nume, fiindcă el începuse să spună „domnişoară Travis” cu o nuanţă de respect exagerat, care se apropia foarte mult de ironie.

— Poţi să-mi spui Haven, am rostit ca pentru mine.

— Haven, a repetat el.

Sunetul numelui meu rostit cu accentul acela ca de smoală mi-a trimis un fior de plăcere vinovată pe şira spinării.

— Ce cauţi aici? am întrebat sec. Chiar te interesează

apartamentul?

— De ce nu m-ar interesa?

— Ţi-am văzut adresa în formular. Acum locuieşti la Post Oak. Nu văd de ce ai vrea să te muţi de acolo.

— Apartamentul acela e doar închiriat, a spus el pe un ton egal. Nu l-am cumpărat. În plus, îmi place mai mult locaţia asta.

L-am privit bănuitoare.

— Ştii cine a locuit în apartamentul ăsta, nu?

— Fratele şi cumnata ta. Şi ce dacă?

— Mi se pare ciudat că vrei să te muţi în casa în care au stat Gage şi Liberty.

— Dacă mai ai şi alt apartament disponibil, vreau să-l văd şi pe acela.

Am ieşit din lift pe coridorul în formă de H, zugrăvit în nuanţe potolite de bej şi gri. M-am întors spre Hardy şi am simţit cum aerul dintre noi e încărcat de provocare.

— Numărul 1800 Main nu e o locaţie cu mult mai bună decât Post Oak, am spus. De fapt, dacă iei în calcul cât costă şi ce primeşti de banii ăştia, cred că ar fi mai bine să rămâi unde eşti.

Hardy a ridicat o sprânceană, amuzat.

— Încerci cumva pe mine o tactică nouă de vânzări?

— Nu, dar mă întreb ce motiv ascuns ai.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

M-am uitat direct în ochii lui *în care aş fi putut să mă* pierd.

— Cred că încă mai ai sentimente pentru cumnata mea.

Zâmbetul lui Hardy a dispărut.

— N-ai nimerit, dulceaţă. Nici măcar nu m-am culcat vreodată cu ea. Îi doresc tot binele lui Liberty, dar nu vreau să fiu cu ea.

A păşit mai aproape, fără să mă atingă, dar eu am simţit că are de gând… nici eu nu ştiu ce. Am simţit un fior de teamă cum mă străbate.

— Mai ghiceşte o dată, a spus. Nu poţi să mă ţii departe de locul ăsta, dacă nu ai un motiv suficient de bun.

M-am retras de lângă el şi am respirat întretăiat.

— Eşti genul care face probleme, i-am răspuns. E un motiv destul de bun.

A zâmbit puţin.

— Am terminat cu asta înainte de treizeci de ani.

— Mie mi se pare că nu de tot.

— Ba da, doamnă. Sunt complet îmblânzit.

Îmi puteam imagina cum fusese când era doar un elev obraznic care încerca să-şi convingă profesoara că e nevinovat. Şarmul lui era atât de irezistibil încât m-am văzut nevoită să mă întorc cu spatele şi să zâmbesc.

— Sunt convinsă, i-am spus, conducându-l spre apartament.

Ne-am oprit la uşă, unde eu am început să apăs pe butoane codul de intrare. Eram foarte conştientă că Hardy e acolo, lângă mine, mare şi solid, cu parfumul lui care îmi distrăgea atenţia atât de mult.

Am apăsat pe ultimul buton, abia conştientă de ce făceam. Deşi folosisem codul de la intrare de mii de ori cât stătusem acolo cu Gage şi cu Liberty, probabil că tot am nimerit un număr greşit. În loc să se deschidă, încuietoarea a emis o serie de sunete ascuţite.

— Scuze, am rostit cu răsuflarea tăiată, încercând să mă uit oriunde, numai la el nu.

— Am apăsat pe butonul greşit. Când se întâmplă aşa, e nevoie de câteva secunde ca să se reseteze sistemul. Tu poţi să schimbi codul oricând…

— Haven, a spus el încet, iar eu am aşteptat o vreme înainte să mă simt în stare să-l privesc.

Am apucat mânerul uşii de parcă ar fi fost un colac de salvare şi a fost nevoie să-mi dreg glasul înainte să pot să scot vreun sunet.

— Ce… Ce e? am întrebat.

— De ce te emoţionez atât de tare?

Avea o voce blândă, care ajungea în interiorul meu, într-un loc dureros, nevindecat.

— Ţi-e frică să nu cumva să-ţi fac avansuri?

Nu puteam să răspund. *Nu mai suport,* m-am gândit intrând în panică. Am simţit cum tot corpul mi se încinge şi cum roşesc puternic. Inima îmi bătea repede, dureros.

Nu puteam decât să mă uit la Hardy fără să clipesc, cu spatele lipit de uşă, în timp ce el se apleca deasupra mea. A venit mai aproape şi s-a lipit de mine, până când i-am simţit trupul puternic atingându-mă în mai multe locuri. Am închis ochii, înmărmurită de ruşine din cauză că respiram atât de repede.

— Atunci hai să terminăm odată cu asta, a murmurat Hardy, ca să nu-ţi mai faci probleme.

A aplecat capul şi şi-a lipit buzele de ale mele. Eu mi-am ridicat pumnii între noi, apărându-mi pieptul cu braţele încrucişate. Nu am reuşit să-l împing la o parte, dar nici nu am putut să-i dau voie să mă ia în braţe cu

adevărat. M-a cuprins cu mâinile, ferm, dar blând, de parcă ar fi încercat cu grijă să nu mă strivească. Răsuflările ni s-au amestecat şi prin vene a început parcă să-mi curgă foc.

Gura lui s-a mutat, mi-a prins buza de sus, apoi pe cea de jos, le-a desfăcut. De fiecare dată când credeam că sărutul o să se oprească, el continua, mai mult, mai adânc, eu simţeam că parcă mi se dă de mâncare ceva foarte dulce. Atingerea limbii lui era ca de mătase, mă gusta încet, iar şi iar… M-am lipit de el şi m-am dizolvat în senzaţie.

Tandreţea lui m-a dezarmat până când aproape că am uitat de nodul de teamă din stomac. Am rămas pe loc, respirând în acelaşi ritm cu el, simţindu-i trupul… Dar era cu totul împrejurul meu şi ar fi putut să mă rănească atât de uşor, dacă voia… Nu suportam să mă simt atât de lipsită de apărare, indiferent cât de blând era el. Am întrerupt sărutul şi am suspinat.

Buzele lui Hardy abia dacă mi-au atins creştetul, apoi el mi-a dat, încet, drumul din braţele sale şi m-a privit cu un foc albastru în ochi.

— Acum arată-mi apartamentul, a şoptit.

Doar din noroc, fiindcă nu puteam să gândesc coerent încă, am reuşit să formez codul corect şi să deschid uşa. Nu eram sigură cât de departe pot să merg fără să mi se taie genunchii, aşa că l-am lăsat pe Hardy să exploreze singur apartamentul. El s-a plimbat prin cele trei camere, a verificat finisajele, electrocasnicele, priveliştea de la fiecare fereastră. În sufragerie, prin peretele din sticlă se vedea o bună parte din Houston-ul ce se întindea într-un amestec de clădiri de birouri şi

mall-uri, conace şi cocioabe, sărăcia şi avuţia amestecându-se în voie.

Am privit silueta înaltă şi bine făcută a lui Hardy în faţa acelor ferestre şi m-am gândit că apartamentul i se potrivea. Voia să le arate oamenilor cine era, şi nu puteam să-l învinuiesc pentru asta. În Houston, dacă voiai să ai locul asigurat la masă, trebuia să porţi hainele potrivite, să conduci maşina potrivită, să locuieşti în partea de sus a unei clădiri înalte sau într-o vilă cu grădină. Şi să ai o soţie înaltă şi blondă.

Simţeam nevoia să rup tăcerea, şi mi-am găsit în sfârşit vocea:

— Liberty mi-a spus că ai lucrat o vreme pe o platformă petrolieră.

M-am sprijinit de dulapul din bucătărie şi l-am privit.

— Ce făceai acolo?

El mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Am fost sudor.

Nu-i de mirare, am gândit, şi nu mi-am dat seama că rostisem cuvintele cu voce tare decât atunci când el mi-a răspuns:

— Ce nu-i de mirare?

— Umerii şi braţele tale, am spus stânjenită.

— Aha.

S-a întors cu faţa la mine, cu mâinile încă în buzunare.

— Da, de obicei îi aleg pe băieţii mai mari să sudeze la bord, pentru lucrările care nu se pot face în atelierele de la mal. A trebuit să car convertorul greu de 30 de kilograme pe toată platforma, în sus şi-n jos pe scări… Ajungi să fii în formă rapid în felul ăsta.

— Convertorul e un fel de generator?

A dat din cap.

— Modelele mai noi sunt construite cu mânerele mai departe unul de altul, ca să le poată căra doi oameni, dar cele vechi, ca acela pe care a trebuit să-l car eu pe platformă, nu mergea cărat decât de unul singur. Mușchii mă dureau atât de tare…

A zâmbit larg şi s-a frecat pe ceafă, amintindu-şi de disconfortul demult uitat.

— Ar fi trebuit să-i vezi pe ceilalţi sudori. Mă făceau să par minuscul.

— Sincer, nu pot să-mi imaginez aşa ceva, am spus.

El a continuat să zâmbească şi s-a apropiat, apoi s-a sprijinit de cealaltă parte a dulapului.

— Ţi-a plăcut să fii sudor pe platformă? am întrebat cu nehotărâre în glas. Adică, asta voiai să faci?

— Voiam să fac orice m-ar fi ajutat să plec din Welcome.

— Oraşul în care ai crescut?

El a dat din cap.

— Mi-am fracturat un genunchi jucând fotbal, aşa că nu aveam cum să mai iau bursă, iar în Welcome, dacă nu ajungi la facultate, opţiunile-ţi sunt limitate. Ştiam să sudez de când puneam garduri şi nu mi-a luat mult să-mi primesc certificarea. Aveam un amic care lucra pe platformă şi el mi-a spus că sudorii câştigau optzeci de dolari pe oră.

— Te-ai gândit vreodată că o să ajungi… aici?

Am arătat în jur, spre apartamentul strălucind de curăţenie.

— Nu, a spus el imediat. Nu mi-am imaginat niciodată că eu…

M-a privit în ochi şi s-a oprit. Mi s-a părut că-şi cântăreşte cuvintele ca să-şi dea seama de consecinţe şi că se întreba cum aş fi reacţionat dacă mi-ar fi spus adevărul.

— Da, am ştiut, a rostit până la urmă, încet. Am ştiut întotdeauna că o să fac orice o să fie nevoie. În parcul de rulote, desculţ alături de alţi copii ca mine, aveam destinul gata hotărât, şi tare nu-mi era pe plac. Am ştiut mereu că o să profit de orice ocazie şi, dacă nu apărea ea, aş fi căutat-o eu.

Am început să înţeleg cât de hotărât era, cât de motivat, şi m-am mirat de nuanţa de ruşine care se ascundea în mărturisirea lui tăcută.

— De ce te jenezi că eşti ambiţios?

M-a privit nedumerit, de parcă nimeni nu l-ar mai fi întrebat asta până atunci. A făcut o pauză, apoi a spus:

— Am început să ascund asta încă de devreme. Oamenii te iau peste picior dacă eşti ambiţios.

— De ce?

— Fac precum crabii într-o cutie.

Văzând că nu pricep, mi-a explicat:

— Poţi să ţii câţiva crabi într-un container puţin înalt şi niciunul n-o să iasă, fiindcă imediat cum încearcă să se caţere afară, ceilalţi îl trag înapoi.

Eram faţă în faţă, cu braţele sprijinite pe dulapul dintre noi. Mă simţeam prea aproape de el, era prea mult, de parcă între mine şi el ar fi circulat un curent electric foarte puternic, care ardea. M-am retras şi m-am uitat în altă parte, am rupt legătura.

— Ce-ai făcut în Dallas? l-am auzit întrebând.

— Am lucrat la un hotel puţină vreme, apoi am stat

acasă cam un an.

În privirea lui a apărut o strălucire batjocoritoare.

— Şi ce-ai făcut? Ai fost soţia-trofeu a lui Nick?

Aş fi preferat să mor decât să-i spun adevărul, aşa că am rostit pe un ton egal:

— Da. E destul de plictisitor.

— De asta ai divorţat? Fiindcă te-ai plictisit?

— Mai mult sau mai puţin.

I-am înţeles expresia şi am afirmat, mai mult decât să întreb:

— Crezi că sunt o răsfăţată, aşa-i?

Nu s-a străduit să nege.

— Cred că ar fi trebuit să te măriţi cu cineva care s-ar fi descurcat mai bine să te distreze.

— N-ar fi trebuit să mă mărit deloc, am spus. Nu sunt făcută pentru asta.

— N-ai de unde să ştii. Poate, într-o bună zi, o să vrei să mai încerci o dată.

Am clătinat din cap.

— Niciun bărbat n-o să mai aibă atâta putere asupra mea vreodată.

În vocea lui s-a simţit o urmă fină de dispreţ.

— Tu aveai toată puterea, dulceaţă. Eşti fiica unui bărbat bogat.

Sigur că da. Aşa părea din afară. Nimeni nu avea cum să ştie că nu avusesem niciun pic de putere, peste nimic.

— Mă plictiseşte subiectul căsătoriei, am spus. Mai ales acela al căsătoriei mele. Şi aş prefera să nu-mi mai spui „dulceaţă”..

M-am îndepărtat de dulap, cu mâinile încrucişate la piept.

— Ce părere ai despre apartament?

— Îmi place.

— E mult spaţiu pentru un bărbat singur, nu-i aşa?

— Am crescut într-o rulotă single în care locuiau cinci inşi. După asta, cred că mă descurc bine într-un spaţiu mare.

Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese Liberty despre familia lui.

— Ai doi fraţi şi o soră, nu-i aşa?

— Da. Rick, Kevin şi Hannah.

O umbră i-a traversat chipul.

— Sora mea a murit anul trecut, de cancer la sân. S-a luptat din răsputeri. A făcut dublă mastectomie şi patru luni de chimioterapie. A mers la medicul Anderson. Aş fi dus-o oriunde pe lume, dar toţi mi-au zis că el e cel mai bun. Spre final au trecut-o pe Arimidex, despre care ea zicea că e mai rău decât chimioterapia. Nimic n-a oprit markerii tumorali din creştere.

— Îmi pare rău.

Voiam să-i spun cât de bine înţelegeam chiar şi lucrurile pe care nu le spusese. M-am trezit că mă apropii şi mă sprijin de aceeaşi parte a dulapului cu el.

— Ştiu cum e să pierzi aşa pe cineva. Şi mama a murit de cancer la sân, doar că ea n-a făcut chimioterapie. Au găsit prea târziu boala. Era deja în stadiul patru, cu metastaze la plămâni. Mama a ales să aibă o viaţă mai scurtă şi mai de calitate, n-a vrut să dureze şi să treacă prin toate operaţiile şi tratamentele care oricum n-ar fi funcţionat.

— Câţi ani aveai? m-a întrebat el cu blândeţe.

— Cincisprezece.

Uitându-se la mine fără să clipească, el a întins mâna şi mi-a dat bretonul la o parte, fiindcă-mi căzuse peste una dintre sprâncene.

— Haven, spune-mi să nu iau apartamentul şi nu-l iau. Altfel, să ştii că-l vreau. Depinde de tine.

Am făcut ochii mari.

— Eu… Eu… Decizia ta n-are de-a face cu mine. Nu mă implica.

— Te-ar deranja dacă aş locui aici?

— Sigur că nu, am spus puţin cam prea repede.

El a zâmbit leneş.

— Nu sunt un bărbat cu prea multe talente, dar cele pe care le am sunt de calitate. Unul dintre ele e că-mi dau mereu seama când cineva mă minte.

Nu aveam de ales. Trebuia să recunosc.

— Bine, s-ar putea să mă deranjeze puţin.

— De ce?

Se pricepea să mă facă să mă simt nesigură pe mine. Am simţit că-mi creşte pulsul. Nu ştiam ce din el trecea de toate zidurile pe care le ridicasem în jurul meu. Fir-ar să fie, era priceput. Agresiv, insistent, dar destul de inteligent încât să ascundă asta cu şarm şi veselie. Era de zece ori mai bărbat decât Nick, şi era prea mult, prea mult în toate felurile. Dacă-l lăsam să se apropie prea mult, meritam ce aveam să primesc, iar rezultatul n-avea să fie prea simpatic.

— Ascultă, am spus pe un ton tăios, indiferent dacă te muţi aici sau nu, pe mine nu mă interesează niciun fel de… ceva cu tine.

El nu şi-a mutat privirea de la mine. Avea ochii mai întunecaţi decât cerul.

— Defineşte „ceva”.

— În cazul ăsta mă refer la sex.

— Ăsta e altul dintre lucrurile la care mă pricep, mi-a spus.

Eram destul de tulburată, dar aproape că am zâmbit.

— Sunt sigură că asta o să le facă pe unele dintre locatarele de pe 1800 Main foarte fericite.

Am făcut o pauză, ca să subliniez ce urma.

— Dar eu n-o să mă număr printre ele.

— Am înţeles. Deci, unde ajung, Haven? Aici, sau în Post Oak?

Am făcut un gest de nerăbdare, ca să-i dau de înţeles că pentru mine nu conta.

— Mută-te aici dacă vrei. E o ţară liberă.

— Bine. Aşa o să fac.

Nu mi-a plăcut felul în care a spus-o, de parcă tocmai am fi încheiat un fel de înţelegere.

Capitolul 8

— Ba n-o să stea aici deloc! a spus Jack indignat, mergând de colo, colo prin biroul meu, mai târziu în aceeaşi zi.

Venise să ne facă o vizită rapidă, ca să vadă cum mai mergeau lucrurile. Deşi n-ar fi recunoscut niciodată, cred că Jack se bucura puţin că Vanessa era plecată. Oricând era prin preajmă, ea se purta ca şi cum şi-ar fi

dorit ceva mai mult decât o relaţie strict profesională, dar, slavă Domnului, el nu părea interesat.

În timp ce fratele meu se agita, indignat din cauza lui Hardy, eu am rămas la birou şi am continuat să încerc să-mi dau seama cum funcţiona un program nou, căruia nu-i dădeam de cap.

— Uite cum mă gândesc eu la asta, i-am spus, ridicând privirea de la calculator. Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape. Cum altfel să afli mai repede ce pune la cale Hardy Cates, dacă nu să-l ai la tine în clădire.

Replica mea l-a pus pe gânduri pe Jack.

— Cred că ai dreptate. Dar de ce vrea el să locuiască aici? Dacă are de-a face cu Gage şi cu Liberty…

— Nu, chiar nu cred că e vorba de asta. Cred că ar fi luat oricare alt apartament era liber.

Jack s-a aşezat pe marginea biroului meu şi mi-a spus:

— Ascunde el ceva. Garantez.

Părea atât de sigur încât m-a făcut să-i arunc o privire întrebătoare.

— Îl cunoşti?

— Da, ne-am întâlnit acum un an. Ieşea cu o fată cu care m-am întâlnit şi eu o vreme. Am văzut-o într-un club şi am vorbit câteva minute.

— Cum ţi s-a părut?

Pe chipul lui a apărut un zâmbet precaut.

— Nu-mi place să recunosc, dar, dacă n-ar fi făcut rahatul pe care l-a făcut cu afacerea lui Gage şi dacă n-ar fi apărut neanunţat la nuntă, aş fi putut să-l plac. Am vorbit despre vânătoare şi despre pescuit. Mi s-a părut

genul care se pricepe la lucrurile astea. Îmi place sau nu, trebuie să recunosc că afacerea lui merge foarte bine.

— De ce crezi că se întâmplă aşa?

— Are o echipă foarte bună şi ştie să negocieze, dar mai ales are talent la găsit petrol. Spune-i noroc, spune-i pricepere, dar unii pur şi simplu se descurcă, iar alţii, nu. Poate că nu are educaţie bună, dar e inteligent într-un fel care nu se predă la şcoală. N-aş vrea să-l subestimez vreodată.

Jack şi-a trecut mâna prin părul castaniu închis. Părea adâncit în gânduri.

— Joe îl cunoaşte mai bine.

Am clipit, surprinsă.

— Cum? Fratele nostru, Joe?

— Da. L-a fotografiat pentru articolul despre el din „Texas Monthly", anul trecut.

— Ce coincidentă, am spus rar. Ce-a zis Joe despre el?

— Nu mai ştiu. Întreabă-l, a spus Jack, încruntându-se. Crezi că Hardy are vreun plan de răzbunare împotriva familiei Travis?

— Pentru ce?

— Pentru că Gage s-a însurat cu fosta lui iubită.

— Ar însemna să meargă cam departe, am spus fără convingere. Nici măcar nu s-a culcat cu ea.

Jack a ridicat din sprâncene.

— De unde ştii tu?

— Mi-a spus el.

— Ai vorbit despre sex cu Hardy Cates? m-a întrebat, pe un ton pe care mi-am imaginat că l-ar fi folosit şi dacă ar fi spus „et tu, Haven?"

— Nu a fost aşa cum crezi, am spus stânjenită. A venit

pur şi simplu vorba.

Jack mi-a aruncat o privire lungă, bănuitoare.

— Dacă se uită cumva mai mult la tine, şterg cu el pe jos…

— Jack, taci…

— Şi să-i spun clar asta, înainte să semnăm vreun contract.

— Dacă mă faci de râs în halul ăsta, o să-mi caut de lucru în altă parte. Jur, Jack. Să nu-i spui niciun cuvânt lui Hardy.

A urmat o tăcere lungă, timp în care fratele meu m-a privit fix.

— Te interesează Cates? m-a întrebat.

— Nu!

— Foarte bine. Fiindcă, şi n-o lua personal, n-am încredere în capacitatea ta de-a alege pe cineva cumsecade pentru tine însăţi. Dacă ţie-ţi place un bărbat, înseamnă că, probabil, acela e un nemernic.

— Ai întrecut cu mult măsura, am spus indignată.

— Cum adică?

— Adică, dacă eu nu comentez nimic despre tipul de femeie cu care te întâlneşti tu, nici tu nu ai dreptul să judeci alegerile pe care le fac eu.

— Da, dar…

Jack s-a oprit şi a făcut o grimasă.

— Ai dreptate. Nu e treaba mea. Doar că… Mi-ar plăcea să găseşti un bărbat bun, fără prea multe probleme în trecut.

A trebuit să râd. Mi-a trecut supărarea şi am întins mâna ca să-l mângâi pe braţ.

— Dacă o să cunoşti tu vreunul vreodată, am spus,

atunci te rog să mă anunţi şi pe mine.

Mi-a sunat mobilul, iar eu l-am pescuit din geantă.

— Pa, Jack, am spus, apoi am deschis clapeta telefonului. Alo?

— Haven.

Sunetul vocii lui Hardy mi-a trimis un fior plăcut pe şira spinării.

— Bună, am spus, apoi m-am certat pentru că mi se tăiase respiraţia.

Jack, care tocmai se pregătea să plece, s-a oprit în uşă şi mi-a aruncat o privire curioasă, i-am făcut semn să se îndepărteze, dar el a rămas pe loc, uitându-se la mine şi ascultând ce vorbeam.

Am adoptat un ton sec, profesional.

— Ai întrebări despre apartament? îţi dau numărul Samanthei…Am deja numărul ei. Vreau să vorbesc cu tine.

— Aha, am spus, jucându-mă cu un pix de pe birou. Cu ce pot să te ajut?

— Am nevoie să-mi recomanzi pe cineva care poate să vină să aranjeze apartamentul, să aleagă mobila, culorile, lucruri din astea.

— Un decorator?

— Da, dar unul bun. Cel pe care l-am angajat pentru celălalt apartament mi-a luat o avere şi casa a ajuns să arate ca un bar din Fort Worth.

- Şi nu e pe stilul tău?

— Nu, nu prea e stilul meu. Asta e problema. Am nevoie să-mi cizelez imaginea.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji din cauza asta, am spus. Nu se mai poartă stilul formal. Relaxat şi confortabil e la

modă acum.

— Am o canapea care a fost cândva liberă în natură.

N-am putut să nu râd.

— Adică din piele de vacă? Doamne, chiar că ai nevoie de ajutor.

M-am gândit la Todd.

— Știu pe cineva, dar o să te coste.

— Nu-i nimic, doar să fie bun.

— Vrei să-l sun și să stabilesc o întâlnire?

— Mulţumesc, da, ar fi minunat. Și, ca o favoare pentru mine, ai putea să mă însoţeşti la întâlnire?

Am ezitat, iar degetele mi s-au strâns pe pixul cu care se jucau.

— Nu cred că aș fi de prea mare ajutor.

— Am nevoie de opinia ta. Stilul meu include în general blănuri, piele și coarne. Nici nu știi de câte prostii mă las convins.

— Bine, am spus cam fără voie. O să vin și eu. Când ești liber?

— Astăzi și mâine sunt ocupat cu un FAC, așa că poimâine sau oricând după aceea.

— Ce e un FAC?

— Un formular de autorizare cheltuieli. Estimări legate de forarea și construirea unui puț, inclusiv salariile, serviciile și echipamentele. Poți să te păcălești tare dacă nu calculezi FAC-ul corect și dacă nu te asiguri că toată lumea îl respectă. E important mai ales pentru companiile mici, cu buget limitat.

— Și tu te ocupi ca restul să respecte FAC-ul?

— Da, eu decid, recunoscu Hardy. Niciunul dintre partenerii mei nu se pricepe la asta. Unul e geofizician și

se ocupă de partea ştiinţifică, iar celălalt nu face faţă la confruntări, aşa că totul cade pe mine. Eu cred că, dacă nu m-a ameninţat nimeni cu moartea, înseamnă că nu m-am ocupat cum trebuie de proiect.

— Pun pariu că tu te pricepi la confruntări, am spus.

— Uneori trebuie să mă pricep, dar nu sunt aşa în mod normal.

— Sigur că nu, i-am răspuns, zâmbind cu neîncredere. Te sun mai târziu, ca să-ţi spun la ce oră e întâlnirea.

— Bine, şefa.

Încă mai zâmbeam când am ridicat privirea şi am dat cu ochii de Jack. Nu-mi dădeam seama dacă se încruntă sau e supărat, dar clar nu era prea bucuros.

— Nu-mi spune că vorbeai cu Hardy Cates, a rostit fratele meu.

— Vorbeam cu Hardy Cates. Şi ce dacă?

— Nu te-am mai auzit chicotind aşa de când erai la liceu.

— N-am chicotit, i-am răspuns pe un ton defensiv. Eu nu chicotesc niciodată. Şi înainte să mai spui şi altceva, aminteşte-ţi să nu întreci măsura.

— Te rog să te asiguri că nu întrece Cates măsura, a spus Jack ca pentru sine, plecând de lângă biroul meu.

— Ştii, mi-a spus Todd, am avut mulţi clienţi cu gusturi proaste la decorat, dar niciunul nu recunoaşte vreodată.Mă angajează, apoi irosesc o grămadă de vreme certându-se din cauza propunerilor mele. El e primul client care a recunoscut vreodată că nu se pricepe.

— Cred că e chiar mândru de asta, am spus.

Urcam cu liftul la etajul al optsprezecelea, unde

trebuia. Să ne întâlnim cu Hardy, în faţa apartamentului său nou.

— Ţi-am spus ce a zis Beebe Whitney când i-am spus că o să mă ocup de apartamentul lui?

În liceu, Beebe fusese cea mai frumoasă fată din Lamar, ca să nu mai spun că era majoretă şi prinţesa clasei. Avusese una dintre cele mai mari nunti la care am participat eu vreodată şi divorţase unsprezece luni mai târziu.

— Nu. Ce-a spus?

— A zis aşa: „Poate că te ocupi tu de apartamentul lui, Todd, dar eu m-am ocupat de el."

Am rămas cu gura căscată.

— Beebe Whitney s-a culcat cu Hardy Cates? am şoptit, scandalizată.

Ochii aproape turcoaz ai lui Todd au sclipit de plăcere.

— A fost o aventură de-o noapte. S-au cunoscut în luna ei de miere post-divorţ.

— Ce e asta?

— Călătoria pe care o faci după divorţ. Ştii, e ca o lună de miere. Tu n-ai plecat nicăieri?

Mi-am amintit cum am zăcut în apartamentul lui Gage şi al lui Liberty, cu brâu pentru coaste şi cu o contuzie, şi am zâmbit amar.

— Nu chiar, nu.

— Ei bine, Beebe asta a făcut. S-a dus în Galveston, şi acolo, la o petrecere, l-a cunoscut pe Hardy Cates. După ce au vorbit o vreme, au mers în camera ei de hotel.

Beebe spune că au făcut sex toată noaptea, în toate poziţiile posibile, şi când s-a terminat ea se simţea ca o

femeie de moravuri uşoare. A spus că i-a plăcut la nebunie.

Mi-am pus mâna peste stomacul care mi se strânsese. Ideea că Hardy ar fi putut să facă sex cu o femeie pe care o cunoşteam şi eu mă supăra într-un fel neaşteptat.

— Păcat că îi plac femeile, a mai adăugat Todd. Heterosexualitatea te limitează.

I-am aruncat o privire întunecată.

— Fă-mi o favoare şi nu încerca nimic cu Hardy.

— Bine. Îl vrei pentru tine?

— Nu, deloc. Dar nu vreau să se simtă prost, fiindcă el sigur nu e biposibil.

Am ieşit din lift şi ne-am îndreptat spre apartament, iar eu m-am întrebat cum o să i se pară Todd lui Hardy. Prietenul meu nu era deloc efeminat, dar tot avea aerul că ar fi putut să fie şi cu bărbaţi, şi cu femei. Oamenii îl plăceau în general, fiindcă era degajat şi prietenos şi se simţea bine în propria-i piele.

— Cred că o să te înţelegi bine cu Hardy, am spus. Vreau să-ţi aud părerea despre el după ce vă cunoaşteţi.

Todd avea talentul să citească oamenii şi să le ghicească secrete pe care ei nici nu-şi dădeau seama că le trădează. Limbajul corpului, ezitările verbale, micile schimbări în expresia feţei… Todd le vedea pe toate, cu atenţia la detaliu caracteristică unui artist.

Ne-am apropiat de uşă, care era deja deschisă.

— E cineva? am spus, intrând în apartament.

Hardy a venit să ne întâmpine, m-a privit de jos în sus şi a rămas cu ochii aţintiţi la chipul meu.

— Bună.

A zâmbit şi a întins mâna ca s-o apuce pe a mea. M-a

ţinut aşa puţin prea mult, strecurându-şi degetul mare în palma mea înainte ca eu să mă retrag.

Purta un costum de designer, o cămaşă frumoasă şi un ceas de calitate. Avea cravata puţin desfăcută, de parcă ar fi tras de ea, iar părul i se aşeza în şuviţe castaniu-închis, care aproape că te rugau să le atingi. Arăta bine aşa, îmbrăcat civilizat, dar avea în continuare aerul unui bărbat dur, care n-avea de ce să se îmbrace în costum şi să poarte cravată.

— Pot să te ajut? l-a întrebat pe Todd, care ducea un teanc de lucruri, printre care erau portofoliul său, câteva mostrare, schiţe şi dosare.

— Nu. Mă descurc.

Prietenul meu a aşezat tot ce ţinea în braţe pe dulapul cenuşiu, apoi i-a zâmbit lui Hardy şi a întins mâna.

— Todd Phelan. Ai un apartament grozav. Cred că am putea să gândim ceva foarte frumos pentru el.

— Aşa sper, a răspuns Hardy, strângându-i ferm mâna. O să fac tot posibilul să nu-ţi stau în cale.

— Nu e nevoie. Am de gând să iau în considerare ce-ţi place şi ce nu-ţi place.

Făcu o pauză, apoi adăugă, zâmbind larg:

— S-ar putea chiar să reuşim să integrăm şi canapeaua cu piele de vită de care eşti atât de ataşat.

— Recunosc că e foarte confortabilă, a spus Hardy cu o notă de dor în glas. Am ceva amintiri plăcute pe canapeaua aia.

— Ne-ar fi mai bine tuturor dacă le-ai păstra pentru tine, am spus pe un ton sec.

Hardy mi-a zâmbit larg.

— În lipsa mobilei, a intervenit Todd, o să avem o întâlnire nu la birou, ci la bufetul din bucătărie. Dacă vii aici, Hardy, îţi arăt câteva idei pe care le-am schiţat deja. Am o copie a planului casei, aşa că ştiu deja cum sunt aranjate camerele.

Hardy a ocolit bufetul, ca să i se alăture, iar Todd a spus pe muteşte „Uau!", spre mine, cu ochii lui turcoaz strălucind de bucurie. L-am ignorat.

Cei doi s-au aplecat asupra unuia dintre mostrare.

— Vezi paleta asta de culori? a spus Todd. Tonuri de pământ, caramel, verzuri naturale, un pic de oranj-dovleac pe ici, pe colo, ca să le scoată în evidenţă.

Au căzut de acord asupra unor texturi şi tonuri naturale şi au ales mobilă cu linii simple. Singura cerinţă a lui Hardy a fost să nu aibă prea multe mese şi scaune împrăştiate în apartament. Îi plăcea mobila mare, care nu-l făcea să se simtă înghesuit.

— Sigur, a spus Todd. Un tip solid ca tine… cât de înalt eşti? Un metru optzeci şi cinci, un metru nouăzeci?

— Unu nouăzeci.

— Aşa.

Todd mi-a aruncat o privire plină de înţelesuri. Era clar că-l găseşte pe Hardy la fel de delicios pe cât îl găseam şi eu, dar, spre deosebire de mine, pe el nu-l deranja deloc asta.

— Ce părere ai? m-a întrebat Hardy când au scos câteva mostre dintr-o revistă şi le-au aşezat una lângă cealaltă. Îţi place cum arată?

M-am apropiat de el şi am simţit cum mă atinge uşor pe spate. M-a traversat un fior fierbinte, de la baza şirei spinării până la ceafă.

— Îmi place, am spus. Dar tot am obiecţii la pielea de vacă.

— Aduce o notă de magie, a protestat Todd. Se potriveşte, dă-i o şansă.

— Fără piele, dacă nu-i place, i-a răspuns Hardy. Todd a ridicat ironic din sprâncene şi mi-a aruncat o privire.

— Dar oranjul, Haven? Ne dai voie să folosim oranj, sau e prea mult pentru tine?

Am studiat paleta şi am atins o bucată de catifea ciocolatie.

— Mie-mi place maroul ăsta, să ştii.

— Îl folosesc pentru fotoliu, mi-a spus Todd.

— Atunci să fie fotoliul oranj şi canapeaua cafenie. Todd s-a gândit puţin, apoi a luat câteva notiţe. Am auzit sunetul unui telefon, iar Hardy s-a uitat spre noi.

— Mă scuzaţi puţin. Vă deranjează dacă răspund? Termin cât pot de repede.

— Nu te grăbi, spuse Todd. Ne descurcăm.

Hardy a deschis clapeta telefonului şi s-a îndreptat spre una dintre celelalte camere, ca să vorbească netulburat.

— Cates sunt.

A făcut o pauză, timp în care celălalt a vorbit.

— Asiguraţi-vă că forează mai lent când intră pe pantă. Şi vreau să fie un unghi strâns, ne-am înţeles? Echipamentul e suficient de bun pentru asta. Mai ales că nu forăm foarte adânc, ci doar rază medie…

Nu exista niciun alt domeniu de afaceri cu terminologie mai falică decât cel al forării petroliere. După trei minute de conversaţie despre forat, puţuri,

fluide şi pompat, chiar şi o călugăriţă benedictină ar fi avut numai gânduri necurate. Todd şi cu mine nu spuneam nimic şi ascultam cu interes.

— Spune-le că intrăm pe lung, orizontal…

— Mi-ar plăcea şi mie să intru orizontal cu el, a comentat Todd.

Eu m-am abţinut să râd.

— Recunosc că e simpatic.

— Simpatic? Nu. E al naibii de atrăgător. Din păcate, e şi heterosexual sadea, aşa că ţi-l las ţie.

Am clătinat din cap.

— E prea curând după divorţ. Nu-l vreau. Plus că poate să fie un mare mitocan, şi mie mi-au ajuns mitocanii.

— Îi dai voie să te atingă, a observat Todd pe un ton egal.

Am făcut ochii mari.

— Ba nu.

— Ba da. Atingeri fine, pe ici, pe colo. Te atinge pe braţ sau pe talie, stă aproape de tine, ca să te obişnuieşti cu el… e un ritual de împerechere. Ca „Marşul pinguinilor”.

— N-are de-a face cu ritualurile de împerechere. E o treabă specifică Texasului. Oamenii se ating des aici.

— Mai ales când vor să te tină cu ochii în tavan vreo două săptămâni.

— Todd, taci din gură, am spus încet, la care el a râs.

Ne-am uitat amândoi grăbiţi la mostrele de pe bufet imediat ce Hardy s-a întors în cameră. După alte câteva minute de discuţie, el s-a uitat la ceas.

— Îmi pare rău că trebuie să vă întreb, dar v-ar

deranja să ne oprim acum?

— Absolut deloc, a spus Todd. Am mai mult decât suficient pentru început.

— Mulţumesc, apreciez.

Hardy şi-a desfăcut cravata şi nasturii de sus ai cămăşii.

— E cazul să mă schimb de costum. Avem probleme cu foratul unui puţ deviat şi trebuie să mă duc acolo ca să văd ce s-a întâmplat.

A ridicat o servietă şi un set de chei, apoi mi-a zâmbit larg.,

— Până acum e uscat, dar simt că o să dăm curând de umezeală şi o să fie mai bine decât ne aşteptam.

N-am îndrăznit să mă uit la Todd.

— Noroc, am spus. Te superi dacă noi mai rămânem aici câteva minute?

— Sigur că nu.

— Încui când plecăm.

— Mulţumesc.

Hardy a trecut pe lângă mine şi mi-a atins uşor mâna, care se sprijinea pe bufet. Atingerea caldă mi-a trimis un val de senzaţii în sus, spre umăr. Privirea lui a prins-o pe a mea într-o clipă de albastru necurat.

— La revedere.

Uşa s-a închis în urma lui, iar eu m-am sprijinit de dulap şi am încercat să gândesc coerent, dar am descoperit că nu mai puteam. Mi-a luat cam jumătate de minut ca să mă uit la Todd. Ochii lui erau puţin înceţoşaţi, de parcă tocmai s-ar fi trezit, cam fără voie, dintr-un vis erotic.

— NU ştiam că mai există aşa bărbaţi, a spus.

— Aşa, cum?

— Duri, masculini, de modă veche. Genul care plânge doar dacă îi moare câinele călcat de maşină. Tipul cu pieptul lat, alături de care putem să ne lăsăm în voia patetică a complexului lui Oedip.

— Eu nu sufăr de aşa ceva.

— Nu? Spune-mi că nu ţi-ai imaginat cum ar fi să stai la el în poală.

Todd a zâmbit larg, iar eu am roşit.

— Ştii ce e parfumul ăsta al lui care-ţi place atât, Haven? Testosteron. Îi curge din toţi porii.

Mi-am acoperit urechile cu mâinile, iar el a început să râdă. A aşteptat până când mi-am descoperit urechile, apoi a spus pe un ton mai serios:

— Trebuie să fii atentă cu el, scumpa mea.

— Atentă? De ce?

— Am impresia că sub aparenţa asta de american cu ochi albaştri, e puţin pervers.

Am făcut ochii mari.

— Pervers, adică bolnav?

— Nu, dar cred că e genul dispus să încalce regulile, să înşele şi să comploteze ca să obţină ce vrea.

— Nu sunt deloc de acord. E la fel ca Jack, direct.

— Nu. Asta vrea să crezi, dar nu te lăsa păcălită. E o mască, un rol doar. Face asta ca să manipuleze aşteptările oamenilor, apoi trece la atac.

— Vrei să spui că Hardy e vreun fel de mare manipulator? am întrebat neîncrezătoare. A crescut într-un parc de rulote, Todd.

— Singurul pe care-l ştiu aproape la fel de bun la a se prezenta ca fiind mai puţin decât este e tatăl tău.

Am râs, fiindcă nu-mi venea să cred, dar am simţit cum mă trece un fior.

— Crezi că e un om rău?

— Nu, dar se întâmplă multe în spatele aparenţei lui. Fii atentă la ochi. Chiar şi atunci când se poartă ca un individ obişnuit, el calculează şi învaţă. În fiecare clipă.

— Crezi că ar trebui să stau departe de el? am întrebat cu o voce pierdută.

Todd a tăcut multă vreme înainte să spună:

— Sfatul meu este, dacă vrei să te apropii de el, s-o faci cu atenţie. Nu e o problemă să te laşi manipulată, Haven, atâta vreme cât ştii ce se petrece.

— Dar eu nu vreau să fiu manipulată.

— Ştiu şi eu, a spus el zâmbind. Cu un bărbat ca el ar putea să-ţi placă.

Când m-am întors din pauza de prânz, am revenit la birou. Vocea scăzută şi clară a Vanessei s-a auzit în interfon:

— Haven, vino la mine în birou, te rog.

M-am gândit imediat că nu greşisem cu nimic, aşa că nu se putea să vrea să mă critice, dar fiecare dintre cuvintele ei mi-a străpuns inima de parcă ar fi fost câte un cui.

Eram destul de sigură că weekendul ei romantic prelungit nu mersese bine, fiindcă la întoarcere şefa mea era şi mai răutăcioasă decât înainte. Purta aceeaşi mască liniştită ca de obicei, dar când am rămas numai noi două la ea în birou, a lovit „din greşeală” suportul de creioane şi m-a pus să le adun eu pe toate de pe jos, apoi a scăpat din mână un dosar şi mi-a cerut să strâng hârtiile care zburaseră peste tot. Nu puteam s-o acuz că

a făcut-o special. Până la urmă, cu toţii avem momente de neîndemânare, dar eu am ştiut că n-a fost o întâmplare şi cu siguranţă o bucura să mă vadă în genunchi. Când am terminat de adunat toate actele din dosar mi s-a părut că era de-a dreptul jovială.

Mi-am dat seama că reuşisem foarte repede să găsesc pe altcineva de care să mă tem.

— Se poartă în acelaşi fel agresiv, egoist şi grandoman ca şi Nick, îi spusesem lui Susan în timpul ultimei noastre şedinţe. Doar că ea se ascunde mai bine. E o narcisistă şireată. Doamne, câţi nemernici ca ea sunt pe lumea asta?

— Prea mulţi, a spus Susan pe un ton pe jumătate amuzat. Am auzit diferite statistici, dar aş putea să spun că trei până la cinci procente din populaţia lumii fie are puternice tendinţe narcisistice, fie are chiar tulburări de personalitate. Am citit că trei pătrimi dintre ei sunt bărbaţi, dar cred că procentul e mai aproape de jumătate.

— Şi cum să fac să nu mai fiu ca un magnet pentru oamenii ăştia? întrebasem, ceea ce o făcuse pe Susan să zâmbească.

— Nu eşti magnet pentru ei, Haven. Niciunul dintre noi nu poate să evite pe câte cineva aşa din când în când, dar aş spune că tu eşti mai pregătită decât sunt alţii ca să le faci fată.

Da, ştiam cum să mă port cu un narcisist. Nu trebuia să-i contrazici, trebuia să fii încântat de tot ce făceau şi să nu pierzi nicio ocazie să-i lauzi şi să-i flatezi. În esenţă, trebuia să te dezici de tine însuţi în toate felurile posibile, până când nu-ţi mai rămânea niciun pic de

demnitate, de respect de sine sau de suflet.

Vanessa nu s-a deranjat să ridice privirea atunci când eu am deschis uşa biroului ei.

— Aş vrea să baţi înainte să intri, mi-a spus, în continuare atentă la ecranul calculatorului ei.

— Sigur.

Am ieşit, am bătut în tocul uşii, apoi am aşteptat ca ea să-mi răspundă. Vanessa n-a spus nimic, ci a continuat să scrie la calculator. Am rămas pe loc două minute întregi înainte ca ea să facă o pauză şi să îmi arunce o privire.

— Intră.

— Mulţumesc, am spus exagerat de politicos.

— Ia loc.

M-am aşezat pe scaunul din faţa biroului ei şi am privit-o, aşteptând. Nu era cinstit ca o femeie atât de rea ca ea să fie atât de frumoasă. Avea ochii rotunzi şi luminoşi, chipul oval şi părul perfect aşezat peste umeri.

— Aş vrea să faci ordine în zona de cafea şi să cureţi filtrul, mi-a spus Vanessa.

— L-am curăţat ieri, am răspuns.

— Mă tem că trebuie curăţat din nou. Cafeaua are un gust ciudat.

A ridicat din sprâncene şi a adăugat:

— Doar dacă nu cumva simţi că e sub demnitatea ta. N-aş vrea să te simţi incomod, Haven.

— Nu e nicio problemă.

I-am zâmbit superficial şi inofensiv.

— Nu mă deranjează. Mai e ceva?

— Da. Vreau să vorbim despre activităţile tale din

pauza de prânz.

Nu am răspuns, ci doar am privit-o cu un aer nevinovat.

— Ai făcut ceva cu locatarul cel nou, în apartamentul lui, în după-amiaza asta.

— I-am prezentat un decorator, am spus. M-a rugat el.

— Nu mi-ai cerut mie voie înainte.

— Nu mi-am dat seama că ar fi trebuit, am spus rar. A fost o favoare pentru el.

— Ei bine, eu am o regulă pe care ar fi trebuit să ţi-o spun dinainte, Haven. Nu avem voie să devenim apropiaţi de locatarii din această clădire, fiindcă asta poate să ne creeze probleme şi să ne împiedice să lucrăm eficient.

— Crede-mă că nu ar…

M-am oprit, luată prin surprindere.

— Nu e absolut *nimic* între mine şi domnul Cates.

Probabil că o parte din consternarea pe care o simţeam a ajuns la Vanessa, fiindcă a părut foarte mulţumită. Chipul i s-a îmblânzit, iar expresia ei s-a transformat într-una de îngrijorare maternă.

— Mă bucur să aud. Asta, fiindcă o persoană cu istoricul tău de relaţii nereuşite ar putea să strice treburile pe aici.

— Eu…

Cu istoricul meu de relaţii nereuşite? Avusesem una singură, o căsnicie. Îmi doream să-i amintesc Vanessei că şi ea trecuse printr-un divorţ, aşa că nu era cazul să vorbească despre mine. Cumva, am reuşit să tac, deşi am roşit.

— Aşadar, a continuat ea zâmbind blând, nu te mai vezi cu domnul Cates în privat, ne-am înţeles?

M-am uitat în ochii ei limpezi, la chipul ei fin, liniştit.

— Da, am şoptit. Altceva?

— De fapt, am observat că automatul de lângă sala de conferinţe nu mai funcţionează. Aş vrea să citeşti numărul de pe laterala lui şi să suni ca să vină cineva să-l repare.

— Mă ocup imediat.

M-am forţat să zâmbesc.

— Pot să plec?

— Da.

Am ieşit din biroul ei şi m-am dus să curăţ filtrul de cafea, gândindu-mă cu hotărâre că o să pot să suport orice avea de gând să inventeze Vanessa Flint.

Capitolul 9

Avertismentul Vanessei, cel despre locatarii din clădirea de la 1800 Main, nu fusese necesar, fiindcă eu mă hotărâsem deja să iau aminte de părerea lui Todd despre Hardy. N-aveam de gând să mă apropii de el. Bărbatul care avea să mă ajute să-mi revin după divorţ, când şi dacă găseam vreunul, nu trebuia să fie manipulator, cu ascunzişuri sau secrete. Voiam pe cineva căruia să-i fac faţă, cineva care să nu mă copleşească. Deşi Hardy era cu numai şapte sau opt ani mai în vârstă decât mine, avea infinit mai multă

experienţă în toate sensurile. Numai în materie de sex trecuse, cum spunea mătuşa Gretchen, de prea multe ori pe la masa cu bunătăţi.

A doua zi după ce Hardy s-a mutat în apartamentul lui cel nou, am găsit pe biroul meu un pachet legat frumos cu o fundă roşie. Nu era ziua mea şi nici vreo sărbătoare, aşa că l-am privit nedumerită.

Kimmie, care era chiar la marginea biroului meu, mi-a spus:

— L-a adus acum câteva minute un tip foarte simpatic, cu ochii albaştri, bine făcut şi bronzat.

— Cred că era locatarul cel nou, am spus, apropiindu-mă de pachet de parcă ar fi fost o bombă cu ceas. Domnul Cates.

— Dacă el e genul de bărbat care doreşte să locuiască aici, a răspuns Kimmie, atunci n-o să renunţ niciodată la slujba asta, chiar dacă n-o să mă mai plătească deloc.

— În locul tău aş sta departe de el.

M-am aşezat la birou.

— Nu prea respectă femeile.

— Sper că nu, a răspuns ea.

I-am aruncat o privire distrată.

— L-a văzut Vanessa când a adus cadoul? Au făcut cunoştinţă?

Kimmie a zâmbit larg.

— Nu doar că au făcut cunoştinţă, dar l-a şi privit cu poftă, aşa cum am făcut, de altfel, şi eu şi Samantha. A încercat din răsputeri să afle ce e în pachet, dar n-a reuşit.

Minunat, m-am gândit, ascunzând un oftat. Nu era nevoie să fii genial ca să-ţi dai seama că urma să curăţ

filtrul de cafea de cel puţin zece ori pe zi de atunci înainte.

— N-ai de gând să-l deschizi?

— Mai târziu, am spus.

Dumnezeu ştia ce era în cutie. Aveam de gând să aştept şi să-l despachetez când *rămâneam singură.*

— Haven, doar nu crezi că poţi să scoţi cadoul din birou fără să-i spui Vanessei ce este.

Deşi Kimmie o plăcea pe şefa noastră, toată lumea ştia *că* Vanessa trebuia să afle orice se întâmpla la noi în birou.

Am pus jos, pe podea, cutia împachetată. Era grea şi din interior se auzea un zgomot metalic. Oare era vreun fel de aparat electrocasnic? Dă Doamne să nu fie vreo jucărie sexuală bizară.

— Nu sunt obligată, s-o las să-şi bage nasul în viaţa mea personală.

— Sigur, a spus Kimmie, privindu-mă neconvinsă. Aşteaptă doar să se întoarcă de la prânz. Viaţa ta personală o să reziste cât un cub de gheaţă pe plita încinsă.

Nu m-am mirat când Vanessa a venit direct la biroul meu după prânz. Era îmbrăcată într-un taior alb, cu o bluză roz deschis care se asorta cu oja şi cu rujul discret. M-am crispat când ea s-a aşezat pe jumătate pe biroul meu şi m-a privit de sus.

— Am avut un oaspete cât ai lipsit, a spus. Se pare că tu şi domnul Cates v-aţi împrietenit.

— Sunt amabilă cu toţi locatarii, am spus eu.

Şefa mea a părut amuzată.

— Şi cu câţi dintre ei îţi faci cadouri, Haven?

Am privit-o fără să clipesc.

— Eu şi domnul Cates nu ne facem cadouri.

— Atunci ce e asta? a întrebat, arătând spre cutia de lângă biroul meu.

— Presupun că e un gest de recunoştinţă, fiindcă i-am recomandat un decorator.

— Presupui? râse ea încet. Ei bine, hai să nu mai presupunem şi să aflăm ce este.

M-am străduit să ascund disperarea pe care o simţeam.

— Sunt prea ocupată ca să mă ocup acum de asta. Am multe de…

— Dar întotdeauna există timp pentru cadouri, a spus Vanessa cu veselie. Hai, Haven, deschide-l.

Am blestemat-o în gând pe ea, m-am blestemat pe mine, dar mai ales pe Hardy Cates, care mă pusese în postura aceea. Am întins mâna după cutie şi am ridicat-o în poală. Cum au auzit hârtia rupându-se, ceilalţi angajaţi, inclusiv Kimmie, Rob şi Phil, au apărut la intrarea în biroul meu. Aveam şi public.

— Ia te uită, a spus Kimmie zâmbind larg, deschizi în sfârşit chestia aia.

Eu am rupt ambalajul cu un aer nefericit, l-am mototolit şi l-am aruncat la gunoi. Cadoul, orice ar fi fost, era într-o cutie albă, simplă. Dacă era ceva stânjenitor, m-am gândit că o să-l omor pe Hardy Cates în mai puţin de o oră. Mi-am ţinut respiraţia şi am ridicat capacul. Înăuntru era o cutie roz, din plastic turnat, cu un bilet legat de mâner:

„Sper să-ţi folosească, – H.”

— Sunt produse pentru baie? a întrebat Kimmie. Farduri? Bijuterii?

— Bijuterii, într-o cutie atât de mare?

Am desfăcut încuietorile argintii.

— Suntem în Texas, a răspuns Kimmie pe un ton rezonabil.

— Hai, m-a îndemnat Vanessa, văzând că ezit înainte să ridic capacul.

Am deschis cutia şi un zâmbet pe care n-am putut să-l opresc mi-a apărut pe chip. Era un set de scule care conţinea inclusiv un ciocan cu mâner roz, o ruletă, o şurubelniţă şi nişte chei.

— O cutie de scule? a întrebat Kimmie nedumerită. Ei, ce să spun, ăsta chiar că e un cadou deosebit.

Chiar şi Vanessa a părut dezamăgită. Cu siguranţă că sperase să fie ceva scandalos, compromiţător, sau cel puţin scump. Un set de scule nu indica în niciun caz o aventură fierbinte.

Din păcate pentru mine, cadoul şi-a atins scopul mai bine decât ar fi făcut-o un camion de diamante, fiindcă însemna că Hardy Cates mă înţelegea într-un fel în care niciun alt bărbat n-o făcuse vreodată. Nici măcar Nick. Asta mă speria aproape la fel de mult pe cât mă bucura.

— Drăguţ, am spus sec, întorcându-mă ca să-mi ascund obrajii îmbujoraţi.

Am închis cutia şi am aşezat-o pe podea, lângă birou. Vanessa a rămas cu mine după ce colegii mei s-au întors la lucru. Îi simţeam privirea în ceafă. Am ignorat-o, uitându-mă insistent la ecranul calculatorului, dar văzând prin el.

— Nu prea te pricepi la bărbaţi, aşa e? am auzit-o

spunând pe un ton destul de scăzut ca nimeni altcineva să nu o audă. Eu l-aş fi convins să-mi facă un cadou mult mai frumos.

M-am străduit să mă conving pe mine însămi că singurul lucru de bun simţ era să-i mulţumesc lui Hardy pentru cadou, aşa că după cină, în acea seară, am urcat în apartamentul lui, sperând să nu-l găsesc acasă. Plănuiam să las o sticlă de vin şi un bilet în pragul uşii şi să evit orice contact cu el..

Când am ieşit din lift la etajul al optsprezecelea, l-am văzut pe Hardy apăsând butoanele panoului de securitate de la intrarea în casă. Tocmai venea de la sală, probabil cea de la centrul de fitness de la etajul şase, şi purta pantaloni de trening şi un tricou umed care i se lipise de corp. Era bine făcut, nu exagerat, ci atât cât să-ţi dai seama că e puternic. Lucrat. Îi vedeam contururile muşchilor pe sub tricou, de-a lungul spatelui. Mânecile tricoului erau perfect întinse peste bicepşi, iar părul de pe ceafă îi era încă umed. Toată pielea îi era acoperită de o peliculă de sudoare, semn al extenuării.

Era un mascul mare şi cald, iar eu aproape că putem simţi mirosul sărat, proaspăt şi fierbinte al pielii lui. Am avut senzaţia că sunt împărţită între repulsie şi dorinţă. Voiam să-i simt gustul, voiam să-l ating cu buzele, oriunde. Mai voiam şi să fug în direcţie opusă cât mai repede.

Am reuşit să zâmbesc şi am strâns sticla de vin la piept, iar el s-a răsucit ca să se uite peste umăr.

— Bună, a spus încet, privindu-mă în ochi.

— Bună.

Mi s-a părut că a durat absurd de mult timp până când am ajuns lângă el, de parcă holul se transformase într-o bandă rulantă care mergea în direcţie opusă. Când m-am apropiat în sfârşit, i-am întins sticla cu o mişcare stânjenită.

— Mulţumesc, am spus, pentru cadou. Mi-a plăcut foarte mult.

El a deschis uşa şi mi-a spus:

— Intră.

— Nu, mulţumesc. Voiam numai să-ţi aduc asta…

Degetele ni s-au atins când a luat sticla, iar eu *mi-am* retras speriată mâna. Hardy a părut amuzat şi în ochi i-a strălucit o provocare.

— Nu vrei să vezi cum e decorat apartamentul?

— Eu… Cred că pot să intru un minut.

L-am urmat înăuntru, şi când a aprins lumina, aproape că am tresărit. Locul fusese transformat într-o oază rustică, dar sofisticată. Tonurile bogate ale lemnului şi ale tapiţeriei scoteau în evidenţă şirul lung de ferestre. Mobila era puţină – o canapea confortabilă, fotolii şi un taburet jos, plat, din piele de culoarea caramelului. Pe unul dintre pereţi fusese atârnat un tablou format din trei panouri, înfăţişând o cireadă de vaci. Perfect.

— Oricât l-ai fi plătit pe Todd, i-am spus, mi se pare că a meritat.

— Aşa mi-a spus şi el.

Hardy i-a aruncat o privire apreciativă sticlei de vin.

— Napa. Un vin de munte. Îmi plac astea.

— Ai mers până la urmă la vreo degustare de vinuri?

am întrebat, roşind când mi-am amintit cum mă ridicase pe masa din pivniţă şi cum stătuse între…

— La câteva chiar.

A aşezat sticla pe dulapul din bucătărie.

— Am învăţat câte ceva pe ici, pe colo. N-am reuşit să stăpânesc retro-olfacţia.

— E o treabă foarte subtilă. Uneori funcţionează dacă ţii vinul în gură şi-l laşi să ajungă la temperatura corpului tău.

Hardy s-a apropiat, iar eu am uitat cu totul ce spuneam. Privirea mi-a fugit spre pielea bronzată de pe gâtul lui, la gropiţa umedă a claviculei.

— Aşadar, am spus, trebuie să plec. Te las să faci un duş.

Ideea trupului său gol, puternic, scăldat de apa fierbinte, gândul la carnea tare şi la energia controlată de sub ea, m-au făcut să mă pierd şi mai mult cu firea.

— Dar n-ai văzut restul apartamentului, a spus Hardy.

— Sunt sigură că e minunat.

— Ar trebui să vezi măcar dormitorul.

În ochi îi juca o lumină poznaşă. Mă tachina.

— Nu, mulţumesc.

Hardy s-a aplecat spre mine, puternic, masculin, şi a pus o mână pe zidul din spatele meu.

— Ţi-a spus vreodată cineva, a întrebat pe un ton de conversaţie, că ai ochii de aceeaşi culoare cu Dr Pepper?

Am râs, dezarmată.

— Ajungi departe cu astfel de replici?

A părut să se bucure că râd.

— Destul de departe, cu femeia potrivită.

— Eu nu sunt femeia potrivită.

— Tu şi Todd… Sunteţi prieteni de mult?

Am aprobat din cap.

— Din şcoala generală.

Sprâncenele întunecate i s-au apropiat într-o încruntătură.

— Ai ieşit vreodată cu el?

— Vrei să spui, la o întâlnire? Nu.

Expresia i s-a luminat, de parcă răspunsul meu i-ar fi lămurit o nedumerire.

— Deci e homosexual.

— Ei bine, nu. Todd e bisexual. A avut relaţii şi cu bărbaţi, şi cu femei. E deschis oricărei posibilităţi, fiindcă pentru el exteriorul unei persoane e numai un ambalaj. Dacă stai să te gândeşti, e un punct de vedere destul de liberal.

— Eu nu sunt liberal, a rostit Hardy pe un ton sec. Pe mine mă interesează numai ambalajele care includ sâni.

Privirea i-a coborât scurt spre pieptul meu, cu un interes care mi s-a părut cumva exagerat, dată fiind lipsa mea de volum. M-a privit din nou în ochi şi-a rostit:

— Haven, mâine seară mă duc la un eveniment. Se redeschide un teatru…

— Harrisburg?

Teatrul de renume naţional fusese renovat timp de un an după ce nivelul subteran îi fusese inundat de revărsarea unui râu din apropiere. La redeschidere participau vedete locale şi naţionale, precum şi elita politică şi socială a Texasului.

— Merg cu Todd la eveniment.

— Unul dintre partenerii mei face o donaţie în numele companiei noastre, aşa că am fost obligat să merg.

Am rămas cu impresia că Hardy voise să mă invite cu el, la o întâlnire. M-am simţit sufocată şi mi s-a făcut foarte cald numai la acest gând. Nu eram pregătită să ies cu nimeni, şi cu atât mai puţin cu el.

— Poate ne întâlnim acolo, am spus, încercând să par neafectată. Dacă nu se întâmplă să ne vedem, distracţie plăcută.

— Şi ţie la fel.

— Bine. La revedere.

M-am răsucit şi am încercat să deschid uşa, dar el a întins mâna pe lângă mine şi a apucat clanţa.

— Dă-mi voie mie.

Am aşteptat speriată, neliniştită, pregătită să fug, dar Hardy a rămas nemişcat.

— Haven.

A aşteptat până când m-am răsucit spre el, cu trupul paralel cu al lui, fără să-l ating. Atracţia dintre noi era atât de puternică încât aproape că-i simţeam atingerea, greutatea, forţa. N-am putut să nu mă întreb cum ar fi fost să mă culc cu el, dacă m-ar fi strivit, dacă ar fi fost dur sau blând.

După care, imediat, m-am întrebat dacă lovise vreodată vreo femeie. Nu puteam să-mi imaginez aşa ceva. Nu vedeam mâinile acelea puternice făcând rău cuiva mai vulnerabil, spărgând vase de sânge, lăsând vânătăi. Nick mă învăţase, însă, că şi lucrurile inimaginabile erau posibile.

Când aveam să reuşesc să adun destul curaj ca să mai

încerc o dată, n-avea să fie cu cineva excesiv de masculin. Poate, însă, de asta mă simţeam atât de atrasă de el, fiindcă ştiam că sentimente adevărate, o legătură reală, n-aveau cum să existe cu Hardy.

Am ridicat privirea şi m-am uitat în ochii lui, fascinată de albastrul lor. Deşi ştiam cât e de greşit, îmi venea să mă ascund la pieptul lui, să mă lipesc de trupul său puternic şi să uit de toate, pur şi simplu să respir şi să am încredere în el.

— Rămâi, a spus Hardy pe un ton potolit, şi bea vinul ăsta cu mine.

— Tu… Trebuie să faci un duş.

El a zâmbit leneş.

— Poţi să mi te alături.

— Sigur, am spus pe un ton ofensat, în timp ce prin minte mi se perindau imagini ale pielii sale ude. De parcă aş face vreodată aşa ceva.

Hardy a deschis uşa şi m-a lăsat să scap.

— Ar fi fost distractiv, a strigat după mine, în timp ce mă îndepărtam pe coridor.

A trebuit să-mi ascund un zâmbet şi n-am îndrăznit să mă uit înapoi.

În acea noapte n-am dormit bine, somnul mi-a fost mereu întrerupt de vise, iar de dimineaţă m-am trezit cu o senzaţie de incomod şi cu o dispoziţie proastă. Atunci mi-am dat seama că aproape toate întâlnirile mele cu Hardy Cates erau ca un fel de preludiu.

„O experienţă de cinci stele” era tema serii, iar la petrecere erau invitaţi muzicieni şi cântăreţi care să aducă un omagiu fraţilor Gershwin. Cel puţin cinci sute

de oameni erau înăuntrul clădirii în care răsunau tonuri plăcute de jazz. Gershwin era alegerea perfectă pentru acea seară, fiindcă amintea de plăceri spontane, alăturate parcă din greşeală.

Teatrul Harrisburg era format din două săli, cea de sus, înaltă cât patru etaje, dedicată în special spectacolelor grandioase. Cea de jos, însă, mi se părea mai interesantă, fiindcă avea o scenă formată din mai multe părţi, aşezate pe o podea segmentată şi ridicate de un sistem pneumatic de susţinere, în aşa fel încât să poată fi mutate de-a lungul şi de-a latul încăperii, în orice formă era nevoie pentru spectacol. Şi pereţii erau segmentaţi, permiţând la rândul lor rearanjarea după cum dicta piesa.

Deşi Todd nu mă atrăgea deloc, îmi plăcea să-l văd îmbrăcat în costum. Judecând după felul în care era privit, şi ceilalţi îi apreciau ţinuta. Era subţire, cu înfăţişare de felină, iar costumul se aşeza frumos pe trupul său elegant.

Todd mă dusese la cumpărături şi-mi alesese rochia, simplă, neagră, strâmtă, cu decolteu adânc şi bretele negre din catifea. Modelul era foarte decent în partea din faţă, dar la spate era atât de decupat încât nu puteam să port nimic pe dedesubt.

— Asta e partea bună când nu ai sânii mari, îmi spusese Todd. Nu ai nevoie de sutien ca să arăţi bine.

— Nu-mi fac griji pentru partea din faţă, răspunsesem, şi nici dacă am sau nu sânii destul de ridicaţi. Ce mă sperie e că simt briza în locuri pe unde nu ajunge de obicei soarele.

Todd mă inspectase din spate şi mă asigurase că nu

mi se vedea posteriorul. Nimic n-avea să se vadă, spusese, atâta vreme cât nu se aşeza nimeni deasupra mea şi nu se uita direct în jos.

După cum mă aşteptam, majoritatea familiei mele era acolo, inclusiv tata, Liberty şi toţi cei trei fraţi ai mei. Cumnata mea era minunată, îmbrăcată într-o rochie din mătase roşie care-i cuprindea strălucind trupul voluptos.

— Nu pot să-mi iau ochii de la soţia ta, îi spuse Todd lui Gage. Parcă m-aş uita la foc.

Gage a zâmbit larg şi a cuprins-o pe Liberty cu braţul pe după mijloc. Orchestra a început să cânte „Embraceable You", iar soţia lui a ridicat privirea spre el.

— Vrei să dansezi, a rostit fratele meu, interpretând corect privirea ei, iar ea a aprobat din cap.

Gage a luat-o de mână şi a murmurat pe un ton scăzut, care a făcut-o să roşească.

— Atunci hai să mergem.

Degetele li s-au împletit uşor în timp ce se îndepărtau.

— Te-a dresat bine, băiete, a strigat Todd în urma lor, apoi s-a aşezat lângă mine şi Jack. De cealaltă parte a mesei se desfăşura o paradă nesfârşită de oameni veniţi să-l salute pe tata.

— E foarte potrivită pentru el, a comentat Jack, uitându-se la Liberty, care acum dansa cu fratele nostru. S-a relaxat mult de când s-au căsătorit, şi nu credeam că o să-l văd pe Gage atât de înnebunit după cineva.

I-am zâmbit larg şi am răspuns:

— Aşa o să fii şi tu. Într-o bună zi o să cunoşti pe

cineva şi o să simţi că te-ai lovit la cap.

— Eu simt asta în fiecare sâmbătă seara, m-a informat Jack.

— Partenera ta din seara asta e foarte atrăgătoare, i-a spus Todd, în timp ce iubita actuală a lui Jack se apropia de masa noastră, înapoi de la toaletă.

— Cum o cheamă? E Heidi?

Jack a pălit.

— Nu. Te rog să nu-i spui aşa. E Lola. Ea şi Heidi s-au certat săptămâna trecută în văzul tuturor.

— De ce? am întrebat, apoi am dat ochii peste cap când am văzut expresia vinovată de pe chipul fratelui meu. Nu contează. Nu vreau să ştiu.

— Probabil că ar mai fi ceva ce n-o să vrei să ştii, mi-a spus Todd.

Drept răspuns la privirea mea nedumerită, el a făcut semn din cap spre cealaltă parte a mesei, acolo unde trona tata, încă asediat de admiratori. Mi s-a strâns inima când l-am văzut pe Hardy Cates dând mâna cu el. Hardy nu purta costumul cu uşurinţa nepăsătoare a unui aristocrat, ci cu nerăbdarea abia stăpânită a cuiva care ar fi preferat o bere rece cu prietenii. Părea legat, constrâns să poarte haine civilizate, şi semăna mai mult decât oricând altcândva cu o adevărată forţă a naturii.

Tata tocmai îi arunca o privire suspicioasă, plină de interes. Ca de obicei, subtil precum un topor. Şi, tot ca de obicei, toată lumea îşi ţinu respiraţia când el vorbi:

— Ai de gând să ne faci necazuri? întrebă tata pe un ton amabil. Încerci să ne tragi pe sfoară?

Hardy l-a privit direct, un tânăr lipsit de scrupule dând piept cu un vârstnic la fel de lipsit de scrupule.

— Nu, domnule.

Un zâmbet discret a apărut pe buzele lui Hardy.

— Nu doar familia Travis vrea să locuiască la etajul cel mai de sus.

Nu a trebuit să mă uit la chipul tatei ca să ştiu că i-a plăcut replica aceea la nebunie. Pe de altă parte, nu era el genul care să nu-şi plătească poliţele.

— Bine, i-a spus lui Hardy. L-ai salutat pe dulăul cel bătrân, acum poţi să pleci.

— Mulţumesc, dar nu sunteţi dumneavoastră cel pe care am venit să-l salut.

Şi Hardy s-a uitat la mine.

Mi se făcea curte de faţă cu familia mea. I-am aruncat lui Todd o privire speriată, rugându-l pe tăcute să-mi dea o mână de ajutor, însă el se bucura prea tare de spectacol.

În timp ce toată familia s-a răsucit spre mine, eu i-am întors privirea lui Hardy şi, pe un ton cât de normal am reuşit, ham spus:

— Bună seara, domnule Cates. Vă simţiţi bine?

— Sper să mă simt, da.

Cuvintele acelea ascundeau o mulţime de înţelesuri.

— Cates, a spus Jack, ridicându-se şi bătându-l pe Hardy pe umăr, ce-ar fi să mergem să bem o bere la bar?

Hardy nu s-a clintit.

— Nu, mulţumesc.

— Fac cinste. Insist.

De parcă lucrurile nu erau destul de rele şi aşa, Gage şi Liberty se întorseseră la masă, iar fratele meu, care era foarte posesiv cu soţia sa, i-a aruncat lui Hardy o

privire amenințătoare.

Liberty l-a apucat de mână și a strâns.

— Hardy, a rostit apoi, zâmbind calm, nu ne-am văzut de ceva vreme. Ce mai faci?

— Foarte bine. Tu?

— Minunat, a răspuns Liberty. Avem un băiețel, pe Matthew.

— Auzisem, da. Felicitări.

Gage îl privea pe Hardy într-un fel care îmi dădea fiori.

— Ce vrei? a întrebat pe un ton scăzut.

Hardy s-a întors spre mine și m-a privit fără să clipească, apoi a răspuns:

— Vreau să dansez cu sora ta.

Înainte ca eu să apuc să răspund, Gage a spus:

— În niciun caz.

Jack, aproape simultan, a rostit și el:

— Nu prea cred.

Tata m-a privit din cealaltă parte a mesei și a ridicat din sprâncene. Exact în acel moment, Joe, celălalt frate al nostru, a ales să vină în spatele scaunului meu și să-mi atingă protector umărul.

— E vreo problemă? a întrebat adresându-ni-se tuturor.

Mi s-a părut că bărbații din familia mea mă sufocă, atât de hotărâți să mă apere încât nici măcar nu le trecea prin cap să-mi ceară părerea. M-am retras de lângă Joe.

— Nu, nicio problemă, i-am spus. Domnul Cates m-a invitat doar să dansez cu el, iar eu o să…

— Nici într-un caz, a rostit Joe, punându-și din nou

mâna pe umărul meu.

Iritată, l-am împuns cu cotul.

— Nu ţi-am cerut părerea.

— Poate că ar trebui, a răspuns el ca pentru sine, privindu-mă apăsat. Trebuie să-ţi spun ceva, Haven.

— Mai târziu, am rostit, extrem de stânjenită.

Începuserăm un mic scandal, şi lumea se uita la noi.

— Acum, a insistat Joe.

L-am privit nevenindu-mi să cred ce aud.

— Pentru Dumnezeu, am spus, chiar şi pentru o familie de texani înnebuniţi să deţină controlul, ce se întâmplă aici e ridicol.

Hardy a făcut o grimasă nemulţumită.

— Cât ţineţi voi o şedinţă ca să decideţi dacă ai sau nu voie să dansezi, mi-a spus, eu o să aştept la bar.

S-a îndepărtat, iar eu i-am aruncat o privire plină de reproş lui Joe, care era, de obicei, acela dintre ei care intervenea cel mai puţin în viaţa mea personală. Sigur, asta nu însemna mare lucru, dar chiar şi aşa…

— Ne scuzaţi, le-a spus el celorlalţi, apoi m-a condus mai departe de masă.

— Ce e? am întrebat în şoaptă, dar destul de apăsat, în timp ce ne îndepărtam prin mulţime. Ce mare lucru dacă dansez cu Hardy Cates?

— Bărbatul ăla nu-i bun pentru tine, a rostit Joe pe un ton calm. Toată lumea ştie asta. Când ai atâţia dintre care să alegi, ce rost are să te uiţi tocmai la el? Eşti chiar atât de hotărâtă să superi pe toată lumea din familie?

— Să-ţi dau o veste, Joe. Există lucruri pe lumea asta pe care eu le decid fără să iau în considerare toată familia înainte.

— Ai dreptate, a răspuns după o clipă, dar tot n-am de gând să tac dacă te văd îndreptându-te spre un alt bărbat nepotrivit. Nu, dacă am ocazia să te avertizez dinainte.

— Orice fac sau nu fac cu Hardy Cates e treaba mea, am spus. Îmi asum consecinţele.

— Bine. Atâta vreme cât înţelegi că există marele risc ca el să se folosească de tine.

I-am aruncat o privire supărată.

— De ce spui asta?

— Acum doi ani, la puţină vreme după ce te-ai măritat, am fost chemat să fac fotografii pentru „Texas Monthly", ca să ilustreze un articol despre Cates. Şi asta la cererea lui. Mi-am petrecut mare parte din zi cu el şi am vorbit despre multe lucruri, dar mi-am dat seama spre finalul şedinţei foto că tot ce vorbeam, fiecare fir al conversaţiei, ducea la aceeaşi persoană. Îmi tot punea întrebări, căuta să afle lucruri, voia detalii intime…

— Despre Liberty, am spus supărată.

— Ba pe naiba. Nu despre Liberty. Despre tine.

— Poftim? am rostit cu un glas pierdut.

— Mi-a spus că v-aţi cunoscut la nuntă.

Mi s-a părut că inima mi se opreşte.

— Ţi-a spus cum?

— Nu, dar l-ai impresionat, ca să nu spun mai mult. I-am explicat clar că nu are ce să caute în prejma ta. I-am zis că eşti măritată, deşi asta n-a părut să conteze nici cât negru sub unghie pentru el. Voia să afle mai multe. Chiar şi atunci am avut un sentiment neplăcut legat de asta.

Joe a tăcut şi m-a privit cu ochii săi la fel de căprui ca

ai mei.

— Acum tu îţi revii după un divorţ, eşti vulnerabilă, iar el vrea să profite de tine.

— Nu vrea să profite de mine. M-a invitat doar la dans.

— Vrea să profite de tine, a repetat Joe pe un ton ferm. Dintre toate femeile din sala asta, el la tine a venit. De ce crezi că a făcut asta, Haven?

— M-a străbătut un fior rece. *Rahat.* Poate că iar eram femeia care transmitea semnale de slăbiciune. Poate că atracţia pe care o simţeam pentru Hardy era un fel de masochism autodistructiv.

— Are el vreun plan, a continuat Joe. Vrea să-şi lase urma, să se răzbune pe familia noastră, să obţină ceva de la noi, şi nu-l deranjează să se folosească de tine, fiindcă şi-a dat seama că te atrag bărbaţii cu care familia ta nu e de acord.

— Dar nu-i adevărat, am protestat.

— Eu cred că e.

Joe şi-a trecut mâna prin păr cu o expresie exasperată.

— Pentru Dumnezeu, Haven, găseşte pe altcineva. Dacă vrei să cunoşti bărbaţi, eu ştiu o mulţime de…

— Nu, am spus ursuză, nu vreau să cunosc pe nimeni.

— Atunci hai să ne întoarcem la masă.

Am clătinat din cap. Ideea să mă întorc la masă precum un copil dojenit mi se părea de nesuportat.

— Vrei să dansezi? a întrebat Joe, făcându-mă să zâmbesc descurajată.

— Cu fratele meu? Nu. Ar fi prea patetic. Ca să nu mai spun că ţie nu-ţi place să dansezi.

— Asta aşa e, a răspuns el uşurat.

— Mă duc la toaletă, să-mi refac machiajul, am spus.

Mă întorc la masă în câteva minute.

După ce Joe m-a lăsat singură, m-am plimbat neconsolată prin încăpere. N-ar fi trebuit să merg la deschiderea teatrului. Ar fi trebuit să rămân acasă. Aveam nevoie să mă gândesc, mai ales la motivul pentru care, în ciuda a ceea ce gândeam şi a părerii familiei mele, mă simţeam în continuare atrasă de Hardy Cates.

Înainte să-mi dau seama ce fac, m-am trezit că mă apropii de bar.

N-a fost greu să-l găsesc pe Hardy, care era atât de înalt şi de bine făcut. Se sprijinea de bar, cu un pahar în mână. Vorbea cu cineva, deşi nu vedeam cu cine de umărul lui. M-am apropiat nesigură, aplecând capul ca să încerc să-mi dau seama cine-i e interlocutor.

Vorbea cu o femeie, bineînţeles. Nici nu se putea ca un bărbat care arăta ca el să nu atragă atenţia femeilor. Cea cu care vorbea era subţire, cu bust generos, şi îmbrăcată într-o rochie strălucitoare, aurie. Asta, împreună cu părul blond, o făcea să arate ca un adevărat trofeu.

M-am crispat când i-am văzut chipul.

— Bună, Vanessa, am spus pe un ton pierdut.

Capitolul 10

Vanessa Flint mi-a aruncat o privire pe care o cunoşteam prea bine, una care spunea că nu vrea să fie întreruptă.

— Haven, cât mă bucur să te văd! Te distrezi?

— Nici nu pot să-ţi spun cât de mult, am răspuns.

Nu era noaptea mea. Dintre toate femeile cu care ar fi putut să fie Hardy, trebuia să fie şefa mea din iad. Soarta încerca să-mi transmită că nu puteam să fiu cu el. Hardy a lăsat paharul pe bar.

— Haven…

— Bună seara, domnule Cates, am spus pe un ton rece. Să aveţi o noapte frumoasă împreună. Eu tocmai plecam.

Fără să le dau ocazia să reacţioneze, m-am întors şi mi-am făcut loc prin mulţime. Mi-era rău şi eram albă la faţă de furie. Familia mea avea dreptate în privinţa lui Hardy, care era un gen de problemă de care eu n-aveam nevoie.

Ajunsesem la jumătatea sălii când l-am simţit apropiindu-se şi atingându-mi braţul. M-am crispat şi m-am răsucit spre el. Avea chipul dur precum o bucată de granit.

— Întoarce-te la Vanessa, i-am spus. Dacă o să creadă că te-am luat de lângă ea o să mă pună să fac curat în baia de la birou o săptămână.

— Nu eram cu ea. Nu făceam decât să beau ceva.

Trebuia să aştept singur, într-un colţ, până când tu te hotărai?

— Nu într-un colt, nu.

I-am aruncat o privire supărată.

— Ai fi putut să aştepţi cinci minute înainte să găseşti pe cineva care să mă înlocuiască.

— Nu te înlocuia. Te aşteptam pe tine. Şi ţi-a luat mult mai mult de cinci minute să te decizi dacă vrei să dansezi cu mine. N-am de gând să accept aşa ceva de la tine şi de la familia ta, Haven.

— La cum te-ai purtat nu demult, e de aşteptat. Ce-ai vrea? Flori, o paradă? Au tot dreptul să-ţi pună la îndoială motivele.,

— Dar tu? Care crezi că-mi sunt motivele?

— Nu cred că vrei să-ţi răspund în faţa tuturor oamenilor ăstora.

— Atunci hai să mergem undeva unde să fim numai noi doi, a rostit el printre dinţi, fiindcă am de gând să primesc un răspuns, fir-ar să fie!

— Bine.

Mintea mi s-a golit, îngheţată de panică, şi l-am lăsat să mă apuce de încheietură. Ultima dată când mă atinsese un bărbat furios ajunsesem la spital. Atingerea lui, însă, deşi era fermă, nu îmi provoca durere. M-am chinuit să mă calmez şi să merg cu el prin mulţime.

O cântăreaţă intona „Summertime”, iar melodia întunecată, de atmosferă, ne învăluia ca un fum.

Am mers ameţită în urma lui, pe lângă lumea adunată în foaier. Am ajuns la un set de uşi, dar a trebuit să ne oprim, fiindcă ne stătea cineva în cale. Gage. Ochii lui străluceau de furie în timp ce ne măsura, observând

toate detaliile, inclusiv felul în care Hardy mă ţinea de încheietură.

— Ai nevoie de mine? a întrebat fratele meu pe un ton scăzut.

Hardy părea gata să omoare pe cineva.

— N-a păţit nimic.

Fratele meu nu i-a dat atenţie şi a continuat să mă privească. Am simţit un val de recunoştinţă când am înţeles cât de greu trebuia să-i fi fost să mă lase să plec cu un bărbat pe care-l dispreţuia. Gage ştia că eu decideam, dar era alături de mine, ca să mă ajute dacă aveam nevoie.

— E în regulă, i-am spus. Nu am nevoie de ajutor.

Fratele meu a dat din cap, deşi era clar că face un efort ca să nu se amestece. Ne-am îndepărtat, în timp ce el se uita în urma mea de parcă m-ar fi văzut plecând cu Lucifer însuşi. Ştiam că Gage se temea pentru mine şi că nu avea încredere în Hardy Cates.

De fapt, dacă mă gândeam mai bine, nici eu nu aveam încredere în el. Hardy m-a tras după el pe uşă, apoi după un colţ, din ce în ce mai departe în clădire, până când ne-am oprit pe o scară de serviciu care mirosea a beton, a metal şi a întuneric umed. Nu se auzea nimic în afara unui picurat şi a răsuflărilor noastre întretăiate. De undeva de deasupra strălucea o lumină fluorescentă, nesigură.

Hardy s-a oprit în faţa mea, părând imens şi întunecat pe fundalul de beton.

— Acum, s-a răstit, spune-mi ce nu voiai să spui în sala de teatru.

Am decis să nu mă cenzurez.

— Cred că, dacă n-aş face parte din familia Travis, n-ai da nici doi bani pe mine.. Cred că vrei să-i arăţi fratelui meu, Gage, că indiferent dacă el e cu Liberty, tu tot o să te răzbuni, culcându-te cu sora lui. Cred că ai mai multe planuri ascunse decât recunoşti chiar şi faţă de tine însuţi. Cred că…

M-am oprit şi am scos un sunet speriat când el m-a apucat şi m-a tras spre el. Un sentiment de nestăpânit m-a cuprins, un amestec de teamă, furie şi, incredibil, dorinţă.

— Greşit, s-a răstit el pe un ton tivit cu dispreţ. Nu sunt atât de complicat, Haven. Adevărul e că te-am vrut de când te-am cunoscut în pivniţa aia nenorocită. Mi-au plăcut mai mult alea cinci minute decât orice alt timp petrecut cu oricare altă femeie de până atunci şi de atunci încoace. Nu am niciun plan secret împotriva familiei tale, Haven. Nu ascund nimic. Pur şi simplu aş vrea să facem dragoste până uiţi de tine.

Şocul se citea pe faţa mea. Eram ofensată. Înainte să pot să rostesc câteva silabe coerente, Hardy m-a sărutat. L-am împins, iar el s-a oprit, a rostit încet ceva probabil obscen, dar n-am înţeles prea bine din cauza pulsului care-mi gonea nebuneşte.

Mi-a apucat capul în palme, cu degetele desfăcute, şi m-a sărutat din nou. Gustul şi căldura lui mi s-au părut insuportabil de dulci în timp ce îmi explora gura cu limba. Plăcerea m-a cuprins violent, cu o sete egală cu a lui, făcându-mă să simt că iau foc. M-am deschis, tremurând atât de tare încât abia dacă mai puteam să stau în picioare. El m-a cuprins cu un braţ, ca să mă apere de peretele rece din beton, iar cu cealaltă mână a

început să mă mângâie. L-am sărutat şi eu, făcând cu limba acelaşi mişcări pe care le făcea şi el. Simţeam atât de multe lucruri deodată… Pierdeam controlul.

Gura lui s-a desprins de gura mea şi Hardy a început să mă sărute pe gât. Asprimea obrazului său bărbierit mi-a trimis fiori de plăcere pe şira spinării. L-am auzit spunând ceva despre cum, dacă tot am mers la o facultate scumpă, ar trebui să fiu destul de isteaţă încât să-mi dau seama când un bărbat vrea să se culce cu mine. Doar că el a folosit cuvinte mult mai indecente.

— Nu sunt un domn, a continuat apucându-mi şoldurile, atingându-mi pielea cu respiraţia sa fierbinte. Nu pot să te conving să te culci cu mine vorbindu-ţi frumos şi fiind manierat. Nu pot să-ţi spun decât că te doresc mai mult decât am dorit vreodată pe oricine altcineva. Aş încălca orice lege ca să te am. Dacă ai fi mers cu mine în noaptea în care ne-am cunoscut, te-aş fi dus la Galveston şi te-aş fi ţinut acolo o săptămână. Şi m-aş fi asigurat că nu vrei să mai pleci.

Hardy a încordat braţul cu care-mi sprijinea spatele şi m-a făcut să mă arcuiesc spre el. Mi-am dat seama atunci că-mi trăsese deja rochia la o parte şi-mi dezgolise un sîn. L-a cuprins în palmă, iar cu degetul mare a început să-mi mângâie sfârcul, până când acesta s-a strâns şi s-a colorat într-un roşu aprins. S-a aplecat şi l-a atins cu limba, iar eu m-am ridicat spre el, suspinând, când am simţit că-mi cuprinde sfârcul între buze şi strânge, apoi trage ritmic, trimiţându-mi valuri de plăcere prin tot corpul, l-am apucat capul cu palmele şi mi-au dat lacrimile de plăcere.

El s-a ridicat şi m-a sărutat din nou, ameţindu-mă ca

după un drog.

— Lasă-mă în patul tău, a spus. Facem dragoste cum vrei tu. Mult, încet, cu forţă, tandru… încerc s-o fac şi ca un adevărat domn, dacă vrei şi asta-ţi place. Crezi că te vreau fiindcă eşti cine eşti? Aş vrea să fii oricine, numai cineva din familia Travis nu. Cei ca tine m-au privit întotdeauna de sus.

— Eu n-am făcut asta niciodată, m-am răstit, tremurând de frustrare şi dorinţă. Dacă ai fi ştiut ceva despre mine, n-ai fi gândit aşa.

— Atunci care e problema? a întrebat guturai. Fostul tău soţ? încă mai tii la el?

— Nu.

L-am apucat de marginile sacoului, strângând între degete materialul fin.

— Spune-mi că nu mă vrei. Spune-mi, şi te las naibii în pace.

— Nu mă pricep la asta, am izbucnit. Doamne, nu-i evident? Singurul cu care m-am culcat a fost Nick. Nu pot să mă port ca şi cum n-ar fi mare lucru.

Nu intenţionasem să recunosc asta, dar eram lipsită de apărare, cu garda jos, şi mă temeam că n-aş fi putut să rezist dacă Hardy avea să mă rănească. În mintea mea, sexul, durerea şi frica se amestecau.

Hardy a rămas nemişcat câteva clipe, apoi, deodată, totul s-a schimbat. Mi-a ridicat bărbia şi mi-a sprijinit capul în palma lui. Albastrul ochilor lui se distingea chiar şi prin întuneric. Încet, atingerea sa a devenit mai blândă, protectoare, şi cu mâna liberă a început să îmi mângâie pielea înfiorată de pe braţ. Mi-am dat seama că era şocat. Nu-i trecuse prin cap că se putea să fiu atât de

lipsită de experienţă încât să nu ştiu ce trebuie să fac.

— Haven…

Blândeţea din glasul lui m-a făcut să tremur şi mai tare.

— N-am ştiut. Credeam că…

— Că sunt o răsfăţată din River Oaks? O snoabă…

— Ssst.

— Dar eu…

— Taci.

Am tăcut şi l-am lăsat să mă ţină în braţe. Eram ascunsă cu totul, lipită de pieptul lui puternic. O parte din mine voia să scape, dar cealaltă parte îşi dorea asta, să fie îmbrăţişată, atinsă. Mi-a mângâiat părul, cu vârfurile degetelor atingându-mi uşor creştetul. Am simţit că se topeşte ceva în mine, un fel de tensiune pe care-o purtasem până atunci.

Ne-am legănat puţin, de parcă senzaţiile ar fi fost un curent oceanic care ne împingea. Hardy m-a sărutat pe gât, iar eu m-am răsucit şi i-am găsit buzele, iar el mi-a dat ce-mi doream, m-a sărutat cu o sete stăpânită până când genunchii mi s-au înmuiat şi am simţit că ameţesc. Avea un braţ puternic în jurul meu, mă susţinea, mă apăra. Cu mâna liberă mi-a apucat marginea rochiei, ridicând încet materialul.

Am tresărit când mâna lui mi-a cuprins şoldul gol. M-a sărutat pe gât şi mi-a şoptit lucruri abia auzite, vorbe de alint, asigurări menite să mă liniştească în timp ce el îmi desfăcea coapsele. M-a atins cu tandreţe, apoi a început să mă mângâie cu un deget, în cercuri din ce în ce mai mici, până când a ajuns la centru. M-am mişcat puţin, fără scăpare, în timp ce el a continuat să

mă mângâie în locul acela care pulsa, iar şi iar, şi de fiecare dată când degetul lui bătătorit mă atingea, dintre buzele mele se auzeau suspine de plăcere.

M-am topit la pieptul lui, gemând, copleşită de dorinţă. Am răsucit gura spre gura lui şi l-am lăsat să mă sărute cât voia de adânc, bucurându-mă de mişcările agresive ale limbii lui. Hardy a luat mâna de pe mine şi a început să-şi desfacă pantalonii, iar în acel moment a început dezastrul.,

L-am simţit, puternic şi tare, şi toată plăcerea a dispărut. Ca prin farmec. Deodată nu mai puteam să văd, aud şi simt decât acea ultimă dată cu Nick, durerea ascuţită, mişcările lui brutale, uşurate numai de umezeala sângelui meu. Am simţit un val de greaţă, iar trupul masculin de lângă mine mi s-a părut revoltător, greutatea lui, de nesuportat, şi am început să mă zbat, fără să mai pot să mă gândesc la nimic.

— Nu, am rostit întretăiat, zbătându-mă să scap, împingându-l cu toată forţa. Nu! Nu vreau. Nu vreau. Eu…

M-am oprit şi mi-am muşcat buza, dându-mi seama că vocea mea avea un ecou puternic.

— Ce s-a întâmplat?’ l-am auzit pe Hardy întrebând printre răsuflări întretăiate.

Tremuram, ostilă, cu fiecare celulă din corp pregătită să se apere.

— Lasă-mă în pace, m-am răstit, la mâinile de pe mine.

M-am chinuit să-mi trag rochia la loc, cu degetele tremurând violent.

— Haven, a rostit el pe un ton gutural. Te-am rănit?

Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi place să fac sex în locuri publice, am spus cu răceală, îndreptându-mă spre uşă.

Dacă m-ar fi atins din nou, m-aş fi dezintegrat, aş fi înnebunit.

— Şi nu-mi place să fiu forţată.

— Nu te-am forţat deloc. Ai vrut.

— Nu te flata singur, Hardy.

Era îmbujorat, periculos de aprins şi foarte furios, încet, a început să se îmbrace la loc. Când a vorbit din nou, vocea îi era scăzută şi controlată.

— Există un cuvânt, Haven, pentru femeile care fac ce faci tu.

— Sunt convinsă că ştii o mulţime de cuvinte interesante, i-am spus. Poate că ar trebui să te duci să i le spui altcuiva.

Înainte să apuce să-mi răspundă, am fugit de pe scara de serviciu ca un deţinut evadat din închisoare. Am reuşit, cumva, să ajung înapoi la sala de teatru de la parter, unde m-au înconjurat muzica şi râsetele invitaţilor, îmi dădusem seama cât de tulburată eram de ceea ce mi se întâmplase şi asta mă speria. Nu puteam să suport sexul cu un bărbat de care mă simţeam atrasă. Mă simţeam umilită de felul în care tocmai mă purtasem. Hardy nu avea de ales, îl forţasem să creadă că sunt o nemernică, o femeie care nu voia decât să-l provoace. N-avea să mai vrea să mă vadă vreodată. Gândul acesta ma făcut să mă simt oarecum uşurată, dar în acelaşi timp m-a făcut să-mi vină să plâng.

Todd m-a găsit imediat. Vorbea cu un bărbat la bar şi se uita în jur când m-a văzut intrând. S-a apropiat de

mine, atent la paloarea mea şi la buzele puţin umflate de săruturi.

— Arăţi de parcă tocmai ţi-ai fi petrecut noaptea cu echipa Dallas Cowboys, mi-a spus. Şi cu echipa, şi cu rezervele.

— Te rog, îmi chemi un taxi? am şoptit.

În ochii lui verzi-albăstrui a apărut o urmă de îngrijorare.

— Te duc eu acasă, scumpo. Hai, sprijină-te de mine.

Am tresărit când a încercat să mă cuprindă pe după umeri.

— Bine, a continuat pe un ton plăcut, de parcă n-ar fi observat reacţia mea bizară, atunci ce-ar fi să mă iei de braţ şi să ieşim pe uşa din spate?

M-a condus la 1800 Main cu BMW-ul lui Coupe, fără să mă întrebe nimic şi păstrând tăcerea confortabilă până când am ajuns la apartamentul meu de la etajul şapte. Îl decorase cu un amestec de mobilă antică şi câteva dintre piesele construite chiar de el. Culorile deschise, alb şi bej, erau scoase în evidenţă de lemnul învechit, închis la culoare. Todd adăugase şi câteva note discrete de neobişnuit. Acoperise, de pildă, partea din interior a uşii de la intrare cu un panou din bambus.

Prietenul meu m-a privit, aşa nefericită cum trebuie că păream, şi a luat pătura verde de pe canapea, apoi ma înfăşurat în ea. M-am ghemuit într-un colţ al canapelei şi mi-am strâns picioarele sub mine, ca să-i fac şi lui loc.

— Cred că a fost un dans pe cinste, a spus Todd în timp ce-şi desfăcea papionul, pe care l-a lăsat să atârne la gât

S-a aşezat lângă mine cu graţia unei feline.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu am dansat, am spus amorţită.

— Nu?

— M-a dus într-un colţ întunecat. O scară de serviciu.

— Doar ca să mă bucur şi eu, spune-mi, se pricepe?

Am simţit cum roşesc.

— Atât de bun? a întrebat Todd.

Am râs tremurat. Nu eram sigură că pot să vorbesc despre asta.

— Ştii cum, când cineva te sărută, îţi dai seama dacă e doar un pas spre altceva? De parcă abia aşteaptă să se termine? Ei bine, Hardy sărută de parcă e singurul lucru pe care vrea să-l facă. Fiecare sărut e ca o partidă întreagă de sex.

Am închis o clipă ochii, amintindu-mi.

— Şi e genul care îţi cuprinde obrajii în palme.

— Mmm, îmi place. Şi ce s-a întâmplat? V-a găsit vreunul din fraţii tăi?

— Nu. Eu am fost. Am stricat totul. Am cedat nervos în mijlocul acţiunii.

A urmat o tăcere prelungă.

— Cum adică ai cedat nervos? Ce ai… Haven, lasă mâinile jos şi uită-te la mine. Sunt eu, Todd. Spune-o şi gata.

— M-am speriat. Mai mult decât atât. L-am împins la o parte şi am fugit cât am putut de repede.,

— Te-ai speriat? De ce?

— L-am simţit, ştii…

Todd mi-a aruncat o privire sardonică, văzând că ezit.

— Erecţia? mi-a sugerat. Bijuteriile? Acadeaua?

Momeala? Hai, Haven, să nu vorbim despre asta ca doi pudibonzi.

Am făcut o grimasă nemulţumită.

— Conversaţiile mele nu includ, de obicei, subiectul erecţiilor.

— Foarte rău, a răspuns el. Toate conversaţiile bune sunt despre asta. Continuă, scumpo.

Am respirat adânc.

— În timp ce ne sărutam, i-am simţit erecţia, şi toată dorinţa a dispărut. Poc! După ce-am suferit cu Nick, mi-a amintit de tot felul de lucruri rele.

— Ce ai suferit cu el? a întrebat Todd încet. Nu mi-ai spus niciodată, deşi eu am bănuit câte ceva.

— În noaptea în care l-am părăsit pe Nick…

Mi-am întors privirea de la prietenul meu şi m-am forţat să continui:

— Am făcut sex mai dur.

— Sex mai dur? a întrebat el. Sau a fost viol?

— Nu ştiu.

Simţeam că mă înec în ruşine.

— Eram căsătoriţi, dar n-am vrut să mă culc cu el şi m-a obligat, aşa că…

— A fost viol, a rostit Todd pe un ton sec. Nu contează dacă eraţi sau nu căsătoriţi. Dacă tu nu vrei şi cineva te forţează, e viol. Sfinte Sisoe, ce mi-ar plăcea să-l omor pe nemernic!

Chipul lui Todd se întunecase de furie. Nu-l mai văzusem niciodată aşa. S-a uitat la mine şi expresia i sa schimbat.

— Haven, scumpa mea, ştii că, dacă o femeie e foarte, foarte aprinsă, nu doare. Mai ales dacă bărbatul ştie ce

face. Şi nu mă îndoiesc că Hardy ştie.

— Da, mintea mea înţelege asta, dar corpul nu. Imediat cum am simţit chestia aia imensă lipită de mine, n-am reuşit să mă opresc şi am intrat într-o panică oarbă. Mi s-a făcut rău. Doamne.

M-am ghemuit mai bine în pătura verde, ca într-un cocon.

— Nu ai vorbit cu terapeutul despre lucrurile astea?

Am clătinat din cap.

— Încă lucrăm la problema limitelor, şi în următoarele două săptămâni ea e în concediu, aşa că trebuie să aştept să se întoarcă şi să mă ajute să înţeleg ce-i cu mine.

— Sexul nu e o chestie care ţine de limite?

M-am încruntat la el.

— Am avut lucruri mai importante de discutat decât sexul.

Todd a deschis gura ca să-mi răspundă, apoi a părut că se gândeşte mai bine şi a închis-o la loc. După un moment a spus:

— Deci când lucrurile se aprinseseră bine, i-ai spus lui Hardy să se oprească.

— Da.

Mi-am sprijinit bărbia pe genunchi.

— Şi nici n-am fost prea delicată.

— El ce-a zis? Ce reacţie a avut?

— N-a spus mare lucru, dar era evident că s-a înfuriat.

— Da, bărbaţii se simt destul de frustraţi când sunt lăsaţi cu ochii în soare, sexual vorbind. Dar ideea e că Hardy nu ţi-a făcut rău, nu? N-a încercat să te forţeze să

faci ceva ce nu voiai.

— Nu.

— Aş zice că eşti în siguranţă cu el.

— Nu m-am simţit în siguranţă.

— Cred că, în momentul ăsta, siguranţa nu mai e doar o emoţie pentru tine, ci trebuie să devină un proces care să înceapă cu încrederea. Ce-ar fi să-i spui lui Hardy câteva dintre lucrurile pe care mi le-ai spus mie?

— N-o să ştie ce să facă. Sunt sigură. O să fugă înainte să termin de povestit despre cât sunt de nebună.

— Nu eşti deloc nebună, a spus Todd pe un ton calm, iar el nu e un papă-lapte, Haven. Cred că motivul pentru care te simţi atât de atrasă de el este că, pe undeva, ştii că poate să facă faţă, indiferent ce i-ai spune.

— Sau…

— Sau ce?

Mi-am umezit buzele, agitată.

— Aş putea să exersez pe tine.

Nu îl mai văzusem niciodată pe Todd neştiind ce să spună. A făcut ochii mari şi a deschis şi a închis gura, ca un peşte, cel puţin zece secunde.

— Îmi ceri să mă culc cu tine? a reuşit să întrebe până la urmă.

Am dat din cap.

— Dacă o să mă sperii şi o să vomit în timp ce fac sex, prefer să fiu cu tine. Şi dacă reuşesc cu tine, ştiu că o să pot şi cu Hardy.

— Rahat.

Todd a început să râdă neajutorat, m-a luat de mână şi m-a sărutat în palmă.

— Iubita mea. Haven. Nu.

A continuat să mă ţină de mână şi şi-a sprijinit obrazul cu blândeţe de palma mea.

— Mi-ar plăcea mult să te ajut să depăşeşti problema asta, prietena mea mică, şi mă simt foarte onorat că m-ai întrebat, dar în momentul ăsta ţie nu-ţi trebuie un partener de sex. Tu vrei mult mai mult decât atât, şi undeva, nu departe de aici, e un dur mare, cu ochi albaştri, care abia aşteaptă să te facă să te simţi bine.

Am simţit cum zâmbeşte în palma mea, apoi a adăugat:

— Dacă poţi să treci peste faptul că e atât de urât şi de murdar, bineînţeles.

Când mi-a dat drumul la mână, eu mi-am strâns degetele în palmă de parcă sărutul lui ar fi fost un bănuţ *norocos.*

— Todd, când ai dansat cu Liberty, ţi-a spus ceva despre Hardy?

Prietenul meu a dat din cap.

— Mi-a spus că, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat cu afacerea lui Gage, ea nu crede că există vreun pericol dacă tu şi Hardy vă plăceţi. Bazat pe ce ştie ea de când locuiau amândoi în orăşelul ăla murdar…

— Welcome.

— Da, cum i-o spune.

Todd nu era un fan al oraşelor mici.

— Bazat pe asta, Liberty nu crede că Hardy te-ar răni. A spus că, atunci când erau mici, el a încercat cu tot dinadinsul să nu-i dea speranţe false, şi că a ajutat-o cât a putut de mult. De fapt, ea spune că voi doi s-ar putea chiar să fiţi potriviţi unul pentru celălalt.

— Nu-mi imaginez cum s-ar putea, am spus pe un ton

dezolat, dacă eu nu pot nici să-i simt erecţia fără să fac o criză de nervi.

Todd a zâmbit.

— O relaţie înseamnă mai mult decât o erecţie, deşi, dacă mă întrebi pe mine, e o problemă incitantă să te întrebi ce-i de făcut dacă apare vreuna în peisaj.

După plecarea lui Todd, am făcut o baie lungă, mi-am pus o pijama din flanel şi mi-am turnat un pahar de vin. M-am întrebat unde era Hardy în acel moment, dacă mai rămăsese la teatru după ce plecasem eu.

Tentaţia să-l sun era aproape copleşitoare, dar nu ştiam sigur ce vreau să-i spun şi cât aş fi putut să-i explic.

M-am aşezat la loc, în colţul meu de canapea, şi m-am uitat la telefonul aşezat cuminte în furcă. Voiam să-i aud vocea lui Hardy. M-am gândit la cele câteva minute pe care le petrecusem cu el pe scara de serviciu, înainte să mă sperii, când mâinile şi gura lui mă atinseseră peste tot, atât de atente şi de tandre… Atât de potrivite, atât de incredibil de plăcute…

În acel moment a sunat telefonul. Speriată, am pus vinul deoparte, aproape vărsând paharul din cauza grabei. Am ridicat receptorul şi am răspuns cu răsuflarea tăiată de uşurare.

— Alo?

Dar vocea de la celălalt capăt nu era a lui Hardy.

— Bună seara, Marie.

Capitolul 11

— Nick.

Am simţit cum în vene mi se formează cristale de gheaţă.

— Cum ai făcut rost de numărul meu? Ce vrei?

— Să văd ce mai faci.

Vocea lui mi-era atât de cunoscută! Sunetul ei făcea să dispară ultimele luni, de parcă totul ar fi fost un vis. Dacă închideam ochii, aproape mi se părea că sunt în apartamentul din Dallas şi că el trebuia să se întoarcă de la serviciu curând.

Aşa că am rămas cu ochii larg deschişi, de parcă o singură clipire ar fi putut să mă omoare. M-am uitat fix la ţesătura crem a tapiţeriei de pe canapea, până când fiecare dintre fire a devenit foarte clar.

— Fac foarte bine, am spus. Tu?

— Nu prea bine.

A urmat o pauză lungă.

— Încă încerc să mă conving că s-a terminat. Mi-e doar de tine, Marie.

Avea un ton contemplativ. Ceva din vocea sa mi-a atins inima şi m-a făcut să mă simt vinovată.

— Spune-mi Haven, am spus. Nu mai răspund la Marie.

Am crezut că asta o să-l provoace, dar el m-a şocat, spunând:

— Bine, Haven.

— De ce ai sunat? am întrebat brusc. Ce vrei?

— Să vorbim câteva minute.

Nick părea resemnat şi puţin trist.,

— Se poate să vorbim?

— Cred că da.

— Am avut mult timp de gândire. Vreau să înţelegi ceva. N-am intenţionat niciodată să se ajungă unde s-a ajuns.

Am strâns receptorul atât de tare încât m-am mirat că plasticul nu s-a crăpat. Îl credeam. Nu mă gândisem niciodată că Nick a vrut sau a plănuit să fie aşa cum era. Lucruri din trecutul lui, din copilărie, îl făcuseră să fie persoana tulburată care era. Fusese o victimă, la fel ca şi mine, dar asta nu însemna că nu trebuia tras la răspundere pentru ce-mi făcuse.

Îmi părea rău pentru ce pierduserăm şi pentru ceea ce nu avusesem niciodată. Mi-era rău şi eram tristă.

— Mă urăşti, Haven? a întrebat Nick încet.

— Nu, dar urăsc ce ai făcut.

— Şi eu urăsc ce am făcut, a oftat. Mă tot gândesc că, dacă am fi avut mai mult timp, dacă ni s-ar fi dat voie să ne rezolvăm problemele, dacă fratele tău n-ar fi intervenit şi n-ar fi insistat să divorţăm atât de al naibii de repede…

— M-ai rănit, Nick.

N-am putut să spun altceva.

— Şi tu m-ai rănit pe mine. M-ai minţit tot timpul, despre lucruri neînsemnate, despre lucruri importante… N-ai fost niciodată sinceră cu mine.

— N-am ştiut cum altfel să mă port cu tine. Adevărul te înfuria mereu.

— Ştiu. Dar e nevoie de doi oameni ca o căsnicie să meargă bine, şi aveam multe de dus. Familia ta mă respingea, trebuia să muncesc ca un câine ca să te întreţin, ca să nu mai spun că tu dădeai mereu vina pe mine fiindcă nu reuşeam să-ţi rezolv toate problemele.

— Nu, am protestat. Poate că tu dădeai vina pe tine însuţi, dar eu n-am gândit niciodată aşa.

— Nu erai niciodată cu adevărat alături de mine. Nici măcar atunci când făceam dragoste. Nu mi-ai răspuns niciodată la fel ca altei femei. Eu am tot sperat că o să înveţi.

Fir-ar să fie. Nick ştia cum să mă facă să mă simt prost, cum să trezească senzaţia de inadecvare pe care mă străduisem atât s-o depăşesc. Ştia despre mine lucruri pe care nimeni altcineva nu le ştia, aşa că aveam să fim mereu legaţi de eşecul nostru comun, care acum făcea parte din identitatea fiecăruia dintre noi şi nu putea fi şters.

— Te vezi cu cineva acum? l-am auzit întrebând.

— Nu simt că e cazul să vorbesc cu tine despre asta.

— Deci da. Cine este?

— Nu mă văd cu nimeni, am spus. Nu m-am culcat cu nimeni. Nu trebuie să crezi, dar e adevărat.

M-am urât pentru că spusesem asta şi pentru că simţeam că încă trebuia să-i dau lui socoteală.

— Te cred, a spus Nick. Nu mă întrebi şi tu pe mine?

— Nu. Nu mă interesează dacă ieşi cu altcineva. Nu e treaba mea.

A tăcut o clipă.

— Mă bucur că te simţi bine, Haven. Încă te mai

iubesc.

Mi-au dat lacrimile şi m-am bucurat nespus că el nu poate să le vadă.

— Aş prefera să nu mă mai suni, Nick.

— Încă te mai iubesc, a repetat, apoi a închis telefonul, încet, am pus receptorul în furcă, apoi mi-am oprit lacrimile ascunzându-mi faţa în spătarul canapelei. Am rămas aşa până când am început să mă sufoc, după care am ridicat capul şi am tras aer adânc în piept.

— Eu am crezut că te iubesc, am rostit cu voce tare, deşi Nick n-avea cum să mă audă.

Dar nu ştiusem ce e dragostea, şi mă întrebam cum ai putea să fii vreodată sigur, când ţi se pare că iubeşti pe cineva, dacă e într-adevăr iubire.

A doua zi a plouat. În timpul ocazionalelor secete, în Houston aerul era atât de uscat încât se glumea cu „Pomii au început să dea mită la câini." Dar şi când ploua, atunci chiar că ploua. Houston era un oraş aproape plat, construit pe teren mlăştinos, aşa că avea mari probleme de canalizare. În timpul ploilor, apa se aduna pe străzi şi curgea în scurgerile de furtună, apoi în mlaştini, de unde ajungea în Golful Mexic. În trecut, nenumăraţi oameni muriseră înecaţi în inundaţii, cu maşinile răsturnate de ape sau luaţi pe sus în timp ce încercau să traverseze apele. Uneori, inundaţiile distrugeau conductele de combustibil şi canalele, dărâmau poduri şi făceau inaccesibile drumuri importante.

După prânz în acea zi fusese anunţat cod galben de inundaţii, iar mai târziu devenise cod roşu. Nimeni n-a

dat prea mare importanţă avertismentului, fiindcă locuitorii din Houston erau obişnuiţi cu aşa ceva şi ştiau bine ce străzi trebuiau să evite în drumul lor spre casă.

Spre finalul zilei de muncă am mers la o şedinţă în turnul Buffalo, unde se discuta un nou sistem online de procesare a cererilor de mentenanţă. Vanessa intenţionase iniţial să meargă la şedinţă, dar se răzgândise în ultima clipă şi mă trimisese pe mine în locul ei. Mi-a spus că era o întâlnire de informare şi că ea avea lucruri mai importante de făcut decât să discute despre programe de calculator.

— Află totul despre sistem, mi-a spus, şi o să-ţi pun eu câteva întrebări dimineaţă.

Eram destul de sigură că ar fi fost grav dacă Vanessa m-ar fi întrebat ceva la care să nu ştiu să răspund, aşa că am decis să aflu toate, detaliile despre programul acela şi să nu las decât, poate, partea de cod informatic din spatele lui să-mi scape.

Deşi turnul Buffalo era la doar câteva străzi distanţă de 1800 Main, am luat maşina, fiindcă ploua cu găleata. Clădirea era unul dintre zgârie-norii mai vechi din oraş, o structură din granit roşu-murdar, care-mi amintea de construcţiile din anii ’20.

Am oprit maşina la unul dintre nivelele inferioare ale parcării subterane şi mi-am verificat mesajele. Mă sunase Hardy, şi mi s-a strâns stomacul când am văzut apelul. Am apăsat pe un buton ca să ascult mesajul.

— Salut.

Vorbea pe un ton sec.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară. Sună-mă când pleci de la serviciu.

Atât şi nimic altceva. Am ascultat din nou mesajul şi mi-am dorit să pot să anulez şedinţa şi să mă duc la el chiar în acel moment. Oricum n-avea să dureze prea mult. Aveam de gând să termin cât de repede posibil şi să-l sun după aceea.

Până când consultantul pe probleme informatice, Kelly Reinhart, şi cu mine am terminat, trecuse de ora şase. Ar fi durat şi mai mult, doar că ne-au sunat cel de la securitate ca să ne anunţe că nivelul cel mai de jos al parcării subterane se inundase. Nu rămăseseră multe maşini acolo, fiindcă majoritatea angajaţilor plecaseră deja, dar mai erau câteva şi trebuiau scoase.

— Fir-ar să fie, i-am spus lui Kelly. Una dintre maşini e a mea.

Am închis laptopul şi l-am băgat în servietă.

— Ar fi bine să mă duc să mă ocup de maşină. Te deranjează dacă te sun mâine, să discutăm ultimele puncte de pe listă?

— Nu, deloc, mi-a răspuns Kelly.

— Tu ce faci? Cobori în garaj?

— N-am venit cu maşina, fiindcă e la reparat. Mă ia soţul meu la şase jumate, dar cobor cu tine, dacă vrei companie.

— Nu, nu…

Am zâmbit şi mi-am luat servieta.

— Mă descurc.

— Bine. Sună aici sau la securitate, la parter, dacă ai probleme, a spus Kelly strâmbându-se. La cum sunt scurgerile în clădirea asta veche, s-ar putea ca maşina ta să fie deja scufundată.

Am râs.

— Ce noroc am! E nouă.

Pentru că majoritatea angajaţilor plecaseră, clădirea era tăcută şi mi se părea puţin ciudată, cu uşile încuiate şi fără lumini la ferestre. Afară tuna, şi sunetul puternic mă făcea să tremur în costumul meu de afaceri. Mă bucuram că plec în sfârşit acasă. Unul dintre pantofi începuse să mă strângă, fermoarul pantalonilor, care se încheiau într-o parte, îşi săpa şanţ în carnea mea, şi mi-era foame. Şi mai ales, abia aşteptam să ajung la Hardy şi să-i spun cât de rău îmi părea pentru cum mă comportasem în noaptea dinainte. Aveam de gând să-i explic… ceva.

Am intrat în lift şi am apăsat pe butonul pentru nivelul cel mai de jos al parcării. Uşile s-au închis, iar cabina a început să coboare lin. Când am ajuns jos, însă, podeaua de sub picioarele mele s-a poticnit ciudat şi de dedesubt s-au auzit pocnituri şi clipocit, apoi nimic. Lumina, mişcarea, totul s-a întrerupt. Am ţipat speriată când am rămas în întuneric. Şi mai rău, auzeam apa care curgea încontinuu, de parcă s-ar fi deschis un robinet în interiorul cabinei.

Îngrijorată, dar încă nu panicată, am pipăit peretele liftului, în căutarea panoului de lângă uşă. Am apăsat pe câteva butoane, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Telefonul, am spus cu voce tare, încercând să *mă* liniştesc cu sunetul propriului glas. Întotdeauna există un telefon în lifturile astea.

Am găsit, pipăind cu degetele, un interfon cu buton, încastrat în peretele cabinei. Am apăsat pe buton şi l-am ţinut aşa, dar nu mi-a răspuns nimeni.

M-am bucurat că nu fac parte dintre aceia care au

fobie de lift şi că reuşeam să rămân calmă. Metodic, am căutat în servietă după telefonul mobil. Ceva rece mi s-a urcat pe picior. La început am crezut că e doar un curent de aer, dar o secundă mai târziu am simţit răceala în interiorul pantofului şi mi-am dat seama că în cabină erau câţiva centimetri buni de apă.

Am scos cu grijă telefonul din servietă şi am deschis clapeta. Am folosit ecranul mic şi strălucitor ca pe o lanternă improvizată, îndreptându-l spre pereţii liftului, ca să încerc să-mi dau seama pe unde intra apa.

Apă cu un aspect uleios ţâşnea prin partea de jos a uşilor închise ale liftului, şi asta era destul de rău, dar când am ridicat ecranul spre tavan, am văzut că şi pe sus curgea apă. De parcă întreg liftul ar fi fost scufundat. Nu se putea să fie aşa. Nu se putea ca întreg puţul să fie plin cu doi, trei metri de apă. N-ar fi însemnat ca aproape toată parcarea să fie inundată? Nu se putea strânge atâta apă de când ajunsesem eu şi până în acel moment. Dar, fir-ar să fie, un puţ inundat ar fi explicat de ce sistemele electrice păreau a fi scurtcircuitate.

— E o nebunie, am spus încet, cu inima bătându-mi mai repede în timp ce formam numărul centralei clădirii.

A sunat de două ori, apoi un mesaj înregistrat a început să recite interioare la care puteai să suni. Cum am auzit cele trei cifre care făceau legătura la departamentul securitate, le-am format. A mai sunat de două ori, apoi a intrat tonul de ocupat.

Am blestemat şi am format din nou acelaşi număr, urmat de interiorul biroului lui Kelly. A răspuns robotul:

„Bună. Sunt Kelly Reinhart. Nu sunt la birou, dar, dacă-mi lăsaţi un mesaj, revin cu un apel cât pot de repede.”

Am lăsat un mesaj, încercând să par profesionistă, dar să dau de înţeles că e urgent.

— Kelly, sunt Haven. Am rămas blocată într-unul dintre lifturile din parcare, şi intră apă în cabină. Fă-mi o favoare şi anunţă la securitate că sunt aici.

Apa continua să curgă şi să mi se adune în jurul picioarelor. Am închis telefonul şi am văzut că telefonul meu rămânea fără baterie. N-aveam de gând să risc. Am sunat la urgenţe, uitându-mă la degetul care forma de parcă ar fi aparţinut altcuiva. Am ascultat, nevenindu-mi să cred, cum a răspuns robotul:

— Pentru moment, avem un număr mare de solicitări. Toate liniile sunt ocupate. Vă rugăm să aşteptaţi până când putem prelua apelul dumneavoastră.

Am aşteptat un minut ce a părut că durează o viaţă, apoi am închis telefonul când a devenit clar că n-avea să-mi răspundă nimeni. Am format din nou numărul de la urgenţe, cu o grijă exagerată, şi de această dată n-am auzit decât tonul de ocupat.

Telefonul a scos un sunet scurt, care mă avertiza că se termină bateria. Apa îmi ajungea acum la jumătatea gambelor şi continua să curgă înăuntru, aşa că am renunţat să mă mai prefac că sunt calmă. Am reuşit cumva să găsesc în telefon lista ultimelor apeluri şi am apăsat pe apelare când am văzut numele lui Hardy.

A sunat o dată, de două ori. Am tresărit uşurată când i-am auzit glasul.

— Cates.

— Hardy, m-am înecat, incapabilă să vorbesc pe cât de repede voiam. Eu sunt. Am nevoie de tine. Am nevoie de ajutor.

N-a părut absolut deloc încurcat, ba chiar a continuat pe un ton calm:

— Unde eşti?

— În turnul Buffalo. În lift. Sunt într-un lift blocat în parcare, şi intră apă, multă apă.

Telefonul a scos din nou sunetul acela scurt.

— Hardy, mă auzi?

— Mai spune o dată.

— Un lift din turnul Buffalo. Sunt blocată în parcare, într-un lift care se inundă, şi am nevoie de…

Telefonul a mai scos un sunet, apoi s-a închis. Am rămas din nou în întuneric.

— Nu! aproape că am ţipat de frustrare. Fir-ar să fie! Hardy? Hardy?

Nimic. Doar tăcere. Şi sunetul apei care continua să curgă. Am simţit cum mă cuprinde isteria şi m-am gândit dacă n-ar fi cazul să-i dau frâu liber. Fiindcă nu aveam ce să câştig, şi eram destul de sigură că n-o să mă facă să mă simt mai bine, m-am controlat şi am respirat adânc de câteva ori.

— Oamenii nu mor înecaţi în lift, am spus cu voce tare.

Apa mi-a ajuns la genunchi, rece ca gheaţa. Mirosea urât, a petrol, a chimicale şi a canal. Mi-am scos laptopul din servietă şi l-am deschis, încercând în zadar să prind semnal pentru internet. Măcar, cu ecranul aprins, nu era complet întuneric în lift. M-am uitat spre tavan, care era

acoperit cu un panou de lemn sub care ar fi trebuit să strălucească mici becuri acum stinse. Oare n-ar fi trebuit să existe o trapă de urgenţă? Poate era ascunsă de tavanul fals. Nu-mi puteam imagina cum să ajung sus şi s-o caut.

M-am apropiat din lateral de una dintre uşile liftului şi am încercat din nou interfonul, am apăsat iar pe toate butoanele, dar nu s-a întâmplat nimic. Mi-am scos unul dintre pantofi şi am lovit peretele liftului cu tocul, strigând după ajutor câteva minute.

Când m-am săturat să strig, apa îmi ajunsese până la şolduri. Mi-era atât de frig încât îmi clănţăneau dinţii şi mă dureau oasele picioarelor. În afară de apa care continua să curgă înăuntru, nu se auzea nimic. Era linişte peste tot, numai în capul meu nu. Mi-am dat seama că eram într-un sicriu. Aveam să mor în cutia aceea de metal.

Auzisem că nu era prea rău să mori înecat, că existau căi mai nefericite de-a te duce. Era nedrept, fiindcă nu făcusem nimic în viaţa mea ce să merite trecut într-un necrolog. Nu atinsesem niciunul dintre obiectivele pe care mi le alesesem în facultate. Nu mă împăcasem cu tata, nu în adevăratul sens al cuvântului. Nu ajutasem niciodată pe cineva mai puţin norocos decât mine. Nici măcar nu făcusem dragoste aşa cum trebuia.

Eram sigură că oamenii aflaţi în faţa morţii ar fi trebuit să aibă gânduri nobile, dar în loc de asta eu mi-am amintit de clipele pe care le petrecusem cu Hardy pe scara de serviciu. Dacă aş fi avut curaj să merg până la capăt, măcar aş fi făcut sex cum trebuia o dată în viaţă. Îl dorisem atât de mult! Nimic nu era complet în

viaţa mea. Am rămas pe loc, aşteptând să mă înec, dar nu resemnată, ci furioasă.

Când apa mi-a ajuns la marginea de jos a sutienului am obosit să mai ţin laptopul deasupra capului şi l-am lăsat să se scufunde. A plutit puţin spre uşile liftului, într-o apă atât de poluată încât abia dacă am zărit ecranul în cele câteva clipe de dinainte să se stingă. Mă dezorienta răceala întunecată din jur. M-am lipit de unul dintre colţurile liftului, am pus capul pe perete şi am respirat, aşteptând. Mă întrebam cum o să fie când o să se termine aerul şi o să fiu nevoită să trag apă în plămâni.

Sunetul unei lovituri puternice m-a făcut să tresar, de parcă m-ar fi străbătut un glonţ. Am întors capul într-o parte şi-n alta, speriată şi oarbă. *Bang.* Lovituri, târşâituri, unelte pe metal. Tavanul a scos un vaiet, şi întreg liftul sa legănat ca o barcă.

— E cineva acolo? am strigat, cu inima bătând nebuneşte.

Am auzit sunetul distant al vocii cuiva. Deodată agitată, am lovit în perete cu pumnul.

— Ajutor! Sunt închisă aici!

Cineva a răspuns, dar eu n-am înţeles ce spunea. Oricine ar fi fost deasupra, a continuat să lovească partea de sus a liftului, trăgând şi împingând până când un scrâşnet metalic, ascuţit, a umplut aerul. O bucată din tavanul de lemn a fost ruptă şi dată la o parte. M-am lipit de perete când am auzit lemnul crăpându-se şi apoi aşchii căzând. După aceea, raza unei lanterne a intrat în cabină şi s-a reflectat pe suprafaţa apei.

— Sunt aici, am spus suspinând şi repezindu-mă

înainte. Sunt aici, jos. Ai cum să mă scoţi?

Un bărbat s-a aplecat spre mine până când am reuşit să-i disting chipul şi umerii în lumina reflectată a lanternei.

— Cred că trebuie să-ţi spun de la început, a rostit Hardy în timp ce lărgea deschizătura din lemn cu un geamăt de efort, că cer mulţi bani pentru salvările din lifturi.

Capitolul 12

— Hardy! Hardy!

Venise să mă salveze. Aproape că m-am pierdut cu firea în acel moment. Eram copleşită de recunoştinţă şi aş fi vrut să-i spun cel puţin o duzină de lucruri în acelaşi timp, dar primul lucru care mi-a ieşit de pe buze a fost:

— Îmi pare rău că nu m-am culcat cu tine.

L-am auzit râzând încet.

— Şi mie-mi pare rău. Dar, scumpo, să ştii că sunt aici câţiva tipi de la depanări care aud tot ce spunem.

— Nu-mi pasă, am rostit pe un ton disperat. Scoate-mă de aici şi jur că mă culc cu tine.

L-am auzit pe unul dintre cei din jurul lui oferindu-se, cu un pronunţat accent spaniol:

— O scot eu de-acolo.

— Domnişoara e a mea, amigo, a spus Hardy pe un ton amabil, apoi s-a aplecat mai mult în cabina liftului, cu un braţ întins spre mine.

— Poţi să mă iei de mână, Haven?

M-am ridicat pe vârfuri şi m-am străduit să ajung la el. Palmele ni s-au atins, iar degetele lui au coborât, încercând să-mi prindă încheietura, însă eu eram acoperită cu o substanţă uleioasă, şi mâna mi-a alunecat din mâna lui Hardy, iar eu am căzut la loc, lângă perete.

— Nu pot.

Am încercat să par calmă, dar vocea mi-era stinsă.

— Nu-i nimic. Nu plânge, scumpa mea, cobor eu acolo. Rămâi într-o parte şi ţine-te de balustradă.

— Aşteaptă, o să rămâi şi tu aici…

— Dar Hardy îşi cobora deja picioarele prin deschizătura din tavan. S-a prins cu mâinile de marginile ei, s-a legănat puţin, apoi a sărit controlat. Podeaua s-a mişcat şi nivelul apei a crescut. M-am repezit spre el prin apă, am sărit şi m-am căţărat pe trupul lui solid înainte să poată să facă vreo mişcare.

Hardy m-a strâns aproape, cu un braţ sub posteriorul meu şi cu celălalt pe spate.

— Te ţin, a spus. Curajoasa mea mică.

— Nu sunt curajoasă deloc.

Îl strângeam în braţe cu toată puterea. Mi-am ascuns capul în umărul lui şi am încercat să înţeleg că era cu adevărat acolo, lângă mine.

— Ba eşti. Majoritatea femeilor ar fi isterice în locul tău.

— Ajungeam acolo imediat, am spus, cu nasul ascuns în gulerul lui. M-ai găsit tu chiar înainte.

M-a strâns mai aproape.

— Eşti în siguranţă, scumpo. Totul e bine.

Am încercat să strâng din dinţi, ca să nu mai clănţăne.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici.

— Sigur că sunt. O să vin oricând ai nevoie de mine.

S-a uitat în sus, spre deschizătura din tavan, acolo unde aştepta unul dintre oamenii de la depanare, cu o lanternă îndreptată spre noi, ca să ne ajute să vedem ce făceam.

— Manuel, a spus, aveţi cumva o pompă la fundul puţului?

— Nu, s-a auzit răspunsul plin de regret. E o clădire veche. Numai cele noi au pompe.

Hardy mă mângâia încet pe spate.

— Probabil să oricum n-ar conta. Poate cineva să închidă curentul de la panoul principal? Nu vreau să înceapă să se mişte liftul cât timp o scoatem de aici.

— Nu e nevoie, e întrerupt deja.

— De unde ştii?

— Are siguranţă automată.

Hardy a clătinat din cap.

— Vreau să se ducă unul dintre voi în casa liftului şi să se asigure.

— Sigur, şefule!

Manuel a cerut prin staţie să i se facă legătura cu supervizorul de la securitate. Omul i-a spus că o să trimită pe singurul angajat disponibil în camera de control, ca să întrerupă curentul la toate lifturile, şi că o să sune după aceea.

— Spune că nu prinde la poliţie, ne-a anunţat Manuel. Centrala e blocată la urgenţe fiindcă sună prea multă lume, dar compania de lifturi trimite pe cineva.

— Apa se ridică mai mult, i-am spus lui Hardy, încă ţinându-l pe după gât cu mâinile şi cu picioarele în jurul

taliei sale. Hai să ieşim de-aici acum.

Hardy a zâmbit şi mi-a dat la o parte părul de pe faţă.

— Durează numai un minut să deconecteze lifturile de la curent. Imaginează-ţi că suntem într-un jacuzzi.

— N-am imaginaţia atât de bună, i-am spus.

— E clar că n-ai trăit în viaţa ta pe o platformă petrolieră.

Mi-a masat umerii.

— Te-ai lovit pe undeva? Ai vânătăi sau zgârieturi?

— Nu. Doar să m-am speriat puţin.

A scos un sunet înţelegător, trăgându-mă mai aproape.

— Acum nu ţi-e frică, nu?

— Nu.

Era adevărat. Mi se părea imposibil să păţesc ceva rău atâta timp cât mă sprijineam de umerii lui puternici.

— Mi-e doar frig. Nu înţeleg de unde vine toată apa asta.

— Manuel spune că s-a rupt un canal din parcare, şi se revarsă în ea apa care vine din zone foarte inundate.

— Cum m-ai găsit atât de repede?

— Tocmai plecam spre casă când ai sunat. Am călcat acceleraţia până aici şi i-am sunat pe Manuel şi pe amicul lui. Am venit cu liftul de serviciu până la nivelul de deasupra ăstuia, apoi am deschis uşile cu o şurubelniţă.

Mă mângâia pe păr în timp ce vorbea.

— Trapa de urgenţă de deasupra liftului a fost mai greu de deschis şi a fost nevoie să scot câteva nituri.

Am auzit ceva zgomot slab, apoi o voce greoaie venind din staţia de deasupra. Manuel ne-a strigat.

— Bine, şefule, e închis curentul.

— Foarte bine.

Hardy s-a uitat printre pleoapele îngustate spre cel de deasupra.

— O să o ridic ca s-o ajuţi. Să n-o laşi să cadă, alunecă.

M-a tras spre el, ca să-l privesc în ochi.

— Haven, o să te împing în sus, şi tu să te urci pe umerii mei şi să-i laşi să te tragă afară. Ai înţeles?

Am dat din cap cam fără voie, fiindcă nu-mi plăcea să-l las acolo.

— Când ajungi deasupra liftului, a continuat Hardy, să nu atingi niciun cablu şi niciun şanţ. E o scară lipită de peretele puţului. Ai grijă când urci, fiindcă eşti alunecoasă ca peştele.

— Şi tu?

— N-o să păţesc nimic. Pune-ţi talpa în palma mea.

— Dar cum o să…

— Haven, taci şi dă-mi piciorul.

M-a mirat uşurinţa cu care m-a ridicat, apucându-mă cu o mână de fund ca să mă împingă spre cei doi oameni de la depanări. Ei m-au prins de sub braţe şi m-au tras deasupra cabinei liftului, ţinându-mă de parcă se temeau că aş fi putut să alunec într-o parte. Probabil aşa ar fi fost, fiindcă eram acoperită de unsoare.

În mod normal aş fi putut să urc fără probleme pe scara de serviciu, însă mâinile şi picioarele îmi tot alunecau pe metal. A fost nevoie de concentrare şi de efort ca să ajung în partea de sus a puţului, acolo unde Hardy forţase uşile să se deschidă. Acolo aşteptau mai mulţi oameni care m-au ajutat, erau şi câţiva dintre angajaţii de la birouri, supervizorul de la securitate şi

un paznic, nou-sositul tehnician şi chiar şi Kelly Reinhart, care nu se putea opri din exclamat, oripilată. Spunea încontinuu:

— Am văzut-o acum jumătate de oră. Nu-mi vine să cred! Am văzut-o…

I-am ignorat pe toţi, nu din nepoliteţe, ci din cauză că eram foarte speriată. Am aşteptat lângă uşile deschise şi am refuzat să mă mişc, ba chiar l-am strigat speriată pe Hardy. Am auzit sunete de apă împroşcată şi câteva icnituri, apoi câteva dintre cele mai urâte obscenităţi pe care le-am auzit vreodată.

Manuel a apărut primul, apoi colegul lui. Până la urmă Hardy a ieşit din puţ, ud leoarcă şi acoperit cu acelaşi fel de unsoare ca şi mine, cu hainele elegante lipite de corp. Eram sigură că nici el nu mirosea mai bine decât mine.Avea părul ridicat din loc în loc. Cu toate astea, mi s-a părut cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem în viaţa mea.

M-am repezit spre el şi i-am cuprins talia cu braţele, apoi mi-am ascuns chipul la pieptul lui. Inima îi bătea tare sub urechea mea.

— Cum ai ieşit? l-am întrebat.

— Am pus piciorul pe balustrada din lift, m-am ridicat pe marginea deschizăturii din tavan şi am pus piciorul sus. Era să alunec la loc, dar m-au prins Manuel şi Juan.

— El mono, a spus Manuel ca explicaţie, şi am auzit un râset înfundat dinspre Hardy.

— Ce înseamnă? am întrebat.

— M-a făcut maimuţă.

Hardy a căutat în buzunarul de la spate, de unde a

scos un portofel, iar din el, nişte bani foarte uzi. Şi-a cerut scuze pentru asta, iar cei care-l ajutaseră l-au asigurat că banii sunt buni, apoi şi-au strâns mâinile.

Eu am rămas cu braţele în jurul trunchiului său cât timp Hardy a vorbit câteva minute cu tehnicianul de la compania de întreţinere a lifturilor şi cu supervizorul de la securitate. Deşi eram în siguranţă, nu reuşeam să-i dau drumul, iar el nu părea deranjat că mă lipisem aşa de el, ci doar mă mângâia pe spate din când în când. În faţa clădirii a oprit o maşină de pompieri, cu girofarul aprins.

— Ascultă, i-a spus Hardy supervizorului, întinzându-i o carte de vizită udă leoarcă, ar fi bine să ne oprim pentru moment, fiindcă domnişoara a trecut prin destule. Dacă vrea cineva să afle ceva, poate să mă caute mâine.

— Da, *a* răspuns omul. Înţeleg. Anunţaţi-mă dacă pot să vă ajut în vreun fel.

— S-a purtat foarte frumos, i-am spus lui Hardy, în timp ce el mă conducea afară din clădire, pe lângă maşina de pompieri şi pe lângă dubiţa unei televiziuni, din care tocmai cobora un echipaj de filmare.

— Speră să nu-i dai în judecată, a răspuns Hardy, îndrumându-mă spre maşina lui, parcată în paralel cu drumul, în spatele altor maşini parcate.

Era un Mercedes sedan argintiu strălucitor, iar tapiţeria crem din interior avea culoare untului şi arăta perfect.

— Nu, am spus neajutorată. Nu pot să mă urc în maşină aşa, dezgustătoare şi murdară.

Hardy a deschis uşa şi m-a forţat să intru.

— Treci înăuntru, dragă. N-o să mergem acasă pe jos.

Am stat crispată tot drumul cel scurt până la 1800 Main, ştiind că distrugeam amândoi interiorul maşinii sale. Şi asta nu era tot. După ce a parcat maşina în garajul de la subsolul clădirii în care locuiam, ne-am apropiat de liftul care urca la parter, la recepţie. M-am oprit de parcă ar fi tras cineva în mine şi m-am uitat dinspre lift înspre scări. Hardy s-a oprit şi el odată cu mine.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să mă urc în alt lift. Mi se părea prea mult. Fiecare fibră a fiinţei mele s-a opus.

Hardy n-a spus nimic, ci doar m-a lăsat să încerc să cad la pace cu ideea.

— Rahat, am reuşit să rostesc gâtuit. Nu pot să evit lifturile tot restul vieţii, nu?

— Nu în Houston.

Expresia de pe chipul lui era blândă. Curând, mi-am spus, o să se transforme în milă. Asta a fost suficient ca să mă facă să mă mişc de pe loc.

— Haven, fii bărbată, mi-am spus, apoi am apăsat pe buton.

Îmi tremura mâna. În timp ce cabina a coborât în parcare, eu am aşteptat de parcă am fi fost la porţile iadului.

— Nu cred că ţi-am mulţumit pentru ce ai făcut, am spus pe un ton scăzut. Aşa că mulţumesc. Vreau să ştii că nu sunt mereu atât de dificilă. Nu sunt una dintre acele femei care are nevoie să fie salvată tot timpul.

— Poţi să mă salvezi tu pe mine data viitoare.

Replica lui m-a făcut să zâmbesc, în ciuda neliniştii.

Folosise cuvintele potrivite. Uşile s-au deschis, şi eu am intrat pur şi simplu, apoi m-am lipit de perete, într-un colţ, în timp ce, Hardy m-a urmat înăuntru. Înainte să se închidă uşile, el m-a tras la piept, m-a lipit de trupul lui, gurile ni s-au întâlnit, şi tot ce trăisem în acea zi, angoasa, furia, disperarea, uşurarea, toate s-au contopit într-o străfulgerare fierbinte.

I-am răspuns cu sărutări frenetice, însetate. Voiam să-l simt peste tot, să-l gust. Hardy a scos un sunet scurt, de parcă ar fi fost luat prin surprindere de răspunsul meu, apoi mi-a apucat capul în palme şi m-a sărutat cu foc şi cu dulceaţă.

În câteva secunde am ajuns la parter, uşile liftului sau deschis cu un sunet ascuţit, deranjant, iar Hardy m-a eliberat din strânsoare şi m-a tras în foaierul luminos şi pavat cu marmură. Eram sigură că arătam ca două creaturi din mlaştină când am trecut pe lângă recepţioner, spre liftul principal.

David a tresărit când ne-a văzut.

— Domnişoară Travis? Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Am avut un mic… Un fel de accident, la turnul Buffalo, am spus stânjenită. Domnul Cates m-a ajutat.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

— Nu. N-am păţit niciunul nimic.

I-am aruncat lui David o privire plină de înţeles.

— Şi chiar nu e nevoie să afle nimeni din familia mea despre întâmplarea asta.

— Bineînţeles, domnişoară Travis, a spus el puţin cam repede.

În timp ce ne îndreptam spre lift l-am văzut ridicând

receptorul telefonului de pe birou şi începând să formeze un număr.

— O să-l sune pe fratele meu, pe Jack, am spus în timp ce intram în lift. N-am chef să vorbesc cu nimeni, şi mai ales nu cu fratele meu cel curios şi…

Hardy m-a sărutat din nou, de această dată sprijinindu-şi palmele de perete, de-o parte şi de alta a capului meu, de parcă aş fi fost prea periculoasă ca să mă atingă. Sărutul fierbinte parcă nu se mai termina, iar eu eram copleşită de plăcere. Am ridicat palmele şi i-am mângâiat umerii puternici şi încordaţi.

Eram puţin uimită de efectul pe care l-a avut gestul meu, de felul în care gura lui s-a lipit de a mea, de parcă s-ar fi înfruptat cu disperare din ceva ce s-ar fi putut să piardă. Era aprins, iar eu mi-am dat seama că voiam să-l ating, să pun palma peste locul acela bombat de sub cureaua lui. Cu degetele tremurând i-am mângâiat abdomenul, apoi metalul cald al cataramei, dar liftul s-a oprit, iar Hardy m-a apucat de încheietură şi mi-a tras mâna înapoi.

Avea o privire fierbinte, de un albastru deschis, şi era îmbujorat de parcă ar fi avut febră. Şi-a scuturat capul şi m-a tras afară din lift. Eram la etajul al optsprezecelea, acolo unde era apartamentul lui. L-am urmat din proprie iniţiativă şi am aşteptat la uşă până când a format codul de securitate. A apăsat greşit, iar panoul a scos un ţiuit. Mi-am ascuns zâmbetul, iar el a blestemat cu voce tare, apoi m-a privit iritat şi a încercat din nou. Uşa s-a deschis de data asta.

M-a luat de mână ca pe un copil mic şi m-a condus la duş.

— Nu te grăbi, mi-a spus. Eu o să folosesc baia cealaltă. Ai un halat în cuierul de pe uşă. Îţi aduc după aceea nişte haine de la tine.

Niciun alt duş nu mi se păruse la fel de plăcut ca acela şi m-am îndoit că vreunul avea să mi se mai pară la fel altă dată. Am folosit apă foarte fierbinte şi am gemut de plăcere când am simţit-o atingându-mi membrele reci şi îndurerate. M-am spălat şi m-am clătit, pe corp şi pe cap, de câte trei ori.

Halatul lui Hardy era prea mare pentru mine, aşa că vreo douăzeci de centimetri din el atârnau pe podea, în urma mea. M-am înfăşurat în el, în parfumul care-mi devenea de-acum familiar. Am legat strâns cordonul şi mi-am suflecat mânecile de câteva ori, apoi m-am privit în oglinda aburită. Părul începuse să mi se onduleze şi, fiindcă n-am găsit altceva decât o perie şi un pieptăn, n-am avut cum să-l îmblânzesc.

Mă aşteptam să fiu epuizată după experienţa de dinainte, însă în loc de asta eu mă simţeam vie, suprastimulată, şi mi se părea că halatul din prosop moale era aproape aspru pe pielea mea.

Am intrat în sufragerie şi am dat cu ochii de Hardy, îmbrăcat în blugi şi un tricou alb, cu părul încă ud după duş. Stătea la masă şi scotea sendvişuri şi casolete cu supă din nişte pungi de hârtie.

M-a privit din cap până-n picioare.

— Am comandat nişte mâncare de la restaurant, mi-a spus.

— Mulţumesc. Sunt hămesită. Nu cred că mi-a mai fost vreodată atât de foame.

— Se întâmplă uneori, după o traumă. Când aveam

vreo problemă pe platforma petrolieră, dacă era vreun accident sau izbucnea vreun incendiu, mâncam ca lupii după aceea.

— Cred că un incendiu pe o platformă e ceva de speriat, am spus. Cum se întâmplă?

— Explodează câte ceva, se scurge petrol…

A zâmbit larg, apoi a adăugat:

— Câte un sudor neîndemânatic…

A terminat de scos mâncarea din pungi.

— Tu poţi să începi. Mă duc să-ţi aduc nişte haine, dacă-mi spui care e codul,

— Te rog, rămâi. Pot să mai aştept. Halatul e comod.

— Bine.

Hardy mi-a ţinut scaunul, iar eu am aruncat o privire spre televizor în timp ce mă aşezam. Era să cad când am auzit-o pe prezentatoarea de ştiri spunând:

— Şi acum, alte detalii despre inundaţii. Tocmai am aflat că mai devreme în această seară, o femeie neidentificată a fost scoasă dintr-un lift din turnul Buffalo. Conform personalului de securitate de la faţa locului, nivelul crescut al apei din garajul subteran a dus la defectarea liftului. Angajaţii clădirii spun că femeia părea în stare bună după ce a fost salvată şi că nu a avut nevoie de îngrijiri medicale. Revenim cu amănunte despre această poveste.

A sunat telefonul, iar Hardy s-a uitat la ecranul pe care apărea afişat numele apelantului.

— E Jack. Am vorbit deja cu el şi i-am spus că n-ai păţit nimic, dar vrea să te audă şi pe tine.

La naiba, m-am gândit. Probabil că Jack era nemaipomenit de bucuros că eram acasă la Hardy. Am

luat receptorul şi am răspuns.

— Bună, Jack, am rostit pe un ton vesel.

— Nu vrei niciodată ca sora ta, m-a informat el, să fie o femeie neidentificată de la televizor. Femeilor neidentificate li se întâmplă lucruri rele.

— N-am păţit nimic, i-am spus zâmbind. Eram doar udă şi murdară, atâta tot.

— Poate că tu crezi că n-ai păţit nimic, dar probabil că eşti încă în şoc. S-ar putea să ai răni de care să nu ştii. De ce naiba nu te-a dus Cates la medic?

Zâmbetul mi-a dispărut.

— Pentru că n-am păţit nimic şi nici nu sunt în şoc.

— Vin să te iau. În seara asta dormi la mine.

— În niciun caz. Ţi-am văzut apartamentul, Jack. E o hazna. E atât de rău încât sistemul meu imunitar se întăreşte după fiecare vizită pe care ţi-o fac.

Jack n-a râs.

— Doar n-o să rămâi la Cates după ce ai trecut prin ceva atât de traumatizant…

— Îţi aminteşti discuţia noastră despre limite, Jack?

— La naiba cu limitele De ce l-ai sunat pe el, când ai doi fraţi care lucrează la numai câteva străzi distanţă de Buffalo? Eu sau Gage am fi venit să te scoatem de acolo.

— Nu ştiu de ce l-am sunat pe el, eu…

I-am aruncat o privire stânjenită lui Hardy, iar el s-a uitat la mine cu o expresie neclintită, apoi s-a îndepărtat, plecând spre bucătărie.

— Jack, ne vedem mâine. Să nu vii încoace.

— I-am spus lui Cates că, dacă pune mâna pe tine, e mort.

— Jack, am spus încet, să ştii că închid.

— Aşteaptă.

A făcut o pauză, apoi a spus pe un ton blând şi rugător:

— Dă-mi voie să vin să te iau, Haven. Eşti sora mea mai mică şi…

— Nu. Noapte bună.

Am închis, în timp ce din receptor se auzeau blesteme aprinse. Hardy s-a întors la masă, aducându-mi un pahar plin cu un lichid acidulat şi gheaţă.

— Mulţumesc. Dr Pepper?

— Da. Cu nişte suc de lămâie şi cu puţin Jack Daniel's. M-am gândit că te-ar ajuta să te linişteşti.

L-am privit nedumerită.

— Dar sunt calmă.

— Poate, dar tot pari puţin tulburată.

Băutura era delicioasă. Am luat câteva înghiţituri dulci, seci, până când Hardy m-a atins pe braţ.

— Uşurel. Bea încet, dulceaţă.

Cât timp am mâncat supa şi sandvişurile n-am vorbit prea mult. Mi-am terminat băutura încet, simţindu-mă deja mai bine.

— Îmi mai pui, te rog? am întrebat, împingând paharul spre el.

— Peste câteva minute. Jack Daniel's-ul te ameţeşte când nu te aştepţi.

M-am întors într-o parte pe scaun, ca să fiu cu faţa la el, şi mi-am pus cotul pe spătarul scaunului.

— Nu ai de ce să te porţi cu mine ca şi cum aş fi o adolescentă. Sunt om în toată firea, Hardy.

El a clătinat încet din cap, privindu-mă în ochi.

— Ştiu, dar în unele feluri eşti încă… inocentă.

— De ce crezi asta?

Mi-a răspuns pe un ton blând:

— După felul în care te porţi în unele situaţii.

Am simţit cum roşesc şi m-am întrebat dacă se referea la episodul de pe scara de serviciu.

— Hardy…

Am înghiţit în sec.

— Ştii, seara trecută…

— Aşteaptă, mi-a spus, atingându-mi braţul aşezat pe masă şi desenând cu grijă venele de pe interiorul încheieturii.

— Înainte să trecem la asta, spune-mi ceva. De ce mai sunat pe mine şi nu pe unul dintre fraţii tăi? Nu mă înţelege greşit, mă bucur al naibii că m-ai sunat, dar aş vrea să ştiu de ce.

În acel moment, căldura m-a cuprins din cap până-n picioare, pe toată pielea goală de sub halat. Eram copleşită de agitaţie, de entuziasm, şi mă întrebam cât de departe aveam să îndrăznesc să merg cu el şi ce reacţie ar fi avut dacă i-aş fi spus adevărul.

— Nu m-am gândit prea mult. Pur şi simplu voiam să vii tu.

Degetele lui au început să-mi mângâie interiorul braţului, de la palmă la încheietura cotului.

— Aseară, l-am auzit murmurând, ai avut dreptate să mă respingi. Prima dată n-ar trebui să fie într-un astfel de loc. Ai avut dreptate să te opreşti, dar felul în care ai făcut-o…

— Îmi pare rău, am spus sincer. Îmi pare foarte…

— Nu, să nu-ţi pară.

M-a luat de mână şi a început să se joace cu degetele

mele.

— M-am gândit mai târziu, după ce m-am liniştit puţin. Poate că n-ai fi reacţionat aşa dacă n-ai fi avut ceva probleme în dormitor… cu soţul tău.

M-a privit cu ochii lui albaştri, urmărindu-mi fiecare expresie.

„Probleme în dormitor" era puţin spus. Am tăcut, chinuită, dorindu-mi mai mult decât orice altceva să-i povestesc tot.

— Chiar a fost primul tău iubit? m-a întrebat Hardy. E destul de neobişnuit pe vremea noastră.

Am dat din cap aprobator.

— Cred, am reuşit să spun, că, într-un fel ciudat, am încercat să-i fac mamei mele pe plac, chiar dacă murise. M-am gândit că ea ar fi vrut să aştept, mi-ar fi spus că fetele cuminţi nu se culcă aşa, cu oricine. Îi datoram atâtea… N-am fost niciodată fiica pe care şi-a dorit-o. Nici cea pe care ar fi dorit-o tata n-am fost, de altfel. Am simţit că-i datorez asta, să încerc să fiu cuminte.

Nu mai recunoscusem niciodată asta, în faţa nimănui.

— Mai târziu mi-am dat seama că, dacă voiam să mă culc cu cineva, era doar treaba mea.

— Aşa că l-ai ales pe Nick.

— Da, am răspuns cu o expresie dispreţuitoare. N-a fost cea mai bună idee, după cum s-a dovedit. Omul ăsta era imposibil de mulţumit.

— Pe mine poţi să mă mulţumeşti foarte uşor.

Încă mă mai ţinea de mână, jucându-se cu degetele mele.

— Foarte bine, am spus cu un ton tremurat, fiindcă sunt destul de sigură că nu ştiu cum se face.

Deodată, Hardy a rămas nemişcat, apoi m-a privit în ochi cu sete. Cu căldură.

— Nu mi-aş…

A trebuit să se oprească şi să respire adânc.

— Nu mi-aş face probleme la capitolul ăsta, dulceaţă.

Nu puteam să-mi iau privirea de la el. M-am gândit la cum ar fi să-l simt deasupra mea, în mine, şi inima a început să-mi bată mai repede. Era nevoie să mă temperez.

— Aş mai vrea un Jack Daniel's, te rog, am reuşit să spun. De data asta fără Dr Pepper.

Hardy mi-a dat drumul la mână, încă privindu-mă în ochi. Fără să spună nimic, s-a dus în bucătărie şi a venit cu două pahare mici şi cu sticla de băutură. A turnat în pahare cu gesturi eficiente, de parcă ne-am fi pregătit să jucăm pocher.

A dat peste cap băutura din paharul lui, în timp ce eu am gustat doar dintr-a mea, lăsând lichidul fin, puţin dulceag, să-mi încălzească buzele. Eram aşezaţi foarte aproape unul de celălalt. Halatul se desfăcuse şi-mi descoperise genunchii, şi l-am văzut pe Hardy aruncând o privire spre ei. A aplecat capul, iar lumina i s-a jucat în părul castaniu închis. *Nu mai suportam,* trebuia să-l ating. Mi-am trecut degetele printre şuviţele tunse scurt şi mătăsoase. Una dintre palmele lui mi-a cuprins genunchiul cu căldura ei.

Hardy a ridicat privirea, iar eu i-am atins barba care începea să crească, apoi buzele moi. Am explorat forma nasului său, cu vârful unuia dintre degete alunecând spre adâncitura de deasupra *punţii.*

— Ai spus că-mi zici, într-o zi, cum ţi l-ai spart.

Hardy nu voia să vorbească despre asta, mi-am dat seama din privirea lui. Doar că eu riscasem mult şi mă deschisesem în faţa lui, fusesem sinceră, şi nu putea să dea înapoi, aşa că a înclinat scurt din cap, şi-a mai turnat un pahar de băutură şi, spre dezamăgirea mea, a luat mâna de pe genunchiul meu.

După o pauză lungă, a spus sec:

— Tata mi l-a spart. Era alcoolic şi, beat sau treaz, cred că se simţea bine numai dacă rănea pe cineva. Ne-a părăsit când eram eu mic şi mi-aş dori din tot sufletul să fi rămas pe unde s-a dus, dar el se tot întorcea din când în când, dacă nu era închis. O bătea măr pe mama, o lăsa gravidă, apoi dispărea din nou, luând până şi ultimul bănuţ pe care-l găsea în casă.

A clătinat din cap, uitându-se în gol.

— Mama e o femeie înaltă, dar foarte subţire. Şi un vânt mai puternic ar putea s-o dărâme. Eram sigur că o s-o omoare până la urmă. Într-una dintre vizitele lui, aveam eu vreo unsprezece ani, i-am spus să nici nu mai încerce să se apropie de ea. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea, ci doar că m-am trezit pe jos, de parcă aş fi fost lovit de un taur, la rodeo. Şi aveam nasul spart. Mama era la fel de bătută ca şi mine, şi mi-a spus să nu-l mai înfrunt niciodată. Mi-a spus că asta îl înfuria şi mai tare şi că era mai uşor dacă-l lăsa să facă aşa cum voia şi să plece după aceea

— De ce nu l-a oprit nimeni? De ce n-a divorţat mama ta, de ce n-a cerut un ordin de restricţie, ceva?

— Un ordin judecătoresc are efect numai dacă te legi cu cătuşe de vreun poliţist. Plus că mamei i s-a părut mai indicat să discute la biserică despre problemele ei,

iar cei de acolo au convins-o să nu divorţeze, i-au spus că e misiunea ei specială să-i salveze sufletul soţului ei. Preotul era de părere că trebuia ca noi toţi să ne rugăm pentru tata, să-şi revină, să nimerească pe calea cea bună şi să se salveze.

Hardy a zâmbit trist.

— Dacă am avut vreodată vreo înclinaţie spre religie, acela e momentul în care ea a dispărut.

Eram şocată să aflu că şi Hardy fusese o victimă a violenţei domestice, dar mai rău decât mine, fiindcă el era numai un copil. Mi-am controlat vocea şi am rostit cu grijă, pe un ton egal:

— Şi ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— S-a întors la câţiva ani după aceea. Crescusem mult. M-am oprit în uşa rulotei şi nu l-am lăsat să intre. Mama a tot încercat să mă dea la o parte, dar eu am rămas pe loc. El… Hardy s-a oprit şi şi-a frecat obrazul cu mâna, încet, fără să mă privească. Aveam impresia că era pe cale să-mi spună ceva ce nu mai spusese nimănui înainte.

— Continuă, am şoptit.

— M-a atacat cu un cuţit şi m-a lovit în lateral, i-am răsucit braţul şi l-am făcut să scape cuţitul, apoi l-am bătut până când am reuşit să-l fac să promită că n-o să mai calce niciodată pe acolo. Nu s-a mai întors, şi acum e la închisoare.

Avea trăsăturile încordate, fixe.

— Cel mai rău e că mama n-a vrut să-mi vorbească zile întregi după aceea.

— De ce? S-a supărat pe tine?

— La început aşa am crezut, dar după aceea mi-am

dat seama că îi era frică de mine. Nu credea că există nicio diferenţă între mine şi tata, dacă m-a văzut că-l bat aşa de rău.

Atunci m-a privit şi a spus încet:

— Mă trag dintr-un neam de oameni răi, Haven.

Mi-am dat seama că încerca să mă prevină, că folosise mereu ideea asta ca să nu se apropie prea mult de nimeni. Dacă s-ar fi apropiat, ar fi însemnat să devină vulnerabil, uşor de rănit. Ştiam ce înseamnă să te temi aşa, fiindcă şi eu trăiam cu frica asta.

— Unde te-a tăiat? am întrebat răguşit. Arată-mi.

Hardy m-a privit cu atenţia concentrată a unui om băut, dar eu ştiam că asta n-avea nimic de-a face cu Jack Daniel's-ul. Obrajii şi nasul i s-au înroşit, şi-a ridicat tricoul şi mi-a arătat pielea întinsă de sub coaste. O cicatrice subţire în locul în care fusese lovit era mai deschisă la culoare decât pielea din jur. M-a privit, fascinat, cum am alunecat de la locul meu şi am îngenuncheat în faţa lui, cum m-am aplecat şi i-am sărutat cicatricea. Nici n-a mai respirat. Avea pielea caldă sub buzele mele, iar pulpele îi erau atât de încordate încât păreau ca de fier.

Am auzit un icnet deasupra capului meu, apoi am fost ridicată din genunchi, de parcă aş fi fost o păpuşă de cârpe. Hardy m-a dus în braţe până la canapea, m-a întins pe tapiţeria de catifea şi a îngenuncheat lângă mine, trăgând în acelaşi timp de cordonul halatului cu care eram îmbrăcată. Gura lui a acoperit-o pe a mea, arzând, dulce, cu gust de whisky, în timp ce-mi desfăcea halatul. Mi-a atins sânul cu palma lui caldă, cuprinzând curbura moale şi ridicând-o spre gură.

A acoperit cu buzele pielea delicată şi a atins-o tandru cu limba. M-am arcuit sub el, fiindcă nu mai puteam să rămân nemişcată. Sfârcul mi s-a strâns aproape dureros, trimiţându-mi senzaţii în tot trupul, la fiecare atingere. Am gemut şi i-am cuprins capul cu palmele, simţind cum mă topesc de plăcere când el şi-a mutat gura la celălalt sîn. Degetele mi s-au încurcat în părul lui mătăsos, mângâindu-l. Cu ochii închişi l-am îndemnat pe Hardy să ridice gura şi să mă sărute, iar el m-a sărutat apăsat, de parcă n-ar fi ştiut cum să facă să ajungă cât mai adânc.

Mi-a pus o mână pe abdomen, mângâind tot mai jos. I-am simţit vârful degetului mic oprindu-se chiar la marginea triunghiului întunecat şi, suspinând, mi-am ridicat şoldurile, iar el şi-a lăsat mâna să alunece încet, degetele i s-au jucat deasupra părului cârlionţat, şi eu am simţit cum interiorul mi se strânge. Până în acel moment nu crezusem niciodată că poţi să te simţi de parcă eşti gata să mori de dorinţă. Am gemut şi l-am tras de tricou. Hardy m-a sărutat din nou, de parcă ar fi putut să guste sunetele pe care le scoteam.

— Atinge-mă, am spus întretăiat, crispată. Hardy, te rog…

— Unde? a şoptit diavoleşte, în timp ce continua să-mi mângâie cârlionţii umezi dintre coapse..

Am deschis genunchii, tremurând.

— Acolo, acolo.

El a scos un oftat care semăna cu torsul unei pisici, m-a desfăcut, m-a găsit caldă, udă, şi a început să mă mângâie în locul acela care mă făcea să simt că-mi pierd minţile de plăcere. Şi-a trecut buzele înainte şi-napoi pe

deasupra buzelor mele, cu o mişcare blândă. Mâna i-a alunecat dintre coapsele mele, apoi m-a îmbrăţişat, de parcă s-ar fi pregătit să mă ridice, dar m-a ţinut aşa, un ghem de moliciune tremurată, răsuflând întretăiat. A aplecat capul şi mi-a sărutat un genunchi, un sîn moale, gâtul încordat.

— Du-mă în dormitor, am spus gutural.

I-am prins lobul uneia dintre urechi între dinţi şi mi-am trecut limba pe deasupra lui.

— Ia-mă…

Hardy s-a cutremurat, mi-a dat drumul şi s-a întors cu spatele, aşezându-se pe podea. Şi-a sprijinit braţele pe genunchii îndoiţi şi a aplecat capul, răsuflând din greu.

— Nu pot, l-am auzit spunând înfundat. Nu în seara asta, Haven.

Am înţeles cu greu ce spusese. Ca să gândesc raţional am avut nevoie să trec de ceea ce părea a fi o perdea groasă de ceaţă.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit. De ce nu?

Hardy a tăcut multă vreme înainte să răspundă. A venit în faţa mea şi s-a aşezat în genunchi, cu picioarele desfăcute. M-a acoperit cu marginile halatului, cu un gest atât de grijuliu încât mi s-a părut mult mai intim decât orice făcusem până atunci.

— Nu e corect, mi-a spus. Nu după ce ai trecut prin ce-ai trecut. Ar însemna să profit de tine.

Nu-mi venea să cred. Totul mergea atât de bine, teama îmi dispăruse parcă de tot… Nu se putea, tocmai atunci, când îl doream cu atâta disperare.

— Ba nu-i aşa, am protestat. Mă simt bine. Vreau să

mă culc cu tine.

— Nu ai cum să iei acum decizia asta.

— Dar…

M-am ridicat şi m-am frecat la ochi.

— Hardy, nu crezi că îţi asumi prea mult din decizia asta? După ce m-ai făcut să mă aprind aşa…

M-am oprit, fiindcă-mi venise o idee îngrozitoare.

— E răzbunare, nu-i aşa? Pentru aseară?

— Nu, a spus el enervat. N-aş face aşa ceva. Nu e vorba despre asta şi, dacă încă nu ţi-ai dat seama, să ştii că şi eu sunt la fel de aprins ca şi tine.

— Deci eu nu pot să iau parte la decizia asta? Nu pot să votez?

— Nu în seara asta.

— Fir-ar să fie, Hardy…

Îl doream din tot corpul.

— Ai de gând să mă laşi să sufăr doar ca să dovedeşti tu ceva ce oricum nu trebuie dovedit?

Mâna lui mi-a alunecat peste abdomen.

— Dă-mi voie să mă ocup de tine.

Era ca şi cum mi-ar fi oferit o porţie dublă de desert, dar fără să mă scoată la cină.

— Nu, am spus, îmbujorată de frustrare. Nu vreau jumătate de măsură. Vreau un act sexual complet, cu început şi sfârşit. Vreau să fiu privită ca o femeie matură, care are dreptul să decidă cum să procedeze cu corpul ei.

— Dulceaţă, cred că tocmai am dovedit fără urmă de îndoială că te consider o femeie matură, dar n-am de gând să iau pe cineva care a fost aproape să moară la mine în apartament, să-i dau alcool şi să profit de ea

când se simte recunoscătoare. N-ai să vezi!

Am făcut ochii mari.

— Crezi că vreau să mă culc cu tine pentru că-ţi sunt recunoscătoare?

— Nu ştiu, dar vreau să aşteptăm o zi sau două, ca să dispară efectul.

— A dispărut deja, nătărău gigantic ce eşti!

Ştiam că nu sunt cinstită cu el, dar n-am reuşit să mă abţin. Mă lăsase cu ochii în soare, exact în momentul în care corpul meu era gata să explodeze de plăcere.

— Încerc să fiu un domn, fir-ar să fie.

— Ei bine, nu ăsta e momentul să începi.

Nu puteam să mai rămân în apartamentul lui nicio clipă, fiindcă mă temeam ca să nu fac ceva ce să ne facă pe amândoi să ne simţim prost, ca de exemplu să mă arunc în braţele lui şi să cerşesc. M-am ridicat cu greu de pe canapea, am legat cordonul halatului şi m-am îndreptat spre uşă.

Hardy a venit imediat în urma mea.

— Unde te duci?

— La mine acasă.

— Dă-mi voie să-ţi aduc haine înainte.

— Nu te deranja. Oamenii sunt mereu îmbrăcaţi în halat când vin de la piscină.

— Dar nu sunt goi pe dedesubt.

— Şi ce dacă? Ţi-e teamă ca nu cumva vreun bărbat să fie copleşit de pasiune şi să sară pe mine în hol? N-am eu norocul ăsta.

M-am îndreptat cu toată viteza spre uşă şi am ieşit pe coridor. Mă bucuram că furia mă revigorase, fiindcă n-am avut timp să-mi fac griji că urcam din nou în lift.

Hardy m-a urmat şi a aşteptat alături de mine până când s-au deschis uşile. Am urcat împreună, amândoi în picioarele goale.

— Haven, ştii că am dreptate. Hai să vorbim despre asta.

— Dacă tu nu vrei să te culci cu mine, nici eu nu vreau să vorbim despre sentimente.

Şi-a trecut mâna prin păr, confuz.

— E prima dată când o femeie îmi spune aşa ceva.

— Nu-mi place să fiu respinsă, am spus ca pentru mine.

— Nu te resping, amân. Şi dacă Jack Daniel's te face să fii aşa de rea, atunci nu-ţi mai torn niciodată de băut.

— N-are legătură cu whisky-ul. Sunt aşa de rea şi fără el.

Părea că Hardy a înţeles în sfârşit că orice ar fi zis n-avea decât să mă supere mai tare, aşa că a tăcut strategic până când am ajuns în faţa uşii mele. Am tastat codul şi am păşit peste prag.

Hardy a rămas pe loc şi m-a privit de la înălţime. Avea părul răvăşit şi era foarte atrăgător, dar nu părea deloc că regretă ce făcuse.

— Te sun mâine, mi-a zis.

— N-o să-ţi răspund.

Hardy m-a privit lent, de jos în sus, aşa îmbrăcată cum eram în halatul lui şi cum stăteam crispată în prag. La colţul gurii i-a apărut un zâmbet discret.

— O să răspunzi, mi-a spus.

Am închis repede uşa. Nu era nevoie să-i văd chipul ca să ştiu că zâmbeşte larg, arogant.

Capitolul 13

Am doua zi dimineaţă am ajuns la muncă la ora opt şi jumătate, şi m-au înconjurat imediat Kimmie, Samantha, Phil şi Rob. Cu toţii şi-au exprimat uşurarea că nu păţisem nimic şi m-au întrebat despre inundaţie, despre cum mă simţisem aşa, blocată în lift şi despre cum reuşisem să scap.

— Mi-am sunat un prieten înainte să mi se consume bateria telefonului, le-am explicat. El a venit şi… ei bine, după aceea totul a fost în regulă.

— A fost domnul Cates, nu-i aşa? m-a întrebat Rob. Mi-a spus David.

— Vecinul nostru, Cates? a întrebat Kimmie, apoi a zâmbit larg când m-a văzut zâmbind stânjenită.

Vanessa a venit la biroul meu, părând îngrijorată.

— Haven te simţi bine? Kelly Reinhart m-a sunat şi mi-a spus ce s-a întâmplat aseară.

— Sunt bine, am răspuns, şi gata de lucru, ca de obicei.

Şefa mea a râs, şi poate numai eu am auzit nota de condescendentă.

— Eşti foarte puternică, Haven. Bravo ţie!

— Apropo, mi-a spus Kimmie, am primit vreo şase telefoane astăzi, de la oameni care întrebau dacă tu eşti cea care a rămas blocată în lift. Cred că media locală vrea să bată monedă pe faptul că faci parte din familia Travis, aşa că am făcut pe neştiutoarea şi am spus că, din câte ştiu eu, nu a fost vorba de tine.

— Mulţumesc, am răspuns, văzând cum Vanessa îngustează puţin privirea.

Oricât mi-ar fi displăcut mie că fac parte din familia Travis, puteam să fiu sigură că ei îi displăcea şi mai mult.

— Bine, oameni buni, hai să ne întoarcem la muncă, a spus Vanessa.

A aşteptat până când ceilalţi au plecat şi mi s-a adresat pe un ton amabil:

— Haven, hai la mine în birou, să bem o cafea şi să vorbim despre şedinţa ta cu Kelly.

— Vanessa, îmi pare rău, dar nu-mi amintesc toate lucrurile despre care am discutat.

— Dar ai notat pe laptop, nu?

— Nu-l mai am, i-am răspuns pe un ton plin de regret. S-a înecat.

Vanessa a oftat.

— Vai, Haven. Aş vrea să fii mai atentă cu lucrurile companiei.

— Îmi pare rău, dar n-am putut să-l salvez. Apa urca şi…

— Atunci uită-te pe notiţele pe care le-ai luat. Ai luat notiţe, nu?

— Da, dar erau în servietă, şi tot ce aveam în ea a fost distrus. O s-o sun pe Kelly şi o să încerc să reconstitui şedinţa cât pot de bine, dar…

— Sincer, Haven, nu puteai să ţii servieta în mână?

M-a privit cu o dezamăgire blândă.

— Chiar trebuia să te panichezi şi să laşi totul jos?

— Vanessa, am spus cu grijă, inundaţia din lift a fost mai mult decât o băltoacă pe podea.

Era clar că nu înţelegea ce se întâmplase, dar ultimul lucru pe care puteam să i-l spun era că nu înţelegea. A dat ochii peste cap şi a zâmbit de parcă eu aş fi fost un copil care spunea poveşti.

— Cu apetenţa ta pentru dramatism, nici n-avem cum să ştim ce s-a întâmplat de fapt.

— Salut, ne-a întrerupt o voce adâncă.

Era Jack. A venit la biroul meu, iar Vanessa s-a întors spre el. Cu degetele ei subţiri şi-a dat după ureche o şuviţă de păr blond, perfect.

— Bună, Jack.

— Bună şi ţie.

Fratele meu s-a apropiat, m-a măsurat atent din privire, apoi m-a tras la piept şi m-a îmbrăţişat scurt. Eu m-am crispat puţin.

— Da, nu mă interesează că nu-ţi place să fii atinsă, a spus el, continuând să mă ţină în braţe. M-ai speriat foarte tare aseară. Am trecut pe la tine acum câteva minute şi n-a răspuns nimeni. Ce cauţi aici?

— Aici lucrez, am spus, zâmbind din colţul gurii.

— Nu şi astăzi. Azi îţi iei zi liberă.

— Nu e nevoie, am protestat, conştientă de privirea încremenită a Vanessei.

Jack mi-a dat în sfârşit drumul.

— Ba da. Relaxează-te, dormi puţin, şi nu uita să-i suni pe Gage, pe tata şi pe Todd. Toţi trei vor să te audă şi niciunul nu te-a sunat acasă, ca nu cumva să te trezească.

Am făcut o grimasă nemulţumită.

— Chiar trebuie să spun aceeaşi poveste de patru ori?

— Mă tem că da.

— Jack, a spus Vanessa pe un ton ca mierea, nu cred că e nevoie să-şi ia o zi liberă. O să avem noi grijă de ea, şi aşa s-ar putea să mai uite de trauma liftului blocat.

Jack i-a aruncat o privire ciudată.

— A fost mai mult decât un lift blocat. Sora mea a fost închisă ca un peşte mic într-o găleată cu momeală pentru răpitori. Am vorbit cu cel care a scos-o de acolo, şi el mi-a spus că apa umpluse cabina aproape până la tavan, că era complet întuneric şi că el nu cunoaşte nicio altă femeie care să se descurce mai bine decât Haven.

Hardy spusese aşa ceva despre mine? Eram bucuroasă şi mă simţeam flatată. Expresiile subtile, rapide, care i s-au putut citi Vanessei pe chip m-au fascinat.

— Ei, atunci sigur că trebuie să-ţi iei o zi liberă, a exclamat apucându-mă pe după umeri, lucru care m-a mirat din cale-afară. N-am ştiut că a fost atât de rău, Haven. Ar fi trebuit să-mi spui.

M-a strâns cu afecţiune de umeri. Mirosul uscat, scump, al parfumului ei şi senzaţia pe care mi-o dădea îmbrăţişarea m-au făcut să mă cutremur de repulsie.

— Sărăcuţa de tine. Mergi acasă şi odihneşte-te. Pot să fac ceva pentru tine?

— Mulţumesc, dar nu, am spus îndepărtându-mă de ea. Sincer, mă simt bine şi vreau să rămân la serviciu.

Jack m-a privit cu drag.

— Mergi acasă, draga mea. Îţi iei liber azi.

— Am o grămadă de lucruri de făcut, i-am spus.

— Nu mă interesează. O să fie aici şi mâine. Nu-i aşa, Vanessa?

— Aşa e, a răspuns şefa mea pe un ton vesel.

Crede-mă că nu e problemă să preia altcineva sarcinile ei, a mai spus, bătându-mă uşor pe spate. Ai grijă de tine, scumpa mea. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Tocurile ei înalte au lăsat urme adânci în carpetă.

— Ar trebui să rămân, i-am spus lui Jack.

El m-a privit cu o expresie indescifrabilă.

— Du-te în vizită pe la tata, mi-a spus. Vrea să te vadă, şi n-ar fi rău pentru niciunul dintre voi să vorbiţi ca nişte oameni civilizaţi, măcar o dată.

Am oftat şi mi-am ridicat geanta.

— Sigur. Nu m-am agitat destul în ultimele zile.

Jack şi-a băgat mâinile în buzunare şi m-a privit atent, apoi mi-a vorbit pe un ton scăzut:

— Ascultă. Ţi-a făcut cumva Hardy avansuri aseară?

— Mă întrebi ca frate sau ca prieten?

S-a gândit puţin, apoi a spus:

— Ca prieten, presupun.

— Bine.

Am continuat în şoaptă:

— Eu i-am făcut lui avansuri, şi el m-a refuzat. Mi-a spus că nu vrea să profite de mine.

Jack a clipit o dată.

— Ca să vezi.

— Şi a fost foarte autoritar în privinţa asta, am continuat supărată. Iar atitudinea asta de „sunt bărbat şi eu decid" nu-mi place deloc.

— Haven, e texan. În general nu suntem cunoscuţi pentru delicateţe şi tact. Dacă vrei aşa ceva, trebuie să-ţi găseşti un metrosexual. Am auzit că locuiesc mulţi în Austin.

Am zâmbit larg, deşi eram indignată.

— Nici nu sunt sigură că ştii ce e un metrosexual, Jack.

— Ştiu doar că eu nu sunt unul dintre ei.

A zâmbit şi s-a aşezat pe unul dintre colţurile biroului meu.

— Haven, toată lumea ştie că eu şi Hardy Cates nu ne iubim, dar trebuie să fiu de acord cu el în situaţia asta. A făcut ce era bine.

— Cum poţi să-i iei apărarea?

Ochii lui negri au strălucit o clipă.

— Femeile! Vă supăraţi când un bărbat vă face avansuri şi vă supăraţi şi mai tare când nu vă face avansuri. Jur că n-avem cum să câştigăm!

Unii bărbaţi sunt mai îngăduitori cu fiicele lor. Tatăl meu nu era unul dintre ei. Poate că, dacă am fi petrecut mai mult timp împreună, eu şi tata am fi putut să găsim un numitor comun, dar el fusese întotdeauna mult prea ocupat, mult prea ambiţios. Tata îi lăsase responsabilitatea creşterii fiicei lor exclusiv mamei mele, şi oricât s-a străduit ea să mă modeleze după ea însăşi, tot n-a reuşit.

Atitudinea mea se înrăutăţea pe măsura ce mama încerca să mă transforme într-o fiică aşa cum credea ea că trebuia. Lucrurile pe care le considera nefeminine – praştia, pistolul cu capse, jocul cu cowboy şi indieni, pălăria de poliţist texan pe care mi-o făcuse cadou Joe, toate dispăruseră sau fuseseră date altor copii.

— Nu-ţi trebuie ţie astea, mi-a spus când m-am plâns. Astea nu sunt lucruri potrivite pentru o fetiţă.

Cele două surori ale mamei aveau atitudini înţelegătoare, fiindcă era clar că nu se putea face nimic

cu mine, dar mie mi se părea că se bucură în secret de situaţia ei. Chiar dacă soţii lor nu-şi permiteau să le cumpere o vilă în River Oaks, măcar reuşiseră să le facă pe verişoarele mele, Karma, Jack şi Susan, toate trei nişte domnişoare perfecte. Mama, care avea tot ce-şi putea dori în rest, trebuia să sufere cu mine.

Ştiam că n-aş fi mers niciodată la Wellesley dacă mama ar fi trăit. Ea a fost o antifeministă convinsă, deşi nu eram sigură dacă ştia bine de ce. Poate fiindcă sistemul funcţionase atât de bine pentru ea, care era soţia unui bărbat bogat, sau poate pentru că era convinsă de ordinea imuabilă a lucrurilor, datorată firii bărbăteşti care este cum este, iar ea nu era genul care să bată la uşi închise. Multe dintre cele de-o vârstă cu ea găsiseră că e o virtute să tolerezi discriminarea.

Oricare ar fi fost motivele, era clar că eu şi mama eram diferite. Mă simţeam vinovată că moartea ei îmi permisese mie să merg la facultatea pe care o voiam. Tata nu se bucurase de alegerea mea, bineînţeles, dar era atât de îndurerat de pierderea Avei încât nu se opusese deloc. Probabil că se bucurase să mă ştie afară din Texas.

L-am sunat pe tata în drum spre River Oaks, ca să mă asigur că era acasă. Fiindcă maşina îmi fusese distrusă de inundaţie, a trebuit să închiriez o alta. La intrare m-a întâmpinat menajera, Cecily, care lucra pentru familia noastră dintotdeauna şi care mi se păruse bătrână şi când eram mică, fiindcă avea chipul brăzdat de riduri atât de adânci încât ai fi putut să împingi câte un bănuţ în ele.

Cecily s-a îndreptat spre bucătărie, iar eu m-am dus

la tata, care se relaxa în sufragerie. În fiecare parte a camerei spaţioase, în care ai fi putut să adăposteşti un tanc, era câte un şemineu. Tata stătea într-unul dintre capetele încăperii, pe o canapea, cu picioarele ridicate.

Noi doi nu petrecuserăm prea mult timp împreună după divorţul meu. Ne-am văzut în timpul câtorva vizite scurte, cu alţii de faţă. Probabil că amândurora ni se părea că o conversaţie privată ar fi fost prea mare bătaie de cap şi că n-ar fi meritat efortul.

M-am uitat la tatăl meu şi mi-am dat seama că îmbătrânea. Avea părul mai mult alb decât cenuşiu, iar bronzul începuse să i se atenueze, semn că nu mai petrecea atât de mult timp afară. În plus, avea un aer liniştit, ca un om care nu mai aleargă după următorul proiect.

— Bună, tata.

M-am aplecat să-l sărut pe obraz şi m-am aşezat alături de el. M-a privit atent cu ochii lui întunecaţi.

— Văd că n-ai păţit nimic rău.

— Nu, am spus zâmbind larg. Datorită lui Hardy Cates.

— L-ai sunat, aşa-i?

Ştiam unde vrea să ajungă.

— Da. Bine că aveam telefonul mobil la mine.

Înainte să apuce să mă întrebe mai departe, am încercat să-i distrag atenţia.

— O să am ce-i povesti terapeutei când se întoarce din concediu.

Tata s-a încruntat dezaprobator, aşa cum eram sigură că avea să facă.

— Mergi la un doctor bun de gură?

— Nu spune „doctor bun de gură”, tată. Ştiu că aşa li se spunea înainte specialiştilor în sănătate mintală, dar acum are alt sens decât pe vremuri.

— Ca de exemplu?

— De exemplu poate să însemne o femeie care se pricepe la… o anume activitate din dormitor.

Tata a clătinat din cap.

— Tinerii din ziua de azi…

I-am zâmbit larg.

— Nu am inventat eu expresia asta. Încerc doar să te ţin la curent. Deci, da, merg la terapeut, şi m-a ajutat foarte mult până acum.

— E o risipă de bani să plăteşti pe cineva să te asculte cum te plângi. Oamenii ăştia nu fac decât să-ţi spună ce vrei să auzi.

Din câte ştiam eu, tata habar n-avea despre ce era vorba în terapie.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai diplomă de psiholog, tati.

El m-a privit ursuz.

— Să nu spui că mergi la terapeut. O să creadă lumea că ai ceva la cap.

— Nu mi-e jenă să se ştie că am probleme.

— Singurele probleme pe care le ai sunt cele pe care ţi le-ai făcut singură. Ca, de exemplu, să te măriţi cu Nick Tanner când eu ţi-am spus să nu faci asta.

Am zâmbit, gândindu-mă că tata nu pierdea nicio ocazie să-ţi aducă aminte că a avut dreptate.

— Am recunoscut deja că ai dreptate în privinţa lui Nick. Poţi să-mi aminteşti de fiecare dată, şi eu pot să tot recunosc că am greşit, dar nu cred că e prea

productiv, în plus, nu te-ai purtat cum trebuia.

În privire i-a apărut o strălucire iritată.

— Mi-am apărat principiile şi aş face la fel şi acum.

M-am întrebat de unde învăţase el cum să fie tată.

Poate credea că le face bine copiilor să aibă un părinte autoritar, aşa cum el nu avusese niciodată. Îi era teamă să recunoască vreodată că a greşit, iar asta, probabil, i se părea că e putere. Mie-mi semăna mai mult a slăbiciune.

— Tată, am spus pe un ton ezitant, aş vrea să mă sprijini chiar şi atunci când greşesc. Aş vrea să poţi să mă iubeşti şi dacă dau greş.

— Ce spun eu n-are de-a face cu iubirea. Trebuie să înveţi că există consecinţe, Haven.

— Știu asta..

Avusesem parte de consecinţe pe care el nici măcar nu le bănuia. Dacă am fi avut altfel de relaţie, mi-ar fi plăcut să îi vorbesc despre ce suferisem, dar era nevoie de un nivel de încredere care se forma în ani buni.

— N-ar fi trebuit să mă grăbesc cu mariajul, am recunoscut. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte, dar nu sunt singura femeie care s-a îndrăgostit de bărbatul nepotrivit.

— Toată viaţa ta, a rostit tata pe un ton amar, n-ai vrut decât să faci invers decât am spus eu şi mama ta. Ai fost mai îndărătnică decât toţi cei trei băieţi la un loc.

— Nu am făcut-o intenţionat. Nu voiam decât să-mi dai atenţie. Aş fi făcut orice ca să petrec puţin timp cu tine.

— Eşti o femeie în toată firea, Haven Marie. Orice ai primit sau n-ai primit atunci când erai mică nu mai

contează acum. Depăşeşte problema asta.

— O depăşesc, am spus. Nu mă mai aştept să fii altfel decât eşti. Mi-ar plăcea să faci şi tu la fel cu mine, şi atunci, poate, noi doi n-o să mai fim atât de dezamăgiţi unul de celălalt. De acum înainte, o să încerc să fac alegeri mai potrivite, dar, dacă asta înseamnă că o să fac lucruri care pe tine o să te enerveze, asta e. Nu trebuie să mă iubeşti neapărat. Eu te iubesc oricum pe tine.

Tata n-a părut că aude. Era hotărât să afle ceva.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă între tine şi Hardy Cates. Te gândeşti să ai o relaţie cu el.

Am zâmbit puţin, apoi i-am spus:

— Asta e treaba mea.

— Are o reputaţie proastă, m-a avertizat tata. Trăieşte periculos şi nu e făcut pentru căsnicie.

— Ştiu, am spus. Nici eu nu sunt.

— Te avertizez, Haven, că o să te rănească. E un texan crescut prost, necioplit. Nu-mi da încă un motiv să-ţi spun că am avut dreptate.

Am oftat şi m-am uitat la el, la acest părinte care era convins că ştie întotdeauna ce-i mai bine.

— Spune-mi, tată, cine ar fi potrivit pentru mine? Dă-mi un exemplu cu care tu ai fi de acord.

S-a aşezat mai bine, s-a sprijinit de spătarul canapelei, şi-a bătut darabana cu degetele lui groase pe abdomen, apoi a spus:

— Băiatul lui George Mayfield, Fisher. *Într-o bună zi o* să moştenească averea. E un tânăr cu caracter, dintr-o familie bună. E şi arătos.

Eram şocată, fiindcă-l cunoşteam pe Fisher Mayfield, cu care fusesem colegă de şcoală.

— Tată, e cel mai plictisitor om, cu o personalitate invizibilă. Este echivalentul uman al spaghetelor reci.

— Dar fiul lui Sam Schuler?

— Mike Schuler? Prietenul lui Joe?

Tata a dat din cap.

— Tăticul lui e unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc, cu frica lui Dumnezeu, muncitor… Şi Mike e foarte manierat.

— Mike e un drogat, tată.

Tata a părut ofensat..

— Ba nu.

— Întreabă-l pe Joe dacă nu mă crezi pe mine. Mike Schuler dă pe droguri destul cât să întreţină mii de familii din Columbia.

Tata a scuturat din cap, dezgustat.

— Ce au copiii ăştia?

— Nu ştiu, am spus, dar dacă astea sunt sugestiile tale, tată, să ştii că necioplitul texan pare minunat prin comparaţie.

— Dacă începi ceva cu el, mi-a spus tata, să-i spui că nu pune mâna pe banii mei.

— Hardy n-are nevoie de banii tăi. Îi are pe ai lui, tata.

Mi-a făcut plăcere s-o spun.

— O să vrea mai mult.

După ce am prânzit împreună, m-am întors acasă şi am dormit puţin. M-am trezit cu discuţia cu el în minte şi m-am supărat din cauza lipsei lui de interes în ceea ce mă privea. Mă deprima să-mi dau seama că nici măcar nu aveam să primesc acelaşi fel de iubire din partea lui cum eram dispusă să ofer. L-am sunat pe Todd şi i-am povestit despre vizită.

— Ai avut dreptate într-o privinţă, i-am spus. Chiar că am un patetic complex al lui Oedip.

— Toţi avem, scumpa mea. Nu eşti foarte specială.

Am râs.

— Vrei să vii pe la mine, să bem ceva la barul de jos?

— Nu pot. Am o întâlnire în seara asta.

— Cu cine?

— O femeie foarte atrăgătoare, a răspuns Todd. Ne-am cunoscut la sala de forţă. Dar tu? Ai pecetluit târgul cu Hardy?

— Nu. Trebuia să mă sune astăzi, dar până acum…

Am tăcut când am auzit sunetul telefonului în aşteptare.

— S-ar putea să fie el. Trebuie să închid.

— Noroc, draga mea.

Am răspuns celui de-al doilea apel.

— Alo?

— Cum te mai simţi?

Sunetul accentului lui Hardy mi-a trimis fiori pe şira spinării.

— Bine, am spus pe un ton ascuţit, ca un balon strâns în mână.

Mi-am dres glasul.

— Tu ce mai faci? Ai făcut febră musculară de ieri?

— Nu. Totul merge cum trebuie.

Am închis ochii şi am expirat lung, absorbind tăcerea caldă dintre noi.

— Mai eşti supărată pe mine? a întrebat Hardy.

N-am reuşit să-mi ascund zâmbetul.

— Cred că nu.

— Atunci vrei să iei cina cu mine în seara asta?

— Da.

Am strâns telefonul între degete. Mă întrebam de ce am acceptat să ies cu el. Ai mei n-ar fi fost de acord în veci.

— Îmi place să mănânc devreme, i-am spus.

— Şi mie la fel.

— Vii pe la mine la şase?

— Da, ne vedem atunci.

După ce a închis, eu am rămas nemişcată câteva minute şi m-am gândit la ce se întâmplase. Ştiam că tata ar fi zis că nu ştiu în ce mă bag dacă ies cu Hardy, dar, pe de altă parte, cu oricine aş fi ieşit, tot nu puteai să fii sigur că era o persoană de calitate. Trebuia să-i dai ocazia să arate cine e cu adevărat şi să-l crezi când făcea asta.

Mi-am pus o pereche de blugi, nişte pantofi cu toc înalt şi un maiou de culoarea narciselor, prins cu o singură baretă cu ac strălucitor de unul dintre umeri. Mi-am îndreptat părul şi am răsucit vârfurile în sus. Fiindcă era umezeală în aer, m-am fardat foarte puţin, numai cu nişte mascara şi cu un balsam de buze colorat.

Mi-am dat seama că aveam emoţii mai mari la gândul că o să mă culc cu Hardy decât avusesem când eram virgină şi urma să mă culc cu Nick. Probabil pentru că la primul iubit te gândeşti că orice stângăcie ţi-e iertată, fiindcă eşti la început. La al doilea, însă, se aştepta mai mult de la tine. Nu mă ajutase nici că făcusem de curând un test dintr-o revistă pentru femei, intitulat „Te pricepi în pat?”, iar scorul meu fusese acela de „Inhibată”, aşa că primisem tot felul de sugestii pentru a-mi îmbunătăţii „priceperea”. Majoritatea mi s-au părut neigienice,

incomode sau pur şi simplu inacceptabile.

Când am auzit în sfârşit soneria, la câteva minute înainte de ora şase, eram atât de tensionată încât simţeam că încheieturile îmi erau înşurubate cu şuruburi din oţel. Am deschis, dar nu era Hardy.

În prag stătea fostul meu soţ, îmbrăcat în costum, cu cravată, perfect aranjat şi zâmbitor.

— Surpriză, mi-a spus, apoi m-a apucat de braţ înainte să pot să schiţez vreun gest.

Capitolul 14

M-am retras, încercând să scap, dar Nick m-a urmat în apartament, continuând să zâmbească. I-am dat mâna la o parte şi am rămas în faţa lui, încercând să ascund spaima care mă cuprinsese.

Eram în mijlocul unui coşmar. Am încercat să îmi închipui că nu e real, dar supărarea, teama şi furia mă năpădiseră precum muşuroaiele de furnici. Cunoşteam bine sentimentul acela, care-mi ţinuse loc de realitate timp de doi ani.

Nick părea sănătos, bine făcut, puţin mai mare decât în timpul căsniciei noastre. Noile rotunjimi ale figurii sale accentuau un aer de băieţandru care n-avea să-i vină bine la bătrâneţe. În general, însă, lăsa impresia unui tip conservator, prosper, bine îmbrăcat.

Numai cineva care-l cunoştea putea să-şi dea seama că are un monstru în suflet.

— Vreau să pleci, Nick.

El a râs nedumerit, de parcă ostilitatea mea reţinută era ceva absolut neaşteptat.

— Doamne, Marie. Nu te-am văzut de luni de zile şi ăsta e primul lucru pe care mi-l spui?

— Nu te-am invitat aici. Cum mi-ai găsit apartamentul? Cum ai trecut de recepţioner?

David nu dădea voie necunoscuţilor să între în clădire fără aprobarea cuiva dinăuntru.

— Am aflat unde lucrezi şi am mers la tine la birou, unde am vorbit cu şefa ta, Vanessa, care mi-a spus că locuieşti aici. Mi-a spus la ce număr stai şi că pot să urc direct. Drăguţă fată. A spus că-mi arată Houston-ul dacă vreau.

— Voi doi aveţi multe în comun, am spus sec.

Fir-ar să fie, Vanessa! îi spusesem destul despre trecutul meu ca să înţeleagă că nu eram în relaţii bune cu fostul meu soţ. Nu era de mirare că se folosise de ocazie ca să-mi facă rău.

Nick s-a aventurat mai departe în apartament.

— Ce vrei? am întrebat, ferindu-mă de el.

— Voiam doar să vin pe la tine, să te salut. Sunt în oraş pentru un intervia la o companie de asigurări. Au nevoie de cineva pentru estimări. Sunt sigur că o să primesc postul, fiindcă am calificarea necesară.

Susţinea un interviu pentru un post în Houston? Mi s-a făcut rău numai la gândul aceasta. Nici măcar un oraş cu două mii de locuitori nu era destul de mare ca să pot să-l împart cu fostul meu soţ.

— Nu mă interesează planurile tale de carieră, am spus, încercând să vorbesc pe un ton calm. Noi doi nu

avem ce să ne mai spunem.

M-am apropiat de telefon.

— Pleacă, sau chem securitatea.

— Tot dramatică ai rămas, a murmurat Nick, dând ochii peste cap. Am venit să-ţi fac o favoare, Marie. Dacă m-ai lăsa să vorbesc destul cât…

— Haven, m-am răstit.

El a clătinat din cap, de parcă s-ar fi confruntat cu un copil mic, în plină criză de furie.

— Bine. Iisuse. Am câte ceva ce-ţi aparţine şi mi-ar plăcea să ţi le dau înapoi.

— Ce ai?

— O eşarfă, o poşetă… Şi brăţara pe care o ai de la mătuşa ta, Gretchen.

Îl pusesem pe avocat să-i ceară brăţara, dar Nick susţinea că a pierdut-o. Eu ştiusem că nu era adevărat, bineînţeles. Ideea că aş putea s-o primesc înapoi mi-a trimis un fior de dor în suflet. Acea mică părticică din trecut însemna mult pentru mine.

— Foarte bine, m-am auzit spunând pe un ton aproape indiferent. Unde este?

— La mine la hotel. Hai să ne întâlnim mâine şi ţi-o aduc.

— Trimite-mi-o şi gata.

El a zâmbit.

— Nu poţi să primeşti ceva aşa, pe degeaba. Poţi să-ţi iei lucrurile, inclusiv brăţara, dar trebuie să te întâlneşti cu mine. Dacă vrei, poate să fie şi într-un loc public.

— Tot ce vreau e să pleci.

M-am întrebat când avea să apară Hardy. Probabil nu mai era mult, şi atunci ar fi putut să se întâmple orice.

Am simţit o peliculă fină de transpiraţie care îmi acoperea pielea, pe sub haine, făcând materialul să se lipească din loc în loc, sub forma unor pete sărate.

— Aştept pe cineva, Nick.

Mi-am dat seama imediat că n-ar fi trebuit să spun asta. În loc să-l fac să plece, tocmai mă asigurasem că o să vrea să rămână. Nick voia să afle cine era următorul după el.

— Ai spus că nu te vezi cu nimeni.

— Ei bine, situaţia s-a schimbat.

— De când îl cunoşti?

L-am privit cu răceală, refuzând să-i răspund.

— Ştie despre mine? a insistat Nick.

— Ştie că am divorţat.

— Te-ai culcat cu el?

Vorbise pe un ton blând, dar în privirea lui erau dispreţ şi furie.

— Nu e treaba ta.

— Poate că el o să reuşească să te dezgheţe.

— Poate că a reuşit deja, i-am răspuns pe un ton răstit.

Am avut satisfacţia să-l văd cum face ochii mari, surprins şi furios, apoi am văzut mişcare, pe cineva care intra… silueta înaltă şi bine făcută a lui Hardy. S-a oprit un moment, ca să evalueze situaţia, şi a îngustat pleoapele când Nick s-a întors cu faţa la el.

Mi-am dat seama că Hardy a înţeles imediat cine era vizitatorul. Se simţea în atmosfera încărcată şi se vedea pe chipul meu palid. Nu mă aşteptasem să fac vreodată o comparaţie fizică directă între ei doi. Oricum, cu ei în aceeaşi încăpere, mi-era imposibil să n-o fac. Obiectiv

vorbind, Nick era mai chipeş, cu trăsături mai mici, mai cizelate, dar frumuseţea dură a lui Hardy, siguranţa sa de sine, îl făceau pe fostul meu soţ să pară lipsit de experienţă, aproape un copil.

Nick s-a uitat fix la Hardy, iar postura agresivă i s-a transformat. A făcut un pas înapoi. Oricare fusese ideea lui despre bărbatul cu care ieşeam, era clar că nu se aşteptase la ceea ce vedea. El se simţea mereu superior tuturor celorlalţi, iar eu nu-l văzusem niciodată atât de intimidat.

Mi-a trecut prin cap că Hardy, un bărbat puternic, trecut prin viaţă, era versiunea autentică a ceea ce Nick pretindea că este. Şi pentru că el ştia în adâncul sufletului că se preface, ocazional cădea pradă furiilor explozive cărora le fusesem victimă.

Hardy a intrat în casă şi a venit lângă mine fără să ezite, trecând pe lângă Nick. M-am cutremurat când şi-a petrecut braţul pe după talia mea şi m-a privit cu ochii lui albaştri, acum întunecaţi.

— Haven, a murmurat.

Sunetul vocii sale a desfăcut, parcă, menghina care-mi ţinea plămânii prizonieri. Nici nu-mi dădusem seama că-mi ţineam respiraţia. Am tras aer în piept, iar strânsoarea lui a devenit mai fermă. Am simţit cum vitalitatea sa mă traversează ca un curent electric.

— Poftim, a spus Hardy, dându-mi ceva.

Am privit în jos. Îmi adusese flori, un buchet superb colorat, care mirosea frumos şi era împachetat în hârtie creponată.

— Mulţumesc, am reuşit să spun.

El a zâmbit puţin.

— Pune-le în apă, dulceaţă.

Apoi, spre surprinderea mea, l-am simţit dându-mi o palmă la fund chiar în faţa lui Nick. Semnalul clasic masculin pentru „femeia asta e a mea”.

L-am auzit pe fostul meu soţ trăgând aer în piept, i-am aruncat o privire şi am văzut roşeaţa furioasă care i se ridica de la guler în sus. Odată, acea reacţie furioasă m-ar fi făcut să fiu foarte nefericită, dar nu şi în acel moment.

Am simţit un amestec ciudat de emoţii… O tresărire inconştientă când l-am văzut pe Nick furios, puţină iritare la adresa lui Hardy, dar mai ales triumf eliberator. Ştiam că, oricât de mult ar fi vrut Nick să mă pedepsească, n-ar fi putut să facă absolut nimic.

Deşi nu-mi plăcuse niciodată în mod deosebit că Hardy era atât de impozant, în acea clipă am fost foarte încântată de asta, fiindcă un agresor ca Nick nu putea să respecte decât un alt agresor, ceva mai mare.

— Ce te aduce la Houston? l-am auzit pe Hardy întrebând pe un ton calm, în timp ce eu mă îndreptam spre chiuvetă.

— Un interviu pentru o slujbă, a răspuns Nick supus. Sunt Nick Tanner, fostul…

— Ştiu cine eşti.

— N-am reţinut cum te cheamă.

— Hardy Cates.

Am aruncat o privire spre ei şi am văzut că niciunul nu se apropiase de celălalt ca să dea mâna. Numele îi sunase cunoscut lui Nick. Am văzut că îşi aminteşte ceva, dar nu ştie sigur de unde.

— Cates… N-au fost ceva probleme între tine şi

familia Travis cu nişte timp în urmă?

— S-ar putea spune şi aşa, a răspuns Hardy, părând să nu regrete prea mult acest fapt.

A urmat o pauză calculată, apoi:

— Mă împrietenesc cu cineva din familie, totuşi.

Se referea, bineînţeles, la mine. Îl provoca intenţionat pe Nick. I-am aruncat o privire aspră, pe care el nici n-a observat-o, şi am văzut cum fostul meu soţ tremură de indignare.

— Nick tocmai pleca, am spus repede. La revedere, Nick.

— Te sun, a răspuns el.

— Aş prefera să n-o faci.

M-am întors la loc spre chiuvetă, fiindcă nu puteam să-l mai privesc nicio clipă pe fostul meu soţ.

— Ai auzit ce-a spus doamna, a murmurat Hardy.

După aceea a urmat un schimb scurt de cuvinte şi uşa s-a închis ferm. Am oftat întretăiat. Nu mi-am dat seama că strângeam tulpinile florilor prea tare decât când m-am uitat în jos şi am văzut o picătură de sânge pe falanga degetului mare. Mă înţepasem *într-un s*pin. Am spălat cu apă mâna, ca să curăţ sângele, am umplu o vază şi am pus florile în ea.

Hardy a venit în spatele meu şi a scos un sunet jos când a văzut sângele.

— Nu e nimic, am spus, dar el mi-a luat de mâna şi a ţinut-o sub jetul de apă rece.

Când rana minusculă a fost bine curăţată, el a luat un prosop de hârtie şi l-a împăturit de câteva ori.

— Apasă cu ăsta.

A rămas în picioare, în faţa mea, apăsând hârtia

deasupra rănii. Eram atât de tulburată de vizita lui Nick încât nu ştiam ce să spun. Nefericită, am recunoscut în sinea mea că nu puteam să-mi arunc trecutul la gunoi, ca pe o pereche de pantofi uzaţi. N-aveam să fiu niciodată liberă de el. Puteam să merg mai departe, dar Nick putea să mă găsească mereu, să între în viaţa mea şi să-mi amintească de lucruri pe care aş fi dat orice ca să le uit.

— Uită-te la mine, a spus Hardy după un minut.

Nu voiam. Ştiam că poate să-mi citească emoţiile pe chip. Mi-am amintit ce-mi spusese Todd despre el. „Uită-te la ochii lui. Chiar şi atunci când se preface că e un tip obişnuit, el măsoară, învaţă, în fiecare secundă…"

M-am forţat să ridic privirea.

— Ştiai că e în oraş? a întrebat Hardy.

— Nu. M-a surprins.

— Ce voia?

— A spus că are nişte lucruri de-ale mele pe care vrea să mi le dea înapoi.

— Ca de exemplu?

Am clătinat din cap. Nu aveam dispoziţia necesară să-i povestesc despre brăţara mătuşii Gretchen şi sigur nu voiam să-i explic cum o lăsasem la Nick fiindcă fusesem bătută şi aruncată pe treptele din faţa casei.

— Nimic ce să vreau, am minţit.

Mi-am tras mâna din mâna lui şi am dat la o parte prosopul de hârtie. Sângerarea se oprise.

— Ce i-ai spus lui Nick la uşă?

— Că dacă mai apare pe aici, îl bat măr.

Am făcut ochii mari.

— Glumeşti, nu?

El a arborat o expresie arogantă.

— Deloc.

— Eşti un infatuat şi… Nu pot să cred că ai făcut…

Am tăcut, supărată. Lui Hardy nu-i părea rău deloc.

— Asta e ce vrei, nu? Să nu-l mai vezi niciodată?

— Da, dar nu vreau să iei tu decizii în locul meu! Mi-am petrecut toată viaţa pe lângă bărbaţi dominatori, şi probabil că tu o să te dovedeşti a fi cel mai rău dintre ei toţi.

A avut obrăznicia să zâmbească.

— Te descurci tu cu mine. Ţi-am spus că sunt blând.

I-am aruncat o privire întunecată.

— Da, ca un cal de rodeo legat în laţ.

Hardy m-a cuprins în braţe, a aplecat capul şi vocea sa joasă mi-a mângâiat urechea:

— Deci se pare că ştii ce ai de făcut.

Un val de căldură m-a traversat, luându-mă prin surprindere, ceva venit din pasiune şi prea puternic pentru a putea fi numit. Mi s-a făcut şi puţin rău, m-am speriat şi m-am aprins, toate în acelaşi timp.

— Merită să încerci, nu-i aşa? a întrebat Hardy.

Nu eram sigură la ce se referă.

— Nu încerc nimic cu tine până nu-mi promiţi că n-o să te mai porţi aşa.

M-a sărutat după ureche.

— Haven… Chiar crezi că m-aş da la o parte politicos în timp ce alt bărbat vine să-i dea târcoale femeii mele? Dacă aş permite aşa ceva, n-aş fi bărbat, şi cu siguranţă n-aş fi texan.

Nu mai respiram cum trebuie.

— Nu sunt femeia ta, Hardy.

Mi-a cuprins capul în palme şi mi-a ridicat chipul spre el, apoi mi-a mângâiat obrajii cu degetele mari. Se uita la mine într-un fel care mă făcea să uit de tot. M-a cuprins din nou căldura erotică de mai devreme, de data asta din cap până-n picioare.

— E cazul să remediem situaţia, atunci.

Şi mai multă aroganţă, am gândit într-un colţ al minţii, însă, spre ruşinea mea, ideea era foarte atrăgătoare şi îmi trimitea foc lichid în vene. I-am strâns cămaşa în pumni.

Era o cămaşă frumoasă, cenuşie, scumpă, care costa probabil cât rata unei ipoteci. Degetul meu lăsase o urmă de sânge pe ea.

— Nu se poate.

— Ce s-a întâmplat?

Hardy s-a uitat în jos, spre mâna mea.

— Fir-ar să fie! Sângerează iar. Trebuie să-ţi pui un plasture.

— Nu mă interesează mâna. Vorbeam despre cămaşa ta! îmi pare foarte rău.

El a părut amuzat de îngrijorarea mea.

— E doar o cămaşă.

— Sper că nu am distrus-o. Poate că nu e prea târziu, dac-o punem la înmuiat în chiuvetă…

Am început să-i desfac nasturii, tresărind la vederea materialului pătat de sânge.

— E amestec de vâscoză? Poate că n-ar trebui s-o bag în apă, ci s-o duc la curăţat.

— Lasă cămaşa şi dă-mi să-ţi văd mâna.

— Se curăţă numai la curăţătorie? Ce scrie pe etichetă?

— Nu m-am uitat niciodată.

— Tipic masculin.

Am mai desfăcut un nasture, apoi altul, puţin mai încet, dar fără să mă opresc. Îl dezbrăcăm. Hardy nu s-a mişcat, ci m-a privit doar, fără urmă de amuzament acum. S-a încordat când am descoperit cu degete tremurânde maioul alb de dedesubt. Am scos poalele cămăşii din blugi. Materialul subţire se mototolise la contactul cu trupul lui cald.

Era un bărbat în toată regula, chipeş, foarte masculin, care încerca din răsputeri să nu pară ameninţător… Mă simţeam foarte atrasă de el. Mâinile îmi tremurau când i-am desfăcut butonii cămăşii, împingându-i prin ţesătura apretată.

A rămas nemişcat cât i-am scos cămaşa de pe umeri, iar când îmbrăcămintea i-a ajuns la încheieturi, s-a mişcat ca prin vis, scoţându-şi încet mâinile din mâneci. A aruncat-o pe podea şi m-a cuprins cu braţele.

Mi s-au tăiat genunchii când m-a strâns la piept şi m-a sărutat apăsat cu buzele lui fierbinţi. Mi-am strecurat mâinile pe sub tricoul lui, pe spate, deasupra muşchilor puternici aşezaţi de-o parte şi de alta a şirei spinării.

Gura sa mi-a explorat gâtul cu blândeţe, până când eu m-am arcuit, încercând să ajung mai aproape. Mă cuprinsese o pasiune oarbă, care mă împiedica să gândesc, să încerc să controlez orice.

Hardy m-a ridicat pe dulapul mic din bucătărie, cu picioarele atârnând. Am închis ochii, ca să nu mai văd strălucirea artificială a becului de deasupra. Gura lui a cuprins-o pe a mea, tandră, însetată, în timp ce cu

palmele mi-a desfăcut pulpele. Doamne, cum săruta! Nu simţisem niciodată aşa ceva cu Nick, sau cu oricine altcineva. Acea fierbinţeală insistentă mă topea din interior.

Mi se părea că hainele-mi sunt strâmte, maioul mi se strângea pe sâni, iar eu am tras de bretea ca să-l scot. Hardy mi-a dat mâinile la o parte şi l-am simţit cum desface încheietoarea.

Maioul mi-a alunecat până în talie. Sânii îmi erau grei, mă dureau, iar sfârcurile mi s-au întărit imediat la atingerea aerului rece. Hardy a strecurat o mână pe spatele meu, ca să mă susţină, şi s-a aplecat peste mine, cu gura fierbinte sărutându-mi pielea palidă de pe sâni. Buzele i-au alunecat încet spre sfârcurile roz, iar eu am gemut când l-am simţit dezmierdându-mă. L-am apucat capul în palme, cu degetele împletite printre şuviţele mătăsoase, cu parfumul lui proaspăt invadându-mi nările.

M-a ridicat spre el, uimitor de puternic, şi m-a sărutat din nou. Degetele sale mi-au prins strâns unul dintre sfârcuri, încă umed după atingerea gurii lui. M-am sprijinit de umerii săi, l-am tras mai aproape. Aveam nevoie de mai mult, doar puţin mai mult… A părut că înţelege şi, murmurând aproape de gâtul meu, mi-a desfăcut blugii şi a început să mi-i tragă în jos, pe şolduri. Atunci, ceva din mine s-a rupt.

M-am răcit din cap până-n picioare, fără motiv, de parcă aş fi fost scufundată într-un lac glaciar, i-am văzut chipul lui Nick, i-am simţit mâinile cuprinzându-mă, picioarele împingându-le pe ale mele. Am simţit o durere fulgerătoare în piept, ca începutul unui atac de

cord, şi mi s-a strâns stomacul.

Mi-am pierdut cumpătul şi am început să plâng, să-l împing, aproape gata să cad de pe dulap. Hardy m-a prins, m-a coborât pe podea, însă eu eram deja prea panicată. Am ţipat la el să nu mă atingă, să plece, şi l-am lovit şi l-am zgâriat de parcă aş fi fost un animal sălbatic.

Probabil că mi-am pierdut cunoştinţa o clipă, fiindcă următorul lucru de care-mi amintesc este că eram ghemuită pe canapea, iar Hardy era în picioare, lângă mine.

— Haven, uită-te la mine, a spus, şi a continuat să repete asta până când l-am ascultat.

I-am văzut ochii, albaştri, nu căprui. M-am concentrat cu disperare la ei. Hardy mă acoperise cu cămaşa lui.

— Respiră adânc, mi-a spus răbdător. Nu o să te ating. Nu. Rămâi nemişcată şi respiră.

Mă durea atât de tare stomacul încât eram sigură că o să mi se facă rău, dar, treptat, respiraţia întretăiată s-a transformat, s-a liniştit, şi greaţa a dispărut. Hardy a dat scurt din cap când m-a văzut respirând mai bine, mai aproape de normal.

— Îţi aduc nişte apă. Unde sunt paharele?

— În dreapta chiuvetei, am spus cu o voce spartă.

S-a dus spre bucătărie şi am auzit robinetul deschizându-se. Cât a lipsit, eu m-am îmbrăcat în cămaşa lui. Eram neîndemânatică şi tremuram din cauza spaimei pe care o trăisem. Mi-am dat seama ce se întâmplase, că făcusem o criză de nervi, şi mi-am dorit să mor. Mi-am ascuns capul în palme. Credeam că totul mergea bine. Mă simţeam bine, dar pasiunea şi plăcerea

se transformaseră brusc în panică.

Ceva era foarte, foarte în neregulă cu mine. Ştiam că dacă nu puteam să mă apropii în acel moment de Hardy, n-aveam să mă apropii niciodată de nimeni. N-aveam să mai fiu bine niciodată.

Cuprinsă de disperare, m-am ghemuit într-un colţ al canapelei. Hardy s-a aşezat în faţa mea, pe măsuţa de cafea, şi mi-a întins tăcut paharul cu apă. Mi se uscase gura de parcă înghiţisem praf, aşa că am băut cu sete. După câteva înghiţituri, însă, greaţa a ameninţat că revine, aşa că am lăsat deoparte paharul.

M-am forţat să-l privesc pe Hardy. Era palid pe sub bronz, iar ochii îi străluceau într-un albastru electric. Nu-mi venea nici o idee. Ce naiba să-i spun?

— Nu mă aşteptam să fac asta, m-am auzit rostind întretăiat. Îmi pare rău.

El m-a privit atent.

— Haven, care e problema aici?

Capitolul 15

Nu voiam deloc să vorbesc despre asta. Îmi doream ca Hardy să plece şi să mă lase singură, ca să pot să plâng. Voiam să plâng şi să dorm, ca să nu mă mai trezesc niciodată, dar mi-era clar că Hardy n-avea de gând să plece până nu primea o explicaţie. Şi Dumnezeu ştia că-i datoram una.

Am făcut un gest neîndemânatic spre un scaun de pe cealaltă parte a mesei.

— Dacă nu te deranjează să stai acolo… Mi-e mai simplu să vorbesc dacă eşti acolo.

Hardy a clătinat din cap. Singurul semn de emoţie de pe chipul lui era trădat de liniile unite dintre sprâncene.

— Nu pot, a spus pe un ton răguşit. Cred că ştiu ce o să-mi spui, şi nu vreau să fiu departe de tine când o spui.

M-am uitat în altă parte, ghemuită în faldurile cămăşii lui. Nu reuşeam să vorbesc decât întrerupt.

— Ce s-a întâmplat a fost… Ei bine, m-am purtat aşa pentru că… Am unele probleme rămase din căsnicie. Nick a fost… abuziv.

În cameră era o tăcere mormântală, iar eu încă nu puteam să-l privesc.

— A început cu lucruri mici, am spus, dar situaţia s-a înrăutăţit pe măsură ce trecea timpul. Lucrurile pe care le spunea, ce-mi cerea… Palmele, urletele, pedepsele… Eu l-am tot iertat, şi el mi-a tot promis că n-o să se mai repete, dar se repeta, şi era din ce în ce mai rău, şi el spunea mereu că eu sunt de vină. Întotdeauna mi-a spus că e vina mea. Şi eu l-am crezut.

Am vorbit mult. I-am spus tot lui Hardy, şi mi s-a părut infernal. Era un dezastru pe care nu puteam să-l mai opresc, şi nu doar atât, dar continuam să-l provoc, i-am mărturisit lucruri pe care, într-un moment de claritate mai mare, aş fi avut demnitatea sau bunul simţ să le las deoparte în acel moment, însă, n-aveam niciun filtru. Toate apărările-mi erau la pământ.

Hardy m-a ascultat fără să se uite la mine, cu profilul umbrit. Era încordat, iar tresăririle trupului său puternic spuneau mai mult decât oricâte cuvinte.

I-am povestit chiar şi despre ultima noapte cu Nick, despre viol, despre cum mă aruncase afară, despre cum am mers desculţă până la magazin. În timp ce vorbeam, m-am crispat din cauza urâţeniei experienţei prin care trecusem.

Cu toate astea, am simţit o oarecare uşurare, fiindcă ştiam că scap de tot bagajul trecutului şi asta îmi anula orice şansă de-a mai fi cu Hardy vreodată. Cu fiecare silabă mă îndepărtam mai mult. Niciun bărbat n-ar fi vrut să dea de capăt unei astfel de situaţii, şi asta era foarte bine, fiindcă, evident, nu eram încă pregătită să am o relaţie. Deci ne luam la revedere.

— N-am vrut să te amăgesc, i-am spus. Am ştiut de la început că mă joc cu focul dacă mă apropii de tine, dar…

Am lăcrimat, am clipit apăsat şi am continuat repede:

— Eşti foarte chipeş şi săruţi atât de bine, şi eu te-am dorit aşa de mult aseară încât am crezut că pot să duc treaba până la capăt, dar sunt prea rănită şi nu o să reuşesc.

Am tăcut. Ochii îmi curgeau în continuu. Nu ştiam ce altceva să-i mai spun lui Hardy, în afară de faptul că putea să plece dacă voia. Dar el s-a ridicat, s-a îndreptat spre şemineu şi s-a sprijinit de poliţa de deasupra. Se uita în gol.

— O să mă duc după fostul tău soţ, l-am auzit spunând încet. Şi când o să termin, n-o să mai rămână din el destul cât să încapă într-o cutie de chibrituri.

Auzisem ameninţări mai răspicate şi mai colorate, dar niciuna la fel de sinceră ca aceea rostită pe un ton atât de scăzut încât să-ţi ridice părul de pe ceafă.

Hardy s-a întors atunci şi s-a uitat la mine, iar eu am

simţit cum pălesc când i-am văzut expresia. Nu era prima dată când mă aflam singură într-o cameră, cu un bărbat hotărât să omoare pe cineva. De acea dată, din fericire, violenţa nu-mi era destinată mie. Cu toate astea, nu mă simţeam în largul meu.

— Nu merită să intri la închisoare pentru Nick, am spus.

— Nu sunt sigur că nu.

Hardy s-a uitat la mine un moment şi şi-a dat seama că eram puţin speriată. Expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit forţat.

— Eu am fost crescut să cred că „avea nevoie să moară" e o apărare bună în justiţie.

Aproape că am zâmbit. Mi-am lăsat umerii să se relaxeze. Eram epuizată după aşa o catastrofă personală.

— Chiar dacă l-ai omorî, tot nu s-ar schimba felul în care sunt eu acum. Nimic nu poate să mă mai repare.

Mi-am şters lacrimile cu mâneca de la cămaşă.

— Aş vrea să mă fi culcat şi cu altcineva înainte să mă mărit cu Nick, ca să am şi experienţe plăcute legate de sex. La cum stau acum lucrurile, însă…

Hardy m-a privit atent.

— În seara aceea, la vernisajul teatrului, ţi-ai amintit de un moment urât, aşa e? De asta ai fugit ca o pisică opărită.

Am dat aprobator din cap.

— Ceva din mintea mea a făcut clic şi deodată mi s-a părut că sunt cu el, şi nu ştiam decât că trebuie să fug, să mă apăr ca să nu mă rănească.

— A fost mereu aşa de rău cu el?

Era foarte stânjenitor să vorbesc despre viaţa mea sexuală patetică, dar nu mai aveam niciun pic de mândrie.

— La început a fost în regulă, cred, dar pe măsură ce trecea vremea, lucrurile se înrăutăţeau, până când eu am ajuns să aştept cu nerăbdare să se termine. Ştiam că pentru Nick nu conta dacă-mi place sau nu. Uneori mă durea când eram… ştii tu, uscată.

Hardy a venit şi s-a aşezat pe canapea lângă mine, cu un braţ pe spătar. Eu am tresărit când s-a apropiat, dar n-am reuşit să-mi iau ochii de la el. Era ridicol de viril în maioul acela alb, cu trupul lui bine făcut şi bronzat. Orice femeie ar fi făcut orice ca să se culce cu el.

— S-a terminat între noi, am spus pe un ton *curajos.* Nu-i aşa?

— Asta vrei?

Am simţit că mă sufoc şi am clătinat din cap.

— Dar ce vrei, Haven?

— Te vreau pe tine, am izbucnit, şi lacrimile au început din nou să curgă. Dar nu pot să te am.

Hardy s-a apropiat şi mi-a cuprins obrajii în palme, forţându-mă să-l privesc.

— Haven, iubita mea, dar mă ai deja.

L-am privit prin ceaţa fierbinte. Se uita la mine îngrijorat şi furios.

— Nu plec nicăieri, mi-a spus. Şi nu ai nevoie să fii reparată. Eşti speriată, aşa cum ar fi orice femeie după ce a făcut netrebnicul ăla.

Au urmat o pauză, un blestem şi o inspiraţie adâncă, apoi o privire hotărâtă.

— Îmi dai voie să te iau în braţe?

Înainte să-mi dau seama ce fac, m-am urcat la el în poală, iar el m-a strâns aproape, alinându-mă, alintând, iar eu m-am simţit aşa de bine încât aproape că mi-am dorit să continui să plâng. Mi-am ascuns chipul pe umărul lui parfumat, atingând cu nasul locul în care începea să-i crească barba.

El şi-a răsucit gura spre gura mea, uşor şi cald, şi numai de atât a fost nevoie ca să mă cuprindă iar pasiunea, să desfac buzele şi să-l primesc. În timp ce îi răspundeam la sărut, i-am simţit penisul întărindu-se şi m-am încordat. Hardy s-a retras, privindu-mă cu ochii de un albastru topit.

— Asta te sperie? a întrebat, ridicând din şolduri spre mine. Când mă simţi aşa te sperii?

Am dat din cap, înroşindu-mă până în vârful urechilor. Nu am încercat să mă dau la o parte, ci am rămas pe loc, tremurând. El m-a mângâiat pe umeri, pe braţe, peste cămaşă.

— Vrei să merg cu tine la terapeut? Crezi că te-ar ajuta?

Nu-mi venea să cred că era dispus să facă asta pentru mine. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să discut cu Hardy şi cu Susan despre problemele mele sexuale, apoi am clătinat din cap.

— Vreau să rezolvăm acum, am spus cu disperare.Hai să… hai să mergem pur şi simplu în dormitor şi s-o facem. Indiferent ce spun, chiar dacă mă pierd cu firea, tu ţine-mă şi continuă până terminăm şi…

— În niciun caz! Nu facem aşa ceva.

Hardy părea aproape comic de indignat.

— Nu eşti un cal care trebuie obişnuit să poarte

şaua.Nu trebuie să fii forţată, trebuie…

A respirat adânc atunci când mi-am schimbat poziţia în braţele lui.

— Dulceaţă, a spus pe un ton chinuit. Nu gândesc prea bine când tot sângele-mi pleacă din creier, aşa că ar fi mai bine să te aşezi lângă mine.

În locul în care ne atingeam am simţit o pulsaţie caldă. Corpurile ni se potriveau. Mi-am dat seama că nu-mi mai era la fel de frică acum, după ce mă obişnuisem puţin cu el. M-am aşezat mai bine.

Hardy a scos un sunet gutural şi a închis ochii, iar eu am văzut cum pielea i se îmbujorează, apoi am simţit cum trupul lui răspunde sub mine. Pleoapele i s-au ridicat. Avea ochii mai albaştri decât de obicei, în contrast cu pielea. S-a uitat spre nasturii cămăşii mele, cămăşii lui, de fapt, acolo unde rămăsese deschisă, între sâni.

— Haven, a rostit pe un ton răguşit. Nu facem nimic pentru care nu eşti pregătită. Hai să te îmbraci şi să ieşim la cină. Bem nişte vin şi te relaxezi. *Vedem* mai târziu ce facem.

Dar era deja prea târziu, fiindcă eu voiam să facem ceva chiar atunci. Simţeam căldura care venea dinspre el, vedeam pelicula subţire de sudoare de pe pielea lui şi îmi doream să-l sărut. Voiam să-i fac plăcere. Şi, te rog, Doamne, să am măcar o singură amintire plăcută care să le înlocuiască pe cele rele.

— Hardy, am spus încet, vrei să… îmi faci pe plac puţin?

El a zâmbit, a întins mâinile şi a închis cămaşa, apoi mi-a mângâiat obrazul cu degetele.

— Puţin… sau mai mult. Doar spune-mi ce-ţi doreşti.

— Simt că, dacă am merge acum în dormitor şi am încerca nişte lucruri… aş putea să nu mă pierd cu firea, dacă nu ne-am grăbi.

Mâna care mă mângâia s-a oprit.

— Şi dacă o să îţi aminteşti iar ceva?

— Nu cred că m-ar deranja la fel de mult ca înainte, fiindcă acum ştii tot şi înţelegi care e problema, aşa că aş putea să-ţi spun pur şi simplu că mi-e frică.

Hardy m-a privit câteva momente.

— Ai încredere în mine, Haven?

Am ignorat fiorul de nervozitate pe care-l simţeam şi am spus:

— Da.

Fără alt cuvânt, Hardy m-a luat în braţe, m-a aşezat în picioare şi m-a urmat în dormitor. Patul meu era unul de modă veche, din fier, genul de mobilă grea, care putea să susţină orice şi nu se mişca de pe loc. Era acoperit cu o pătură crem, iar pernele erau din dantelă de la rochii de mireasă vechi. În camera mea atât de feminină, Hardy părea şi mai mare, şi mai bărbat decât de obicei.

Era un lucru atât de normal, doi oameni care făceau dragoste, dar pentru mine era investit cu prea multă semnificaţie, cu prea multă emoţie, cu prea multe de toate.

Aerul condiţionai răcorea camera, iar dantela pernelor flutura ca aripile de molie în adierea ventilatorului din tavan. O lampă antică, din epoca victoriană, arunca o lumină portocalie în jur.

Am încercat să par relaxată şi m-am aşezat pe pat ca

să-mi desfac bretelele sandalelor cu toc, îmi doream să nu fiu atât de trează. Un pahar de vin m-ar fi ajutat puţin. Poate că nici nu era prea târziu. Poate că ar fi trebuit să-i propun…

Hardy s-a aşezat lângă mine, mi-a atins piciorul şi a desfăcut catarama în miniatură, apoi mi-a atins talpa şi mi-a mângâiat-o înainte să-mi scoată şi cealaltă sanda. M-a cuprins cu un braţ şi m-a tras încet după el pe pat.

Am aşteptat tensionată să înceapă, dar Hardy n-a făcut decât să mă ţină în braţe, cu faţa spre el, sprijinindu-mi capul pe mâna lui. Cu cealaltă mână îmi mângâia spatele, talia, şoldul, până înapoi sus, la ceafă, de parcă eu aş fi fost un animal mic şi speriat. A făcut asta până când mângâiatul şi alintatul au durat mai mult decât oricare act sexual dintre mine şi Nick.

Hardy a vorbit încet, cu buzele lipite de creştetul meu:

— Vreau să înţelegi că eşti în siguranţă. N-o să-ţi fac niciun rău. Dacă fac ceva ce nu vrei, dacă începe să-ţi fie frică, o să mă opresc. N-o să-mi pierd controlul.

Am tresărit când am simţit că trage de blugii mei şi când am auzit capsa desfăcându-se.

— Vreau doar să aflu ce-ţi place.

I-am strâns maioul între degete, în timp ce palmele lui s-au aventurat înăuntrul taliei desfăcute a blugilor mei.

— Vreau şi eu să aflu ce-ţi place ţie.

— Mie-mi plac toate, drăguţa mea, a şoptit dezbrăcându-mă. Ţi-am spus că sunt uşor de mulţumit.

Respiraţia lui era ca un foc dulce pe deasupra gâtului şi sânilor mei. Ştia ce face şi nu se grăbea.

— Relaxează-te, mi-a şoptit mângâindu-mi mâinile.

I-am tras de maiou, încercând să i-l scot. M-a ajutat şi a dat la o parte stratul subţire de bumbac, apoi l-a aruncat pe podea. Avea pielea arămie ca scorţişoara în comparaţie cu cearceafurile albe. Avea pieptul acoperit cu păr castaniu, spre deosebire de Nick, care avea pielea fină. L-am cuprins pe după gât şi l-am sărutat, tresărind când am atins cu sânii părul cald, care m-a gâdilat.

Hardy mă mângâia şi mă explora de parcă ar fi fost hotărât să descopere fiecare detaliu al corpului meu. Mi-am dat seama că se joacă, mă ridică, mă răsuceşte, mă sărută în locuri neaşteptate. Era atât de puternic şi avea un corp atât de frumos în lumina înserării… M-am ridicat deasupra lui şi mi-am frecat nasul şi bărbia de părul moale de pe pieptul lui, i-am mângâiat talia cu degetele, acolo unde pielea era fină şi întinsă deasupra muşchilor. Am coborât spre marginea blugilor, apoi mai jos, spre acea parte din el care mă speria atât.

Privindu-mi chipul, Hardy s-a sprijinit încet pe spate şi m-a lăsat să-l explorez. L-am atins pe deasupra pantalonilor, trasând cu ezitare contururile tari de dedesubt. Respiraţia i-a devenit întretăiată, iar eu am simţit cât de greu îi e să se stăpânească. L-am atins la baza penisului, acolo unde carnea era tensionată şi tare, şi l-am auzit icnind încet. M-a străbătut un fior de plăcere când mi-am dat seama cât îi plăcea atingerea aceea, aşa că am făcut acelaşi lucru din nou, mişcând palma circular pe deasupra blugilor. Un geamăt amuzat i s-a strecurat printre buze:

— Încerci să mă torturezi, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Vreau doar să te cunosc.

M-a tras mai sus, mi-a ghidat capul spre el şi m-a mai sărutat o dată, insaţiabil, până când a început să mi se pară că plutesc pe valurile unui ocean, odată cu respiraţia lui. A întins mâna şi şi-a desfăcut blugii.

Am ezitat, apoi am coborât palma şi l-am apucat cu grijă. Nu încăpea îndoială că Hardy era la fel de mare peste tot. Era, cum ar fi zis Todd, ditamai pachetul, însă în loc să mă bucur, eu m-am strâmbat.

— Eşti cam mare pentru mine, am spus ezitând. Aş vrea să încep cu ceva mai mic şi să continuăm încet spre mai mare.

— Cu asta nu pot să te ajut, dulceaţă, a rostit Hardy cu răsuflarea tăiată. Nu am şi ediţia de buzunar.

M-a aşezat pe burtă, alături de el, şi m-a sărutat în jos, de-a lungul şirei spinării. M-am încordat când mi-am amintit cum obişnuia Nick să facă sex. Era poziţia lui preferată. Pasiunea şi ardoarea au dispărut, iar eu am simţit brusc cum transpir, speriată.

Hardy s-a ridicat şi m-a *întors cu faţa* spre el.

— Te-ai speriat? a întrebat, mângâindu-mi braţul.

Am dat aprobator din cap, simţind în acelaşi timp frustrare şi resemnare.

— Nu-mi place aşa, cu tine în spatele meu. Îmi aminteşte de…

Am tăcut, întrebându-mă fără speranţă dacă aveam să-l uit vreodată pe Nick şi tot ce-mi făcuse. Amintirile urâte îmi erau încrustate în corp, împletite în fiecare nerv. Nick mă distrusese pentru totdeauna.

Hardy a continuat să mă mângâie pe braţ. Avea o privire distantă, şi mi-am dat seama că se întreba ce să

facă în continuare, cum să mă liniştească, iar asta m-a făcut să mă simt vinovată şi obosită.

Mâna lui a trecut de la braţ la pieptul meu, desenând cercuri în jurul sânilor despre care Nick se plânsese că sunt prea mici. Fir-ar să fie. Nu se putea ca senzaţia plăcută de dinainte să revină. Nu reuşeam să mă gândesc decât la fostul meu soţ sau la cât de imperfectă eram.

— Nu prea merge, am spus cu o voce gâtuită. Poate că ar trebui…

— Închide ochii, mi-a şoptit el. Stai nemişcată.

M-am supus, strângând pumnii în lateral. Lumina lămpii ajungea mută prin pleoapele mele. Gura lui Hardy a coborât şi m-a sărutat de la sâni până pe abdomen, limba i s-a strecurat în buric, iar eu m-am mişcat imediat drept răspuns. Atunci iubitul meu m-a atins pe genunchi.

— Uşurel, mi-a şoptit iar, alunecând mai încet şi făcându-mă să deschid larg ochii.

M-am ferit şi i-am dat capul la o parte.

— Aşteaptă, am rostit sugrumat. E destul. Nu pot…

Roşisem violent şi tremuram din tot corpul. Hardy a ridicat capul, iar lumina blândă i-a alunecat prin păr precum un lichid.

— Te doare?

— Nu.

Mi-a pus palma pe abdomen şi a început să mă mângâie în cerc.

— Te-am speriat, dulceaţă?

— Nu, doar că… N-am mai făcut asta niciodată.

Bineînţeles că pe Nick nu-l interesase niciodată nicio

activitate care mi-ar fi făcut mie mai multă plăcere decât i-ar fi făcut lui.

Hardy mi-a privit un moment chipul îmbujorat, apoi în ochi i-a apărut o strălucire nouă. A rostit încet:

— Nu vrei să încerci?

— Ei, într-o zi, poate. Dar aş vrea să facem lucrurile treptat. Cred că ar trebui să mă obişnuiesc mai întâi cu lucrurile normale, şi abia după aceea să trec la avansaţi.

M-am întrerupt şi am scos un ţipăt scurt când el s-a aplecat din nou.

— Ce faci?

Glasul i s-a auzit înfundat:

— Tu n-ai decât să începi un plan pe paşi. Să-mi spui când e gata. Între timp…

Am ţipat iar când el mi-a desfăcut larg picioarele. Hardy a râs gutural. Îl bucura disconfortul meu.

— Lasă-mă numai cinci minute, m-a ademenit.

— Nu negociez.

— De ce nu?

— Fiindcă…

M-am răsucit şi am icnit.

— Fiindcă o să mor de ruşine. Eu… Nu. Vorbesc serios, Hardy, nu se…

Mintea mi s-a golit în momentul în care l-am simţit atingându-mi cu limba locul acela vulnerabil, secret. Am reuşit să-l mai împing puţin, dar nu am putut să-l dau la o parte.

— Hardy… am încercat din nou.

Atingerile delicate, umede, ale limbii lui au desfăcut carnea până atunci închisă, iar plăcerea a fost atât de puternică încât n-am mai putut să gândesc sau să mă

mişc. Cu vârful limbii el a urmat calea senzaţiei până în centrul ei, apoi a răsuflat deasupra nodului de nervuri delicate, trimiţând abur pe pielea mea umedă. Inima îmi bătea atât de tare încât abia dacă am auzit şoapta lui amuzată:

— Tot mai vrei să mă opresc, Haven?

Îmi dăduseră lacrimile. Eram atât de absorbită de plăcere încât tremuram, dar nu era suficient.

— Nu. Nu te opri.

M-a şocat sunetul propriei mele voci, atât de răguşită şi de scăzută. M-a mirat şi mai tare ţipătul pe care l-am scos când el m-a pătruns mai întâi cu un deget, apoi cu încă unul, desfăcând moliciunea umedă în timp ce îmi săruta pielea atât de sensibilă. Senzaţia era aproape chinuitoare. Am ridicat şoldurile spre el, din nou şi din nou, dar nu-am reuşit să mă eliberez.

— Nu pot, am gemut. Nu reuşesc.

— Ba poţi. Nu mai încerca atât de tare.

— Nu pot să nu mai încerc.

Degetele lui pricepute au început să alunece înainte şi înapoi. Eu am suspinat şi am simţit un fior, urmat de zvâcnirea delicată, vălurită, a cărnii suprasolicitate. Hardy a continuat mişcarea, mai adânc, cu degetele şi cu limba, iar gura lui… gura…

Am fost copleşită de un sentiment de preaplin, şi fiecare bătaie a inimii, fiecare răsuflare, fiecare impuls sau transformat în spasme puternice, în cascadă. Mi-am arcuit spatele de plăcere, strângându-i capul cu mâinile tremurate.

Hardy a împins degetele cât de adânc putea ajunge în mine şi cu limba a desenat cercuri pe pielea mea,

încercând parcă să prindă şi ultimele tresăriri eliberatoare. Când s-a retras, am suspinat şi am întins mâinile după el, ca să-l trag sus, spre mine. El m-a întors pe o parte şi m-a luat în braţe, apoi mi-a sărutat urmele de lacrimi din colţurile ochilor.

Am rămas în tăcere un minut, cu picioarele goale ascunse între picioarele lui, cu palma sa caldă pe fund. Simţeam tensiunea din spatele nemişcării sale, ca falsa linişte din ţarcul taurului, înainte ca animalul să se năpustească afară pentru coridă.

Mi-am strecurat palma spre blugii lui desfăcuţi.

— Scoate-ţi ăştia, am şoptit.

Încă respirând greu, Hardy a clătinat din cap.

— Ajunge pentru astă seară. Hai să ne oprim acum, cât suntem încă în avantaj.

— Să ne oprim? am rostit ameţită, uimită. Nu avem cum să ne oprim.

I-am sărutat pieptul, bucurându-mă de textura masculină, de căldura pielii sale acoperite de păr.

— Dacă nu faci dragoste cu mine acum, Hardy Cates, n-o să te iert niciodată.

— Dar am făcut dragoste cu tine.

— Până la capăt, am insistat.

— Nu eşti pregătită să mergem până la capăt.

L-am cuprins în palmă şi mi-am plimbat degetele în sus şi-n jos peste lungimea tare şi mătăsoasă.

— Nu poţi să mă refuzi, i-am spus. Mi-ar scădea stima de sine.

Mi-am trecut degetul mare peste vârful lat al penisului său, în cercuri lente, umede şi alunecoase, i-a scăpat un geamăt gutural şi şi-a ascuns chipul în părul

meu. Mi-a dat mâna la o parte, iar eu am crezut că o să-mi spună să ne oprim, dar în loc de asta el a zis cu o voce înfundată:

— Portofelul meu e în bucătărie. Mă duc să-l aduc.

Am înţeles imediat despre ce vorbea.

— N-avem nevoie de prezervativ. Iau anticoncepţionale.

A ridicat capul şi s-a uitat la mine, iar eu am ridicat stânjenită din umeri.

— Nick nu voia să le iau, aşa că au devenit un fel de declaraţie din partea mea. Mă simt mai stăpână pe situaţie, mai în siguranţă, când le iau. Doctorul a spus că nu-mi fac rău, aşa că le iau în fiecare zi. Suntem protejaţi chiar şi aşa.

Hardy s-a ridicat şi s-a sprijinit într-un cot, ca să mă privească.

— Nu am făcut niciodată dragoste fără prezervativ.

— Niciodată? am întrebat uimită.

El a clătinat din cap.

— N-am vrut să risc să las vreo femeie gravidă. Nu am vrut responsabilitatea asta. Am jurat că, dacă o să am vreodată copii, n-o să-i las şi eu pe ei aşa cum ne-a lăsat tata pe noi.

— Şi n-ai avut niciodată o iubită care să ia anticoncepţionale?

— Chiar şi aşa am folosit prezervativ. Nu sunt genul care să se bazeze pe metoda „ai încredere în parteneră”.

Poate că unele femei s-ar fi simţit ofensate la replica lui, dar eu înţelegeam bine cum e cu neîncrederea.

— Foarte bine, am spus, ridicându-mă ca să-l sărut pe bărbie. O facem cum vrei tu.

Dar el a rămas nemişcat şi a continuat să se uite la mine cu ochii lui albaştri, iar eu am simţit cum între noi înflorea ceva intim, visceral, un sentiment de apropiere care mi s-a părut mai mult decât alarmant. Simţeam că ritmurile corpurilor noastre erau acordate la un metronom invizibil.

— Tu ai avut încredere în mine, a spus. Pot şi eu să fac la fel.

M-am culcat pe spate, iar respiraţia mi s-a accelerat, la fel ca a lui. S-a dezbrăcat şi a venit deasupra mea. Era blând, foarte blând, dar îi simţeam forţa şi greutatea, aşa că, fără să vreau, m-am crispat. El a insistat până când am simţit amândoi momentul în care trupul meu a cedat, suplu, îngust, moale, şi l-a primit pe al lui. Eu, primindu-l pe el. Deschizându-mă. Pleoapele ochilor lui albaştri au devenit grele, privirea i s-a înceţoşat de plăcere, iar genele i-au aruncat umbre lungi pe obraji. M-a pătruns încet, ca să-mi dea timp să mă obişnuiesc, ca invazia grea a trupului său să nu fie prea brutală. Mi-am ascuns chipul pe braţul său, cu obrazul lipit de muşchiul puternic.

După ce l-am primit în mine cât de mult am putut, Hardy m-a îndemnat să ridic genunchii şi să-i desfac mai mult, apoi m-a pătruns şi mai adânc. Corpul meu era îngust, umed şi alunecos. Am văzut cum îngrijorarea de pe chipul lui se transformă în pasiune. Îmi plăcea cum se uita la mine, de parcă ar fi fost gata să mă mănânce de vie.

— M-am mişcat, fiindcă mi-era incomod să fiu aşa de plină, iar Hardy a tremurat şi a scos câteva cuvinte care mi s-au părut a fi „Doamne, te rog nu te mişca Haven,

iubita mea, te rog”.

— Îţi place? am şoptit.

Hardy a clătinat din cap, străduindu-se să respire. Chipul îi era roşu de parcă ar fi avut febră.

— Nu? am întrebat.

— Îmi plăcea acum jumătate de oră, a reuşit să spună cu accentul lui apăsat, acum împleticit de parcă ar fi băut cam zece pahare de tequila. La un sfert de oră după aceea a devenit cea mai bună partidă din viaţa mea, şi acum… Sunt destul de sigur că fac infarct.

Am zâmbit şi i-am tras capul spre mine, apoi am şoptit:

— Şi ce urmează după infarct?

— Nu ştiu sigur.

Respiraţia îi şuiera printre dinţi. Şi-a sprijinit capul pe pernă, lângă mine.

— La naiba, a spus cu disperare, nu ştiu dacă pot să mai rezist.

L-am mângâiat pe şolduri, pe spate, pe deasupra trupului puternic şi încordat sub degetele mele.

— Nu te abţine.

A început un ritm atent, plăcut. Una dintre mişcările lui a atins un loc sensibil în mine, adânc, jos, şi în acelaşi timp trupul lui a apăsat deasupra trupului meu în unghiul potrivit. Un fior delicios m-a cutremurat şi am tresărit surprinsă, înfundându-mi degetele în şoldurile lui.

El a ridicat capul şi a zâmbit când m-a văzut că fac ochii mari.

— Am atins un punct sensibil? mi-a şoptit şi a făcut din nou aceeaşi mişcare, iar şi iar.

Spre stânjeneala mea nemăsurată, n-am reuşit să mă abţin şi am gemut, mişcându-mă sub el până când am fost din nou cuprinsă de o plăcere mai mare decât puteam să suport.

Spasmele n-au fost la fel de intense a doua oară, dar au fost lungi, lente, şi l-au făcut şi pe el să-şi piardă controlul. Şi-a ascuns gemetele de plăcere sărutându-mă încontinuu. S-a oprit abia când amândoi am simţit lipsa oxigenului. Eram complet satisfăcuţi.

După aceea m-a cuprins o oboseală cumplită. Am dormit o vreme, cu el încă în mine, şi am descoperit că somnul după ce faci dragoste cum trebuie e aproape mai plăcut decât sexul în sine. M-am trezit mai târziu, cu trupul lui Hardy tare în trupul meu. Nu se mişca, doar stătea acolo, adânc, şi mâinile lui mă mângâiau peste tot. Am rămas aşa, pe o parte, cu un picior ridicat peste şoldul lui. Voiam, aveam nevoie, să se mişte, dar el mă ţinea aşa, nemişcată. L-am strâns de braţ, de umăr, încercând să-l trag peste mine. El nu s-a mişcat, lăsându-mă să aştept.

— Hardy, am spus încet. Te rog…

— Ce mă rogi?

Mi-a lins buza de sus, apoi pe cea de jos. M-am legănat spre el şi mi-am tras gura de lângă a lui destul cât să-i răspund:

— Ştii tu…

El m-a sărutat pe gât şi i-am simţit zâmbetul. Da, ştia, dar continua să mă ţină îmbrăţişată aşa, în timp ce trupul meu se încorda spasmodic, încercând să-l tragă mai adânc. Până la urmă s-a mişcat puţin, mai mult o sugestie decât o mişcare, dar a fost suficient ca să-mi

provoace un orgasm. Muşchii interni mi s-au contractat, parcă adunând senzaţii, iar eu am tremurat violent. Hardy m-a pătruns adânc şi a rămas nemişcat, umplându-mi corpul cu fierbinţeala minunată a plăcerii lui.

A continuat să mă sărute şi după aceea, cu buzele alunecându-i peste tot, cu degetele mângâindu-mi obrajii, gâtul, bărbia. După o vreme m-a dat jos din pat şi m-a dus la baie. Ameţită, m-am sprijinit de el şi l-am lăsat să mă spele. M-a săpunit şi m-a spălat cu blândeţe. Alunecoasă, ascunsă în abur, mi-am sprijinit capul de pieptul lui, iar el s-a aplecat şi m-a pătruns cu două degete. Mă durea şi aveam ţesuturile umflate, dar îmi plăcea atât de mult încât n-am rezistat şi mi-am mişcat şoldurile spre el. Am auzit cum scoate un sunet jos, ca un alint, şi am simţit cum mă mângâie tandru cu degetul, cu mişcări circulare. Priceput, m-a condus spre încă un orgasm, în timp ce apa caldă curgea în ploaie peste mine şi în timp ce el mă săruta pasional.

Abia dacă îmi aminteam când m-am uscat şi când m-am întors în pat. Nu mai ştiu decât că am adormit curând, cu prezenţa lui solidă alături.

Cândva, mai târziu, m-am trezit dintr-un coşmar, şi m-am speriat când am simţit lângă mine un bărbat. Am tresărit, crezând pentru o clipă că eram iar cu Nick, că nu scăpasem de el. Lângă mine s-a mişcat cineva, iar eu am tras aer în piept.

— Haven, s-a auzit un murmur întunecat.

Sunetul m-a liniştit imediat.

— Ai visat urât?

Avea vocea adâncă, adormită, ca de catifea.

— Da.

El m-a mângâiat încet pe piept, ca să-mi liniştească bătăile nestăpânite ale inimii, apoi mi-a sărutat sânii, sfârcurile întărite, sensibile, i-am cuprins capul cu braţele, simţindu-i părul fin pe încheieturile mâinilor. M-a sărutat încet în jos, mi-a îndoit genunchii şi mi-a prins gleznele ca în cătuşe. Chiar şi pe întuneric, i-am văzut umerii mari şi capul oprindu-se între pulpele mele. M-a sărutat încet, languros, bucurându-se de plăcerea mea şi făcându-mi corpul să tremure fără putinţă de scăpare.

După aceea am adormit fără să mai visez nimic.

Capitolul 16

A doua zi, la birou, ştiam arăt ca naiba. Aveam cearcăne mari şi întunecate şi semne de pasiune pe gât. Nu mă interesa deloc. Mă simţeam mai împăcată decât mă simţisem de luni bune. De ani.

Încă mai simţeam urmele corpului lui Hardy pe corpul meu, ca să nu mai spun despre durerile plăcute care-mi aminteau de tot ce tăcuserăm. În ciuda tuturor lucrurilor pentru care aş fi putut şi ar fi trebuit să mă îngrijorez, am decis să mă bucur de simpla mulţumire pe care mi-o aducea sentimentul că fusesem iubită cum trebuie.

— Sună şi spune-le că nu te simţi bine, îmi şoptise Hardy în acea dimineaţă. Stai cu mine în pat toată ziua.

— Nu pot, protestasem. Au nevoie de mine la muncă.

— Şi eu am nevoie de tine.

Replica lui mă făcuse să zâmbesc larg.

— Tu m-ai avut suficient pentru moment.

Hardy m-a tras la piept şi m-a sărutat cu foc.

— Nici măcar n-am început cu tine, a spus. De fapt, m-am abţinut fiindcă tu nu erai pregătită.

Am căzut de acord până la urmă să mergem amândoi la muncă, fiindcă era vineri şi aveam de rezolvat fiecare mai multe lucruri, însă la cinci şi jumătate avea să înceapă weekendul.

Înainte să plece, i-am pregătit o omletă din cinci ouă, cu caşcaval şi spanac, puţină şuncă şi trei felii de pâine prăjită. Mâncase tot, până la ultima firimitură. Drept răspuns la comentariul meu cum că îmi golise frigiderul, el mi-a răspuns că era nevoie de mult efort ca să mă satisfacă şi că un bărbat trebuia să-şi păstreze forţa.

Am zâmbit şi m-am apropiat de biroul meu, unde am deschis laptopul. M-am gândit că, având aşa o dispoziţie bună, nimic n-ar putea să mă supere. Imediat după aceea a apărut Vanessa.

— Ţi-am trimis nişte e-mail-uri legate de cele mai noi contracte de mentenanţă, mi-a spus fără preambul.

— Bună dimineaţa, Vanessa.

— Scoate la imprimantă anexele şi copiază-le. Adu-le la mine pe birou într-o oră.

— Sigur.

Am privit-o cum se întoarce ca să plece.

— Aşteaptă, Vanessa. Trebuie să discutăm ceva.

— Da? m-a întrebat pe un ton periculos de scăzut.

— Nu vreau să dai informaţiile mele personale nimănui. Dacă te întreabă cineva unde stau sau care e numărul meu de telefon de acasă, nu le da dacă nu m-ai întrebat înainte. Cred că, de acum înainte, ar trebui ca asta să fie politica la birou, pentru siguranţa tuturor.

Şefa mea a făcut deodată ochii mari.

— Încercam să-ţi fac o favoare, Haven. Fostul tău soţ mi-a spus că vrea să-ţi dea înapoi nişte lucruri. Evident, dacă l-ai părăsit atât de grăbită, ai uitat să iei tot.

Vocea îi devenise foarte blajină, de parcă ar fi încercat să-i explice o problemă grea unui copil.

— Nu încerca să mă tragi pe mine în problemele tale personale. Nu e o atitudine profesionistă.

Am înghiţit în sec, dorindu-mi s-o informez că nu-l părăsisem pe Nick, ci fusesem bătută şi aruncată afară, însă unul dintre trucurile preferate ale Vanessei era să facă acuzaţii pe cel mai blând ton al ei, până când eu ajungeam să spun lucruri pe care nu dorisem să le spun. Nu aveam de gând să mai cad pradă acestui tertip, şi erau lucruri în viaţa mea care aveau să rămână secrete.

— Nu mi-ai făcut o favoare, am spus pe un ton calm. Nick nu are nimic din ce aş putea să vreau, şi nu eşti amestecată în nimic.

Vanessa a clătinat din cap şi mi-a aruncat o privire îngheţată, compătimitoare.

— Mi-a spus şi el câte ceva despre cum a fost tratat. Mi s-a părut fermecător şi puţin trist, ca să fiu cinstită.

Mi-am ascuns un zâmbet amar. Cum a fost tratat el? Asta făceau narcisiştii. Te acuzau pe tine că ai făcut ce făcuseră ei de fapt, şi erau atât de convingători încât ajungeai chiar şi tu să te întrebi dacă nu cumva au

dreptate. Eram sigură că Nick le spunea oamenilor că mă purtasem urât cu el, că-l părăsisem, dar nu puteam să controlez asta şi nici dacă alţii îl credeau sau nu.

— Poate să fie fermecător, am recunoscut. Orice păianjen ştie să-şi ţească pânza.

— Există două părţi în orice poveste, Haven.

Condescendenţa i se scurgea din fiecare silabă precum mierea *râncezită.*

— Sigur că sunt, dar asta nu înseamnă că amândouă sunt adevărate.

Probabil că ar fi trebuit să tac, dar n-am putut să nu adaug:

— Şi unii oameni chiar sunt răi, Vanessa. Nu i-aş dori nici unei femei să fie cu Nick.

Nici măcar ţie, am gândit.

— Nu mi-am dat seama până acum cât eşti de naivă, mi-a răspuns şefa mea. Sper ca într-o zi să înveţi cum să priveşti lumea cu ceva mai multă sofisticare.

— O să mă străduiesc, am spus ca pentru mine, apoi m-am întors cu spatele la ea, cu tot cu scaun.

Nu m-am mirat când am primit un telefon de la Nick în mijlocul zilei. Îmi dădusem deja seama că aflase numărul meu de la Vanessa, dar sunetul vocii sale tot mi-a întors stomacul.

— Cum a fost întâlnirea de aseară? m-a întrebat el. Pun pariu că n-aţi prea vorbit după ce am plecat.

— Nu mă suna la muncă, i-am răspuns scurt. Şi nici acasă.

— Există un singur lucru pe care poate să-l vrea o femeie de la un bărbat care-şi petrece tot timpul la sală, a continuat Nick, şi n-are legătură cu vorbitul.

Am zâmbit puţin, bucuroasă că fostul meu soţ îl găsea atât de intimidant pe Hardy.

— Nu îşi petrece tot timpul la sală, am spus. E foarte inteligent şi ştie să asculte, ceea ce e o schimbare binevenită.

Nick n-a părut să audă ultimul meu comentariu.

— Nici măcar n-aţi ieşit în oraş. Ai rămas în apartament şi l-ai lăsat să-ţi facă tot felul de lucruri, toată noaptea, aşa e?

M-am întrebat dacă Nick îmi supraveghease casa, lucru care îmi dădea fiori.

— Nu e treaba ta, am spus.

— Aş vrea să fi fost aşa deschisă şi cu mine, când eram căsătoriţi, cum primeşti inelul, cum devii frigidă.

Cândva, un astfel de comentariu m-ar fi rănit. Ba poate chiar aş fi crezut că eram frigidă. De data aceea, însă, ştiam cum stau lucrurile. Ştiam că Nick era un narcisist incapabil să ţină la altcineva în afară de el însuşi. N-aveam cum să-l schimb, cum să-l fac să-şi dea seama de defectele pe care le avea. Nick voia ce voia şi nu se înţelegea pe sine, la fel cum niciun rechin nu era conştient că vrea să ucidă şi să devoreze, ci o făcea pur şi simplu.

— Bine că ai scăpat de mine, am răspuns. Fă-ne amândurora o favoare şi nu mă mai suna, Nick.

— Şi cu lucrurile tale cum rămâne? Cu brăţara de la mătuşa ta?

— Dacă trebuie să te văd din nou, am spus, atunci nu merită.

— Le arunc la gunoi, m-a ameninţat. Le distrug şi…

— Am de lucru.

I-am închis, simţindu-mă triumfătoare şi dezgustată în acelaşi timp. Am hotărât să nu-i spun lui Hardy, sau oricui *altcuiva,* despre *telefon. Era* nevoie de *prea* puţin ca Hardy să-l caute pe fostul meu soţ şi să-l şteargă de pe faţa pământului şi, cu toate că nu mi-ar fi displăcut să scap de el, nu voiam să-l vizitez pe Hardy după gratii.

În următoarele două săptămâni am aflat multe despre Hardy. Petreceam fiecare minut liber împreună, şi nu pentru că plănuisem aşa, ci doar pentru că el era cel cu care voiam să fiu aproape tot timpul. Uimitor mi se părea că şi el părea a simţi la fel.

— E aproape prea simplu, i-am spus lui Todd la telefon într-o seară, în timp ce-l aşteptam pe Hardy să se întoarcă de la serviciu. Nu ne prefacem. Sună când spune că o să sune, vine la timp, mă ascultă… E perfect, ceea ce mă îngrijorează.

— Nimeni nu e perfect. Nu-mi spui ceva. Ce? Probabil că nu e prea dotat.

— Ba nu. Dimpotrivă, e puţin cam prea mare.

A urmat o tăcere apăsată.

— Todd? Mai eşti acolo?

— Da. Încerc să găsesc un motiv bun ca să mai fiu prieten cu tine.

Am zâmbit larg.

— Gelozia nu e atrăgătoare, Todd.

— M-ar ajuta dacă mi-ai spune un singur defect al lui. Unul singur. Îi miroase gura? Are negi? Are nevoie de spray antifungic?

— Părul de pe piept poate fi considerat un defect?

— Da.

Todd părea uşurat.

— Nu pot să sufăr părul pe piept, fiindcă nu se vede musculatura.

M-am gândit că era mai bine să nu-l contrazic, deşi nu eram de acord. E confortabil şi sexy să fii ţinută în braţe de un bărbat cu un piept lat şi acoperit de păr.

— Haven, a spus Todd pe un ton mai serios, să nu uiţi ce ţi-am spus despre el.

— Cum că nu e simplu? Că are o parte întunecată?

— Da, asta. Cred în continuare asta. Ai grijă, draga mea. Distrează-te, dar ţine ochii deschişi.

Mai târziu m-am gândit la ce însemna să ai ochii deschişi într-o relaţie. Nu credeam că-l idealizez pe Hardy, ci doar că îmi plăceau foarte multe lucruri la el. Îmi plăcea cum îmi vorbea, îmi plăcea cum ştia să asculte. Îmi plăcea că mă atingea atât de des. Îmi masa umerii pe neaşteptate, mă trăgea la el în braţe, se juca în părul meu, mă ţinea de mână. Eu n-am fost crescută într-o familie prea afectuoasă din punct de vedere fizic, fiindcă ei puneau mare preţ pe spaţiul personal. După experienţele cu Nick nici nu credeam că o să pot să mai suport vreodată atingerea cuiva.

Hardy mă fermeca mai mult decât mă fermecase vreodată altcineva. Era interesant, jucăuş, dar întotdeauna bărbat. Îmi deschidea uşile, ducea el bagajele, plătea la cină şi s-ar fi simţit foarte ofensat dacă i s-ar fi spus că şi o femeie putea să facă toate lucrurile astea. După ce locuisem cu un soţ care îşi petrecea majoritatea timpului umflându-se în pene, apreciam siguranţa de sine a lui Hardy. Nu îl deranja să recunoască dacă greşea, dacă nu înţelegea ceva, şi transforma asta într-o ocazie să pună întrebări.

Niciodată nu cunoscusem un bărbat cu o rezervă de energie la fel de mare sau cu un apetit atât de crescut. În sinea mea recunoşteam că, probabil, tata avea dreptate şi Hardy ar fi vrut mai mult, dar asta nu însemna numai bani. Voia respect, putere, succes, toate lucrurile după care probabil tânjise pe vremea când toată lumea îl considera un nimeni. Opinia lumii, însă, nu-l strivise. Avea ceva, o hotărâre susţinută de mândrie şi furie, care insista că el merită mai mult.

Nu era foarte diferit de tata, care şi el începuse de la zero. Gândul ăsta mă speria puţin, fiindcă aveam o relaţie cu un bărbat care ar fi putut să se dovedească a fi la fel de ambiţios şi de motivat ca şi Churchill Travis. Cum să mă descurc cu un astfel de bărbat? Cum să fac să nu ajungă până acolo?

Ştiam că Hardy credea despre mine că fusesem protejată de lumea crudă. Probabil că aşa era, în comparaţie cu el. Când am călătorit eu peste ocean, am făcut-o alături de prietene de la facultate şi am stat la hoteluri scumpe, plătite cu cartea de credit a tatei. Când el călătorise peste ocean, o făcuse pe o platformă petrolieră şi mersese în locuri ca Mexic, Arabia Saudită sau Nigeria. Paisprezece zile lucra, paisprezece avea liber. Învăţase să se adapteze repede la cultura şi obiceiurile străinilor, şi mă mira că se purta la fel şi cu societatea din Houston. Învăţa obiceiurile locului, se adapta şi îşi găsea locul printre oameni.

Vorbeam mult nopţile, ne povesteam despre copilărie, despre relaţiile din trecut, despre lucrurile care ne schimbaseră. Hardy era deschis cu majoritatea lucrurilor despre el, dar erau şi câteva subiecte pe care

nu voia să le discute. Tatăl lui, de exemplu, era unul dintre ele, şi lucrurile pe care le făcuse ca să ajungă la închisoare. Hardy prefera să nu vorbească nici despre trecutul lui amoros, iar pe mine asta mă făcea să fiu foarte curioasă.

— Nu pricep de ce nu te-ai culcat cu Liberty, i-am spus într-o noapte. N-ai fost tentat? Trebuie să fi fost.

Hardy m-a aşezat mai comod pe pieptul lui. Eram la el în pat, unul mare, cu perne umplute cu puf, acoperit cu cearceafuri scumpe şi cuverturi din mătase.

— Dulceaţă, orice bărbat mai mare de doisprezece ani ar fi tentat de Liberty.

— Atunci?

Hardy m-a mângâiat pe spate, atingând cu blândeţe fiecare curbură.

— Te-am aşteptat pe tine.

— Ha. Se zvoneşte că ai fost foarte ocupat cu doamnele din Houston.

— Nu-mi amintesc de niciuna dintre ele, mi-a spus fără intonaţie.

— Beebe Whitney îţi spune ceva?

Hardy mi-a aruncat o privire curioasă.

— De ce-mi spui despre ea?

— S-a lăudat la Todd că te-ai culcat cu ea după ce-a divorţat.

A tăcut un moment, mângâindu-mi părul.

— Eşti geloasă?

De fapt, eram geloasă, şi în acelaşi timp uimită de suferinţa pe care mi-o provoca ideea că el ar fi putut să fie în pat cu Beebe şi cu trupul ei perfect, bronzat la solar. Am aprobat din cap deasupra pieptului său.

Hardy m-a aşezat pe spate şi m-a privit în ochi. Lumina lămpii i se juca pe deasupra trăsăturilor puternice, şi o rază rătăcită îi scotea în evidenţă zâmbetul abia schiţat.

— Aş putea să-mi cer scuze pentru toate femeile pe care le-am cunoscut înainte de *tine, dar n-o să fac* asta.

— Nici nu te-am rugat, am spus pe un ton posac.

Mâna lui a alunecat sub cearceaf şi m-a mângâiat cu blândeţe.

— Am învăţat câte ceva de la fiecare femeie cu care am fost, şi a fost nevoie să învăţ multe înainte să fiu cu tine.

Am făcut o grimasă nemulţumită.

— De ce? Fiindcă sunt complicată? Dificilă?

M-am străduit să respir normal în timp ce ei mi-a cuprins un sîn în palmă şi l-a cântărit încet. A clătinat din cap.

— Fiindcă vreau să fac foarte multe pentru tine. Vreau să-ţi fac plăcere în toate felurile pe care le cunosc.

S-a aplecat şi m-a sărutat, apoi mi-a împins vârful nasului cu nasul lui, jucăuş.

— Femeile alea au fost doar antrenamentul pentru tine.

— Bine spus, am rostit nemulţumită.

Palma lui mi-a acoperit inima şi a apăsat încet.

— De când mă ştiu, am vrut să ajung undeva, să fiu cineva. Îi vedeam pe alţi netrebnici cum au de toate, maşini scumpe, case mari, soţii frumoase, şi-mi spuneam „la naiba cu ei. O să am şi eu totul într-o bună zi, şi o să fiu fericit”.

A făcut o grimasă de dispreţ.

— În ultimii ani, însă, am obţinut tot ce-mi doream, dar n-a fost destul. Eram tot nefericit. Dar când sunt cu tine…

— Ce? am întrebat.

— Când sunt cu tine, simt că am ce-mi trebuie. Pot să mă relaxez, să fiu fericit.

Mi-a trasat nişte urme leneşe pe piept.

— Tu mă ajuţi să nu mă mai grăbesc.

— Într-un fel bun, adică?

— Da.

— Eu nu reuşesc să fac pe nimeni să nu se grăbească, am spus. Nu sunt o persoană liniştită.

A zâmbit lent.

— Nu ştiu ce faci, dar funcţionează.

S-a aplecat deasupra mea, m-a sărutat pe gât şi mi-a spus că sunt frumoasă şi că vrea să se culce cu mine. M-am cutremurat când părul de pe pieptul lui mi-a atins sinii moi.

— Hardy?

— Mm?

L-am cuprins pe după gât.

— Uneori am impresia că te stăpâneşti. În pat, adică.

S-a retras şi m-a privit blând.

— E adevărat că nu mă grăbesc, a recunoscut.

— Nu e nevoie să faci asta, am spus sincer. Am încredere în tine. Dacă vrei să-mi arăţi ce-ţi doreşti, o să-ţi fac pe plac. Adică, orice ai fi făcut cu Beebe…

A zâmbit amuzat.

— Fir-ar să fie. Uită de ea, dulceaţă. Am petrecut doar o noapte cu ea şi nu m-am mai întors niciodată.

— Ei, oricum am spus, animată de spirit competitiv, nu

trebuie să fii grijuliu cu mine. Rezist.

Zâmbetul de mai devreme s-a lărgit.

— Bine.

L-am tras spre mine şi, când am ajuns la buzele lui, l-am sărutat pasional. El mi-a răspuns imediat, explorându-mi gura până când am rămas amândoi fără suflare. Hardy m-a ridicat în genunchi, cu faţa la el, apucându-mă de subţiori cu o atingere fermă, dar atentă. Avea foc în privire, dar mi-a vorbit cu blândeţe:

— Vrei să încerci ceva nou, Haven?

Am înghiţit în sec şi am aprobat dând din cap şi mişcându-mi puţin şoldurile spre el. Hardy a observat mişcarea. Am văzut cât era de aprins, şi asta m-a făcut să-l doresc şi mai mult. Mâinile i-au alunecat spre încheieturile mele. Mi-a ridicat braţele şi m-a condus ca să apuc partea de sus a spetezei înalte. Sânii mi s-au ridicat odată cu mişcarea, iar sfârcurile mi s-au întărit.

Hardy s-a uitat în ochii mei până când am simţit că mă înec în albastrul lor. Respiraţia îi era fierbinte pe buzele mele.

— Ţine-te bine, a şoptit, strângându-mi degetele pe lemnul patului.

Au urmat minute fierbinţi de intimitate, de tortură pasională care s-a transformat în febră. Apoi febra a devenit dulceaţă. Era peste tot în jurul meu, înăuntrul meu. Am supravieţuit cumva, dar nici acum nu ştiu sigur cum. Când Hardy a terminat cu mine, unghiile mele lăsaseră urme pe lemn şi abia dacă mai ştiam cum mă cheamă. Am alunecat încet în braţele lui, tremurând din tot corpul.

— Numai tu, mi-a spus Hardy. Numai pe tine te vreau.

Am simţit că mă pierd printre nori când m-a aşezat pe perne. Mă îndrăgosteam de el, repede şi fără scăpare. Şi nu prea aveam cum să mă împotrivesc.

Capitolul 17

— Ajută-mă să înţeleg, i-am spus lui Jack, stând în faţa uşii apartamentului său. N-ai de gând să fii îngăduitor cu Hardy nici după ce mi-a salvat viaţa acum două săptămâni? Ce-ar trebui să facă, după tine, ca să-l tratezi politicos? Să descopere tratamentul pentru cancer? Să salveze planeta de vreun asteroid?

Fratele meu m-a privit exasperat.

— N-am spus că n-o să fiu politicos. Atât pot să fac.

— Ce frumos din partea ta.

În acea seară, eu şi Hardy mergeam la o petrecere a programului „Platforme pentru peşti", care era sponsorizată de câteva mari companii petroliere.

„Platforme pentru peşti" era un program în cadrul căruia companiile se angajau să-şi demonteze partea superioară a platformelor petroliere uzate şi să le coboare pe fundul oceanului, ca să creeze bariere artificiale. Fiindcă întreg Golful Mexic avea sub el noroi alunecos, platformele coborâte formau o structură stabilă pentru peşti.

În ciuda protestelor naturaliştilor, peştii păreau mulţumiţi. Iar companiile petroliere iubeau programul,

pentru că le economisea milioane de dolari din cheltuielile pentru recuperarea platformelor uzate, aşa că finanţaseră una dintre expoziţiile de la Acvariul din Houston ca să arate beneficiile programului.

Familia mea era invitată la vernisajul expoziţiei, iar eu mă străduisem să le explic nu doar că aveam să merg cu Hardy Cates, dar şi că mă aşteptam ca ei să se poarte frumos, ca nişte oameni rezonabili. Din păcate, se părea că le ceream prea mult. Îl sunasem deja pe Joe, care mă informase pe un ton ursuz că Hardy se folosea de mine, aşa cum el mă avertizase că o să se întâmple. Acum, Jack era şi el încăpăţânat. Nu mă aşteptam la altceva din partea tatălui meu, ale cărui opinii erau la fel de imuabile ca grupa sanguină.

Mai aveam să-mi fac griji doar din pricina lui Gage, dar eram aproape figură că el o să se poarte frumos cu Hardy, chiar dacă doar pentru mine. Îmi spusese ceva în sensul ăsta când vorbisem cu el după accidentul din lift.

— N-am spus decât, a continuat Jack, că Hardy nu primeşte o bilă albă doar pentru că a făcut ce ar fi făcut oricine în locul lui. Ţi-am mai spus că, dacă ne sunai pe mine sau pe Gage, oricare dintre noi te-ar fi scos din liftul ăla la fel de bine.

— Am înţeles acum.

Fratele meu mi-a aruncat o privire bănuitoare.

— Ce?

— Eşti supărat fiindcă n-ai avut ocazia să arăţi cât eşti de puternic. Nu suporţi gândul că altcineva a fost erou. Tu eşti şeful în peşteră şi tu ai cea mai mare bâtă.

— Fir-ar să fie, Haven! Nu te mai *certa* ca o fată. Nare legătură cu mărimea bâtei.

S-a uitat în sus şi-n jos pe coridor.

— Intră puţin, vrei?

— Nu. N-am prea mult timp să mă pregătesc. Mă duc acasă. Voiam doar să vin să-ţi spun să te porţi frumos cu…

M-am oprit brusc.

— Cu cine? a întrebat Jack pe un ton autoritar.

Am clătinat din cap, nedumerită. Nu ştiam cum să-i spun lui Hardy. „Prieten" suna ca de liceu. Plus că era total nepotrivit, fiindcă bărbatul ăsta numai prieten nu-mi era. „Iubit" era învechit şi melodramatic. „Partener"? „Prieten cu beneficii"? Nu şi nu.

— Cu domnul cu care o să vin, am spus aruncându-i o privire ameninţătoare. Vorbesc serios, Jack. Dacă te porţi urât cu el în seara asta, te jupoi ca pe un taur.

— Nu înţeleg ce-mi ceri. Dacă vrei aprobarea mea, ştii că n-o s-o primeşti. Nu-l cunosc destul de bine pe nemernic, şi ce ştiu e şi de bine, şi de rău.

M-am enervat când l-am auzit presupunând că viaţa mea amoroasă depindea de părerea lui.

— Nu vreau aprobarea ta, am spus scurt. Vreau doar să te porţi frumos. Te rog să nu fii nemernic timp de două ore. Crezi că ai putea?

— Rahat, a spus Jack ca pentru sine, lungind cuvântul. La cât ai devenit de rea, aproape că mi-e milă de el.

Vernisajul avea loc într-o sală de ceremonii de la etajul al treilea al uneia dintre clădirile din oraş, care avea toţi pereţii din sticlă. La petrecere erau invitaţi cam şase sute de oameni, care intrau în foaierul unde era aşezat un acvariu mare, cilindric, apoi mergeau pe lângă expoziţia cu rechini, treceau pe lângă exponate

care simulau o navă eşuată, un templu scufundat, o mlaştină şi o pădure tropicală.

Îngrijorarea legată de faptul că mergeam cu Hardy la recepţie s-a evaporat la cinci minute după ce am ajuns. Partenerul meu era relaxat şi amuzant, a vorbit cu toată *lumea şi m-a* însoţit printre invitaţi, prezentându-mă asociaţilor lui şi soţiilor acestora, plus altor câtorva prieteni. Atunci mi-am dat seama că nu era deloc un străin printre ei. Deşi nu făcea încă parte din cercurile demult formate, ca acela al familiei mele, intrase în grupul celor care se ocupau de companiile mai mici, mai flexibile, care găseau nişe noi pentru afaceri.

Ba chiar aveam şi cunoştinţe comune, câteva dintre care chiar mi-au atras în glumă atenţia că Hardy era o partidă pe cinste pentru orice femeie care ar fi reuşit să-l ţină în frâu. Mi-am dat seama că, în felul lui relaxat, Hardy îşi făcea relaţii cu mai multă măiestrie decât oricine altcineva. Mi se părea că ştia numele tuturor şi că avea talentul să se concentreze asupra celui cu care vorbea de parcă el sau ea ar fi fost cea mai importantă persoană din cameră.

În acelaşi timp nu uita nicio clipă de mine, fie că îmi aducea ceva de băut de la bar, fie că îşi ţinea mâna pe talia mea sau îmi şoptea lucruri care mă făceau să râd. Eram alături de un grup, vorbeam, iar el mi-a aranjat cu un gest degajat breteaua din lanţ auriu a poşetei de pe umăr.

Mă întrebasem cum avea să se poarte cu mine în prezenţa altora, dacă se aştepta ca eu să gravitez în jurul lui, aşa cum făcuse Nick. Spre surprinderea mea, Hardy nu părea să se supere dacă eu aveam propriile

opinii. Când am început să discutăm despre marnă, de exemplu, unul dintre partenerii lui de afaceri, un geofizician pe nume Roy Newkirk, spunea entuziast că există reale posibilităţi pentru a face din marnă o alternativă la petrolul convenţional, dar eu i-am spus că am citit că aşa ceva ar fi la fel de rău pentru mediu ca şi forarea dintr-un puţ deschis. Ba mai mult, procesarea marnei ar însemna producerea unei cantităţi imense de dioxid de carbon în atmosferă, ceea ce mie mi se părea un gest criminal. Asta, bineînţeles, doar dacă nu credeai că încălzirea globală e un real pericol.

Roy mi-a ascultat comentariile cu un zâmbet forţat.

— Hardy, nu ţi-am spus eu să nu te întâlneşti cu o femeie care citeşte?

Hardy a părut amuzat de felul direct în care vorbisem.

— E mai bine aşa, te cerţi mai rar, a răspuns. Nu are rost nici să mai încerci s-o convingi când ştii că oricum are dreptate.

— Sper că nu te-am enervat, i-am şoptit lui Hardy după aceea. Îmi pare rău că n-am fost de acord cu Roy.

— Îmi plac femeile care spun ce gândesc, a răspuns el. Plus că aveai dreptate. Tehnologia nu e încă destul de avansată ca să merite efortul de extracţie a marnei. La cum stau lucrurile acum, nu doar că face rău mediului, dar e şi prea scumpă.

I-am aruncat o privire speculativă.

— Dacă tehnologia ar face procesul mai ieftin, dar ar fi în continuare un proces nociv, ai face-o?

— Nu… a început el, dar înainte să apuce să-mi explice de ce, am fost întrerupţi de un râs puternic.

O mână grea m-a apucat de umăr şi m-a răsucit.

— Unchiule T.J., am exclamat. Nu ne-am văzut de ceva vreme, aşa e?

T.J. Boit nu era unchiul meu adevărat, dar îl cunoşteam de când eram foarte mică. Era prietenul cel mai apropiat al tatei şi bănuiam că fusese îndrăgostit de mama. Îi plăceau puţin cam prea mult femeile, fusese însurat de cinci ori şi era unul dintre personajele ceva mai colorate din lumea afacerilor cu petrol.

Când era tânăr, în estul Texasului, T.J. Începuse să lucreze la o companie producătoare de echipamente pentru forare. Cumva, reuşise să facă rost de bani ca să cumpere terenuri şi drepturi asupra unora dintre câmpurile de producţie, apoi folosise profitul ca să cumpere şi mai mult teren, şi tot aşa. Era amestecat în multe afaceri şi era curtat de proprietari din toate companiile mari, toţi dornici să negocieze contracte potenţial nepreţuite.

Nu-l văzusem niciodată fără pălăria lui tradiţională, cu boruri de treisprezece centimetri şi înaltă de şaisprezece.

O pălărie de dimensiunile acelea ar fi arătat ridicol pe capul unui bărbat normal, dar T.J. Era un munte de om, mai înalt decât Hardy şi cu siguranţă mai greu. La una dintre încheieturile lui groase purta un ceas Rolex din aur şi aur alb, încrustat cu diamante. Pe unul dintre degetele cât un cârnat avea un inel de aur de forma Texasului.

Chiar şi atunci când eram mică mă mira obiceiul lui de-a săruta femeile de orice vârstă direct pe gură. În acea seară n-a făcut excepţie şi m-a sărutat pe buze.

Mirosea a piele de şa, a colonie dulce şi a trabuc „La Unica”.

— Ce mai face fetiţa mea preferată? a întrebat cu o voce puternică. Te-ai întâlnit cu netrebnicul ăsta?

— Bună seara, domnule, a spus Hardy zâmbind şi întinzând mâna.

— Îl cunoşti pe domnul Cates? l-am întrebat pe T.J.

— Am vorbit puţin despre proprietatea mea din Gregg County, a recunoscut el. Trebuie să ai buzunare adânci ca să faci afaceri cu mine.

— T.J. Nu vrea doar buzunarele, vrea să-ţi ia şi pantalonii de pe tine.

Bătrânul a chicotit vesel, m-a cuprins pe după talie şi m-a strâns, apoi i-a aruncat lui Hardy o privire cu înţeles.

— Să te porţi frumos cu fetiţa asta, i-a spus. A fost crescută de cea mai grozavă doamnă din Texas.

— Da, domnule, aşa o să fac.

După plecarea lui T.J., care s-a îndepărtat păşind legănat, îngreunat din cauza gutei, m-am răsucit spre Hardy.

— De ce nu v-aţi înţeles?

Hardy a ridicat puţin din umeri, cu un zâmbet obosit.

— Ne-am împotmolit la bonus.

Văzând că nu pricep, mi-a explicat.

— Când proprietarul terenului semnează contractul de închiriere, primeşte de obicei un bonus de la cumpărător. Uneori acesta e substanţial, dacă terenul promite şi dacă în apropiere sunt puţuri fertile. Altfel, bonusul e mic.

— Şi T.J. A vrut un bonus mare? am ghicit eu.

— Mai mare decât i-ar fi plătit oricine. Eu cred în riscuri asumate, dar nu dacă sunt nebuneşti.

— Îmi pare rău că n-a fost rezonabil.

Hardy a dat din umeri şi a zâmbit.

— Aştept. Mai devreme sau mai târziu o să se rezolve. Dumnezeu ştie că am destule de făcut pentru moment.

M-a privit cu o politeţe impecabilă.

— Eşti pregătită să mergem acasă?

— Nu, de ce aş…

Am tăcut când am văzut strălucirea din ochii lui albaştri. Ştiam exact de ce voia să mergem acasă. Am spus timid:

— Dar n-am văzut încă toată expoziţia.

— Scumpa mea, nu-i nevoie s-o vezi. Pot să-ţi spun eu tot ce vrei să ştii despre program,

Zâmbetul mi s-a lărgit.

— Deci eşti expert în asta?

Începusem să mă obişnuiesc cu faptul că el îşi amintea tot felul de detalii şi de fapte, aşa că nu m-am mirat prea tare.

— Poţi să mă întrebi orice, a spus repede.

M-am jucat cu unul dintre nasturii cămăşii lui.

— Platformele chiar au un efect bun asupra populaţiei de peşti?

— Conform unui biolog care lucrează la Institutul de Ştiinţă Marină, da. Barajele atrag peşti, dar n-ai cum să faci aşa un număr mare să vină din întâmplare dinspre ocean, aşa că e clar că aici se nasc.

S-a oprit o clipă din vorbit, apoi a întrebat plin de speranţă:

— Ai auzit destul?

Am clătinat din cap, uitându-mă direct la gâtul lui, acolo unde avea pielea fină şi atrăgătoare. Îmi plăcea sunetul vocii lui, mierea groasă din accent.

— Şi platforma aparţine în continuare companiei, după ce e desfăcută partea de sus? am întrebat.

— Nu. Îi este donată statului, care preia actul de proprietate. După aceea, compania donează jumătate din ceea ce a economisit programului „Baraje Artificiale".

— Cât durează până când peştii vin la… la structura care se coboară în ocean?

— Se numeşte coperta platformei, mi-a răspuns el, jucându-se cu mâneca subţire a rochiei mele. După ce coperta e desfăcută şi a stat în apă cam şase luni, de ea se lipesc tot felul de plante şi de nevertebrate, în partea de sus vin mulţi corali, fiindcă acolo e mai multă lumină, şi atunci încep să apară şi peştii.

S-a aplecat mai aproape de mine şi mi-a atins sprânceana cu buzele.

— Vrei să afli şi despre lanţul trofic?

I-am inspirat parfumul.

— Da, neapărat.

M-a apucat de cot şi m-a mângâiat cu blândeţe.

— Un peştişor mic înoată liniştit, apoi un peşte mare şi înfometat apare…

— Haven! ne-a întrerupt o voce ascuţită.

Am simţit o pereche de braţe mici cum mi se înfăşoară în jurul taliei. Era sora mai mică a lui Liberty, Carrington, cu părul ei blond deschis frumos împletit în două codiţe. Am îmbrăţişat-o şi m-am aplecat să o sărut pe creştet.

— Carrington, eşti aşa de elegantă! am spus când i-am văzut fustă scurtă şi saboţii.

Ea a roşit de plăcere.

— Când mai vii să dormi la noi?

— Nu ştiu, scumpa mea. Poate…

— Ai venit cu Hardy? m-a întrerupt ea după ce l-a văzut pe partenerul meu.

S-a dus să-l îmbrăţişeze, continuând să vorbească.

— Haven, ştiai că Hardy a dus-o pe mama la spital în noaptea în care m-am născut eu? Era furtună şi se inundase peste tot, şi el ne-a dus cu o camionetă albastră.

I-am aruncat lui Hardy o privire, zâmbind.

— Se descurcă bine la salvat oameni, da.

Expresia lui a devenit mai reţinută când alte două persoane ni s-au *alăturat.* Erau Gage şi Liberty.

— Hardy, a spus ea întinzându-i mâna şi strângând-o pe a lui cu afecţiune.

El i-a zâmbit larg.

— Bună, Liberty. Ce mai face băiatul?

— Bine. Matthew e acasă, cu bunicul. Lui Churchill îi place să aibă grijă de el.

Ochii ei verzi străluceau.

— E cea mai ieftină bonă pe care am găsit-o.

— Liberty, a spus Carrington trăgând-o de mână, vrei să vii cu mine să vezi peştii Piranha? E un acvariu mare acolo.

— Bine, a răspuns aceasta râzând. Mă scuzaţi, oameni buni. Ne întoarcem imediat.

Liberty a plecat, iar Gage l-a privit pe Hardy un moment. În aer a plutit tensiunea până când fratele meu

a întins mâna.

— Mulţumesc, a spus el. Îţi sunt dator fiindcă ai scos-o pe Haven din liftul ăla. Dacă pot să fac vreodată ceva ca să te răsplătesc…

— Nu, a spus Hardy imediat.

Părea uimit de sinceritatea lui Gage. A fost prima dată când l-am văzut stingher.

— Nu-mi datorezi nimic. Eu… După ce am făcut cu afacerea ta…

— Ţi-ai răscumpărat greşeala acum două săptămâni, a spus Gage. Siguranţa lui Haven, şi fericirea ei, sunt totul pentru mine. Dacă te porţi frumos cu ea, n-o să ai probleme cu mine.

— Înţeleg.

Nu-mi plăcea să se vorbească despre mine de parcă n-aş fi fost de faţă.

— Gage, am întrebat, ai vorbit astă-seară cu Jack? Trebuia să fie şi el aici.

— A venit, da. S-a întâlnit cu o fostă iubită la bar şi se pare că au reînnodat relaţia.

Am dat ochii peste cap.

— Ai putea să faci un lanţ de femei de-aici până-n El Paso cu fostele lui iubite.

În acel moment a sunat un telefon, iar Hardy a căutat în buzunarul interior al sacoului. S-a uitat la număr şi a clipit repede.

— Mă scuzaţi, ne-a spus mie şi lui Gage. Trebuie să răspund. Vă deranjează dacă…

— Nicio problemă, am spus imediat.

— Mulţumesc.

Hardy a deschis clapeta telefonului şi şi-a făcut loc

prin mulţime, spre una dintre uşile care ducea la balconul ce înconjura sala.

Rămasă numai cu Gage, i-am zâmbit nesigură, întrebându-mă dacă urma să am parte de o predică.

— Arăţi foarte bine, mi-a spus fratele meu măsurându-mă din priviri. Pari fericită.

Nu-mi mai spusese nimeni de multă vreme aşa ceva.

— Sunt fericită, am recunoscut puţin stânjenită. Gage, îmi pare rău dacă e greu pentru tine să mă vezi cu cineva din trecutul lui Liberty…

— Nu e greu, a spus el cu blândeţe. Nu poţi să alegi mereu de cine să te simţi atras, m-a surprins continuând. Când am cunoscut-o eu pe Liberty, am crezut că era una dintre iubitele tatei şi, îmi pare rău că trebuie să recunosc, m-am purtat foarte urât cu ea.

A zâmbit trist.

— Chiar şi aşa, era ceva la ea care mă atrăgea de fiecare dată când o vedeam.

A băgat mâinile în buzunare şi s-a încruntat puţin.

— Haven, având în vedere cum te-a ajutat Cates la turnul Buffalo, sunt foarte înclinat să-l las în pace, dar, dacă-ţi face vreun rău…

— Dacă mă răneşte, îţi dau voie să-l baţi măr, am spus, făcându-l să zâmbească.

M-am apropiat puţin, atentă să nu fim auziţi.

— Dacă nu merge relaţia dintre noi, însă… O să fiu în regulă, Gage. Sunt mai puternică decât eram acum câteva luni. M-a ajutat să trec peste unele dintre problemele pe care le-am avut după ce m-am despărţit de Nick, aşa că indiferent ce face pe viitor, o să-i fiu mereu recunoscătoare pentru asta.

Hardy s-a întors, iar eu mi-am dat seama numai uitându-mă la el că se întâmplase ceva foarte rău. Chipul îi era lipsit de orice expresie, dar era palid pe sub bronz şi aspru ca şmirghelul.

— Tocmai m-a sunat mama. Trebuie să mă ocup de nişte probleme de familie care nu suportă amânare.

— Hardy…

Voiam să-l iau în braţe şi să-i spun ceva care să-l liniştească.

— Se simte bine?

— Da, n-are nimic.

— Plecăm chiar acum şi…

— Nu, a spus el imediat.

Auzindu-şi tonul prea aspru a făcut un efort să se calmeze.

— Nu e genul de lucru cu care să-ţi baţi tu capul, dulceaţă. Trebuie să rezolv eu asta.

Gage a intervenit:

— Pot să te ajut cumva?

Hardy a aprobat din cap.

— Te rog să ai tu grijă de Haven, să te asiguri că ajunge acasă în siguranţă.

S-a uitat la mine cu o privire lipsită de expresie.

— Îmi pare rău. Nu-mi place că trebuie să te las aşa.

— Mă suni mai târziu? am întrebat.

— Sigur, eu…

A tăcut, de parcă n-ar fi găsit nimic de spus, şi s-a mai uitat o dată spre Gage.

— Am eu grijă de Haven, a spus Gage imediat. Nu-ţi face griji pentru ea.

— Bine. Mulţumesc.

Şi cu asta Hardy s-a îndepărtat, cu capul aplecat şi făcând paşi atât de mari încât ai fi zis că se pregăteşte să sară peste obstacole.

— Poate că vreunul dintre fraţii lui e bolnav sau a avut vreun accident, m-am agitat eu.

Gage a clătinat din cap.

— N-ai de unde şti. Doar că…

Doar că?

— Dacă ar fi fost vorba despre aşa ceva, cred că ne-ar fi spus.

Eram foarte îngrijorată din cauza lui Hardy.

— Ar fi trebuit să mă ia cu el, am spus ca pentru mine. Nu pot să sufăr să fiu lăsată pe dinafară. Şi doar n-o să mă simt bine aici când ştiu că el are nu ştiu ce problemă misterioasă. Ar trebui să-i fiu alături.

L-am auzit pe fratele meu oftând.

— Hai să le găsim pe Liberty şi pe Carrington. Prefer să mă uit la un acvariu plin cu peşti carnivori decât să mă întreb ce probleme o avea Hardy Cates.

Capitolul 18

I-am cerut tânărului de la recepţia clădirii să mă anunţe imediat ce Hardy, ajungea la 1800 Main.

— Indiferent de oră, i-am spus.

Poate i se păruse puţin ciudat sau se întrebase de ce nu aşteptam să mă anunţe chiar Hardy însuşi că s-a întors, dar n-a comentat nimic. Mi-am verificat mesajele.

Nu fuseseră decât două apeluri, amândouă de la un număr din Dallas, de la cineva care închisese. Probabil că era Nick, fiindcă nu ţinusem legătura cu niciunul dintre colegii de la Darlington, iar cei din cercul fostului meu soţ mă cunoşteau drept Marie. Nick era cu siguranţă furios pe mine pentru că-l respinsesem şi pentru că nu mă arătasem deloc interesată să recuperez brăţara lui Gretchen. Mai ales pentru că-mi continuam viaţa. Speram că, dacă-l ignoram, avea să renunţe. Dacă insista să ia legătura cu mine, aveam să fiu obligată să iau atitudine.

Poate să cer un ordin de restricţie?

Mi-am adus aminte de comentariul cinic al lui Hardy: „Ordinele de restricţie funcţionează doar dacă te legi cu cătuşe de vreun poliţist".

Mă întrebam unde e el în acel moment, ce face, cu ce problemă se confruntă. Eram foarte tentată să-l sun, dar m-am gândit că ultimul lucru de care avea nevoie era să-i sune mobilul în toiul vreunei situaţii dificile.

Am făcut o baie lungă, mi-am pus o pereche de pantaloni de trening şi un tricou mare, apoi am încercat să mă uit la televizor. Cred că am schimbat vreo sută de canale, dar n-aveam la ce să mă uit.

— Am dormit superficial, cu urechile ciulite. Când s-a auzit în sfârşit sunetul telefonului, am răspuns de la al doilea apel.

— Da?

— Domnişoară Travis, *domnul* Cates tocmai a trecut pe la recepţie. E în lift chiar acum.

— Minunat. Mulţumesc.

M-am uitat la ceas. Era unu şi jumătate noaptea.

— Părea bine? A spus ceva?

— Nu, domnişoară, nimic. Mi s-a părut… obosit.

— Bine, mulţumesc.

— Pentru puţin.

Am închis şi am rămas cu telefonul în poală, aşteptând nerăbdătoare să sune. Dar al naibii obiect rămânea tăcut. Am aşteptat până când am fost sigură că Hardy a avut destul timp să ajungă în apartament, apoi l-am sunat. A răspuns robotul.

M-am întins pe canapea şi m-am uitat la tavan, nerăbdătoare. Până la urmă n-am mai suportat şi l-am sunat pe mobil. Încă o înregistrare. Ce se întâmpla oare? Se simţea bine?

— Lasă-l în pace, am spus cu voce tare. Du-te şi culcă-te. Lasă-l să doarmă. O să te sune mâine, când o să aibă chef să vorbească.

Dar nu mă ascultam, fiindcă eram prea îngrijorată din cauza lui Hardy. M-am plimbat prin apartament încă un sfert de oră, apoi am sunat din nou. Nu mi-a răspuns.

— Rahat, am spus încet, ştergându-mă la ochi cu pumnii pe jumătate strânşi.

Eram încordată, obosită şi tulburată. N-aveam cum să adorm înainte să mă asigur că Hardy era bine. N-aveam decât să bat repede la uşa lui. Poate să-l strâng în braţe. Poate să adorm lângă el. N-avea să-l întreb nimic. Nu voiam să-l bat la cap, ci doar să ştie că îi eram alături dacă avea nevoie de mine.

Am încălţat o pereche de papuci cu talpă tare şi am ieşit din apartament, apoi am luat liftul până la etajul al optsprezecelea. Era frig în atmosfera elegantă şi sterilă a coridorului. Tremurând, m-am apropiat şi am sunat la

soneria apartamentului său.

Nemişcare, tăcere. Apoi un sunet în interior. Am aşteptat, am aşteptat până când mi-am dat seama, nevenindu-mi să cred, că Hardy n-avea de gând să deschidă. M-am strâmbat. Foarte rău pentru el, fiindcă aveam de gând să stau la uşa lui şi să sun la sonerie şi toată noaptea, dacă era nevoie.

Am apăsat din nou pe buton. Mi-a trecut prin cap un gând subit, teribil, cum că, poate, Hardy nu era singur. De ce altceva ar fi refuzat să mă vadă? Dar nu puteam să mă conving că…

Uşa s-a deschis. În faţa mea era un Hardy pe care nu-l mai văzusem niciodată. În casă era semiîntuneric şi doar din sufragerie ajungea pe hol o lumină artificială de la şirul de ferestre. Hardy purta un tricou alb şi nişte blugi. Era desculţ şi părea mare, umbrit şi periculos. Mirosea a tequila ieftină, din aceea de care beai dacă voiai să te îmbeţi foarte tare, foarte repede.

M-am uitat de la chipul lui la paharul gol pe care-l ţinea în mână. O senzaţie neplăcută m-a cuprins.

— Bună, am reuşit să rostesc şuierat. Voiam să văd cum te simţi.

— Mă simt bine.

M-a privit de parcă am fi fost străini.

— Nu pot să vorbesc acum.

A dat să închidă uşa, dar eu am păşit peste prag. Mi-era frică să-l las singur, fiindcă nu-mi plăcea privirea aceea goală, ciudată, din ochii lui.

— Hai să-ţi fac ceva de mâncare. Omletă şi pâine prăjită…

— Haven.

Mi s-a părut că avusese nevoie de toată concentrarea ca să vorbească.

— N-am nevoie de mâncare. N-am nevoie de companie.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Fără să mă gândesc, am întins mâna ca să-i mângâi braţul, iar el s-a ferit, făcând un pas înapoi. De parcă atingerea mea îi repugna. M-a şocat. Era o răsturnare de situaţie neaşteptată, după ce, atâta vreme, eu însămi făcusem acel gest la atingerea altora, speriată. Nu mă gândisem niciodată cum m-aş simţi dacă mi s-ar face şi mie aşa.

— Hardy, am spus pe un ton blând. Plec, promit, dar spune-mi ce s-a întâmplat. Doar câteva cuvinte, ca să înţeleg.

Am simţit furia radiind din el. Era prea întuneric ca să-i văd ochii, dar îmi dădeam seama că străluceau aproape răuvoitor. M-am întrebat speriată unde era Hardy cel adevărat. Parcă îi luase locul un geamăn malefic.

— Nu ştiu cum dracu' ai putea să înţelegi, a spus apăsat, când nici eu nu înţeleg.

— Hardy, lasă-mă să intru, am spus.

El a continuat să-mi tină calea.

— Nu vrei să intri aici.

— Cum aşa? am spus, forţându-mă să zâmbesc sceptic. Ce e înăuntru de care ar trebui să mă tem?

— Eu.

Răspunsul lui m-a făcut să mă înfior, dar nu m-am clintit.

— Ce ai făcut în seara asta? am întrebat. De ce te-a

sunat mama ta?

Hardy a aplecat capul. Avea părul încurcat, de parcă ar fi tras de el. Îmi venea să-i aranjez şuviţele întunecate şi strălucitoare şi să-l mângâi pe ceafă. Voiam să-i alin durerea, dar nu puteam decât să aştept răbdătoare, lucru care nu mi-a fost niciodată la îndemână.

— Mi-a cerut să plătesc cauţiunea pentru tata, l-am auzit spunând. A fost arestat astă-seară pentru că a condus băut. Ştia că nu trebuie s-o sune. I-am dat bani în ultimii doi ani. Îl plătesc să stea naibii departe de mama şi de băieţi.

— Credeam că e închis. A ieşit?

Hardy a dat din cap, încă evitând să se uite la mine. Cu mâna liberă strângea tocul uşii. Am simţit un fior de repulsie la vederea forţei pe care o avea strânsoarea lui.

— Ce-a făcut, am întrebat încet, ca să ajungă la închisoare?

Nu eram sigură că Hardy putea să-mi răspundă, dar mi-a răspuns. Uneori, cele mai bine ascunse secrete din lume pot să fie scoase la lumină de întrebarea potrivită, la momentul potrivit.

Hardy a vorbit pe tonul sec, şoptit, al unui criminal într-un confesional. Ştiam că aud lucruri pe care nu le mai spusese nimănui altcuiva..

— A stat închis cincisprezece ani pentru viol deosebit de grav. E violator în serie. Le-a făcut lucruri îngrozitoare femeilor. Nu a primit dreptul să iasă pentru bună purtare, fiindcă ştiau că nu s-a schimbat. Când şi-a terminat sentinţa au trebuit să-i dea drumul. Dar o s-o facă din nou, şi eu nu pot să-l opresc. Nu pot să-l urmăresc mereu. Abia dacă pot să-l ţin departe de

familia mea…

— Nu, am spus cu gura uscată. Nu e treaba ta să-l păzeşti.

— Fraţii mei seamănă cu el. Sângele rău se vede. A trebuit să-l scot de la închisoare pe Kevin luna trecută, să dau bani familiei fetei ca să nu depună plângere.

— Nu e vina ta, am spus, deşi era clar că el nu mă aude.

— Suntem nişte nenorociţi, toţi. Gunoaie bune de nimic…

— Nu.

Fiecare răsuflare îi era parcă mai aspră decât cea dinainte.

— Înainte să-l las pe tata la un hotel în seara asta, mi-a spus…

A tăcut, tremurând din tot corpul. S-a legănat, de parcă ar fi fost cât pe ce să cadă. Doamne, ce beat era!

— Ce ţi-a spus? am şoptit. Ce, Hardy?

El a clătinat din cap şi a făcut un pas în spate.

— Haven, a rostit pe un ton scăzut, gutural. Ieşi afară. Dacă rămâi… Nu pot să mă controlez. O să mă folosesc de tine. O să te rănesc. Înţelegi? Ieşi naibii de aici.

Nu credeam că Hardy ar fi fost capabil să mă rănească, pe mine sau pe oricare alta, dar adevărul era că nu puteam să fiu cu totul sigură. În acel moment nu semăna cu nimic mai mult decât cu un animal mare, suferind, pregătit să distrugă pe oricine se apropia. Totul se întâmpla prea repede după divorţul meu de Nick. Mi-era frică. Încă mai încercam să fac faţă propriei mele furii, propriilor mele temeri.

Există, însă, în viaţă unele momente în care trebuie să

dai dovadă de curaj, ca să nu pierzi ocazia definitiv. Aveam să aflu dacă Hardy era capabil să mă rănească. Fiecare fibră din mine ardea din cauza adrenalinei. Am ameţit. *Bine, netrebnicule,* m-am gândit cu hotărârea pe care ţi-o da furia şi iubirea amestecate. Îl iubeam din tot sufletul, în acel moment în care avea cea mai mare nevoie de asta, deşi o dorea cel mai puţin. *Hai să vedem de ce eşti în stare.*

Am intrat în întuneric şi am închis uşa. Hardy s-a repezit la mine în clipa în care s-a auzit încuietoarea. Am auzit zgomotul înfundat al paharului de tequila pe podea, îi dăduse drumul. Am fost apucată de umeri, răsucită cu faţa spre întuneric, împinsă spre uşă, strivită de bărbatul puternic de lângă mine, care răsufla ca un taur. Tremura, mâinile lui strângeau prea tare, plămânii respirau prea sacadat. M-a sărutat cu o forţă dureroasă, obscen, cu toată gura, minute întregi. Până la urmă tremuratul i-a dispărut şi i-am simţit erecţia apăsându-mi şoldul. Fiecare emoţie, furia, durerea, dispreţul de sine, nevoia, îşi găseau o supapă în pasiune.

Mi-a tras tricoul şi l-a aruncat cât colo. În timp ce el îşi scotea bluza, eu m-am îndreptat orbeşte spre sufragerie, nu ca să scap de el, ci ca să găsesc un loc mai confortabil decât uşa de la intrare. Am auzit un sunet gutural, posesiv, şi am simţit cum Hardy mă apucă din spate.

M-a împins peste speteaza canapelei, aplecându-mă înainte. Mi-a tras pantalonii în jos, iar eu m-am înfiorat, simţind cum panica mi se adună în stomac, ca un bloc de gheaţă.

— Semăna prea mult cu ce-mi făcuse Nick. Simţeam

că se apropie un moment în care n-aveam să mai pot să opresc amintirile, dar am strâns din dinţi, am înfipt bine picioarele în pământ şi m-am încordat.

Cu Hardy în spatele meu, am simţit atingerea pielii fierbinţi, a cărnii tari, pe fund. M-am întrebat dacă era prea absorbit de sine însuşi ca să-şi amintească de teama mea, de faptul că aşa fusesem violată. Poate că o făcea intenţionat, ca să mă pedepsească, să mă determine să-l urăsc. Una dintre mâinile lui m-a atins de-a lungul şirei spinării şi respiraţia i s-a schimbat.

— Hai, fir-ai tu să fii! am spus cu o voce spartă. Fă-o, dac-o faci!

Dar Hardy a rămas nemişcat şi a continuat să *mă* mângâie pe spate, în sus şi-n jos, apoi mi-a cuprins talia şi m-a mângâiat pe abdomen. S-a aplecat mai mult peste mine şi mi-a cuprins sânul în palma celeilalte mâini. A început să mă sărute pe umeri, pe spate, gemând în timp ce degetele lui mă desfăceau. Respiram *întretăiat, cu* trupul relaxându-mi-se, cedând. Mi-am imaginat mâna lui, cu semnele acelea mici în formă de stea… Ultima dată când fusesem în pat cu el încercasem să le sărut pe fiecare în parte. Mi-am amintit şi am simţit cum mă aprind, cum mă umezesc, cum îi răspund neaj*utorată la ati*ngere, la parfum, la căldura atât de familiară.

— Hai, am spus din nou, respirând greu.

A părut că nu mă aude, hotărât să mângâie la nesfârşit carnea moale de sub degetele sale. Picioarele lui le-au desfăcut mai mult pe ale mele, schimbându-mi postura. Ultimele urme de teamă s-au topit din sufletul meu. Mi-am ridicat şoldurile, tremurând când l-am

simţit lipindu-se de mine. Nu m-a pătruns, ci a continuat să mă mângâie cu o blândeţe agonizantă, până când am zgâriat cu unghiile catifeaua tapiţeriei şi am început să suspin.

Întunericul se încolăcea în jurul nostru, răcoros şi ascuns, în timp ce Hardy se pregătea să mă facă din nou a lui. Am gemut, întreaga mea fiinţă fiind atentă la locul unde el mă apăsa, cu trupul tremurând din cauza aşteptării prelungite.

M-a pătruns în sfârşit, iar eu am cedat imediat plăcerii copleşitoare. Cu toate astea, el a continuat să mă mângâie, adânc ascuns în mine. M-a tras pe podea, în genunchi, la pieptul lui. Capul mi-a căzut pe umărul său, iar el m-a ridicat, m-a *făcut să gem în ritmul* mişcărilor lui, până când plăcerea a explodat şi s-a împrăştiat prin mine, inundându-mă cu căldură.

Hardy m-a lăsat să mă odihnesc pe coapsele lui, ţinându-mă strâns. Când respiraţia mi s-a liniştit, m-a dus în dormitor. Mă strângea tare în braţe, semn că avea poftă să fie dominator. Era ceva sălbatic, puţin ameninţător, dar şi foarte atrăgător în asta, ceea ce mă uimea. Trebuia să aflu de ce, trebuia să înţeleg… Nu puteam să gândesc când mă atingea aşa. A îngenuncheat pe pat şi m-a apucat de şolduri, ridicându-mă de pe saltea.

M-a pătruns încet, atingându-mi cu una dintre mâini triunghiul umed dintre coapse. Apăsarea ritmică, mângâierile, faptul că îmi ţinea şoldurile în aer, toate s-au combinat şi au, creat senzaţii noi, ascuţite, ba îndepărtându-se, ba revenind. Când m-a văzut atingând climaxul, Hardy m-a împins pe pat, cu braţele şi

picioarele desfăcute larg, şi s-a eliberat şi el în sfârşit, cu pulsaţii violente. L-am cuprins în braţe. Îmi plăcea mult senzaţia pe care mi-o dădea trupul lui deasupra mea aşa, cutremurându-se de plăcere.

Respirând întretăiat el s-a răsucit pe o parte şi m-a tras după sine. Mi-am auzit numele rostit încet. Multă vreme m-a ţinut în braţe, strângându-mă din când în când mai aproape.

Cu capul pe braţul lui, am dormit o vreme. Era încă întuneric când m-am trezit. Din tensiunea trupului său mi-am dat seama că nici Hardy nu dormea. M-am legănat încet, apăsând ritmic peste erecţia lui, făcând să-mi fie din ce în ce mai cald. M-a sărutat pe gât şi pe umăr, a gustat pielea moale.

L-am împins, apăsându-i umerii, iar el s-a aşezat uşor pe spate şi m-a lăsat să mă aşez deasupra lui. I-am apucat sexul şi l-am poziţionat, apoi l-am lăsat să mă pătrundă. Am auzit o răsuflare şuierată. Mi-a susţinut şoldurile cu mâinile, ajutându-mă să găsesc un ritm. Îmi aparţinea doar mie… Ştiam, am simţit-o în acel moment în care el m-a lăsat să preiau hăţurile. Eram deasupra lui, conduceam, el doar gemea şi ridica şoldurile în întâmpinarea mişcărilor mele. Mâinile i-au alunecat pe coapsele mele, spre centru, unde m-a mângâiat până când n-am mai rezistat şi am cedat plăcerii înnebunitoare, lucru care l-a făcut să-şi piardă şi el controlul. M-a prins de ceafă şi m-a tras spre el, ca să mă sărute. A fost un sărut aspru, cu parfum de disperare.

— Nu-i nimic, am şoptit după aceea în camera liniştită, simţind nevoia să-i alin suferinţa. Nu-i nimic.

Dimineaţa aproape că se terminase când m-am trezit, în jurul meu erau adunate cu grijă cuverturile, iar hainele pe care le aruncasem pe jos erau aşezate frumos pe spătarul unui scaun. L-am strigat adormită pe Hardy, să vină înapoi în pat, dar mi-a răspuns numai tăcerea. Mă lăsase singură în apartamentul lui.

M-am răsucit pe burtă, tresărind puţin de durerea plăcută lăsată de efort. Am zâmbit stânjenită când mi-am amintit ce făcuserăm. Aş fi putut să cred că fusese un vis erotic lung, doar că trupul îmi spunea că totul se întâmplase, fără îndoială.

Eram curios de fericită şi de liniştită, cu o bucurie aproape febrilă. Noaptea de dinainte fusese diferită de orice trăisem până atunci. Sex la un nou nivel… Mai profund, mai intens, care mă făcuse mai vulnerabilă emoţional şi fizic. Îl afectase la fel şi pe Hardy, lucru care, probabil, îl speriase de moarte.

Mi-am dat seama că Nick privea sexul ca pe un fel de alipire. Eu nu fusesem niciodată o altă persoană în mintea lui, nu cineva ale cărei emoţii şi gânduri să conteze. Atunci când făcea sex cu mine, Nick de fapt se masturba, într-un anume fel.

Hardy, pe de altă parte, chiar şi în sălbăticia lui, făcuse dragoste nu doar cu corpul meu, ci şi cu mintea. Cu mine. Şi mă primise în spatele apărărilor lui, chiar dacă cam fără voie.

Nu mai credeam în suflete pereche sau în iubirea la prima vedere, dar începusem să cred că, de foarte puţine ori în viaţă, dacă erai norocos, puteai să întâlneşti pe cineva cu care să te potriveşti foarte bine. Nu fiindcă era perfect, nu fiindcă ai fi fost tu perfectă, ci

fiindcă defectele voastre combinate se aranjau într-un fel care permitea unor fiinţe separate să se potrivească de minune.

Nu era simplu să ai o relaţie cu Hardy. Era un bărbat complex, încăpăţânat şi necizelat pe alocuri, dar eu iubeam lucrurile astea la el şi eram mai mult decât dispusă să-l iau exact aşa cum era. Nu era prea rău nici că el era dispus să facă la fel pentru mine.

Am căscat şi am intrat în baie, am găsit halatul lui Hardy şi l-am pus pe mine. Cafetiera fusese umplută mai devreme, pregătită să prepare cafea, şi avea o cană şi o lingură curată lângă ea. Am apăsat pe un buton, iar aerul s-a umplut de gâlgâitul plăcut al lichidului care fierbea.

Am ridicat telefonul fix şi am format numărul lui Hardy de mobil. Nu mi-a răspuns. Am închis.

— Laşule, am spus liniştită. Poţi să fugi, Hardy Cates, dar nu poţi să te ascunzi la nesfârşit.

Cu toate astea, el a reuşit să mă evite toată ziua de sâmbătă. Deşi voiam din tot sufletul să-i vorbesc, mândria nu m-a lăsat să-l caut ca o şopârlă de Texas îndrăgostită, cunoscută pentru că, atunci când îi place un mascul, îi dă târcoale. M-am gândit că pot să-mi permit să am răbdare cu Hardy, aşa că i-am lăsat doar câteva mesaje degajate pe robot şi am decis să aştept să vină el la mine.

Între timp, însă, am primit un e-mail de la Nick.

Capitolul 19

— E o nebunie, i-am spus lui Susan după ce a terminat de citit e-mail-ul lui Nick.

Îl scosesem la imprimantă şi o rugasem să îl citească în timpul şedinţei noastre de sâmbătă.

— A răsturnat totul. Mă simt ca Alice în Ţara Minunilor.

Avea zece pagini şi era plin de acuzaţii şi de minciuni, în timp ce-l citeam mă simţeam murdară, pătată, dar mai ales indignată. Nick rescrisese întreaga noastră căsnicie, pe el însuşi se transformase în victimă şi pe mine în femeia cea rea. Conform spuselor lui, eu eram o soţie infidelă, histrionică şi nebună, iar el încercase în van să mă liniştească şi să facă faţă furiilor şi dispoziţiilor mele proaste.

Până la urmă, când îşi pierduse în sfârşit cumpătul cu mine, oricum, spunea el, o făcuse pentru că îl adusesem la capătul puterilor respingându-i eforturile sincere de-a repara relaţia cu mine.

— Ce mă irită cel mai tare, am continuat pe un ton aprins, e detaliul şi cât de convingătoare e scrisoarea. Parcă Nick ar crede propriile spuse. Dar n-are cum să creadă, nu-i aşa? De ce mi-ar scrie aşa ceva? Chiar crede că o să-l cred?

Susan s-a încruntat.

— Minciuna patologică ţine de modul în care se poartă narcisiştii. Pe ei nu-i interesează adevărul. Spun

doar lucrurile care-i ajută să obţină ce doresc, adică atenţie cât mai multă. În esenţă, Nick încearcă să obţină o reacţie de la tine. Orice fel de reacţie.

— Vrei să spui că dacă-l urăsc e la fel de bine pentru el pe cât ar fi dacă l-aş iubi?

— Exact. Atenţia tot atenţie este. Singurul lucru pe care Nick nu poate să-l tolereze este indiferenţa, care-i creează aşa-numita „rană narcisică". Din păcate, e-mailul ăsta trimite la aşa ceva.

Nu-mi plăcea cum suna asta.

— Ce se întâmplă dacă lui Nick i se provoacă o „rană narcisică"?

— Ar putea să încerce să te sperie cumva, alt fel de-a obţine atenţie. Dacă tu refuzi să reacţionezi, atunci situaţia ar putea să escaladeze.

— Minunat. Asta înseamnă că o să mă sune şi mai des? Că o să mă viziteze pe neaşteptate?

— Sper că nu, dar da, probabil. Şi dacă e destul de furios, ar putea să-şi dorească să te pedepsească.

Cât timp m-am gândit la ce-mi spusese Susan, în cabinetul ei mic s-a lăsat tăcerea. Era foarte nedrept. De ce trebuia să-mi facă aşa ceva? De ce se aştepta ca eu să am în continuare un rol secundar în filmul vieţii sale?

— Cum scap de el? am întrebat.

— Nu există un răspuns simplu. În locul tău, eu aş păstra e-mailul ăsta şi aş documenta fiecare interacţiune cu el. Încearcă să nu ai contact cu el, indiferent ce-ar face. Refuză orice cadou, nu răspunde la e-mail-uri sau scrisori şi nu discuta despre el cu nimeni care vine din partea lui.

Susan a aruncat o privire e-mail ului, încruntându-se.

— Dacă un narcisist se simte inferior din cauza cuiva sau a ceva, el poartă pică până când reuşeşte să se elibereze de această senzaţie, până când simte că are câştig de cauză.

— Dar suntem divorţaţi, am protestat. Nu mai are ce să câştige.

— Ba sigur că da. Se luptă să-şi păstreze imaginea de sine, fiindcă fără această imagine de superioritate, dominanţă şi control… Nick nu e nimic.

Şedinţa cu Susan nu m-a ajutat să mă liniştesc. Eram tulburată, furioasă şi aveam nevoie de consolare. Cum Hardy nu răspundea la telefon, a ajuns şi el aproape de *capătul* de sus al listei cu nemulţumiri.

Când telefonul mi-a sunat în sfârşit duminică, am verificat repede să văd cine suna. Speranţele mi s-au năruit când am descoperit că era tata. Am oftat şi am răspuns cu un „Alo” morocănos.

— Haven.

Tata părea mulţumit într-un fel care-mi displăcea.

— Vreau să vii la noi. Trebuie să vorbim ceva.

— Bine. Când?

— Acum.

Mi-ar fi plăcut să-i spun că am altceva de făcut, dar nu mi-a venit nicio idee destul de bună. Oricum eram deja plictisită şi aveam o dispoziţie proastă, aşa că m-am gândit că puteam să mă duc la el.

— Sigur, tata, am spus. Vin imediat.

Am condus până în River Oaks. Tata era la el în dormitor, care avea dimensiunile unui apartament mai mic. Se relaxa într-un scaun de masaj din zona care servea drept salon şi apăsa pe butoanele panoului de comandă.

— Vrei să-l încerci? m-a întrebat, bătând cu palma în mânerul fotoliului. Are cincisprezece feluri diferite de masaj. Îţi analizează muşchii spatelui şi-ţi face recomandări. Apucă şi întinde inclusiv muşchii gambelor.

— Nu, mulţumesc. Prefer mobila care-şi ţine mâinile acasă.

I-am zâmbit şi m-am aşezat pe un scaun normal din apropiere.

— Nu mă întrebi ce mai fac, tată? Despre ce vrei să vorbim?

A aşteptat ceva vreme înainte să răspundă, ocupat cu panoul fotoliului de masaj.

— Despre Hardy Cates, a spus într-un sfârşit.

Am clătinat din cap.

— În niciun caz. Nu vreau să vorbim despre el. Orice vrei să ştii, eu nu sunt…

— Nu-ţi cer informaţii, Haven. Ştiu eu ceva despre el. Ceva ce trebuie să afli.

Fiecare fibră a fiinţei mele îmi dicta să mă ridic şi să plec. Ştiam că tata are dosare pentru toată lumea şi că nu ar fi avut niciun scrupul să caute mizerii din trecutul lui Hardy. Nu aveam nevoie să aud şi nici nu doream să aud lucruri pe care Hardy însuşi nu era pregătit să mi le spună. În plus, eram destul de sigură că ştiam ce voia tata să mă anunţe, anume că tatăl lui Hardy făcuse închisoare şi că fusese de curând arestat pentru că se urcase la volan băut. Am decis să rămân şi să-l ascult, ca după aceea să-l pun la punct.

În cameră nu se auzea decât zumzăitul scăzut al rotiţelor scaunului de masaj. Am zâmbit cu răceală.

— Bine, spune-mi.

— Te-am avertizat în ceea ce-l priveşte, mi-a spus tata. Şi am avut dreptate. Te-a vândut, scumpa mea. Aşa că mai bine uită de el şi du-te să găseşti pe altcineva. Cineva care să se poarte frumos cu tine.

— M-a vândut?

L-am privit nedumerită.

— Despre ce vorbeşti?

— T.J. Boit m-a sunat după ce te-a văzut cu el, vineri seara. M-a întrebat ce părere am despre relaţia ta cu un netrebnic cum e Cates, şi eu i-am spus.

— Doi oameni foarte ocupaţi, voi doi, am spus iritată. Dumnezeule mare, la cât timp şi câţi bani are fiecare dintre voi, n-aţi găsit nimic mai interesant de discutat decât despre viaţa mea amoroasă?

— T.J. S-a gândit la o cale să-l expunem pe Cates drept cine este, ca să-ţi arătăm ce fel de bărbat ai ales. După ce mi-a spus ce şi cum, eu am fost de acord, aşa că T.J. L-a sunat ieri pe Cates…

— La naiba…

— Şi i-a propus un târg. A spus că semnează contractul pentru terenul pe care-l voia Cates acum o vreme şi că renunţă cu totul la bonus, dar numai dacă Hardy promite să se despartă definitiv de tine. Să nu vă vedeţi, să nu ţineţi în niciun fel legătura.

— Iar Hardy i-a spus lui T.J. Să se ducă naibii, am spus.

Tata mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Nu. Cates a *acceptat* târgul, mi-a răspuns el, aplecându-se în fotoliu şi lăsându-mă să înţeleg ce auzisem.

Mă treceau fiori reci. Nu puteam să cred că… Hardy n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva. Nu după ultima noapte pe care o petrecusem cu el. Ştiam că simte ceva pentru mine. Ştiam că are nevoie de mine. Nu avea sens să dea cu piciorul la tot. Cel puţin nu pentru nişte contracte pe care oricum le-ar fi obţinut odată cu trecerea timpului.

Ce naiba se petrecea în capul lui? Trebuia să aflu. Dar înainte de asta…

— Eşti un bătrân parşiv, am spus. De ce trebuie să te amesteci tu în viaţa mea personală?

— Fiindcă te iubesc.

— Iubirea înseamnă să respecţi drepturile şi limitele altcuiva. Nu sunt un copil, sunt… Nu, tu nici măcar nu mă consideri un copil. Mă crezi un câine pe care poţi să-l duci în lesă şi să-l controlezi cum vrei tu…

— Nu te consider câine, m-a întrerupt tata, strâmbându-se. Acum potoleşte-te şi…

— Nu mă potolesc deloc! Am tot dreptul să fiu furioasă. Spune-mi, le-ai face la fel şi lui Gage, lui Jack sau lui Joe?

— Ei sunt fiii mei. Sunt bărbaţi. Tu eşti o fiică şi ai trecut deja printr-o căsnicie urâtă, n-aveai nevoie să te îndrepţi spre încă una.

— Până când n-o să înveţi să mă tratezi ca pe un om, tată, relaţia noastră s-a terminat. M-am săturat.

M-am ridicat şi mi-am pus geanta pe umăr.

— Ţi-am făcut o favoare, mi-a spus tata iritat. Ţi-am arătat doar că Hardy Cates nu e suficient de bun pentru tine. Toată lumea ştie. El ştie. Dacă n-ai fi atât de încăpăţânată, ai recunoaşte-o şi tu.

— Dacă într-adevăr a acceptat târgul lui T.J., am spus, atunci într-adevăr nu e destul de bun pentru mine. Dar nici tu nu eşti dacă ai putut să faci un lucru atât de urât.

— Ai de gând să împuşti mesagerul?

— Da, tată, dacă mesagerul nu învaţă să nu se mai amestece în treburile mele.

M-am îndreptat spre uşă.

— Ei bine, l-am auzit pe tata spunând încet, măcar ai terminat-o cu Hardy Cates.

M-am întors şi am făcut o grimasă.

— N-am terminat cu el încă. Nu accept să fiu dată la o parte fără motiv. Un motiv real, nu o afacere prefăcută pe care aţi inventat-o tu şi T.J.

Nu aveam cu cine să vorbesc. Toată lumea, inclusiv Todd, mă avertizase că exact la aşa ceva trebuia să mă aştept de la Hardy Cates. Nu puteam nici măcar s-o sun pe Liberty, fiindcă îi făcuse şi ei ceva asemănător cândva, iar ea n-ar fi putut să-mi spună că nu-i stă în fire. Mă simţeam foarte proastă, fiindcă eu încă îl iubeam.

O parte din mine voia să se ghemuiască pe jos şi să plângă. O altă parte era furioasă la culme. O *alta era* ocupată să analizeze situaţia şi să încerce să-şi dea seama cum să se poarte. Am hotărât să mă liniştesc înainte să-l confrunt pe Hardy. Puteam să-l sun a doua zi, după serviciu, ca să discutăm. Dacă voia să ne despărţim, aveam să fac faţă, dar măcar nu aflam adevărul de la nişte bătrâni parşivi.

La ora opt, luni dimineaţa, biroul nostru era neobişnuit de liniştit. Angajaţii lucrau în tăcere şi nimeni nu părea dispus să vorbească despre weekend,

aşa cum făceam de obicei. Nu bârfea nimeni lângă dozatorul de apă, nu se discuta prietenește.

În apropierea prânzului m-am dus la biroul Samanthei ca s-o întreb dacă vrea să meargă cu mine să luăm un sendviş. Samantha, de obicei atât de veselă, părea mică şi nefericită în spatele biroului ei. Tatăl îi murise cu două săptămâni în urmă şi ştiam că avea să dureze o vreme până când îşi va reveni.

— Vrei să ieşim la prânz? am întrebat cu blândeţe. Fac eu cinste.

Ea mi-a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Nu mi-e foame. Dar mulţumesc pentru invitaţie.

— Să-ţi aduc măcar un iaurt sau…

M-am oprit când am văzut strălucirea unei lacrimi în coltul ochiului ei.

— Samantha…

M-am apropiat şi am îmbrăţişat-o.

— Îmi pare rău. E o zi proastă, nu? Te gândeşti la tatăl tău?

A dat din cap aprobator şi a căutat după un şerveţel în sertarul biroului.

— Da, şi de asta sunt aşa, a răspuns, suflându-şi nasul după aceea. Mai e şi…

Mâinile ei subţiri s-au întins peste birou şi au împins spre mine o foaie de hârtie.

— Ce e asta? O factură?

M-am încruntai, curioasă.

— Care e problema?

— Salariul meu săptămânal intră în fiecare vineri în cont. Am verificat săptămâna trecută şi aveam mai puţini bani decât trebuia. Astăzi am intrat din nou în

contul meu, de la calculator, şi am aflat de ce.

A zâmbit din colţul gurii şi i-au dat iar lacrimile.

— Ştii aranjamentul ăla floral imens pe care l-a trimis firma la înmormântarea tatei? Cel pe care l-aţi trimis cu toţii?

– Da.

Aproape că nu voiam să aud ce urma să zică.

— Ei bine, a costat două sute de dolari. Iar Vanessa mi i-a retras mie din salariu.

— Dumnezeule.

— Nu ştiu de ce a făcut aşa ceva, a continuat Samantha. Cred că am supărat-o cumva. Cred că din cauza zilelor libere pe care mi le-am luat după ce a murit tata… S-a purtat ciudat şi a fost rece cu mine mereu, de atunci încoace.

— Ţi-ai luat câteva zile libere ca să mergi la înmormântarea tatălui tău, Sam. Nicio persoană normală nu ar putea să se supere pe tine din cauza asta.

— Ştiu.

A oftat tremurat.

— Probabil că Vanessa e foarte stresată. Mi-a spus că a fost cel mai prost moment să lipsesc şi pare foarte dezamăgită de mine.

Eram foarte furioasă. Voiam să trec prin birou ca Godzilla, să dau buzna la Vanessa şi să-i zdrobesc biroul sub picior. Dacă voia să mă atace pe mine şi să mă facă să mă simt prost, foarte bine, fiindcă eu puteam să fac faţă. Dar să se poarte aşa cu Samantha chiar după moartea unui părinte… era prea mult.

— Să nu-i spui că m-am plâns, a şoptit Samantha. Nu pot să dau acum de bucluc.

— N-o să ai probleme. Şi Samantha, a fost o greşeală să-ţi ia două sute de dolari din salariu. Banii o să ajungă înapoi în contul tău imediat.

Colega mea mi-a aruncat o privire *neîncrezătoare.*

— A fost o greşeală, am repetat, scoţând un şerveţel curat şi ştergând-o la ochi. Firma plăteşte florile, nu tu. Mă duc să repar situaţia, bine?

— Bine.

A reuşit să zâmbească.

— Mulţumesc, Haven.

Interfonul de la mine de pe birou a scos un sunet. Fiindcă biroul era „open-space", tot ce spunea Vanessa prin interfon *se auzea* peste tot.

— Haven, vino la mine. În birou, te rog.

— Nicio problemă, am spus încet, părăsind biroul Samanthei şi îndreptându-mă spre al Vanessei.

Nu m-am grăbit, fiindcă încercam să mă adun înainte să mă confrunt cu şefa mea. Ştiam că probabil aveam să fiu dată afară pentru ce urma să spun şi că după aceea aveam să devin victima unei adevărate campanii de murdărire a imaginii, dar nu conta. Puteam să-mi găsesc de lucru în altă parte. Şi era mai important să-i ţin piept Vanessei decât să evit să-mi fie stricată reputaţia.

Când am ajuns la ea în birou, Vanessa apăsa deja din nou pe butonul interfonului.

— Haven, vino…

— Sunt aici, am spus, îndreptându-mă direct spre ea. Nu m-am aşezat, ci doar am privit-o. Ea s-a uitat la mine de parcă aş fi fost o furnică urcând pe un perete.

— Aşteaptă la uşă, te rog, mi-a spus pe un ton detaşat,

până când eşti invitată înăuntru. N-am discutat asta de suficiente ori încât să ţii minte, Haven?

— Las deoparte regulile pentru câteva minute, fiindcă am ceva important să-ţi spun. S-a făcut o greşeală la salariu şi trebuie reparată.

Vanessa nu era obişnuită ca altcineva să hotărască subiectul discuţiei.

— Nu am timp pentru asta, Haven. Nu te-am chemat ca să vorbim despre salarii.

— Nu vrei să afli ce s-a întâmplat?

Am aşteptat. Când a devenit evident că n-avea de gând să-mi răspundă, am clătinat încet din cap.

— Nu, pentru că ştii deja. N-a fost o greşeală, aşa e? Un zâmbet ciudat, care-ţi îngheţa sângele în vene, i-a apărut pe buze.

— Bine, Haven. O să joc jocul tău. Ce s-a întâmplat?

— Samanthei i s-au luat bani pe florile pe care firma le-a trimit la înmormântarea tatălui ei.

Am aşteptat să văd vreun fel de reacţie. Poate ochii măriţi, poate un strop de ruşine, o încruntătură. Orice. Vanessa a dat dovadă de la fel de multă emoţie ca un manechin din plastic.

— O să rezolvăm problema asta, nu?

Au trecut câteva momente de tăcere chinuitoare. Tăcerea era una dintre armele ei cele mai eficiente. Se uita la mine până când simţeam că mă prăbuşesc precum un turn din cuburi de jucărie şi spuneam ceva, orice, ca să umplu vidul provocator de anxietate. De data aceea, însă, i-am susţinut privirea. Tăcerea a continuat până când a ajuns să fie chiar amuzantă. Cu toate astea, am reuşit să tac mai mult decât ea.

— Ai depăşit limita, m-a informat. Cum aleg eu să-mi tratez angajaţii nu e treaba ta, Haven..

— Deci faptul că ai luat bani din salariul Samanthei e un fel de tehnică de management?

— Cred că e cazul să ieşi din biroul meu imediat. De fapt, mai bine ţi-ai lua o zi liberă. M-am săturat de tine şi de atitudinea ta obraznică.

— Dacă nu accepţi să-i dai banii înapoi Samanthei, o să vorbesc cu Jack.

Aşa am obţinut o reacţie. Chipul i s-a întunecat şi ochii i-au strălucit.

— Căţea răsfăţată, a rostit pe un ton ascuţit. Nick mi-a spus totul despre tine, despre cum te foloseşti de oameni, despre cât de egoistă eşti, cum manipulezi şi minţi ca să ţi se facă pe plac. Eşti leneşă, mincinoasă, un parazit…

— Da, aşa vorbeşte Nick despre mine.

Mă întrebam dacă ieşise în oraş cu fostul meu soţ. Dumnezeule, oare cum erau doi narcisişti la întâlnire?

— Dar nu despre asta vorbim, nu-i aşa? îi dai banii înapoi, sau vorbesc cu Jack?

— Dacă îndrăzneşti să-i spui vreun cuvânt, spun tot. Când termin de povestit cum eşti de fapt, o să fie şi el la fel de dezgustat de tine cum sunt şi eu. O să-ţi spună unde să…

— Vanessa, am spus încet. E fratele meu. Chiar eşti atât de arogantă încât să crezi că ai putea să-l întorci împotriva mea? Crezi că o să te creadă pe mine, nu pe mine? Jack e loial. Poţi să-i spui orice despre mine, asta n-o să te ajute deloc cu el.

Pe faţa ei începuseră să apară pete roşii de furie, care

păreau că-i plutesc peste piele ca niște picături de ulei pe apă. Cumva, a reușit să-și controleze tonul.

— Ieși din biroul meu, Haven. Și să nu te mai întorci. Tocmai te-am concediat.

Eram calmă în aparență, deși inima îmi bătea foarte repede.

— Așa m-am gândit că o să spui, Vanessa.

M-am îndreptat spre biroul meu, ca să-mi iau geanta. Când am ajuns, i-am văzut uimită pe Samantha, pe Rob și pe Kimmie stând acolo și privind în gol.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat, intrând în cubicului meu.

M-am oprit când am dat cu ochii de Jack. Se uita la interfon, roșu la față și cu buzele strânse.

— Bună, Jack, am spus surprinsă. Ce faci aici?

Mi-a răspuns rar:

— Am venit să te invit la prânz.

Kimmie a venit mai aproape de mine și mi-a pus o mână pe braț.

— Interfonul era deschis, a murmurat.

Probabil că Vanessa uitase să-l închidă când dădusem buzna la ea în birou, iar Jack și toți ceilalți auziseră totul. Jack mi-a întins geanta și mi-a spus apăsat:

— Haide.

Am mers cu el, pălind când mi-am dat seama că ne îndreptam spre biroul Vanessei. Deschizând ușa fără să bată, Jack a rămas în prag și a privit-o cu asprime. Figura șefei mele a devenit deodată albă ca varul.

— Jack, a spus surprinsă.

I-a zâmbit cald. Părea atât de calmă și de plăcută încât m-a lăsat mută de uimire. Diferența de atitudine

era foarte mare.

— Mă bucur să te văd. Intră, te rog.

Fratele meu a clătinat din cap, privind-o rece, după care a rostit doar trei cuvinte:

— Strânge-ţi lucrurile.

Tonul lui nu lăsa loc pentru negociere.

Mi-am petrecut restul după-amiezii cu Jack, explicându-i despre comportamentul Vanessei la adresa mea şi despre cum începuse să facă la fel şi cu Samantha. Când am terminat, Jack nu mai dădea din cap, nu mai blestema, ci părea doar profund afectat.

— Iisuse, Haven… De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Nu am vrut să fiu considerată mironosiţă. Voiam ce era mai bine pentru firmă, şi ştiam că a lucrat bine în trecut.

— Dă-o încolo de firmă, a spus. Oamenii contează mai mult decât afacerea. Nu mă interesează cât e de bună ca director, dacă se poartă ca o teroristă în culise.

— La început am sperat că o se schimbe cu timpul sau că o să găsim un sistem de lucru convenabil pentru noi amândouă, dar mi-am dat seama că aşa ceva nu există.Nu ai cum să rezolvi lucrurile cu ea. E la fel ca şi Nick, o narcisistă bolnavă. Nu are nicio remuşcare dacă răneşte pe cineva, aşa cum noi nu avem dacă omorâm o furnică.

Jack avea o expresie furioasă pe chip.

— Vezi mulţi ca ea în afaceri. Deşi nu-mi place s-o spun, de multe ori comportamentul ăsta, ambiţia, hotărârea, egoismul… pot să te ducă destul de departe în ierarhia unei companii. Dar nu şi într-a mea.

— Chiar o dai afară?

El a dat imediat din cap aprobator.

— A şi plecat. Acum trebuie s-o înlocuiesc.

A urmat o pauză cu sens.

— Ai vreo idee?

— Pot să mă ocup eu, am spus repede. Nu o să mă descurc perfect, o să greşesc, dar ştiu că pot să-mi asum răspunderea.

Fratele meu a zâmbit larg.

— Acum mai vii de-acasă!

Am zâmbit precaută.

— Am învăţat mult în ultimul timp.

Am discutat despre situaţia de la birou încă o vreme, apoi conversaţia a luat-o pe un făgaş mai personal. N-am putut să nu-i spun despre cearta cu tata, despre T.J. Şi despre Hardy, cu afacerea lor cu tot.

Jack a fost satisfăcător de supărat din cauza asta şi a spus că ei toţi erau nişte nemernici. A fost de acord cu mine că trebuia să aflu de ce se purta Hardy aşa, fiindcă nu avea sens.

— T.J. Are nişte terenuri de calitate, a spus, dar nu e singurul din oraş. Hardy poate să meargă oriunde pentru aşa ceva. Poate că vrea terenurile alea, dar nu are nevoie de ele. Cred că ăsta e felul lui de-a se despărţi de tine. A făcut ceva ce ştie că o să te forţeze să te desparţi tu de el.

— Un netrebnic pasiv-agresiv, am spus. Dacă vrea să se despartă de mine, atunci trebuie s-o facă faţă în faţă.

Jack a zâmbit larg.

— Aproape că mi-e milă de amărât. Bine, ocupă-te tu de Cates, iar eu o să vorbesc cu tata despre câte ceva.

— Nu, am spus imediat. Nu vorbi cu el. N-ai cum să

repari relaţia.

— Pot să-l opresc să facă şi altele sau pot măcar să-l încurc.

— Mulţumesc, Jack, dar nu e nevoie să-l opreşti şi clar nu vreau alte încurcături.

Fratele meu a părut enervat.

— Atunci de ce ai pierdut atâta timp să te plângi, dacă nu voiai să fac nimic ca să te ajut?

— Nu vreau să-mi rezolvi problemele. Voiam doar să mă asculţi.

— Fir-ar să fie, Haven. Vorbeşte cu o prietenă dacă nu vrei decât două urechi. Bărbaţii nu pot să sufere când primesc o problemă şi n-au ce face cu ea. Ne simţim prost, şi nu putem să ne revenim decât dacă rupem câteva cărţi de telefon sau aruncăm ceva în aer. Deci, ca să ne lămurim, eu nu sunt un bun ascultător. Sunt doar un bărbat.

— Aşa e.

M-am ridicat şi am zâmbit.

— Vrei să-mi iei ceva de băut la un bar?

— Aşa mai merge, a spus el.

Am plecat împreună de la birou.

M-am întors acasă spre seară. Mă simţeam *mai* bine după *ce* băusem ceva şi petrecusem câteva ore cu fratele meu cel vesel. Mă surprindea că nu-l condamna pe Hardy, mai ales dată fiind atitudinea lui de dinainte.

— Nu sunt nici pentru, nici împotriva lui, m-a informat Jack dând peste cap o bere la halbă. Uite cum văd eu chestiunea cu T.J.: Hardy ori a făcut ceva greşit, dintr-un motiv greşit…

A mai luat o înghiţitură mare.

— Ori a făcut ceva greşit, dar din motivul potrivit.

— Cum ar putea să existe un motiv potrivit pentru cea făcut el?

— Nu ştiu. Dă-i ocazia să-ţi explice, asta-i tot ce spun.

— Todd crede că Hardy e parşiv şi complicat, am spus pe un ton ursuz..

Nu ştiu de ce, dar asta l-a făcut pe Jack să râdă.

— Ei bine, probabil că eşti obişnuită deja cu stilul ăsta, fiindcă faci parte din familia Travis. Niciunul dintre noi, cu excepţia lui Gage, nu e mai normal. E valabil şi pentru Todd.

— Mă sperii, am spus, dar am zâmbit.

Am continuat să zâmbesc şi în timp ce intram în apartamentul meu, dar eram agitată la gândul că o să mă întâlnesc cu Hardy. Am văzut lumina robotului telefonic şi mi s-a strâns inima. M-am apropiat şi am apăsat pe butonul pentru mesaje. Vocea lui Hardy:

— Vreau să te văd. Te rog să mă suni când ajungi acasă în seara asta.

— Bine, am şoptit, închizând puţin ochii.

L-am deschis însă imediat, fiindcă îmi atrăsese ceva atenţia, ceva ce strălucea lângă telefon. Nedumerită, am întins mâna ca să ridic obiectul şi am rămas şocată să descopăr că era o brăţară cu talismane. Brăţara mătuşii Gretchen. Dar cum ajunsese acolo? Doar era la Nick. Nick…

Înainte să pot să scot vreun sunet, cineva a venit prin spatele meu şi m-a apucat de gât. Ţeava unui pistol mi sa lipit de tâmplă. Am ştiut cine era înainte să-i aud glasul triumfător:

— Te-am prins, Marie.

Capitolul 20

Când te afli brusc într-o situaţie periculoasă, mintea ţi se împarte în două: o parte care trece prin situaţie şi o parte care se retrage puţin şi încearcă să înţeleagă ce se întâmplă. Cele două nu comunică neapărat, aşa că mi-a luat câteva momente ca să-mi dau seama ce spunea Nick.

— Nu poţi să mă ignori, căţea ce eşti. Nu poţi să mă ţii departe dacă eu vreau să te văd.

Voia să ştiu că e foarte puternic. Voia să-mi demonstreze că nu puteam să-l învinge. Mi se uscase gura atât de tare încât abia dacă puteam să vorbesc. Pe frunte îmi curgea un firicel de sudoare.

— Da, am spus pe un ton sufocat. Clar ai găsit o cale să mă vezi. Cum ai reuşit? Doar nu ai ghicit codul de la intrare?

— Am folosit un cod administrativ.

Fiecare apartament din clădire avea două astfel de coduri, pentru cazurile urgente, sau dacă îşi uita cineva codul de la intrare. Un set cu toate codurile era păstrat la recepţie, într-o cameră din spate, iar celălalt set era închis în biroul administrativ.

— Ţi l-a dat Vanessa, am spus, nevenindu-mi să cred.

Era ilegal. Puteam s-o dau în judecată. Oare mă ura atât de mult încât să rişte să ajungă la închisoare doar ca să se răzbune pe mine după ce fusese dată afară? Se pare că da.

— I-am spus că trebuie să-ţi las nişte lucruri.

— Ei bine, mi le-ai lăsat, am spus cu un glas pierit. Mulţumesc pentru brăţară, dar nu era nevoie să vii cu pistolul, Nick.

— Mă tot ignorai…

— Îmi pare rău.

— Şi mă tratai de parcă n-aş fi însemnat nimic pentru tine.

Pistolul mă apăsa destul de tare pe tâmplă încât să lase o vânătaie în urmă. Am rămas nemişcată, cu ochii înlăcrimaţi.

— Acum însemn sigur ceva, aşa e?

— Da, am şoptit.

Poate venise la mine acasă doar ca să mă sperie, însă el se ambala, aşa cum făcea întotdeauna, lăsând furia să se strângă. Odată ce începea să se înfurie devenea ca o avalanşă pe care nu puteai s-o mai împiedici.

— M-ai păcălit la divorţ şi m-ai lăsat în Dallas, cu toţi oamenii care întrebau ce s-a întâmplat, unde eşti… Cum crezi că a fost pentru mine, Marie? Ţi-a păsat vreun pic de ce am simţit eu?

Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese Susan despre cum narcisiştii simţeau nevoia să fie învingători.

— Sigur că mi-a păsat, am spus cu răsuflarea tăiată. Doar toată lumea ştia că tu ai fi putut să-ţi găseşti pe cineva mai bun. Toată lumea ştia că nu eram destul de bună pentru tine.

— Aşa e. N-o să mai găseşti niciodată pe nimeni la fel de bun ca mine.

Nick m-a înghiontit tare, lăsându-mă cu răsuflarea tăiată. Ţeava pistolului mi-a apăsat în tâmplă. Am auzit

cum fostul meu soţ trage siguranţa.

— N-ai încercat deloc, a spus încet, lipindu-se de mine, din spate.

Un val de greaţă m-a cuprins când i-am simţit erecţia.

— N-ai făcut niciodată destul. E nevoie de doi ca să construieşti o căsnicie, şi tu n-ai fost niciodată destul de implicată, Marie. Ar fi trebuit să faci mai *mult*

— Îmi pare rău, am spus străduindu-mă să respir.

— M-ai părăsit. Ai plecat din apartament în picioarele goale, ca o vagabondă, ca să încerci să fii cât mai demnă de milă. Ca să mă faci pe mine să pic rău. Şi după aia l-ai pus pe nemernicul de frate-tu să definitiveze mai repede divorţul. A aruncat un pumn de bancnote spre mine şi s-a aşteptat să dispar. Hârtiile legale şi alte rahaturi din astea nu mă interesează, Marie. Pot oricum să fac ce vreau cu tine.

— Nick, am reuşit să spun, ne aşezăm şi vorbim oricât vrei tu, doar lasă pistolul…

Am icnit de durere când am simţit o explozie albă, seacă, în spatele urechii, şi am auzit un ţiuit puternic. O dâră subţire şi fierbinte de lichid a început să-mi curgă prin spatele urechii, pe gât. Mă lovise cu patul pistolului.

— Cu câţi te-ai culcat? m-a întrebat pe un ton acuzator.

Nu aveam ce să-i răspund ca să fie bine. Orice aş fi zis ar fi dus la Hardy, iar furia umilită a lui Nick avea să ia amploare. Trebuia să-l liniştesc, să-i alimentez egoul rănit.

— Tu eşti cel care contează, am şoptit.

— Ai dreptate, aşa e.

Cu mâna liberă m-a apucat de păr.

— Te îmbraci ca o târfă, te tunzi ca o târfă. Arătai ca o doamnă cândva. Ca o soţie. Dar n-ai rezistat. Uită-te la tine acum.

— Nick…

— Taci din gură! Tot ce spui e minciună. De fiecare dată când ai luat câte una dintre pastilele alea, ai minţit. Am încercat să te las gravidă. Voiam să avem o familie, dar tu nu voiai decât să pleci. Căţea mincinoasă!

M-a tras de păr, trântindu-mă la podea. Era foarte supărat deja şi urla obscenităţi, împingându-mi pistolul la tâmplă. Mintea mea, emoţiile, s-au disociat de violenţa intimă care urma. Era la fel ca înainte, doar că acum aveam şi un pistol la tâmplă. M-am întrebat ca prin vis dacă avea să tragă. Trupul lui îl strivea pe al meu. Îşi folosea greutatea ca să mă ţină jos. Răsuflarea îi era acră şi mirosea a băutură. Mi-a şoptit la ureche:

— Dacă ţipi, te omor.

Eram ca de lemn, cu toţi muşchii încordaţi. Voiam din tot sufletul să trăiesc. Gura mi s-a umplut de gust metalic, sărat. Atingerea familiar odioasă a mâinilor lui m-a paralizat în timp ce Nick îmi ridica poalele fustei.

Eram amândoi atât de absorbiţi de ceea ce se-ntâmpla, eu ca să mă opun trup şi suflet, el ca să-mi facă rău, încât n-am auzit uşa deschizându-se.

Aerul a vibrat din cauza unui sunet inuman şi întreaga încăpere a explodat în haos. Am reuşit să ridic privirea, răsucindu-mi dureros gâtul. O formă mare, brutală, se repezea spre noi, şi ţeava de metal s-a desprins de capul meu. Nick a ridicat arma şi a tras.

Tăcere. Urechile mi-au amorţit temporar, iar în trup am simţit reverberaţiile bătăilor propriei mele inimi

speriate. Greutatea care mă sufoca dispăruse. M-am răsucit pe o parte şi am deschis ochii. Vedeam ca prin ceaţă. Doi bărbaţi se luptau cu pumnii şi picioarele, asudaţi şi plini de sânge.

Hardy era deasupra lui Nick, lovindu-l iar şi iar. Vedeam cum fostul meu soţ se înmoaie pe măsură ce primea loviturile, pe măsură ce oasele îi erau fracturate şi pielea i se frângea. Cu toate astea, Hardy nu voia să se oprească. Era sânge peste tot. Pe flanc, Hardy era plin de sânge dintr-o rană care curgea.

— Hardy! am strigat, ridicându-mă în genunchi. Hardy, opreşte-te.

Nu m-a auzit. Îşi pierduse minţile. Fiecare impuls, fiecare gând al lui îi spunea să distrugă. Avea să-l omoare pe Nick. La cum sângera, probabil că ar fi murit şi el în acelaşi timp.

Arma, aruncată din mâna lui Nick, zburase la câţiva metri mai încolo. M-am târât până la ea şi am ridicat-o.

— Hardy, lasă-l în pace! Destul! S-a terminat. Hardy… Nimic din ce spuneam sau făceam n-avea să conteze. Era pus pe o distrugere susţinută de adrenalină. Nu văzusem niciodată atât de mult sânge. Nu-mi venea să cred că nu leşinase încă.

— Fir-ar să fie, Hardy, am nevoie de tine! am strigat. S-a oprit şi s-a uitat la mine, respirând întretăiat. Avea privirea puţin tulbure.

— Am nevoie de tine, am repetat, ridicându-mă cu greutate.

M-am apropiat de el şi l-am tras de mână.

— Vino cu mine. Vino pe canapea.

S-a împotrivit, s-a uitat în jos, spre Nick, care leşinase

şi avea faţa umflată şi plină de vânătăi.

— Totul e bine, am spus, continuând să-l trag pe Hardy. E la pământ. S-a terminat. Vino, hai.

Am repetat cuvintele de mai multe ori, chemându-l ba cu binişorul, ba pe un ton hotărât, şi trăgându-l spre canapea. Hardy era palid şi murdar, cu chipul contorsionat de durerea care începea să ia locul instinctului de-a ucide de dinainte. A încercat să se aşeze, dar a căzut, cu pumnii suspendaţi în aer. Fusese împuşcat într-o parte, dar din cauză că sângera atât de mult nu-mi dădeam seama unde era rana sau cât de gravă era.

Încă aveam pistolul în mână când am, fugit în bucătărie şi am luat nişte prosoape de vase. Am pus arma pe măsuţa de cafea şi i-am rupt cămaşa lui Hardy.

— Haven, a spus el cu greutate, te-a rănit? Te-a…

— Nu. N-am păţit nimic.

Am şters sângele şi am găsit o rană, o gaură surprinzător de mică şi cu marginile foarte bine definite. Nu vedeam şi un loc prin care glonţul să fi ieşit, ceea ce însemna că era posibil ca el să fi intrat şi apoi să fi ricoşat, atingând splina, ficatul sau rinichii…

Îmi venea să plâng, dar m-am abţinut şi am pus cârpele peste rană.

— Stai nemişcat. O să apăs aici, ca să încetinesc sângerarea.

A icnit când am apăsat. Buzele lui îşi pierdeau culoarea.

— Urechea ta…

— Nu e nimic. Nick m-a lovit cu pistolul, dar n-a fost…

— Îl omor…

Hardy a încercat să se ridice de pe canapea, dar eu l-am împins la loc.

— Stai nemişcat, idiotule! Ai fost împuşcat. Nu te mişca.

I-am pus să apese prosoapele şi eu am fugit să aduc telefonul. Am sunat la urgenţe, i-am sunat pe David, de la recepţie, şi pe Jack, ţinând în acelaşi timp prosoapele de bucătărie apăsate pe rană.

Jack a ajuns primul la apartament.

— Sfinte Sisoe!

A privit scena, cu fostul meu soţ pe podea, începând să se mişte, şi cu mine şi Hardy pe canapea.

— Haven eşti…

— N-am nimic. Ai grijă ca Nick să nu mai facă şi altceva.

Jack s-a apropiat de fostul meu soţ cu o expresie pe care nu i-o mai văzusem niciodată pe chip.

— Imediat cum am ocazia, i-a spus cu o voce scăzută, ameninţătoare, o să te arunc într-un şanţ şi o să te spintec ca pe un mistreţ.

Au ajuns medicii de la serviciul de ambulanţă, curând după aceea, poliţia, iar securitatea clădirii s-a ocupat ca vecinii curioşi să nu se apropie. Nu ştiu exact când l-a luat poliţia pe Nick, fiindcă eram prea atentă la Hardy. Îşi pierdea din când în când cunoştinţa, avea pielea umedă şi rece, respira repede şi superficial. Părea confuz. M-a întrebat de cel puţin trei ori ce se întâmplase şi dacă eu păţisem ceva.

— Totul e bine, am murmurat, mângâindu-i părul încurcat şi strângându-i mâna liberă, în timp ce unul dintre medici îi punea o perfuzie. Nu mai spune nimic.

— Haven, vreau să ştii că…

— Îmi spui mai târziu.

— Greşeală…

— Ştiu. Nu-i nimic. Taci şi stai liniştit.

Mi-am dat seama că ar fi vrut să mai spună ceva celălalt medic i-a pus o mască de oxigen şi câţiva electrozi pentru monitorul cardiologie, apoi a început să-l pregătească pentru transport. Au fost eficienţi şi s-au mişcat repede. Începuse ceea ce medicii de la ambulanţă numesc „ora de aur”: perioada dintre momentul în care victima e împuşcată şi cel în care ajunge la centrul de tratament al traumei. Dacă treceau mai mult de şaizeci de minute, şansele de supravieţuire începeau să scadă.

Am mers cu Hardy în ambulanţă, iar Jack ne-a urmat cu maşina. Doar pentru Hardy am reuşit să par calmă în aparenţă. Pe dinăuntru simţeam o spaimă care părea prea mare pentru o inimă de om.

Am ajuns la spital, iar medicii l-au pus pe Hardy pe o targă şi l-au dus la etaj. Liberty şi Gage erau deja în salonul pentru traume, anunţaţi de Jack. Am ghicit că nici restul familiei mele nu era cu mult în urmă. Nici nu mă întrebasem cum arătam, speriată şi cu hainele pătate de sânge, dar am înţeles din expresiile lor că nu foarte bine. Liberty mi-a pus pe umeri jacheta ei şi m-a şters pe faţă cu nişte şerveţele pentru bebeluşi pe care le avea în geantă.

Când a descoperit lovitura pe care o aveam după ureche, ea şi Gage au insistat să merg să spun unui medic, deşi eu am refuzat vehement.

— Nu mă duc nicăieri. Stau aici până aflu ce-i cu

Hardy…

— Haven, mi-a spus Gage aşezându-se în faţa mea. O să dureze mult până o să aflăm ceva despre starea lui Hardy. Îi verifică grupa sanguină, îi fac tomografii, radiografii… Crede-mă că n-o să pierzi nimic. Acum lasă pe cineva să se uite la capul tău, te rog.

Am fost curăţată şi bandajată, apoi trimisă înapoi în camera de aşteptare. Aşa cum îmi spusese Gage, încă n-aveau nicio veste. Hardy era la operaţie, deşi nimeni nu ne spunea de ce îl operează sau cât avea să dureze. M-am aşezat şi m-am uitat fără să văd nimic la televizorul din coltul camerei, întrebându-mă dacă ar fi trebuit s-o sun pe mama lui Hardy. Am decis să aştept până când ştiam ceva despre starea lui, speram să fie veşti bune, ca să pot să-ţi spun nu doar că fusese împuşcat.

Am aşteptat şi vinovăţia mă trăgea în jos precum nisipurile mişcătoare. Nu-mi imaginasem niciodată că Hardy avea. Să sufere pentru greşelile mele din trecut. Dacă nu m-aş fi măritat cu Nick, dacă n-aş fi avut o relaţie cu Hardy…

— Nu te mai gândi la asta, am auzit vocea blândă a lui Liberty lângă mine.

— La ce? am întrebat amorţită, ridicându-mi genunchiul ca să mă aşez picior peste picior.,

— Orice te-a făcut să ai expresia asta, a spus, cuprinzându-mă pe după umeri. Nu e vina ta pentru că s-a întâmplat aşa. Relaţia cu tine îi face foarte bine lui Hardy.

— Da, evident, am spus ca pentru mine, aruncând o privire spre uşile sălii de operaţii.

Ea m-a strâns puţin în braţe.

— Când v-am văzut împreună la petrecere, noaptea *trecută, nu mi-a* venit să *cred* cât de diferit părea Hardy. Nu l-am văzut niciodată atât de relaxat şi de fericit, de sigur pe sine. Nu credeam că poate cineva să-l facă să se simtă aşa.

— Liberty… S-a întâmplat ceva rău în ultimele zile. Tata şi unchiul T.J…

— Ştiu, mi-a spus Churchill. Mi-a mai spus şi altceva, ce s-a întâmplat azi, ceva ce trebuie neapărat să afli.

— Ce?

— Cred că e mai bine să-ţi spună chiar Churchill.

Mi-a făcut semn să mă uit spre intrarea vizitatorilor, pe unde tocmai intrau tata şi Joe. Liberty s-a ridicat şi i-a făcut semn tatei, iar el s-a aşezat pe scaunul de lângă mine. În ciuda supărării şi a sentimentului de trădare, m-am sprijinit de el şi mi-am pus capul pe umărul lui, inhalând parfumul liii de tata.

— Ce s-a întâmplat, dovlecel? m-a întrebat el.

Am rămas cu capul pe umărul lui şi i-am povestit. Din când în când el mă bătea cu blândeţe pe mână. Părea nedumerit că Nick ajunsese să facă un lucru atât de nebunesc, aşa că m-a întrebat ce s-a întâmplat de s-a ajuns aici. M-am gândit să-i spun că Nick fusese mereu aşa, că fusese abuziv şi înainte şi că asta ne distrusese căsnicia, dar am hotărât să păstrez acea conversaţie pentru un moment şi un loc mai potrivite. Am clătinat din cap, am ridicat din umeri şi am spus că nu ştiu.

Atunci tata m-a surprins spunând:

— Ştiam că Hardy vine să te vadă în seara asta.

Am ridicat capul şi m-am uitat la el.

— Da? De unde?

— M-a sunat astăzi, pe la ora cinci. Mi-a spus că-i pare rău că a fost de acord cu târgul, că i-a spus deja lui T.J. Că renunţă, că sâmbătă nu s-a gândit bine, că fusese o greşeală a tuturor, a noastră că i-am făcut propunerea şi a lui că a acceptat.

— Avea dreptate, am spus încet.

— Aşa că afacerea a căzut.

— Ba nu! am zis, uitându-mă urât la el. Voi o să vă ţineţi promisiunea. Să te asiguri că Hardy primeşte terenul la preţul cinstit care i-a fost oferit şi să-i spui lui T.J. să uite de bonus. Dacă faci asta, sunt dispusă să-ţi mai dau o şansă.

Eram hotărâtă ca, măcar o dată în viaţă, Hardy Cates să le aibă pe toate.

— O să te vezi cu el în continuare?

— Da.

Tata a zâmbit puţin.

— Cred că e bine, având în vedere ce mi-a spus despre tine.

— Ce? Ce ţi-a spus?

Tata a clătinat din cap.

— Mi-a cerut să nu-ţi spun, şi nu vreau să mă mai amestec. Doar că…

Am râs nesigur.

— Doar că? Doamne, tati, de ce vrei să nu te mai amesteci tocmai când ai să-mi spui ceva ce vreau să aud?

— Atât pot să-ţi spun: doi bărbaţi au venit la mine să-mi spună că ţin la fiica mea. Unul dintre ei a fost Nick, pe care nu l-am crezut nici cât negru sub unghie. Nu

pentru că nu meriţi iubire, ci pentru că el nu e capabil *de* aşa ceva. Dar Hardy Cates, cu toate că e un necizelat şi un netrebnic… pe el l-am crezut azi. Nu încerca să-mi vândă ceva, ci îmi spunea cum stau lucrurile, iar pentru asta l-am respectat. Orice ai alege să faci în legătură cu el, o să respect şi asta.

Au trecut două ore, timp în care m-am plimbat, am stat jos, m-am uitat la televizor şi am băut cafea cu gust de ars, aromată cu lapte praf şi îndulcitor. Când ajunsesem aproape să explodez din cauza tensiunii, fiindcă nu aflasem nimic, s-a deschis uşa. Un chirurg înalt, cu părul alb, s-a uitat prin camera de aşteptare.

— E cineva aici din familia lui Hardy Cates?

M-am repezit la el.

— Eu sunt logodnica lui, am spus, gândindu-mă că aşa aş fi putut să obţin mai multe informaţii. Mă numesc Haven Travis.

— Doctor Whitfield.

Ne-am strâns mâinile.

— Domnul Cates şi-a epuizat toată rezerva de noroc de data asta. Glonţul i-a atins splina, dar niciun alt organ intern n-a fost afectat, ceea ce e aproape o minune. Mă aşteptam ca glonţul să fi făcut mai multe stricăciuni, dar, din fericire, n-a fost aşa. După ce l-am scos, am reuşit să suturăm repede splina şi am salvat-o în întregime. Dată fiind vârsta domnului Cates şi sănătatea excelentă, nu avem motive să ne aşteptăm la complicaţii de vreun fel. Cred că o să stea în spital cam o săptămână, apoi o să mai dureze cam şase săptămâni să fie vindecat complet.

Mă usturau ochii şi nasul. Mi-am şters lacrimile cu mâneca.

— N-o să aibă probleme pe viitor? N-o să-l doară splina?

— Nu. Ne aşteptăm să-şi revină complet.

— Doamne, am spus, răsuflând uşurată.

A fost unul dintre cele mai frumoase momente din viaţa mea. Ba nu, cred că a fost cel mai frumos. Eram agitată şi slăbită în acelaşi timp, şi mi se tăiase răsuflarea.

— Sunt atât de uşurată încât aproape că mi s-a făcut rău. Se poate?

— E fie de la uşurare, a spus doctorul Whitfield, fie de la cafeaua din camera de aşteptare. Probabil de la cafea.

Regula spitalului spunea că pacienţi internaţi la terapie intensivă puteau să fie vizitaţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar vizitatorii nu puteau să stea mai mult de cincisprezece minute pe oră. Excepţie făceau doar cazurile special aprobate de asistente. L-am rugat pe Gage să-şi folosească influenţa ca să se asigure că pot să vin şi să plec oricând voiam. Fratele meu a părut puţin amuzat şi mi-a amintit cum mă opusesem cândva la folosirea banilor şi-a influenţei ca să obţin tratament special, i-am spus că, atunci când eşti îndrăgostit, ipocrizia avea câştig de cauză. Gage mi-a spus că înţelege asta, apoi s-a dus şi mi-a obţinut permisiunea să rămân cu Hardy oricât voiam.

Am dormit într-un fotoliu din camera lui Hardy aproape toată noaptea. Problema era că un spital nu e un loc potrivit pentru somn. Asistentele intrau o dată pe oră ca să schimbe pungile perfuziei, să verifice monitoarele şi să-i ia lui Hardy temperatura şi tensiunea. Mă bucuram de fiecare întrerupere,

fiindcă-mi plăcea să aud cât de bine-i mergea, iar şi iar.

În zori, Gage a venit la spital şi mi-a spus că vrea să mă ducă până acasă, pentru un duş şi nişte haine curate. Nu voiam să plec de lângă Hardy, dar ştiam că arătam rău şi că probabil era o idee bună să mă spăl şi să mă schimb.

Hardy se trezise când m-am întors eu, la şapte, şi nu era deloc mulţumit să constate că era într-un pat de spital, legat la aparate. Am intrat exact când se certa cu una dintre asistente, cerându-i să-i scoată perfuzia şi refuzând categoric medicamentele pentru durere de care, evident, avea nevoie. Nu voia să fie înţepat şi împuns, spunea. Se simţea foarte bine. Nu-i trebuiau decât un bandaj şi o pungă cu gheaţă.

Mi-am dat imediat seama că asistenta se simţea bine contrazicându-l pe bărbatul mare, cu ochi albaştri, care era la mila ei, iar eu n-aveam cum s-o învinovăţesc pentru asta. Părea pierdut, puţin speriat şi foarte atrăgător. Dar era al meu.

— Hardy Cates, am spus intrând în cameră, poartă-te frumos, altfel calc pe tubul perfuziei.

Asistenta a părut surprinsă de maniera mea lipsită de empatie, dar Hardy m-a privit o clipă, atent, cu ochii strălucind, apoi s-a relaxat într-un fel care n-ar fi fost posibil dacă l-aş fi tratat ca pe un bibelou.

— Asta funcţionează doar dacă e vorba de un tub prin care trece oxigen, mi-a răspuns.

M-am apropiat de măsuţa de lângă pat şi am luat tabletele de Vicodin pe care asistenta încercase să i le dea mai devreme, apoi i le-am întins, pe ele şi paharul cu apă.

— Ia astea, am spus, şi nu te mai certa cu noi.

M-a ascultat, aruncându-i o privire asistentei, care ne privea cu sprâncenele puţin ridicate.

— E mică, i-a spus, dar e rea.

Asistenta a plecat, întrebându-se, cu siguranţă, de ce un astfel de bărbat nu-şi găsise o iubită mai amabilă. După ce uşa s-a închis, mi-am făcut puţin de lucru în jurul lui Hardy, aranjându-i cuvertura şi pernele. El m-a privit tot timpul.

— Haven, a spus, scoate-mă de aici. N-am mai fost niciodată în spital. Nu pot să sufăr să fiu legat la toate rahaturile astea. N-am nevoie decât de…

— Acceptă procesul, i-am spus, şi o să pleci mult mai repede.

L-am sărutat pe frunte.

— Te porţi frumos dacă mă urc lângă tine în pat?

Fără să ezite, Hardy s-a aşezat pe-o parte, icnind de durere şi efort. Mi-am scos pantofii şi m-am aşezat cu grijă lângă el, punând capul pe braţul lui. A oftat adânc, mulţumit.

I-am sărutat gâtul cald, inspirându-i parfumul pielii. Mirosea a antiseptic şi a doctorii, de parcă s-ar fi dat cu „Eau-de-spital”, dar peste mirosurile sterile persista aroma lui personală.

— Hardy, am murmurat, mângâindu-l pe încheietură, de ce ai acceptat târgul tatei şi-al lui T.J.? Şi de ce ai renunţat la el după aia?

Mi-a căutat palma şi degetele lui lungi mi-au cuprins-o într-a lui.

— Vineri, după ce l-am văzut pe tata, am înnebunit puţin.

— Serios? N-am observat.

— I-am plătit cauţiunea şi l-am lăsat la un motel, i-am dat nişte bani şi i-am spus să dispară, dar ce nu ţi-am spus şi ar fi trebuit e că am vorbit cu el câteva minute. Şi mi-a spus…

Hardy a tăcut, strângându-mi mâna mai tare.

— S-a supărat când i-am spus ce o să-i fac dacă o va mai sună vreodată pe mama, a rostit el încet, şi a spus că i se pare foarte amuzant să mă audă tocmai pe mine cu aşa ceva, fiindcă… din cauza mea s-au căsătorit ei doi. Mama nu mai voia să iasă cu el, dar a trebuit să se întoarcă fiindcă era gravidă. A fost vina mea că a rămas cu nemernicul. Toată viaţa ei a fost un iad din cauza mea. A suferit…

— Nu, Hardy.

M-am ridicat şi l-am privit direct în ochii lui albaştri, acum întunecaţi. Mă durea inima pentru el.

— Ştii că nu e adevărat. Ştii că n-a fost vina ta.

— Dar e adevărat că, dacă nu apăream eu, mama nu s-ar fi măritat cu el. Odată ce-a pus mâna pe ea, viaţa i-a fost distrusă.

Îi înţelegeam sentimentele lui Hardy, chiar dacă nu eram de acord cu logica lui. Angoasa şi vinovăţia iraţională pe care le simţea nu puteau fi rezolvate cu platitudini politicoase. Avea nevoie de timp, de iubire, ca să accepte adevărul. Din fericire, eu aveam destul din amândouă.

M-a sărutat pe creştet şi a vorbit cu o voce aspră, adâncă.

— Nu pot să sufăr că sunt fiul lui. Urăsc partea din mine care e a lui, şi să ştii că o simt, partea asta care e

un nemernic josnic. Atunci când Churchill şi T.J. Au venit cu propunerea, m-am gândi că de ce n-aş accepta. Oricum ar fi trebuit să te părăsesc, fiindcă te iubesc prea mult ca să te trag după mine în jos.

L-am mângâiat încet pe obraz.

— De ce te-ai răzgândit? am şoptit.

— După ce m-am calmat puţin şi am avut ocazia să mă gândesc, mi-a trecut prin cap că te iubesc destul de mult încât să încerc să te merit. Aş face orice şi aş fi dispus să fiu oricine pentru tine. Aseară, am venit la tine să *te* implor să-mi mai dai o şansă. Tremuram ca varga, gândindu-mă că n-ai să mă ierţi pentru vineri noaptea.

Am roşit când mi-am amintit orele lungi, erotice, pe care le petrecusem în întunericul dormitorului său.

— Sigur… Adică, nu am ce să iert.

Vocea mi-a scăzut până când abia dacă se mai auzea.

— Am vrut să fac toate lucrurile alea cu tine.

Avea trupul atât de cald încât m-am întrebat dacă şi el roşise.

— M-am gândit că, poate, a fost prea mult pentru tine, că te-am forţat să mergi prea departe. Şi după ce ai păţit cu Nick… Mi-era teamă că n-o să mă mai vrei în viaţa ta. Aşa că veneam să-ţi spun cât de rău mi-a părut, cât de blând am de gând să fiu de acum înainte şi că, indiferent dacă mă mai vrei sau nu, aş vrea să mă laşi doar să fiu lângă tine, cel puţin. Dacă ai vreodată nevoie de mine, adică.

Nu-l auzisem niciodată vorbind pe un ton atât de umil, nu-mi imaginasem că se poate, l-am tras capul lângă al meu, până când aproape că ni se atingeau nasurile.

— Am nevoie de tine pentru multe lucruri, Hardy. Pentru o viaţă plină de lucruri.

M-a sărutat surprinzător de apăsat, cu gura caldă şi nerăbdătoare.

— Te iubesc, i-am şoptit.

Drept dovadă că bărbatul ăsta avea ceva vigoare şi în ciuda pierderii de sânge, a medicamentelor şi a mediului complet lipsit de romantism din spital, mi-a făcut avansuri insistente.

— Nu, am spus râzând când mâna lui liberă a început să se ridice spre pieptul meu. O să alertezi monitorul cardiac şi o să mă dea afară, fiindcă-ţi împiedic recuperarea.

Hardy nu s-a sinchisit, bineînţeles, şi a făcut după bunul lui plac.

— Ştii, i-am spus *arcuindu-mă puţin în* timp *ce el mă* săruta pe gât, le-am spus celor de la spital că sunt logodnica ta ca să mă lase să stau aici cu tine.

— N-aş vrea să fii o mincinoasă, a răspuns, dându-mi părul la o parte, dar după ce s-a întâmplat aseară, acum, că îmi eşti recunoscătoare, n-aş vrea să profit. Mâine, când îţi trece, probabil că o să te cer de soţie.

— Şi eu probabil că o să spun că da, i-am răspuns.

Hardy mi-a tras fruntea aproape de a lui, iar eu m-am pierdut în strălucirea ochilor săi albaştri.

— Curând? m-a întrebat.

— Oricând vrei tu.

Mi-a trecut prin cap după aceea că, probabil, ar fi trebuit să mă feresc de încă o căsnicie, din cauza experienţei trecute. Cu Hardy, însă, totul era altfel. Iubirea lui nu avea nicio pretenţie, lucru care mi se

părea cel mai frumos cadou pe care o fiinţă umană poate să-l ofere alteia.

— Ştii, i-am spus în noaptea nunţii noastre, sunt la fel de eu însămi când sunt cu tine ca şi atunci când sunt singură.

Pentru că Hardy a înţeles ce-am vrut să spun, m-a luat imediat în braţe, ca să fiu aproape de inima lui.

Epilog

— E la telefon, doamnă Cates, îmi spuse secretara lui Hardy, dar mi-a spus să vă trimit înăuntru imediat cum ajungeţi.

Sunt în clădirea de birouri unde lucrează Hardy, pe strada Fannin, o construcţie din sticlă şi aluminiu care seamănă cu două bucăţi de puzzle lipite.

— Mulţumesc, îi răspund secretarei, apoi intru în biroul soţului meu.

Hardy e aşezat, iar sacoul său zace aruncat pe spătarul unui scaun. Are cravata desfăcută şi mânecile suflecate deasupra antebraţelor puternice, de parcă ar fi încercat să facă mai comode hainele elegante. *Un necizelat,* gândesc cu o plăcere posesivă.

Suntem căsătoriţi de aproape un an, şi eu tot nu m-am obişnuit cu gândul că e al meu. Nu seamănă deloc cu mariajul cu Nick. Fostul meu soţ nu mai e un pericol nici pentru mine, nici pentru oricine altcineva, fiindcă a

fost condamnat la două capete de acuzare pentru atac deosebit de grav şi trimis la Texarkana. Vanessa Flint a plecat din Houston. Ultima dată când am auzit de ea, era asistent manager la o companie de fertilizatori din Marfa.

Nu petrec prea multă vreme gândindu-mă la trecut. Una dintre binecuvântările condiţiei umane este capacitatea de-a ne aminti de durere fără s-o simţim iar.

Rănile fizice s-au vindecat, şi ale mele, şi ale lui Hardy. Cealaltă durere, cea a spiritului, s-a vindecat. Suntem atenţi fiecare la locurile acelea cicatrizate din inima celuilalt şi ne bucurăm de o căsnicie pe care o creăm împreună, din ce în ce mai frumoasă pe zi ce trece.

— Vreau să afli de la ei exact ce fel de fluide au de gând să pompeze în deschizătura aia, spune Hardy la telefon.

Eu îmi ascund un zâmbet, gândindu-mă că ar fi trebuit să fiu obişnuită deja cu jargonul industriei petroliere, care întotdeauna pare obscen.

— Mă interesează mai puţin fluxul, cât aditivii pe care-i folosesc.

Hardy face o pauză şi ascultă ce-i spune celălalt.

— Da, ei bine, nu mă interesează secretele stimulării tehnologice. Eu risc să fiu luat în vizor de EPA dacă se contaminează apa din jur, şi…

Se opreşte când mă vede şi un zâmbet lent, uimitor, îi apare pe buze. E zâmbetul care mă face să ameţesc puţin de fiecare dată.

— Vorbim mai târziu, spune la telefon. A intervenit ceva. Bine.

Lasă telefonul deoparte şi ocoleşte biroul, se aşază pe marginea lui şi mă trage spre el.

— Fata cu ochii căprui, şopteşte sărutându-mă.

— Secretele stimulării tehnologice? întreb luându-l pe după gât.

— Metode de forare a petrolului greu accesibil din rezervoarele cu permeabilitate mică, răspunde el. Se injectează fluide în puţ până când crăpăturile din subsol devin destul de largi încât să permită forarea.

Mă mângâie pe şolduri.

— Lucrăm cu o companie hidraulică nouă.

— Ai fi putut să termini conversaţia, îi spun.

— N-aş vrea să te plictiseşti.

— Deloc. Îmi place să te aud discutând afaceri. Sună întotdeauna atât de incitant…

— Nu prea ştiu ce înseamnă acest „incitant”, răspunde Hardy mângâindu-mi posteriorul, dar cred că l-am făcut de câteva ori.

Mă lipesc de el.

— Sugerează ceva ce are legătură cu sexul, îi spun. Tu ai fost incitant toată viaţa ta.

Ochii lui strălucesc.

— Dar acum sunt aşa numai pentru tine.

Mă sărută încet, de parcă aş fi avut nevoie să-mi demonstreze ce-i spuneam mai devreme.

— Haven, iubita mea… cum a fost la doctor?

Am tot vorbit în ultima vreme despre cum ar fi să facem un copil. Hardy pare dornic, dar precaut, iar eu simt ceva ce cred că este ceasul biologic. Vreau un copil cu el. Vreau să avem o familie şi, orice ne-ar rezerva viaţa, ştiu să putem să depăşim greutăţile împreună.

— Doctorul a spus că sunt perfect sănătoasă şi pot să fac copii, i-am zis. Restul depinde de tine.

El râde şi mă trage mai aproape.

— Când începem?

— În seara asta?

Las capul pe spate, ca să-i fac loc să mă sărute pe gât.

— Ce-ai zice să începem de la pauza de prânz?

— Nu se poate. Vreau muzică şi preludiu.

Îi simt zâmbetul pe piele, dar, când ridică privirea şi se uită în ochi mei, amuzamentul dispare.

— Haven, nu ştiu dacă o să fiu un tată bun. Dacă nu mă pricep?

Mă emoţionează grija lui, dorinţa permanentă să fie bărbatul pe care crede că-l merit eu. Chiar şi atunci când nu suntem de acord, nu am nicio îndoială că mă preţuieşte şi mă respectă. Ştiu că niciunul dintre noi n-o să-l trateze vreodată pe celălalt ca şi cum ar fi un bun garantat.

Mi-am dat seama că nu poţi să fii cu adevărat fericit dacă n-ai suferit puţin. Toate lucrurile îngrozitoare prin care am trecut eu şi Hardy de-a lungul vieţilor noastre ne-au creat în suflet locuri unde poate să locuiască fericirea. Ca să nu mai spun de iubire. E atâta iubire încât parcă nu e loc pentru supărare între noi.

— Cred că simplul fapt că te îngrijorezi din cauza asta e un semn că o să te descurci bine, îi spun.

Hardy zâmbeşte şi mă trage la adăpostul trupului său, în siguranţă. Mă strânge în braţe aşa cum îmi place. De asta am nevoie.

— Asta a fost, îmi spune cu vocea înfundată, cu chipul ascuns în părul meu. O să fie în pauza de prânz, scumpo,

ia-ţi poşeta. Avem timp pentru preludiu, dar nu pentru muzică de atmosferă. Asta dacă nu cumva găseşti ceva la radio, în maşină, pe drum spre apartament.

Ridic capul şi-i găsesc buzele. E aproape imposibil să zâmbeşti şi să săruţi în acelaşi timp. N-am de gând să mă opun deloc.

— Cine are nevoie de muzică? spun.

Câteva minute mai târziu plecăm împreună spre casă.

Sfârşit